

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН КЪРВАВИ КОСТИ

Част 5 от „Анита Блейк, ловецът на вампири“

Превод от английски: Илиян Илиев, 2008

chitanka.info

В памет на майка ми Сузи Мей Джентри Клайн. Иска ми се да имахме повече време. Липсваш ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, на съпруга ми Гари, който ми е по-скъп от всякога. На редакторката ми Джинджър Бюканън, чиято намеса промени Серфина към по-добро. На Пати Кокръм, която може да вините за сцената във ваната. На Марела Сандс, която беше права за реакцията ни спрямо Стърлинг. На Марк Съмнър за спешния прочит и въпросите. На кой друг мога да се обадя в полунощ и да знам, че не го събуждам? Както винаги, на Дебора Милитело за спешните телефонни разговори и подкрепата. На Рет Макферсън, който чу части от тази книга по телефона. На Том Дренан и Н. Л. Дрю, нов талант в групата „Алтернативни историци завинаги“. На Жан-Клод, най-сетне имаме примирие. На сержант Сейнт Клер, офицер по обществена информация и обучение за магистралния патрул на щата Мисури, който отговори на въпросите, хрумнали ми в последната минута. На Бренда Мичъл, благодаря за пингвина. Благодаря на всички, които ни писаха.

1

Беше денят на Свети Патрик, а единственото зелено по мен бе значка с надпис: „Ощипи ме и си мъртъв“.

Предишната вечер бях дошла на работа със зелена блуза, но я бях изцапала с кръв от обезглавено пиле. Лари Къркланд, начинаещ съживител, беше изпуснал обезглавената птица. Тя изигра танца на малкото пиле без глава и опръска и двама ни с кръв. Накрая успях да хвана проклетото нещо, но блузата беше съсипана.

Трябваше да изтичам до вкъщи да се преоблека. Единствената чиста дреха беше тъмносивото сако, което бях оставила в колата. Облякох го отново като добавка към черната блуза, черната пола, тъмните чорапи и черните обувки на високи токчета. Шефът ми Бърт не обича да носим черни дрехи на работа, но щом трябваше да съм в офиса в седем часа, без да успея да поспя, щеше да му се наложи да го преживее.

Приведох се над чашата с кафе, което пиех толкова черно, колкото можех да понеса. Не помагаше особено. Взирах се в серия лъскави фотографии, разпръснати по бюрото ми. На първата имаше разкопан хълм, вероятно от булдозер. От разровената земя стърчеше ръка на скелет. Следващата фотография показваше, че някой се е опитал внимателно да почисти мръсотията, за да разкрие счупения ковчег и костите, струпани от едната му страна. Ново тяло. Булдозерът е бил докаран отново. Беше разорал червената почва и се бе натъкнал на гробище. Кости стърчаха по земята като разпръснати цветя.

Един череп бе отворил неразкачената си челюст в безмълвен писък. От главата все още стърчаха снопове бяла коса. Тъмната, изцапана тъкан, обвита около трупа, представляваше остатък от рокля. Забелязах поне три бедрени кости до горната половина на черепа. Освен ако трупът не беше имал три крака, това беше истинска бъркотия.

Снимките бяха добри по един ужасяващ начин. Цветовете улесняваха разпознаването на труповете, но яркостта беше малко

прекалена. Изглеждаха като снимки от моргата, направени от моден фотограф. Вероятно в Ню Йорк имаше галерия, където биха окачили проклетите неща и щяха да сервират вино и сирене, докато хората обикалят и коментират: „Силни са, не смятате ли? Много силни.“

Бяха силни и тъжни.

Нямаше нищо друго, освен фотографиите. Никакво обяснение. Бърт беше казал да ида в кабинета му, след като ги разгледам. Щял да ми обясни всичко. Да бе, повярвах му. И Великденския заек ми е дружка.

Събрах снимките, поставих ги в плика, взех чашата си с кафе в другата ръка и се отправих към вратата.

В приемната нямаше никого. Крейг се беше прибрал. Мери, дневната ни секретарка, не идваше преди осем. Имаше прозорец от около два часа, когато офисът ни работеше без обслужващ персонал. Фактът, че Бърт ме бе повикал по време, когато щяхме да сме само двамата, ме притесняваше доста. Защо беше тази потайност?

Вратата на кабинета на Бърт беше отворена. Той стоеше зад бюрото си, пиеше кафе и прехвърляше разни хартии. Погледна към мен, усмихна се и ми направи знак да се приближа. Усмивката ме притесняваше. Бърт никога не се държеше приветливо, освен ако не искаше нещо.

Костюмът му за хиляда долара се допълваше от бяла риза и бяла вратовръзка. В сивите му очи блестеше добро настроение. Очите му са с цвета на мръсно стъкло, така че блестенето си беше сериозно полагане на усилие. Светлорусата му коса беше с чисто нова прическа. Подстрижката беше толкова къса, че можех да му видя скалпа.

— Седни, Анита.

Хвърлих плика на бюрото и седнах.

— Какво си намислил, Бърт?

Усмивката му се разшири. Обикновено не си хабеше усмивката за друг, освен за клиентите. И определено не я хабеше за мен.

— Разгледа ли снимките?

— Да, и какво?

— Можеш ли да ги вдигнеш от мъртвите?

Намръщих му се и отпих от кафето си.

— Колко са стари?

— Не можеш ли да прецениш по снимките?

— На място бих могла да кажа, но не и само по тях. Отговори на въпроса.

— На около двеста години.

Просто го изгледах.

— Повечето съживители не могат да вдигнат толкова старо зомби без човешко жертвоприношение.

— Но ти можеш — отвърна той.

— Аха. На снимките не видях надгробни камъни. Имаме ли някакви имена?

— Защо?

Поклатих глава. Беше шеф от пет години, основал бе компанията само с Мани, и още не знаеше нищичко за вдигането на мъртвите.

— Как е възможно да се мотаеш около групичка съживители на зомбита в продължение на толкова години и да знаеш толкова малко за онова, което правим?

Усмивката се поразвали леко, а блясъкът започна да изчезва от очите му.

— Защо ти трябват имена?

— Използваш имената, за да вдигнеш зомбито от гроба.

— Без име не можеш да ги вдигнеш, така ли?

— На теория, не — отвърнах аз.

— Но ти можеш да го направиш.

Не ми хареса колко сигурен беше.

— Да, мога. Джон вероятно също може.

Той поклати глава.

— Не искат Джон.

Допих кафето си.

— Кой са те?

— „Бийдъл, Бийдъл, Стърлинг и Лоуенстийн“.

— Юридическа фирма?

Той кимна.

— Стига игрички, Бърт. Просто ми кажи какво, по дяволите, става.

— „Бийдъл, Бийдъл, Стърлинг и Лоуенстийн“ имат клиенти, които строят много луксозен комплекс в планините близо до Брансън. Изключително луксозен комплекс. Място, където богатите кънтри

звезди, които не притежават къща в района, могат да се скрият от тълпите. На карта са заложени милиони долари.

— Какво общо има старото гробище?

— Земята, върху която строят, е предмет на спор между две семейства. Съдът реши, че семейство Кели притежава парцела и на последните бяха платени много пари. Семейство Бувие твърдят, че земята е тяхна и на нея има семейна гробница, която го доказва. Никой не можеше да открие гробището.

Ах.

— Открили са го — отбелязах аз.

— Открили са старо гробище, но не непременно семейната гробница на Бувие.

— Тоест искат да съживя мъртвите и да ги попитам кои са?

— Точно.

Свих рамене.

— Мога да вдигна някои от телата в ковчезите. Да ги попитам как се казват. Какво ще стане, ако фамилията им е Бувие?

— Ще трябва да закупят земята повторно. Смятат, че някои от телата са Бувие. Затова искат всички да бъдат съживени.

Повдигнах вежда.

— Шегуваш се.

Поклати глава, изглеждаше доволен.

— Можеш ли да го направиш?

— Не знам. Дай ми снимките — оставих чашата с кафето на бюрото и отново заразглеждах снимките. — Бърт, напълно са съсипали мястото. Благодарение на булдозерите това се е превърнало в масов гроб. Костите са размесени. Чела съм само за един случай, в който е вдигнато зомби от масов гроб. Но са призовали конкретен човек, разполагали са с име — поклатих глава. — Без име може и да не стане.

— Би ли желала да опиташ?

Разпръснах фотографиите по бюрото и се загледах в тях. Горната половина на един череп се бе преобърнала наопаки и изглеждаше като купа. Два пръста, свързани с нещо сухо и мумифицирано, което вероятно някога е било човешка тъкан, се търкаляха край него. Кости, навсякъде имаше кости, но нямаше име, което да бъде изречено.

Можех ли да се справя? Честно казано, не знаех. Искях ли да се опитам? Да. Искях.

— Бих искала да опитам.

— Чудесно.

— Ако вдигам по няколко всяка вечер ще отнеме седмици, дори и ако мога да се справя. С помощта на Джон ще стане по-бързо.

— Подобно забавяне ще им струва милиони — каза Бърт.

— Няма как да се направи по друг начин.

— Вдигна цялата фамилна гробница на семейство Дейвидсън, включително пращадото. А даже не се предполагаше да го съживяваш. Можеш да вдигаш по повече от един.

Поклатих глава.

— Онова беше инцидент. Бях решила да се изфукам. Искане да вдигна трима членове на семейството. Смятах, че мога да им спестя пари като го направя наведнъж.

— Вдигна десет членове на семейството, Анита. Те бяха помолили само за трима.

— Е, и?

— Значи ще можеш да вдигнеш цялото гробище за една вечер?

— Ти си луд — отвърнах аз.

— Можеш ли да го направиш?

Отворих уста, за да кажа „не“, и я затворих. Веднъж бях вдигнала цяло гробище. Не всички трупове бяха на два века, но някои бяха по-възрастни, почти тристагодишни. И ги бях вдигнала всичките. Естествено, имах две човешки жертвоприношения, които ми дадоха сила. Дълга история е как се озовах с двама души, умираци в кръг от сила. Беше самозащита, но на магията не й пукаше. Смъртта си е смърт.

Можеш ли да го направя?

— Наистина не знам, Бърт.

— Това не е „не“ — на лицето му бе изписано жадно, очаквателно изражение.

— Трябва да са ти предложили купчина пари — отвърнах аз.

Той се усмихна.

— Наддаваме за проекта.

— Какво правим?

— Изпратили са пакета до нас, до компанията „Възкресение“ в Калифорния и до „Искрата на живота“ в Ню Орлиънс.

— Предпочитат да ги наричат Elan Vital^[1], а не с английския израз — обадох се аз. Честно казано, звучеше повече като салон за красота, отколкото като фирма за съживители, но никой не ме беше питал. — И какво? Предложилият най-ниска оферта печели?

— Планът им е такъв.

Изглеждаше твърде доволен от себе си.

— Какво? — попитах аз.

— Нека ти повторя фактите — каза той. — В страната има колко, трима съживители, които могат да вдигнат толкова старо зомби без човешко жертвоприношение. Ти и Джон сте двама от тях. Включвам и Филипа Фрийстоун от „Възкресение“ в сметките.

— Вероятно.

Той кимна.

— Добре. Може ли Филипа да вдигне зомби без име?

— Няма как да знам. Джон може. Вероятно и тя също.

— Може ли тя или пък Джон да вдигнат някого от купчината омешани кости, не от онези в ковчега?

Това ме накара да се замисля.

— Не знам.

— Някой от тях има ли шанс да вдигне цялото гробище? — взираше се в мен много спокойно.

— Твърде много се наслаждаваш на ситуацията.

— Просто отговори на въпроса, Анита.

— Знам, че Джон не може да го направи. Не смятам, че Филипа е на нивото на Джон, така че не, не могат да го направят.

— Смятам да вдигна залога — каза Бърт.

Разсмях се.

— Да го вдигнеш?

— Никой друг не може да го направи. Никой, освен теб. Те се опитват да се отнесат с това като с всеки друг строителен проблем. Но пък няма да има други предложения, нали?

— Вероятно не — отвърнах аз.

— В такъв случай ще ги прекарам — отвърна той с усмивка.

Поклатих глава.

— Алчно копеле.

— Ще получиш дял от таксата, нали знаеш.

— Знам — спогледахме се. — А какво ще стане, ако се опитам и не успея да ги вдигна за една вечер?

— Е, в крайна сметка ще можеш да ги вдигнеш, рано или късно, нали?

— Вероятно — изправих се и взех чашата си с кафе. — Но не бих харчила чека, докато не приключа със задачата. Отивам да поспя.

— Искат предложението тази сутрин. Ако приемат условията ни, ще те откарат с частен хеликоптер.

— Хеликоптер? Знаеш, че мразя да летя.

— За толкова пари ще летиш.

— Страхотно.

— Бъди готова да потеглиш на момента, щом получиш предупреждение.

— Не прекалявай, Бърт — поколебах се на вратата. — Нека да взема Лари с мен.

— Защо? Ако Джон не може да го направи, то Лари определено няма да може.

Свих рамене.

— Може би не, но има начини да обединим силите си по време на вдигането. Ако не мога да се справя сама, може пък да успея да получа допълнителна сила от нашия чирак.

Той ме изгледа замислено.

— Защо не вземеш Джон? Двамата заедно със сигурност можете да го направите.

— Само ако той доброволно ми отдаде силата си. Мислиш ли, че ще го направи?

Бърт поклати глава.

— Ще му кажеш ли, че клиентът не го е искал? Че си го предложил на клиента, но той е поискал мен?

— Не — отвърна Бърт.

— Затова го правиш по този начин; без свидетели.

— Времето е от първостепенно значение.

— Сигурно, Бърт, но не искаш да се изправиш лице в лице с Джон Бърк, когато имаш още един клиент, който ме предпочита пред него.

Бърт погледна надолу към грубите си ръце, скръстени на бюрото. Погледна нагоре, а сивите му очи бяха много сериозни.

— Джон е почти толкова добър, колкото и ти, Анита. Не искам да го загубя.

— Смяташ, че ще напусне, ако още един клиент поиска мен?

— Гордостта му е наранена — отвърна Бърт.

— А тя е толкова голяма.

Бърт се усмихна.

— А фактът, че ти го дразниш, не помага особено.

Свих рамене. Звучеше жалко да казвам, че той го е започнал, но наистина беше така. Опитавме се да излизаме заедно и Джон не можа да понесе, че съм неговата женска версия. Не, не можа да понесе, че съм неговата по-добра версия.

— Опитай се да се държиш прилично, Анита. Лари все още не е достатъчно добър. Джон ни е нужен.

— Винаги се държа прилично, Бърт.

Той въздъхна.

— Ако не ми носеше толкова пари, нямаше да търпя глупостите ти.

— Съгласна съм с това — отвърнах аз.

Това в общи линии обобщаваше взаимоотношенията ни. Търговия в най-добрия ѝ вид. Не се харесвахме, но имахме общ бизнес. Свободно предприемачество в действие.

[1] Искрата на живота (фр. ез.) — Б.пр. ↑

2

По обяд Бърт се обади и каза, че получаваме задачата.

— В два часа да си в офиса с приготвен багаж, готова за тръгване. Г-н Лайънъл Баярд ще откара двама ви с Лари.

— Кой е Лайънъл Баярд?

— Младши партньор в „Бийдъл, Бийдъл, Стърлинг и Лоуенстийн“. Обича звука от собствения си глас. Не го тормози заради това.

— Кой, аз ли?

— Анита, не дразни помощта. Може и да носи костюм за три хиляди долара, но въпреки това е изпратен да помогне.

— Ще се опазя за някой от партньорите. Вероятно Бийдъл, Бийдъл, Стърлинг и Лоуенстийн ще се появят лично по някое време през уикенда.

— Не дразни и шефовете.

— Както кажеш — гласът ми беше съвсем равен.

— Ще правиш каквото си искаш, независимо какво кажа, нали?

— Леле, Бърт, кой казва, че не можеш да научиш старото куче на нови номера?

— Просто бъди тук в два часа. Обадих се на Лари. Той ще е на линия.

— Ще бъда, Бърт. Налага се да мина през едно място, така че ако закъснея с няколко минути не се притеснявай.

— Не закъснявай.

— Ще дойда веднага, щом мога — затворих, преди да успее да ми противоречи.

Трябваше да си взема душ, да се преоблека и да мина през гимназията „Секман“. Ричард Зеeman преподаваше естествени науки там. Имахме уговорена среща за утре. В един момент Ричард ме беше помолил да се оженим. Засега все още изчаквахме, но въпреки това му дължах нещо повече от съобщение на телефонния секретар, гласящо: „Съжалявам, скъпи, но не мога да дойда на срещата. Ще съм извън

града.“ Съобщение би било по-лесно за мен, но щеше да е проява на страхливост.

Приготвих един куфар с багаж. Беше достатъчно за четири дни, че и няколко отгоре. Ако си опаковате допълнително бельо и дрехи, които могат да се комбинират, можете да изкарате седмица с малък куфар.

Добавих и някои екстри. Деветмилиметровия „Файърстар“ и кобура му за под панталона. Достатъчно амуниции, че да потопя боен кораб и два ножа плюс ножници за китките. Имах четири ножа — всички изработени специално за мен. Два от тях бяха изгубени безвъзвратно. Бях поръчала нови, но ръчната изработка отнема време, особено когато настоявате за максималното възможно съдържание на сребро в стоманата. Два ножа и два пистолета трябваше да стигнат за едно бизнес пътуване през уикенда. Щях да нося един „Браунинг Хайпауър“.

Опаковането на багажа не беше проблем. Проблемът беше какво да облека. Щяха да искат да ги вдигна тази вечер, ако мога. Проклятие, хеликоптерът можеше да отлети директно до мястото на строежа. Което означаваше, че ще ходя върху прахоляк, кости и счупени ковчези. Не звучеше като място, подходящо за високи токчета. И все пак, ако младши партньорът носеше костюм за три хиляди долара, хората, които току-що ме бяха наели, щяха да очакват да изглеждам подобаващо. Можех да се облека професионално или в кръв и перушина. Всъщност имах един клиент, който беше разочарован, че не се появих гола и обляна в кръв. Възможно е да имаше повече от една причина за разочарованието му. Не смятам, че някога съм имала клиент, който би възразил на някакво церемониално облекло, но дънките и обувките за джогинг изглежда не предизвикваха доверие. Не ме питайте защо.

Можех да си опаковам работния комбинезон и да го сложа върху дрехите, които избира. Да, това ми харесваше. Вероника Симс — Рони, най-добрата ми приятелка — ме бе убедила да си купя модна, къса моряшка пола. Беше достатъчно къса, че да се чувствам леко засрамена, но пък влизаше в комбинезона. Полата не се мачкаше или набираше, след като я бях носила по време на екзекуции на вампири или на местопрестъпления. Само трябваше да смъкна комбинезона и

бях готова да отида в офиса или да изляза навън вечерта. Бях толкова доволна, че си купих още две в различни цветове.

Едната беше кървавочервена, а другата — лилава. Все още не бях успяла да си намеря черна. Поне не такава, която да не е толкова къса, че да откажа да я облека. Трябва да призная, че с къси поли изглеждах по-висока. Изглеждах дори дългокрака. Когато сте високи 1.60, това значи нещо. Но лилавата не си пасваше с кой знае колко от дрехите, които притежавах, така че оставаше червената.

Намерих си блуза с къси ръкави, която беше в същия оттенък на червеното. Червено с виолетови полутонове, студен, твърд цвят, който изглеждаше страхотно на фона на бледата ми кожа, черна коса и кафяви очи. Кобурът за рамо и деветмилиметровият браунинг изглеждаха много драматично с това облекло. Черен колан, пристегнат здраво на кръста, държеше гайките на кобура. Върху всичко това сложих черно сако с навити ръкави, което да прикрива оръжието. Завъртях се пред огледалото в спалнята. Полата не беше кой знае колко по-дълга от сакото, но пистолетът не се виждаше. Поне не веднага. Освен ако нямате желание да ви шият дрехите специално, е трудно да се скрие пистолет, особено при женските облекла.

Сложих си толкова грим, колкото червеното да не ме обезличава. Освен това щях да кажа довиждане на Ричард за няколко дни. Малко грим нямаше да навреди. Като казвам грим, имам предвид сенки, руж, червило и това е. С изключение на едно телевизионно интервю, за което Бърт ме убеди, никога не слагам основа.

Освен чорапогащника и черните обувки на високи токове, които щеше да се наложи да нося, независимо с коя пола съм, облеклото беше удобно. Докато не забравях да не се навеждам, без да клякам, бях в безопасност.

Единствените бижута, които носех, бяха сребърният кръст, прибран под блузата и часовникът на ръката ми. Официалният ми часовник се беше счупил и така и не бях намерила време да го поправа. Настоящият беше черен мъжки часовник за гмуркане, който изглеждаше не на място на тънката ми китка. Но пък хей, светеше в тъмното, ако натиснеш един бутон. Показваше ми датата, кой ден от седмицата е и можеше да засича времето за бягане. Не бях открила дамски часовник, който да може да прави всички тези неща.

Не се налагаше да отменям сутрешното си бягане с Рони, уговорено за следващия ден. Тя беше извън града заради някакъв случай. Работата на частния детектив никога не свършва.

Натоварих куфара в джипа и потеглих към училището на Ричард към един часа. Щях да закъснея за срещата в офиса. Е, какво да се прави. Щяха да ме изчакат или пък не. Сърцето ми нямаше да е разбито, ако пропуснех полета с хеликоптера. Мразех самолети, но хеликоптер... Ужасяваше ме до мозъка на костите.

Не изпитвах страх от летене до момента, в който се бях озовала на самолет, който пропадна няколко метра за секунди. Стюардесата се озова залепена за тавана и обляна в кафе. Хората крещяха и се молеха. Възрастната жена до мен започна да рецитира молитва на немски. Беше толкова уплашена, че от очите ѝ се стичаха сълзи. Предложих ѝ ръката си и тя се вкопчи в нея. Знаех, че ще умра и не мога да направя нищо, за да го предотвратя. Но щяхме да умрем, стиснали ръцете на други хора. Да умрем, покрити с човешки сълзи и молитви. Тогава самолетът се стабилизира и внезапно отново бяхме в безопасност. От този момент нататък не вярвах на въздушния транспорт.

Обикновено в Сейнт Луис няма истинска пролет. Имаме зима, два дни меко време и летни жеги. Тази година пролетта бе дошла рано и се бе задържала. Въздухът галеше кожата нежно. Вятърът ухаеше на зеленина, а зимата сякаш бе само лош спомен. Дърветата от двете страни на пътя бяха започнали да се разпъпват. Малки лилави цветчета разцъфваха, подобно на нежна лавандулова мъгла тук и там сред голите клони. Все още нямаше листа, но се появяваха пъпки. Сякаш някой бе взел огромна четка за рисуване и бе обагрил всичко. Ако човек погледнеше право към тях, дърветата изглеждаха голи и черни, но ако погледнеше настрани, не към конкретно дърво, а към всички, се виждаха отсенки на зеленото.

Магистрала 270 Юг е толкова приятна, колкото е възможно за една магистрала — закарва ви до мястото, за което сте тръгнали, сравнително бързо и нещата приключват бързо. Отбих от магистралата на Тесън Фири Роуд. Пътят е изпъстрен с гъсто разположени магазини, болница и ресторанти за бързо хранене, а щом ги оставите зад гърба си, пред вас изникват райони с новостроящи се жилища, разположени

толкова близо едно до друго, че почти се докосват. Все още има малки горички и открити пространства, но няма да оцелеят дълго.

Отбивката към старото шосе 21 е на билото на един хълм покрай река Мерамек. В района има основно къщи, няколко бензиностанции, сградата на местната водоснабдителна служба и голямо поле за добив на нефт. Оттам насетне се простират хълмовете.

На първия светофар свих наляво покрай малък търговски район. Пътят е тесен и се извива между къщите и горите. В някои от дворовете се мяркаха нарциси. После шосето се спуска към долината и в подножието на един стръмен хълм има знак „Стоп“. Следва бързо изкачване до билото на хълма и едно Т-образно кръстовище, свиване наляво и почти сте стигнали.

Едноетажното училище се намира в средата на обширна, равнинна долина, заобиколена от хълмове. Като човек, отгледан във фермерски регион в Индиана, имаше времена, когато бих ги нарекла планини. Сградата на началното училище е отделна, но е достатъчно близо, че да споделя игралните площадки с прогимназията. Ако, разбира се, в прогимназията правят почивки между занятията. Когато бях твърде малка, за да ходя в прогимназията, изглеждаше, че правят почивки. Когато най-сетне постъпих в нея, вече не правеха. Така е устроен светът.

Паркирах максимално близо до сградата. Това беше второто ми посещение в училището, в което работеше Ричард и първото в истински учебен ден. Веднъж бяхме дошли, за да вземем някакви документи, които беше забравил. Тогава нямаше ученици. Сега влязох през главния вход и се сблъсках с тълпа. Вероятно бях уцелила момента между часовете, в който топлите тела се местеха от една класна стая в друга.

Веднага ми направи впечатление, че бях със същия ръст или по-ниска от всички, които виждах. Имаше нещо клаустрофобично в това да бъдеш блъскана от мъкнеща учебници и раници тълпа. В Ада вероятно има кръг, в който завинаги си на четиринадесет, завинаги в прогимназията. Някой от по-низшите кръгове.

Понесох се заедно с тълпата към стаята на Ричард. Признавам си, че се почувствах добре от факта, че съм по-добре облечена от повечето момичета. Може и да беше жалко, но в прогимназията бях ниска и набита. Няма особена разлика между нисък и набит, и дебел,

когато опре до подигравки. Бях израснала бързо и никога повече не бях дебела. Правилно сте разбрали: имаше време, когато бях дори по-дребна. В продължение на много години бях най-нисичкото дете в училище.

Застанах от едната страна на вратата, оставяйки учениците да влизат и излизат. Ричард показваше нещо в учебника на едно младо момиче. Тя беше руса и носеше вълнена риза върху черна рокля поне с три размера по-голяма от нея. Обута бе в нещо, което наподобяваше черни кубинки с дебели бели чорапи, навити върху тях. Облеклото беше много модерно. Изражението ѝ на обожание върху лицето не беше. Цялата сияеше и бе изпълнена с желание само защото г-н Зеeman лично ѝ помагаше.

Трябва да призная, че Ричард си струваше обожанието на няколко ученички. Гъстата му кестенява коса беше вързана на конска опашка, която създаваше илюзията, че е много къса и прилепнала към главата. Имаше високи, пълни скули и силна челюст с трапчинка, която смекчаваше лицето му и го правеше да изглежда почти съвършен. Очите му имаха кафяв цвят на тъмен шоколад и онези гъсти мигли, които толкова много мъже имат, а жени — желаят. Яркожълтата риза правеше тъмната му кожа да изглежда дори по-тъмна. Вратовръзката му беше тъмнозелена и пасваше на панталоните, с които бе обут. Сакото му бе праметнато на облегалката на стола. Мускулите на раменете му изпъваха ризата, докато държеше учебника.

Повечето ученици бяха седнали, а в коридора бе почти тихо. Той затвори учебника и го подаде на момичето. Тя се усмихна и се отпрати към вратата, закъсняла за следващия час. Очите ѝ пробягаха по мен, докато ме подминаваше, чудейки се какво правя тук.

Не беше единствената. Няколко от седналите ученици също гледаха към мен. Пристъпих в стаята.

Ричард се усмихна. Почувствах топлина до върховете на пръстите. Усмивката му попречи да е твърде привлекателен. Не че не беше страхотна усмивка. Би могъл да снима реклами за паста за зъби. Но беше като на малко момче, открита и приветствена. При Ричард нямаше коварство, нито никакви дълбоки, мрачни намерения. Той беше най-големият бойскаут на света. Усмивката го показваше.

Искаше ми се да ида до него и да му позволя да ме прегърне. Чувствах ужасяващо желание да сграбча вратовръзката му и да го

изведа от стаята. Исках да докосна гърдите му под жълтата риза. Желанието беше толкова силно, че прибрах ръце в джобовете на самото си. Не трябваше да шокирам учениците. Ричард понякога ми действа по този начин. Добре де, през повечето време, когато не е космат или не облизва кръв от пръстите си. Той е върколак. Споменах ли го вече? Никой в училището не знае. Ако научат, ще изгуби работата си. Хората не обичат ликантропи да обучават скъпоценните им дечица. Незаконно е да дискриминираш някого заради заболяване, но всички го правят. Защо образователната система да е по-различна?

Той докосна бузата ми само с върховете на пръстите си. Извърнах лице и ги докоснах с устни. Толкова по въпроса за запазване на самообладание пред хлапетата. Чуха се няколко възклицания и нервни смехове.

— Ще се върна веднага, момчета — още възклицания, по-силен смях и едно: „Само така, г-н Зееман.“

Ричард ме изведе от стаята и аз го последвах, все така с ръце в джобовете. Обикновено настоявах, че няма да се изложи пред група осмокласници, но напоследък не заслужавах подобно доверие.

Ричард ме изведе на известно разстояние от класната си стая в опразнения коридор. Облегна се на стената с шкафчетата на учениците и погледна надолу към мен. Усмивката на малкото момченце беше изчезнала. Погледът в тъмните му очи ме накара да потреперя. Прокарах ръка по вратовръзката му, пригладжайки я към гърдите.

— Позволено ли ми е да те целуна, или ще скандализирам хлапетата?

Не погледнах към него, докато задавах въпроса. Не исках да види откровената нужда в очите ми. Беше достатъчно срамно да знам, че я чувства. Не можеш да прикриеш похотта от върколак. Могат да я помиришат.

— Ще поема този риск — гласът му беше мек, тих, с топла нотка, която накара стомаха ми да се свие.

Почувствах как се навежда над мен. Вдигнах лице към неговото. Устните му бяха толкова меки. Отпуснах се към неговото тяло с длани, подпрени на гърдите му. Можех да почувствам как зърната му се втвърдяват под тях. Ръцете ми се плъзнаха към кръста му, пригладжайки по пътя си тъканта на ризата. Искаше ми се да я

измъкна от панталоните и да прокарам длани по голата му кожа. Отстъпих назад, чувствайки се леко останала без дъх.

Идеята да не правим секс преди сватбата беше моя. Моя. Но проклятие, беше толкова трудно. Колкото повече се срещахме, толкова по-трудно ставаше.

— Исусе, Ричард — поклатих глава. — Работата става все по-корава, нали?

Усмивката на Ричард въобще не изглеждаше невинна или бойскаутска.

— Да, става.

Почувствах как се изчервявам.

— Нямах това предвид.

— Знам какво искаше да кажеш — гласът му беше нежен, без следа от закачка.

Лицето ми все още бе изчервено от смущение, но гласът ми беше спокоен. Точка в моя полза.

— Налага се да изляза извън града по работа.

— Зомбита, вампири или полицейска работа?

— Зомбита.

— Добре.

Погледнах го.

— Защо добре?

— Притеснявам се повече, когато се занимаваш с полицейски дела или с екзекуции на вампири. Знаеш го.

Кимнах.

— Да, знам.

Стояхме в коридора и се взирахме един в друг. Ако нещата бяха по-различни, щяхме да сме сгодени и може би да планираме сватба. Цялото това сексуално напрежение щеше да приближава до някакъв завършек. Докато в момента...

— Както изглежда ще закъснея. Трябва да тръгвам.

— Ще се сбoguваш ли лично с Жан-Клод? — докато задаваше въпроса лицето му бе неразгадаемо, но очите не бяха.

— В момента е ден. Той е в ковчега си.

— Ах — отбеляза Ричард.

— Този уикенд не бях планирала среща с него, така че не му дължа обяснение. Това ли искаше да чуеш?

— И това става — отвърна той.

Отстъпи на крачка от шкафчетата и по този начин телата ни се озоваха много близо едно до друго. Наведе се, за да ме целуне за довиждане. По коридора се разнесе хихикане.

Обърнахме се и видяхме по-голямата част от учениците му, скупчени на вратата, да гледат към нас. Страхотно.

Ричард се усмихна. Повиши глас достатъчно, че да го чуят.

— Влизайте обратно, чудовища такива.

Разнесоха се подсвирквания, а една дребничка брюнетка ми хвърли много мръсен поглед. Мисля, че доста момиченца си падаха по г-н Зеeman.

— Местните са неспокойни. Трябва да се връщам вътре. Кимнах в знак на съгласие.

— Надявам се да се върна до понеделник.

— В такъв случай следващия уикенд ще излезем на излет.

— Този уикенд отказах на Жан-Клод. Не мога да не го виждам две поредни седмици.

Лицето на Ричард се смръщи от разпалващия се гняв.

— Излет през деня, среща с вампира вечерта. Звучи честно.

— Цялата ситуация ми харесва, колкото и на теб — отвърнах.

— Ще ми се да го вярвах.

— Ричард...

Той въздъхна дълбоко. Гневът сякаш се оттече от него. Така и не разбрах как го прави. Можеше да е разярен в един момент и спокоен в следващия. И двете емоции изглеждаха неподправени. Веднъж щом се ядосах, бях ядосана. Може би беше недостатък на характера ми?

— Съжалявам, Анита. Не е като да се срещаш с него зад гърба ми.

— Никога не бих правила нещо зад гърба ти, знаеш го.

Той кимна.

— Знам — погледна обратно към класната си стая. — Трябва да се връщам, преди да запалят стаята.

Тръгна надолу по коридора, без да поглежда назад.

За малко да извикам след него, но го оставих да продължи. Настроението беше изчезнало. Нищо не сдухва така, както осъзнаването, че гаджето ти се среща с някой друг. Аз нямаше да мога да търпя, ако ситуацията беше обратната. Беше двоен стандарт, но

такъв, с който и тримата можехме да живеем. Ако живеене беше термин, който се отнася за Жан-Клод.

О, по дяволите, личният ми живот беше твърде объркан, че да се опише с думи. Тръгнах надолу по коридора, като се наложи да мина покрай отворената врата на класната му стая. Обувките ми на високи токчета издаваха силни, тракащи звуци. Не се опитах да му хвърля последен поглед. Щеше да ме накара да се чувствам още по-зле, задето си тръгвам.

Не беше моя идея да се срещам с Господаря на града. Жан-Клод ми беше дал две възможности за избор: да убие Ричард или да се срещам и с двамата. По онова време ми изглеждаше добра идея. Пет седмици по-късно вече не бях толкова сигурна.

Моята нравственост беше това, което бе удържало двамата ни с Ричард да консумираме връзката си. Консумиране, хубав евфемизъм. Но Жан-Клод беше дал ясно да се разбере, че ако направя нещо с Ричард, трябва да го направя и с него. Жан-Клод се опитваше да ме ухажва. Значи ако Ричард можеше да ме докосва, а той — не, не беше честно. Предполагам, че имаше право. Но беше много по-вероятно мисълта за секс с вампир да ме държи непорочна повече от каквито и да било високи идеали.

Не можех да се срещам и с двамата до безкрайност. Само сексуалното напрежение буквално ме убиваше. Можех да продължа нататък. Ричард дори би могъл да ми позволи да го направя. Нямах да му хареса, но ако исках да се освободя от него, щеше да ме пусне. Жан-Клод от друга страна... Той никога нямаше да ме пусне. Въпросът беше исках ли да го направи? Отговорът: да, по дяволите. Основният проблем беше как да се освободя, без никой да загине.

Да, това беше въпросът за джакпота от 64 000 долара. Проблемът бе, че няхах отговор. Рано или късно щеше да ни е нужен някакъв. И късното се приближаваше все повече и повече.

3

Свих се до стената на хеликоптера, стиснала ремъка, закрепен за стената, в мъртва хватка с една ръка. Исках да използвам и двете си ръце, за да се хвана, сякаш ако се държах много здраво за глупавия ремък, това щеше да ме спаси, когато хеликоптерът се врежеше в земята. Използвах една ръка, защото две биха изглеждали проява на страхливост. Носех слушалки, подобни на онези, използвани за звукоизолация в стрелбищата, само че с микрофон, за да може да се говори над разтърсващия зъбите шум. Не бях осъзнала, че по-голямата част от хеликоптера представляваше вибриращ балон, сякаш уловен в едно страховито бръмчене. Държах очите си затворени толкова дълго, колкото беше възможно.

— Добре ли сте, госпожице Блейк? — попита Лайънъл Баярд.

Гласът ме стресна.

— Да, добре съм.

— Не изглеждате добре.

— Не обичам да летя — отвърнах аз.

Той ми отправи неуверена усмивка. Не мисля, че вдъхвах доверие у Лайънъл Баярд, адвокат и лакей на „Бийдъл, Бийдъл, Стърлинг и Лоуенстийн“. Лайънъл Баярд беше дребен, елегантен мъж с тънък рус мустак, който изглежда беше цялото лицево окосмяване, което някога щеше да има. Триъгълната му брадичка беше гладка като моята. Може би мустакът беше залепен. Кафявият му костюм с тънки жълти ивици прилепваше към тялото му като добре ушита ръкавица. Тънката му вратовръзка беше на кафяви и жълти райета и имаше златна игла. Иглата беше гравирана с монограм. Тънкият му кожен куфар също имаше монограм. Всичко си пасваше идеално чак до украсените му със златни пискюли мокасини. Лари се завъртя на мястото си. Стоеше до пилота.

— Наистина ли те е страх да летиш?

Можех да видя как устните му се движат, но звукът дойде от слушалките. Без тях никога нямаше да може да говори напред целия

шум. Звучеше изненадан.

— Да, Лари, наистина се страхувам да летя — надявах се, че сарказмът се предава през слушалките толкова ясно, колкото и учудването.

Лари се разсмя. Очевидно и сарказмът се предаваше. Той изглеждаше изтупан. Беше облечен в другия си син костюм, носеше бяла риза — една от трите, които притежаваше — и втората си по качество вратовръзка. Най-добрата му вратовръзка беше изцапана с кръв. Все още посещаваше колеж и работеше за нас през уикендите, докато завърши. Късата му коса беше с цвят на изненадан морков. Беше луничав, висок горе-долу колкото мен, с бледосини очи. Приличаше на пораснала версия на Опи^[1].

Баярд всячески се мъчеше да не се мръщи към мен. Усилието си личеше достатъчно, че да обезсмисли цялата задача.

— Сигурна ли сте, че може да се справите със задачата?

Срещнах кафявите му очи.

— Най-добре се надявайте да мога, г-н Баярд, защото съм всичко, с което разполагате.

— Запознат съм със специалните ви умения, госпожице Блейк. Прекарах последните дванадесет часа в разговори с всяка съживителска фирма в САЩ. Филипа Фрийстоун от компанията „Възкресение“ ми каза, че не може да направи това, което искаме и че единствената, която би могла е Анита Блейк. „Elan Vital“ от Ню Орлиънс ни казаха същото. Те споменаха и Джон Бърк, но не бяха убедени, че той може да свърши всичко, което искаме. Трябва да се вдигнат всички мъртъвци или за нас е безсмислено.

— Шефът ми обясни ли ви, че не съм сто процента сигурна, че мога да го направя?

Баярд премигна срещу мен.

— Г-н Вон изглеждаше много сигурен, че бихте могли да направите това, което ни е нужно.

— Бърт може да е сигурен колкото си иска. Не той трябва да вдига тази бъркотия.

— Осъзнавам, че апаратурата за преместване на земна маса е усложнила задачата ви, госпожице Блейк, но не сме го направили нарочно.

Оставих това без коментар. Бях разгледала снимките. Бяха се опитали да покрият нещата. Ако строителните работници не бяха местни и сред тях нямаше симпатизанти на Бувиe, щяха да разорат гробището, да наляят малко бетон и готово, няма доказателства.

— Както и да е. Ще направя, каквото е възможно, с това, което сте ми оставили.

— Толкова по-лесно ли щеше да бъде, ако ви бяхме довели преди гробовете да бъдат разбъркани?

— Аха.

Той въздъхна. Звукът извибрира през слушалките.

— В такъв случай моите извинения.

Свих рамене.

— Освен ако не сте го направили лично, не ми дължите извинение.

Той се размърда леко на мястото си.

— Не аз заповядах разкопаването. Г-н Стърлинг е на мястото на строежа.

— Онзи г-н Стърлинг? — попитах аз.

Баярд изглежда не схвана хумора.

— Да, онзи г-н Стърлинг.

Или може би наистина очакваше името да ми е познато.

— Винаги ли някой старши партньор ви наднича зад рамото?

Той използва един пръст, за да нагласи позлатените си рамки. Приличаше на остарял жест от времената преди модерните очила и дизайнерските костюми.

— При толкова много заложили пари г-н Стърлинг сметна, че е добре да е в района в случай, че изникнат още проблеми.

— Още проблеми? — попитах аз.

Той примигна бързо насреща ми като добре наконтен заек.

— Случаят със семейство Бувиe.

Лъжеше.

— Какво друго не е наред с малкия ви проект?

— Какво имате предвид, госпожице Блейк? — маникюрираните му пръсти пригладиха вратовръзката му.

— Имате и други проблеми, освен със семейство Бувиe — казах го като констатация.

— Проблемите, които имаме или нямаме, не са ваша работа, госпожице Блейк. Наехме ви да вдигнете мъртъвците и да установите самоличността на починалите. Като изключим това, нямате други задължения.

— Някога вдигали ли сте зомби, г-н Баярд?

Той отново примигна.

— Не, разбира се.

Звучеше обиден.

— Тогава откъде знаете, че другите проблеми няма да окажат влияние върху работата ми?

Между веждите му се образуваха малки бръчки. Беше адвокат и печелеше добри пари, но изглежда мисленето му се удаваше трудно. Караше човек да се зачуди къде ли е завършил.

— Не виждам как дребните ни проблеми биха оказали влияние върху работата ви.

— Току-що си признахте, че не знаете нищо за работата ми — отвърнах му аз. — Откъде знаете какво би й повлияло и какво — не?

Добре де, налучквах. Баярд вероятно беше прав. Другите проблеми вероятно нямаше да ми повлияят, но човек никога не знае. Не обичам да ме държат на тъмно. И не обичам да ме лъжат, дори и чрез спестяване на информация.

— Мисля, че г-н Стърлинг ще трябва да реши дали да ви осветлим по въпроса, или не.

— Не си достатъчно старши, че да вземеш решението — изкоментирах аз.

— Не — отвърна Баярд. — Не съм.

Боже, има хора, които дори не можете да ужилите. Погледнах към Лари. Той сви рамене.

— Изглежда ще се приземим.

Погледнах навън към бързо приближаващата се земя. Бяхме наскредин планините Озарк и се носехме над пусто парче оголена червеникава земя. Предполагам, че беше мястото на строежа.

Земята се надигна да ни посрещне. Затворих очи и преглътнах тежко. Пътуването почти бе приключило. Почти приключило. Почти приключило. Последва раздрусване, което ме накара да ахна.

— Приземихме се — каза Лари. — Вече можеш да си отвориш очите.

Направих го.

— Наслаждаваш се страшно на ситуацията, нали?

Той се ухили.

— Не се случва често да те видя загубила самообладание.

Хеликоптерът беше заобиколен от облак червен прахоляк. Перките започнаха да забавят с натрапчив туптящ звук. Щом спряха, прахолякът се слегна и можехме да видим къде сме.

Намирахме се на малка равна площ, заобиколена от планини. Изглеждаше сякаш някога е била тясна долина, но булдозерите я бяха разширили, изравнили и превърнали в площадка за кацане. Почвата беше толкова червена, че приличаше на река от ръжда. Планината пред хеликоптера беше червена могила. Тежкото оборудване и колите бяха струпани в далечния край на долината. Край оборудването имаше скупчени мъже, които предпазваха очите си от червения прахоляк.

Когато витлата спряха да се въртят, Баярд разкопча предпазния си колан. Аз направих същото. Свалихме слушалките и Баярд отвори вратата си. Аз отворих моята и установих, че земята е по-далече, отколкото човек би си помислил. Наложих се да демонстрирам доста голяма част от бедрото си, за да изляза.

Строителните работници оцениха това. Подсвирквания, дюдюкания и едно предложение за надникване под полата ми. Не, не използваха тези думи.

Висок мъж с бяла каска се приближаваше към нас. Носеше кафеникав работен комбинезон, но покритите му с прах обувки бяха „Гучи“, а перфектният му тен беше от типа, който се придобиваше в скъп клуб. По петите го следваха мъж и жена.

Мъжът приличаше на истинския бригадир. Беше облечен в дънки и работна риза с ръкави, навити около мускулестите му ръце. Мускули, придобити не от тенис или друга подобна игра, а в резултат на тежък физически труд.

Жената носеше традиционен костюм с пола, с малка якичка тип вратовръзка. Беше скъп, но за съжаление в особено неподходящ оттенък на червеникавокафявото, който по никакъв начин не подчертаваше кестенявата ѝ коса, но за сметка на това пасваше на ружа, която бе сложила по бузите си. Хвърлих поглед на врата ѝ и наистина имаше светла линия точно над яката, където основата не се

преливаше. Изглеждаше, сякаш е била гримирана в училище за клоуни.

Не беше чак толкова млада. Човек би си помислил, че някой ще ѝ намекне колко лош е външният ѝ вид. Естествено, аз също нямаше да го направя. Коя бях, че да критикувам?

Стърлинг имаше най-светлосивите очи, които някога съм виждала. Ирисите бяха само няколко идеи по-тъмни от бялото. Стоеше на място с антуража си. Изгледа ме от главата до петите. Изглежда това, което видя, не му допадаше. Странните му очи примигнаха по посока на Лари и евтиния му, намачкан костюм. Г-н Стърлинг се намръщи.

Баярд пристъпи напред, пригладжайки сакото си.

— Г-н Стърлинг, това е Анита Блейк. Госпожице Блейк, това е Реймънд Стърлинг.

Той продължаваше да стои и да ме гледа сякаш разочарован. Жената държеше в ръка папка-бележник и приготвен химикал. Вероятно беше секретарката му. Изглеждаше притеснена, сякаш бе много важно г-н Реймънд Стърлинг да ни хареса.

Започваше да не ми пука дали ни харесва, или не. Искаше ми се да му кажа: „Проблем ли имаш?“. Вместо това попитах:

— Някакъв проблем ли има, г-н Стърлинг? — Бърт би останал доволен.

— Не сте това, което очаквах, госпожице Блейк.

— В какъв смисъл?

— Например, хубава сте — не беше казано като комплимент.

— И?

Посочи към дрехите ми.

— Не сте облечена подходящо за работата.

— Секретарката ви също е на високи токчета.

— Дрехите на госпожа Харисън не са ваш проблем.

— А моите не са ваш.

— Така е, но ще имате сериозен проблем да се изкачите по планината с тези обувки.

— Нося си комбинезон и найкове в куфара.

— Не мисля, че поведението ви ми допада, госпожице Блейк.

— Аз със сигурност не харесвам вашето — отвърнах му.

Бригадирът зад него едва сдържаше усмивката си. Очите му блестяха от усилието. Госпожа Харисън изглеждаше малко уплашена. Баярд се беше преместил настрана, по-близо до Стърлинг. Ясно заявяваше на чия страна е. Страхливец. Лари се приближи до мен.

— Искате ли тази работа, госпожице Блейк?

— Не достатъчно, че да ми е мъчно за нея.

Госпожа Харисън изглеждаше сякаш е погълнала буболечка. Огромна, гадна, извиваща се буболечка. Мисля, че пропуснах момента да падна в краката на шефа ѝ и да започна да го боготворя.

Бригадирът се изкашля в шепата си. Стърлинг му хвърли един поглед, после отново се обърна към мен.

— Винаги ли сте толкова арогантна?

Въздъгнах.

— Предпочитам думата „уверена“ вместо „арогантна“, но ето какво ще ви кажа — ще смекча тона, ако и вие направите същото.

— Много съжалявам, г-н Стърлинг — обади се Баярд. — Извинявам се. Нямах представа, че...

— Млъкни, Лайънъл — каза Стърлинг.

Лайънъл млъкна.

Стърлинг ме изгледа със странните си бледи очи. Кимна ми.

— Съгласен съм, госпожице Блейк — каза и се усмихна. — Ще смекча тона.

— Чудесно — отвърнах му.

— Добре, госпожице Блейк, нека се качим горе и да видим дали наистина сте толкова добра, колкото си мислите, че сте.

— Мога да погледна гробището, но докато не се стъмни напълно, не мога да направя нищо друго.

Той се намръщи и погледна към Баярд.

— Лайънъл.

В тази единствена дума се съдържаше доста напрежение. Гняв, търсец отдушник. Бе спрял да се заяжда с мен, но Лайънъл беше лесна плячка.

— Изпратих ви доклад по факса, г-н Стърлинг, веднага щом разбрах, че госпожица Блейк няма да може да ни помогне преди мръкване.

Умен човек. Когато се колебаеш, прикрий си задника с хартия.

Стърлинг го изгледа. Баярд изглеждаше разкаян, но отстояваше позицията си, скрит в безопасност зад доклада си.

— Обади се на Боу и му казах да доведе всички тук долу с идеята, че днес ще можем да свършим малко работа — погледът му беше твърдо фиксиран върху Баярд.

Лайънъл оклюма леко, очевидно един доклад не беше достатъчна защита.

— Г-н Стърлинг, дори и да успея да вдигна цялото гробище в рамките на една вечер, и тук имаме едно голямо „ако“, какво ще стане, ако всички мъртъвци са Бувие? Какво, ако това наистина е семейната им гробница? Доколкото разбирам, строителството ще трябва да спре, докато не откупите земята отново.

— Те не искат да продават — обади се Боу.

Стърлинг го изгледа. Бригадирът само се усмихна леко.

— Нима ми казвате, че целият проект ще се провали, ако става дума за гробницата на семейство Бувие? — попитах Баярд. — Хей, Лайънъл, не ми беше споменал това.

— Не бе нужно да го знаете — отвърна Баярд.

— Защо не биха искали да продадат земята за милиони долари? — попита Лари.

Беше добър въпрос.

Стърлинг го изгледа, сякаш се е появил от въздуха. Очевидно от лакеите не се очакваше да говорят.

— Магнус и Доркас Бувие притежават само някакъв ресторант, наречен „Кървави кости“. Едно нищо. Нямам идея защо не искат да станат милионери.

— Кървави кости? Що за име на ресторант е това? — попита Лари.

Свих рамене.

— Не е като да пожелава добър апетит.

Погледнах към Стърлинг. Изглеждаше ядосан, но това беше всичко. Бях готова да заложа милиони, че знае точната причина, поради която Бувие отказват да продават. Но на лицето му не беше изписано нищо. Държеше картите си близо до гърдите и човек не можеше да ги види.

Обърнах се към Баярд. Бузите му се бяха изчервили нездравословно и избягваше погледа ми. Бях готова да играя покер с

него при всяка възможност. Но не и пред шефа му.

— Чудесно, ще се преоблека в нещо по-обемно и ще идем да хвърлим един поглед.

Пилотът ми подаде куфара. Комбинезонът и маратонките бяха най-отгоре.

Лари се приближи до мен.

— Ще ми се да се бях сетил за комбинезон. Костюмът няма да преживее пътуването.

Извадих два чифта.

— Облечи се.

Той се ухили.

— Благодаря.

Свих рамене.

— Едно от предимствата да сме почти еднакви по размери — свалих черното сако, което изложи на показ пистолета.

— Госпожице Блейк, защо сте въоръжена? — попита Стърлинг.

Въздъгнах. Беше ми омръзнало от Реймънд. Дори не се бяхме изкачили по хълма, а вече не ми се ходеше. Последното нещо, което исках беше да стоя тук и да споря дали имам нужда от оръжие, или не. Червената блуза беше с къс ръкав. Визуалната презентация винаги е по-добра от лекциите.

Приближих се към него с разтворени ръце, демонстрирайки предната им част. Имам доста добре оформен белег от нож на дясната си ръка, нищо кой знае колко драматично. Лявата ми ръка е страховита. Беше изминал малко повече от месец, откак един превръщач леопард я беше разпрал. Добрият доктор я позакърпи, но това е в общи линии всичко, което може да се направи с белезите от животински нокти. Белегът от изгорено с формата на кръст, подарък от особено изобретателен слуга на вампир, е малко изкривен заради следите от нокти. Издутината от белези върху свивката на ръката ми, където един вампир беше пробил плътта и дъвкал костта, е изпъстрена със светли ивици като водна повърхност.

— Исусе! — каза Боу.

Стърлинг изглеждаше леко пребледнял, но запази самообладание, сякаш бе виждал и по-лоши неща. Баярд беше позеленял. Госпожа Харисън беше толкова пребледняла, че гримът ѝ се

носеше над кожата като водни лилии, нарисувани от някой импресионист.

— Не ходя никъде невъоръжена, г-н Стърлинг. Свикнете с този факт, защото на мен ми се налага.

Той кимна, а очите му бяха много сериозни.

— Добре, госпожице Блейк. Асистентът ви също ли е въоръжен?

— Не — отвърнах аз.

Той кимна отново.

— Добре, преоблечете се и когато сте готови, ще се изкачим.

Лари закопчаваше ципа на комбинезона, когато го приближих.

— Знаеш ли, можеше и да съм въоръжен.

— Взел си си пистолета? — попитах аз.

Той кимна утвърдително.

— Незареден и прибран в куфара ти?

— Точно както ми каза.

— Добре.

Оставих нещата така. Лари искаше да е ексекютор на вампири, освен съживител, което означаваше, че трябва да знае как да използва пистолет. Пистолет с покрити със сребро куршуми, които биха могли да забавят вампир. Щяхме да стигнем и до пушки, които можеха да отнесат главата и сърцето от сравнително безопасно разстояние. Доста по-добро от използването на кол.

Извадих му разрешително при условие, че не го носи зареден, докато не преценя, че е достатъчно добър стрелец и няма да пробие дупка в себе си или в мен. Извадих го най-вече, за да можем да го носим в колата и да ходим на стрелбището във всеки свободен момент.

Комбинезонът покри полата като с магия. Свалих обувките с токчета и си обух маратонките. Оставих дрехата достатъчно разкопчана, че да мога да извадя оръжието при нужда и бях готова да вървим.

— С нас ли ще се качите, г-н Стърлинг?

— Да — отговори той.

— В такъв случай, водете.

Той мина покрай мен, хвърляйки поглед на комбинезоните. Или пък си представяше оръжието скрито под тях. Боу понечи да го последва, но Стърлинг го спря.

— Не, ще я заведа сам.

Между тримата лакеи надвисна мълчание. Очаквах госпожа Харисън да остане, тъй като беше с високи токчета, но бях сигурна, че двамата мъже ще дойдат. Съдейки по израженията им и те бяха смятали същото.

— Чакайте малко. Казахте „нея“. Да не би да искате и Лари да остане да чака тук?

— Да.

Поклатих глава.

— Той се обучава. Не можеш да се учиш, ако не наблюдаваш как се правят нещата.

— Ще правите ли нещо, което ще му е нужно да види?

Замислих се за момент.

— Предполагам, че не.

— Ще мога да дойда, щом се стъмни, нали? — попита Лари.

— Не се тревожи, и ти ще се поизцапаш.

— Естествено — обади се Стърлинг. — Нямам проблем с това сътрудникът ви да си върши работата.

— И защо не може да дойде сега?

— Имайки предвид парите, които ви плащаме, угодете ми, госпожице Блейк.

Беше странно учтив, така че кимнах в съгласие.

— Добре.

— Господин Стърлинг — обади се Баярд, — сигурен ли сте, че искате да отидете сам?

— Защо да не съм, Лайънъл?

Баярд отвори устата си, затвори я и след това каза:

— Няма причина, г-н Стърлинг.

Боу сви рамене.

— Ще кажа на мъжете да се прибират по домовете си — започна да се обръща, но после спря. — Искате ли екипите да са на линия утре?

Стърлинг ме погледна.

— Госпожице Блейк?

Поклатих глава.

— Все още не знам.

— Какво е най-доброто ви предположение?

Погледнах към чакащите мъже.

— Плаща ли им се, независимо дали се появят, или не?

— Само ако се появят — отвърна Стърлинг.

— В такъв случай без работа през утрешния ден. Не мога да гарантирам, че ще има какво да правят.

Стърлинг кимна.

— Чу я, Боу.

Боу погледна към мен, а после към Стърлинг. Изражението на лицето му беше странно, наполовина развеселено, наполовина неразгадаемо.

— Както кажете, г-н Стърлинг, госпожице Блейк.

Обърна се и се отпрати по изровената земя, махайки на хората си, докато се движеше. Мъжете започнаха да си тръгват доста преди да стигне до тях.

— Какво да правим ние, г-н Стърлинг? — попита Баярд.

— Чакайте ни.

— И хеликоптерът ли? Трябва да излети преди мръкнало.

— Ще сме се върнали преди мръкнало, нали, госпожице Блейк?

— Разбира се. Просто ще огледам набързо. Ще трябва обаче да се върна, след като се стъмни.

— Ще ви осигуря кола и шофьор за престоя ви.

— Благодаря.

— Ще тръгваме ли, госпожице Блейк?

Направи ми знак да тръгна напред. Нещо в начина, по който се отнасяше с мен, се бе променило. Не схващах какво, но не ми харесваше.

— След вас, г-н Стърлинг.

Той ми кимна и пое водачеството, крачейки по червената пръст с обувките си за хиляда долара. Двамата с Лари се спогледахме.

— Няма да се бавя, Лари.

— Ние, лакеите, няма да ходим никъде.

Усмигнах се. И той се усмигна. Свих рамене. Защо Стърлинг искаше да сме само двамата? Наблюдавах широкия гръб на старши партньора, докато се придвижваше по изровената земя. Последвах го. Щях да разбера за какво е цялата тайнственост, когато стигнем до върха. Можех да се обзаложа, че това, което щях да чуя, нямаше да ми хареса. Само аз и голямата клечка при мъртвите на върха на планината. Какво би могло да е по-хубаво?

[1] Става дума за Опи Тайлър, герой от популярния през 60-те ситком „Шоуто на Анди Грифит“. Ролята се изпълнява от малкия Рон Хауърд. — Б.пр. ↑

4

Гледката от върха на планината си струваше изкачването. Дърветата се простираха до хоризонта. Стояхме заобиколени от гора, която не бе докосвана от човешка ръка, поне докъдето стигаше погледът. Онзи пръв оттенък на зелено тук беше много по-ясно изразен. Но това, което се забелязваше най-ясно, бяха лилавите цветове на дивия рожков наред тъмните дървета. Дивият рожков е толкова деликатно дърво, че ако цъфтеше наред лятото, щеше да се загуби сред всички тези листа и цветя, но тук, сам сред голите дървета, хващаше окото. Няколко кучешки дряна бяха започнали да цъфтят, добавяйки своето бяло към лилавото. Пролет в планините Озарк, ах.

— Гледката е великолепна — казах аз.

— Да, нали? — отвърна Стърлинг.

Черните ми найкове бяха покрити с ръждив прахоляк. Разровената, наранена земя осейваше планинския връх. Върхът на този хълм вероятно е бил също толкова красив като всичко останало. От земята до крака ми стърчеше кост от ръка. Долната част на ръка, съдейки по дължината. Костите бяха тънки и все още свързани от изсушени остатъци тъкан.

След като бях видяла една кост, очите ми откриха и още. Беше като една от онези специални картинки, в които се вираш и вираш, и внезапно виждаш какво е изобразено. Видях всичките, които се подаваха от земята, като ръце, протягащи се от ръждива река.

Имаше няколко разбити ковчега, счупените им капаци стърчаха във въздуха, но основно имаше кости. Коленичих и поставих длан върху съсипаната земя. Опитах се да получа някакво чувство за мъртвите. Имаше нещо слабо и далечно като полъх на парфюм, но не вършеше работа. На ярката пролетна светлина не можех да използвам своята... магия. Вдигането на мъртъвци не е нещо зло, но изисква тъмнина. Не знам защо.

Изправих се и изтрих ръцете си в комбинезона, опитвайки се да махна ръждивия прах. Стърлинг стоеше на края на разровената земя и

се взираше в откритото пространство. Погледът му беше отнесен, което подсказваше, че не се наслаждава на дърветата.

Проговори, без да ме поглежда:

— Не мога да ви насиля, нали, госпожице Блейк?

— Не — отвърнах му аз.

Той се обърна към мен с усмивка, но тя остави очите му празни, обсебени.

— Инвестирах всичко, което имам, в този проект. Не само моите пари, но и парите на клиентите ми. Разбирате ли какво казвам, госпожице Блейк?

— Ако телата са на Бувие, сте прецакан.

— Колко красноречиво го казахте.

— Защо сме тук сами, г-н Стърлинг? Защо е цялото мошеничество?

Той си пое дълбоко от нежния въздух и отвърна:

— Искам да кажете, че телата не са Бувие, дори и да са.

Погледна ме, докато го казваше. Наблюдаваше лицето ми. Усмихнах се и поклатих глава.

— Няма да лъжа заради вас.

— Не можете ли да накарате зомбитата да излъжат?

— Мъртвите са доста честни, г-н Стърлинг. Те не лъжат.

Той направи стъпка към мен с много прямо изражение.

— Цялото ми бъдеще зависи от вас, госпожице Блейк.

— Не, г-н Стърлинг, бъдещето ви зависи от мъртвците в краката ви. Това, което излиза от устите им, ще предреши изхода.

Той кимна.

— Предполагам, че така е честно.

— Честно или не, това е истината.

Той кимна отново. Някаква светлина си беше отишла от лицето му, сякаш някой бе изключил захранването. Чертите му внезапно бяха станали по-ясни. Когато срещна погледа ми, драматичните му очи бяха тъжни.

— Ще ви дам част от печалбата, госпожице Блейк. Можете да се превърнете в милиардерка за няколко години.

— Знаете, че опитите за подкуп няма да свършат работа.

— Знаех само няколко минути след като се срещнахме, но трябваше да опитам.

— Наистина вярвате, че това е семейната гробница на Бувие, нали?

Той си пое дълбоко въздух и се отдалечи от мен, за да погледне над дърветата. Нямах да отговори на въпроса ми, но не се и налагаше. Нямах да е толкова отчаян, ако не вярваше, че е прецакан.

— Защо Бувие отказват да продават?

Той ме погледна.

— Не знам.

— Вижте, Стърлинг, тук сме само двамата, няма никой, когото да впечатлите, няма свидетели. Знаете защо отказват да продават. Просто ми кажете.

— Не знам, госпожице Блейк.

— Вие сте вманиачен на тема контрол, г-н Стърлинг. Надзиравали сте всеки детайл от сделката. Погрижили сте се всяка буква да е точно изписана. Това е вашето бебче. Знаете всичко за Бувие и техния проблем. Просто ми кажете.

Той само ме изгледа. Бледите му очи бяха непроницаеми, празни като прозорец на къща, в която няма никого. Знаеше, но нямах да ми каже. Защо?

— Какво знаете за Бувие?

— Местните ги смятат за вещици. Занимават се с малко предсказване на бъдещето, безобидни магии.

Имаше нещо в начина, по който го каза, твърде небрежно, твърде бързо. Накара ме да поискам лично да се срещна със семейство Бувие.

— Добри ли са в магията? — попитах аз.

— Откъде бих могъл да знам?

Свих рамене.

— Просто любопитство. Има ли някаква конкретна причина, заради която ви трябва точно тази планина?

— Погледнете я — той разпери широко ръце. — Съвършена е. Просто е съвършена.

— Гледката е страхотна — отвърнах аз. — Но няма ли да е също толкова чудесна и от онзи връх? Защо искате да е този? Защо трябва да имате планината на Бувие?

Ръцете му рязко се отпуснаха. После се поизправи и ме погледна.

— Искан тази земя и я получих.

— Получихте я. Въпросът, Реймънд, е можете ли да я задържите?

— Ако няма да ми помогнете, не ми се подигравайте. И не ме наричайте Реймънд.

Отворих уста да кажа нещо друго и пейджърът ми изпищя. Разрових се под комбинезона и проверих номера.

— Мамка му!

— Какво има?

— Звънят ми от полицията. Налага се да намеря телефон.

Той се намръщи насреща ми.

— Защо биха ви звънили от полицията?

Толкова по въпроса с известността ми.

— Аз съм лицензиран ексекUTOR на вампири за територията на три щата. Прикрепена съм към Регионалния отряд за свръхестествени разследвания.

Той ме гледаше много внимателно.

— Изненадвате ме, госпожице Блейк. Не са много хората, които съумяват да го направят.

— Трябва да намеря телефон.

— Имам преносим телефон с батерия в подножието на този проклет хълм.

— Чудесно. Готова съм да слизам, ако и вие сте готов.

Той направи едно последно завъртане, хвърляйки поглед на гледката за милиарди.

— Да, готов съм да потегля към дъното.

Беше интересен избор на думи, дори би могло да се нарече фройдистко изпускане. Стърлинг искаше тази земя по някаква извратена причина. Може би, защото му беше казано, че не може да я има. Някои хора са такива. Колкото повече им отказваш, толкова повече те искат. Напомняше ми на един вампир-господар, когото познавах.

Тази вечер щях да обходя земята, да посетя мъртвите. Вероятно щях да опитам истинското съживяване утре. Ако работата с полицията беше твърде спешна, можеше и да отнеме повече време. Надявах се да не е спешна. Спешна обикновено означаваше трупове. Когато са намесени чудовищата, тялото никога не е само едно. По един или друг начин мъртъвците се умножават.

5

Върнахме се в долината. Работниците си бяха тръгнали, с изключение на бригадира Боу. Госпожа Харисън и Баярд стояха до хеликоптера, сякаш се опитваха да се скрият от дивата природа. Лари и пилотът стояха настрани и пушеха, споделяйки онова приятелство, характерно за всички хора, решили да си съсипят дробовете.

Стърлинг вървеше към тях, а походката му отново бе стабилна и уверена. Беше оставил съмненията си на върха на планината или поне така изглеждаше. Отново беше непроницаемият старши партньор. Поддържането на илюзията е всичко.

— Баярд, донеси телефона. Госпожица Блейк трябва да го използва.

Баярд подскочи изненадано, сякаш бе хванат да прави нещо, което не трябва. Госпожа Харисън беше леко изчервена. Нима във въздуха се носеше романтика? И нима беше забранено? Без сближаване между лакеите.

Баярд притича през прахоляка към последната кола. Измъкна нещо, което приличаше на малка черна кожена раница с дръжка. Извади телефона и ми го подаде. Приличаше на уоки-токи с антена.

Лари се приближи към мен, ухаещ на дим.

— Какво става?

— Позвъниха ми на пейджъра.

— Бърт ли?

Поклатих глава.

— Полицията.

Отдалечих се от групата. Лари беше достатъчно учтив да остане с тях, въпреки че не беше нужно. Набрах номера на Долф. Детектив сержант Рудолф Стор беше началник на Регионалния отряд за свръхестествени разследвания.

Вдигна на второто позвъняване.

— Анита?

— Да, Долф, аз съм. Какво има?

- Трима мъртъвци.
- Трима? Мамка му! — отвърнах аз.
- Аха.
- Не мога да дойда бързо, Долф.
- Напротив, можеш.
- Имаше нещо в гласа му.
- Какво би трябвало да означава това?
- Жертвите са близо до теб.
- Близо до Брансън?
- На 25 минути източно от Брансън — отвърна той.
- Вече съм на 60 километра от Брансън в средата на нищото.
- Е, мястото се намира в средата на нищото — отвърна Долф.
- А вие, момчета, ще долетите ли?
- Не, имаме жертва на вампир в града.
- Исусе, другите три жертви също ли са вампирски?
- Не мисля така — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш с това „не мисля така“?

— Този случай е на Магистралния патрул на щата Мисури. Сержант Фриймънт ръководи разследването. Не смята, че са вампири, защото телата са накълцани. Части от тях липсват. Наложил се да се потруди доста, за да измъкна тази информация от нея. Сержант Фриймънт е убедена, че РОСР ще дойде и ще ѝ открадне цялата слава. Особено беше притеснена от нашата домашна кралица на зомбитата, която обича да краде заглавията на вестниците.

— Най-силно протестирам срещу частта с домашната — отвърнах аз. — Но ми звучи като очарователна личност.

— Готов съм да се обзаложа, че на живо е дори още по-чаровна — каза Долф.

— И трябва да се видя с нея?

— При избор между голяма група от отряда, която да дойде по-късно и само теб веднага, тя предпочете теб. Мисля, че гледа на теб самата без нас за подкрепление като на по-малкото зло.

— Приятно е за разнообразие да си по-малкото зло.

— Може и да бъдеш повишена — изкоментира Долф. — Все още не те познава достатъчно добре.

— Благодаря за доверието. Нека проверим дали съм схванала правилно. Никой от вас няма да идва на местопрестъплението?

— Не веднага. Знаеш, че не ни достигат хора, поне докато Зербовски не се възстанови.

— И какво мисли щатският магистрален патрул на Мисури за това, че един цивилен отива да им помага в разследване на убийство?

— Постарах се да изясня, че ти си ценен член на нашия отряд.

— Благодаря за комплимента, но все още нямам значка, която да покажа.

— Може и да получиш, ако този нов федерален закон влезе в сила — отвърна Долф.

— Не ми напомняй.

— Не искаш ли да си федерален шериф? — гласът му беше съвсем мек. Не, развеселен.

— Съгласих се, че трябва да ни лицензират, но да ни дадат статус, равностоен на федерални шерифи, е нелепо.

— Можеш да се справиш.

— Но кой още? Джон Бърк със силата на закона зад гърба му? Как не!

— Няма да мине, Анита. Провампирското лоби е твърде силно.

— От твоите уста в божиите уши. Освен ако не отменят нуждата от съдебна заповед за екзекуциите им, няма да направят убийствата им по-лесни, а те няма да я отменят. Вече съм ходила извън щата, за да екзекутирам вампири. Не ми е нужна някаква миризлива значка.

Долф се разсмя.

— Ако срещнеш проблеми, извикай.

— Това наистина не ми харесва, Долф. Намирам се тук и разследвам убийство без никакъв официален статус.

— Ето, трябва ти значка — чух го как въздъхна в слушалката. — Виж, Анита, не бих те оставил сама, ако си нямахме наши проблеми. Тук имам труп. Когато мога, ще изпратя някого. По дяволите, ще ми се да дойдеш и да погледнеш и нашето тяло. Ти си щатният ни експерт по чудовищата.

— Кажми някакви подробности и ще се опитам да се направя на Крескин^[1].

— Мъж, в началото на двайсетте, тялото още не се е вкочанило.

— Къде е открит?

— В апартамента му.

— Как сте успели да пристигнете толкова бързо?

— Някакъв съсед чул борба и се обадил на 911. Те се обадиха на нас.

— Кажи ми името му.

— Фредерик Майкъл Съмърс, Фреди Съмърс.

— Има ли някакви стари ухапвания от вампири по тялото си? Заздравели ухапвания?

— Да, доста. Изглежда като проклет игленик. Откъде знаеш?

— Какво е първото правило при убийство? — попитах аз. — Проверяваш най-близките и скъпите хора. Ако е имал любовник вампир, ще има излекувани ухапвания. Колкото повече, толкова по-дълга е била връзката. Никой вампир не може да ухапе една жертва три пъти за един месец, без да рискува да я убие и да я вдигне като кръвопиец. Може да имаш ухапвания от различни вампири, но това ще направи Фреди пристрастен към тях. Питай съседите дали е имало много и различни мъже и жени, влизащи и излизащи от апартамента му нощем.

— Никога не ми е хрумвало, че вампир може да бъде най-близък и скъп на някого — отбеляза Долф.

— От гледна точка на закона те са хора. Което означава, че също си имат любими.

— Ще проверя размерите на ухапванията — отвърна Долф. — Ако съвпадат, значи е един вампир, любовник; ако са различни, значи нашето момче си е падало по групите.

— Надявай се на любовник — казах аз. — Ако всичките са от един вампир, е възможно дори да се изправи от мъртвите.

— Повечето вампири са достатъчно умни да прережат гърлото или да отнесат главата.

— Не ми звучи като да е било добре планирано. Може би е престъпление от страст.

— Може би. Фриймънт пази телата за теб. С нетърпение очаква експертното ти мнение.

— Обзалагам се.

— Не я тормози твърде много, Анита.

— Няма да започвам, Долф.

— Бъди учтива.

— Винаги — отвърнах с най-невинния си глас.

Той въздъхна.

— Опитай се да запомниш, че щатските може и никога да не са виждали тела с липсващи части.

Беше мой ред да въздъхна.

— Ще бъда добричка, честна скаутска. Ще ми обясниш ли къде да ида?

Извадих малко тефтерче с химикалка закачена за спиралата му от един от джобовете на комбинезона. Бях започнала да нося тефтери точно заради такива случаи.

Предаде ми това, което Фриймънт му беше казала.

— Ако видиш нещо нередно на местопрестъплението, постарай се да го опазиш непокътнато, а аз ще се опитам да изпратя някой от нашите. В противен случай огледай жертвата, кажи си мнението на щатските и ги остави да си вършат работата.

— Наистина ли смяташ, че Фриймънт ще ми позволи да се разпореждам с нейния случай и да я принудя да изчака РОСР?

За около секунда последва мълчание, след това Долф каза:

— Направи най-доброто, на което си способна, Анита. Обади се, ако ние можем да помогнем с нещо.

— Аха, ще.

— Бих предпочел да изпратя теб на мястото на убийство, отколкото доста от ченгетата, които познавам — каза Долф.

От устата на Долф това е много голям комплимент. Той е най-добрият полицаи на света.

— Благодаря, Долф.

Говорех на въздуха. Долф беше затворил. Винаги правеше така. Натиснах бутона и изключих телефона, след което просто постоях на място за около минута.

Не ми харесваше да се намирам наред нищото в непозната територия с непознати полицаи и частично изядени жертви. Мотаенето с „Отряда на привиденията“ ми даваше някаква легитимност. Даже бях използвала думите: „С отряда съм“ на някои местопрестъпления. Имах малка идентификационна значка, която закачах върху дрехите си. Не беше полицейска значка, но изглеждаше доста официално. Но да се представям на местна територия, където знаех, че мога да изтичам при Долф, ако има проблем, беше едно, докато тук, без подкрепление, ситуацията беше съвсем различна.

Полицаяите нямат абсолютно никакво чувство за хумор, когато става дума за цивилни, месеци се в техните случаи. Не че ги обвинявах. Не бях точно цивилна, но няхах официален статус. Няхах влияние. Може би новият закон щеше да подобри нещата.

Поклатих глава. На теория щях да мога да вляза във всеки полицейски участък в страната и да поискам помощ или да се намеся непоканена във всеки случай. Теоретично. В реалния свят ченгетата щяха да ме мразят. Щях да съм добре дошла, колкото мокро куче в студена нощ. Нямаше да съм нито федерална, нито местна, а в страната нямаше достатъчно лицензирани ексекютори на вампири, че да запълнят дузина места. Можех да назова само осем от нас, от които двама вече се бяха оттеглили.

Повечето бяха специализирани във вампирите. Аз бях една от малцината, които се интересуваха и от друг тип убийства. Имаше слухове, че новият закон ще се разшири, за да включи всички видове свръхестествени убийства. Повечето ексекютори на вампири нямаше да плуват в свои води. Идеше реч за неформално чиракуване. Аз имах университетска степен по свръхестествена биология, но това не беше обичайно. Повечето от подивелите ликантропи, обичайните пощръклели тролове и другите по-солидни чудовища се преследваха от ловци на глави. Но новият закон нямаше да даде специална власт на ловците на глави. Ексекюторите на вампири, поне повечето, работят много стриктно в рамките на закона. Или пък просто получаваме подобър ореол в пресата.

От години тръбях, че вампирите са чудовища, но докато една сенаторска щерка не бе нападната преди няколко седмици, никой не си мърдаше пръста. А сега внезапно това стана предмет на разгорещен публичен дебат. Легитимното вампирско общество достави предполагаемия нападател в чувал в дома на сенатора. Бяха оставили главата и торса непокътнати, така че дори и без ръце и крака да не умре. Призна си за атаката. Бил от наскоро превърнатите и просто малко се поувлъкъл по време на срещата, както всеки друг двадесет и една годишен младеж с червена кръв. Да бе, как не.

Местният ловец, Джералд Малори, беше извършил ексекуцията. Живее извън Вашингтон, окръг Колумбия. Трябва да е минал шейсетте. Все още използва дървен кол и чук. Можете ли да повярвате?

Имаше приказки, че отрязвайки ръцете и краката им, ще можем да държим вампирите в затвора. На тази идея бе наложено вето най-вече, защото е жестоко и необичайно наказание. Освен това нямаше да сработи, не и при наистина старите вампири. Не само телата им са опасни.

Освен това не вярвах в мъченията. А ако отрязването на нечии ръце и крака и затварянето му в малка кутия за вечни времена не е мъчение, не знам какво е.

Върнах се обратно при групата. Подадох телефона на Баярд.

— Надявам се, че новините не са лоши — каза той.

— Не и в личен план — отвърнах аз.

Изглеждаше озадачен. Не беше необичайно явление за Лайънъл.

Обърнах се директно към Стърлинг.

— Трябва да ида до едно местопрестъпление наблизко. Има ли място, където мога да наема кола?

Той поклати глава.

— Казах ви, че имате на разположение кола и шофьор за времето на престоя си. Държа на казаното.

— Благодаря. Но не съм сигурна за шофьора. Става дума за местопрестъпление и няма да искат да им се мотаят цивилни.

— Добре, в такъв случай кола, без шофьор. Лайънъл, погрижи се госпожица Блейк да получи всичко, което ѝ е нужно.

— Да, сър.

— Ще се видим отново, щом се стъмни напълно, госпожице Блейк.

— Ще гледам да съм тук по мръкнало, ако мога, г-н Стърлинг, но полицейските въпроси имат предимство.

Той ми се намръщи.

— Работите за мен, госпожице Блейк.

— Да, но освен това съм и лицензиран ексекютор на вампири. Съдействието на местната полиция има предимство.

— Значи става дума за убийство, извършено от вампир?

— Нямам право да споделям полицейска информация с никого — отвърнах аз.

Проклех глупостта си. Със споменаването на думата „вампир“ щях да сложа началото на слух, който щеше да се разраства с всяко преразказване. Проклятие.

— Не мога да напусна разследването рано, само за да погледна планината ви. Ще съм тук, щом мога. Определено ще огледам мъртвите, преди да се съмне, така че всъщност няма да загубите време.

Това не му хареса, но не ми възрази.

— Добре, госпожице Блейк. Ще ви чакам тук дори и да отнеме цялата нощ. Любопитно ми е какво правите. Никога не съм виждал вдигане на зомбита преди.

— Тази вечер няма да вдигам мъртвите, г-н Стърлинг. Вече говорихме за това.

— Разбира се — отвърна той и само ме погледна.

По някаква причина беше трудно да срещна бледите му очи. Насилих се да отвърна на погледа му и да не отклоня очи, но изискваше усилия. Сякаш се опитваше да ме накара да направя нещо, да ме застави с погледа си, като вампир. Но той не беше вампир, дори и слаб.

Примигна и се отдалечи, без да каже нищо повече. Госпожа Харисън щапукаше несигурно след него по неравната земя на високите си токчета. Боу ми кимна и ги последва. Предположих, че са дошли с една кола. Или пък Боу беше шофьорът на Стърлинг. Сигурно беше работа, изпълнена с прекрасни емоции.

— Ще ви откараме с хеликоптер до хотела, където сме ви запазили стаи. Можете да разопаковате багажа си, а аз ще ви докарам колата — каза Баярд.

— Без разопаковане, само колата. Местопрестъпленията остаряват бързо — отвърнах аз.

Той кимна.

— Както желаете. Ако се качите в хеликоптера, ще потеглим веднага.

Едва след като свалих комбинезона и го сгънах осъзнах, че можех да отида с г-н Стърлинг. Можеха да ме откарат, вместо да се налага да летя. Мамка му.

[1] Става дума за Джордж Джоузеф Креске-младши по-известен като Невероятния Крескин, направил кариера през 70-те години като телевизионен медиум. — Б.пр. ↑

6

Баярд ни беше осигурил черен джип с тъмни стъкла и повече екстри, отколкото предполагах, че има. Притеснявах се, че ще ме оборудват с „Кадилак“ или нещо също толкова нелепо. Баярд ми подаде ключовете с думите:

— Някои от тези пътища дори нямат настилка. Реших, че може да имате нужда от нещо по-солидно от обикновена кола.

Удържах порива да го потупам по главата и да му кажа „Добър лакей“. По дяволите, беше направил страхотен избор. Може би все пак щеше да стане равностоен партньор някой ден.

Дърветата хвърляха дълги тънки сенки по пътя. В долините между планините слънчевата светлина се беше смекчила до следобедна мараня. Можеше и да успеем да се върнем в гробището докато се стъмнеше напълно.

Да, ние. Лари стоеше до мен в измачкан син костюм. Ченгетата нямаше да имат нищо против евтиния му костюм. Моето облекло, от друга страна, можеше и да предизвика повдигането на няколко вежди. В провинцията няма кой знае колко жени полицайки. Още по-малко носят къси червени поли.

Започвах наистина да съжалявам за избора на дрехи. Кой, аз ли съм несигурна?

Лицето на Лари сияеше от вълнение. Очите му блестяха като на дете по Коледа. Барабанеше с пръсти по страничната облегалка. Нерви.

— Как си?

— Никога преди не съм бил на място, където е извършено убийство — отвърна той.

— Винаги има първи път.

— Благодаря, че ми позволи да дойда с теб.

— Просто помни правилата.

Той се разсмя.

— Не пипай нищо. Не стъпвай в кръвта. Не говори, освен ако не те заговорят — намръщи се. — Последното защо е? Разбирам останалите, но защо не мога да говоря?

— Аз съм член на „Регионалния отряд за свръхестествени разследвания“. Ти не си. Ако обикаляш наоколо, мърморейки: „уау, тук има мъртвец“, може и да се засегнат.

— Няма да те изложат — вече звучеше обидено. После изведнъж му хрумна нещо. — Да не би да се представяме за полицаи?

— Не. Продължавай да си повтаряш: Аз съм член на „Отряда на привиденията“, аз съм член на „Отряда на привиденията“, аз съм член на „Отряда на привиденията“.

— Но аз не съм — отвърна той.

— Точно за това не искам да говориш.

— О — каза той и се отпусна назад в седалката, а част от блясъка в очите му започна да потъмнява. — Всъщност никога не съм виждал току-що убито тяло.

— Ти си изкарваш прехраната, вдигайки мъртъвци, Лари. Виждаш трупове през цялото време.

— Не е същото, Анита — звучеше сърдито.

Погледнах го. Беше се отпуснал максимално надолу, доколкото позволяваха предпазните колани, със скръстени пред гърдите ръце. Бяхме на билото на един хълм. Сноп слънчева светлина падна като експлозия върху оранжевата му коса. За момент сините му очи изглеждаха полупрозрачни, докато преминавахме от светлината в сенките. Изглеждаше намръщен и обиден.

— Виждал ли си някога мъртвец, освен на погребение и при току-що вдигнато зомби?

За момент замълча. Аз се съсредоточих върху шофирането и оставих мълчанието да изпълни джипа. Беше приятна тишина, поне за мен.

— Не — отвърна той най-накрая.

Звучеше като малко момче, на което са казали, че не може да излезе да си играе.

— И аз невинаги се справям добре край пресни трупове. Той ме изгледа косо.

— Какво имаш предвид?

Беше мой ред да се свия в седалката. Преборих се с желанието и застанах изправена.

— Веднъж повърнах върху жертва на убийство — даже и когато го изричах много бързо, пак си беше срамно.

Лари ухилено се извъртя в седалката си.

— Казваш ми го само за да се почувствам по-добре.

— Бих ли ти разказала подобна история за себе си, ако не беше вярна?

— Наистина ли си повърнала върху тяло на местопрестъпление?

— Не е нужно да звучиш толкова щастлив.

Той се изкиска. Кълна се, че се изкиска.

— Не мисля, че ще повърна върху тялото.

Свих рамене.

— Три тела с липсващи части. Не давай обещания, които не можеш да спазиш.

Той преглътна достатъчно шумно, че да го чуя.

— Какво имаш предвид под липсващи части?

— Ще разберем, като пристигнем — отвърнах му аз. — Това не е част от работата ти, Лари. Аз получавам пари, за да помагам на ченгетата, не ти.

— Ужасно ли ще бъде? — гласът му беше нисък, несигурен.

При накълцаните тела? Да не се шегуваше?

— Няма как да знам, преди да пристигнем на мястото.

— Но как мислиш? — взираше се в мен много сериозно.

Погледнах обратно към пътя, а после пак към Лари. Изглеждаше много сериозен, като роднина, който пита доктора за истината. Ако щеше да е храбър, можех да му кажа истината.

— Да, ужасно ще е.

Беше ужасно. Лари успя с олюляване да се отдалечи от местопрестъплението, преди да повърне. Единственото успокоение, което можех да му предложа беше, че не е единственият. Част от полицаите също изглеждаха леко позеленели. Аз все още не бях повърнала, но си го бях запазила като възможност за по-късно.

Телата се намираха в малка падина близо до подножието на един хълм. По земята имаше пласт листа, в който газехме почти до коленете. В горите никой не разчиства. Сушата беше превърнала листата в мека чуплива маса. Падината беше заобиколена от оголени дървета и храсти с клони, подобни на малки кафяви камшици. Когато се раззеленяха, мястото щеше да се скрие от всички страни.

Най-близкото до мен тяло беше на рус младеж с толкова късо подстригана коса, че напомняше на военна прическа. Около очните ябълки се беше насъбрала кръв, която се стичаше надолу по лицето. Освен това имаше още нещо нередно в лицето му, но не можех да разбера какво. Коленичих в сухите листа, доволна, че крачолите на комбинезона предпазваха чорапите ми от листата и кръвта. Кръвта се беше насъбрала от двете страни на лицето на момчето, попивайки в листата. Беше засъхнала до лепкава кафеникава субстанция. Изглеждаше сякаш от очите на тийнейджъра се бяха ронили тъмни сълзи.

С върха на облечената си в ръкавица ръка докоснах брадичката на русото момче. Движеше се хлабаво по начин, по който не би трябвало, сякаш нямаше кости.

Преглътнах тежко и се опитах да дишам плитко. Радвах се, че все още е пролет. Ако телата бяха стояли толкова дълго, изложени на лятната жегата, щяха да са презрели значително повече. Хладното време беше благословия.

Опрях се с длани на листата и се наведох от кръста в някакво странно подобие на движение за лицева опора. Опитвах се да погледна под брадичката му без отново да местя тялото. Там, почти изгубен в

кръвта, покрила врата, имаше белег от пробождане. Белег, по-голям от разтворената ми длан. Бях виждала рани от нож и белези от нокти, които биха могли да причинят подобна рана, но тази беше твърде голяма за нож и твърде чиста за нокти. Освен това какво, по дяволите, имаше толкова големи нокти? Изглеждаше сякаш под брадичката на младежа е било забито масивно острие, достатъчно близо до предната част на лицето, че да разреже очите отвътре. Затова кървяха, но изглеждаха сякаш са си наред. Мечът почти беше измъкнал лицето на русото момче от черепа му.

Прокарах пръстите си през късата коса на момчето и открих онова, което търсех. Върхът на меча, ако наистина е бил меч, беше излязъл от средата на главата му. След това острието е било извадено и момчето се е строполило на листата. Мъртво, надявах се, за умиращо бях сигурна.

Краката му липсваха от тазобедрената става надолу. На местата, където са били отделени, почти нямаше кръв. Значи е станало, след като е умрял. Това беше малко облекчение. Беше си отишъл сравнително бързо и без да бъде измъчван. Имаше и по-лоши начини да умреш.

Коленичих край чуканите, които бяха останали от краката му. Лявата кост беше отрязана чисто, с един замах. Дясната се беше разцепила, сякаш с меча беше замахнато отляво и острието бе срязало лявата чисто, но бе успяло да отреже само част от десния крак. Бил е нужен втори удар, за да го отдели целия.

Но защо бяха взети краката? Като трофей? Може би. Серийните убийци взимат трофеи, дрехи, лични вещи, части от тялото. Може би ставаше дума за трофей.

Другите две момчета бяха по-ниски, никое от тях не надхвърляше метър и петдесет. Може би бяха по-малки, а може би не. И двете бяха дребни и тъмнокоси, стройни. Вероятно от типа момчета, които изглеждат по-скоро женствени, отколкото красиви, но честно казано беше трудно да се разбере.

Едното лежеше по гръб почти точно срещу русото. Кафявото му око се вираше в небето, стъклено и неподвижно, някак нереално, като око на препарирано животно. Останалата част от лицето беше прерязана от две зеещи бразди, сякаш острието на меча е било използвано първо в едната посока, а после обратно в другата като при

бекхенд. Третият замах беше прерязал гърлото му. Беше много чиста рана; всичките бяха такива. Проклетият меч, или каквото беше там, бе невероятно остър. Но ставаше дума за нещо повече от добро острие. Нито един човек не би бил достатъчно бърз, за да убие и тримата без борба. Но пък повечето чудовища, които биха убили човек, нямаше да използват оръжие.

Много неща биха ни разкъсали с нокти или изяли живи, но списъкът със свръхестествени същества, които биха ни нарязали с оръжия е доста кратък. Някой трол би изтръгнал дърво и би ви пребил до смърт, но нямаше да използва острие. А това създание не само бе използвало меч, който не е обичайно оръжие, а притежаваше и някакви умения.

Не ударите по лицето бяха убили момчето. Защо другите двама не бяха избягали? Ако русото момче бе убито първо, защо това не беше избягало? Нищо не беше толкова бързо, че да убие трима тийнейджъри с меч преди поне един от тях да побегне. Това не бяха бързи удари. Който или каквото бе извършило всичко това, беше отделило известно време за всяко убийство. Но всички жертви изглеждаха сякаш са били нападнати изненадващо.

Момчето беше паднало по гръб, стиснало гърлото си с ръце. Листата бяха разорани там, където краката му бяха ритали конвулсивно. Поех си лекичко въздух. Не ми се щеше да проучвам раните, но в ума ми започваше да се формира една гадна идея.

Коленичих и проследих раната на гърлото с пръсти. Краищата на кожата бяха идеално гладки. Но си оставаше човешка плът, човешка кожа и кръв, изсъхнала до лепкава субстанция. Преглътнах тежко и затворих очи, оставяйки пръстите си да потърсят онова, което смятах, че ще намерят. Ръбът на раната имаше две устни, започващи някъде от средата. Отворих очи и проследих двойния разрез с пръсти. Очите ми все още не можеха да го видят. Имаше твърде много кръв. Веднъж щом бъдеше почистена, щеше да се вижда, но не и тук, не и по този начин. Вратът е бил срязан два пъти, дълбоко. Едно прерязване бе достатъчно за убийството. Защо два пъти? Защото криеха нещо.

Може би следи от зъби? Ако е бил убит от вампир, това щеше да обясни защо не се е опитал да се измъкне пълзейки. Просто е лежал върху листата и е ритал, докато умре.

Загледах се в последния тийнейджър. Той се беше сгърчил на дясната си страна. Под него се беше образувала локва кръв. Беше така накълцан, че отначало очите ми не искаха да възприемат това, което виждат. Искях да погледна настрани преди мозъкът ми да регистрира видяното, но не го направих.

Там, където би трябвало да е лицето, имаше само една разкъсана, зееща дупка. Създанието беше направило с него същото, което бе сторило на русия, но този път бе действало много по-старателно. Предната част на черепа беше откъсната. Огледах се наоколо, търсейки по листата парчето от кости и плът, но не го видях. След това се наложи отново да погледна към тялото. Вече знаех какво виждам. Повече ми харесваше, докато не беше така.

Задната част на черепа беше пълна с кръв и съсиреци, като някаква ужасяваща чаша, но мозъкът липсваше. Острието беше разсякло момчето през гърдите и стомаха. Вътрешностите му се бяха изсипали навън като гъста еластична маса. Онова, което предполагам, че е стомахът му, се бе подало от раната като наполовина надут балон. Левият крак беше отсечен от ставата при бедрото. Разкъсаната тъкан на дънките му се държеше за дупката като листенцата на неразцъфнало цвете. Лявата му ръка беше изтръгната точно под лакътя. Раменната кост беше потъмняла от изсъхналата кръв и стърчеше под странен ъгъл, сякаш цялата ръка е била счупена при рамото и вече не можеше да се движи. Тук беше приложено повече насилие. Нима този се е съпротивлявал поне малко?

Очите ми се стрелнаха обратно към лицето му. Не исках да го виждам отново, но всъщност още не го бях разгледала добре. Имаше нещо ужасяващо лично в осакатяването на човешко лице. Ако въобще беше възможно да го е извършил човек, щях да кажа да проверят най-близките му хора. По правило само хора, които ви обичат, биха накълцали лицето ви. Предполага страст, която не може да се изрази от непознати. Едно от изключенията са серийните убийци. Те действат на базата на патология, при която жертвите символизират някой друг. Някой, към когото убиецът изпитва страст. Когато обезобразяват лицата на непознати хора, те символично кълцат лицето на, да речем, омразния баща.

Фините кости на синусите бяха раздробени. Челюстта липсваше и правеше лицето да изглежда незавършено. Част от долната челюст

все още беше там, но бе счупена чак до кътниците. Някаква игра на изтичащата кръв беше оставила два зъба бели и чисти. На единия имаше пломба. Взирах се в това съсипано лице. Справях се доста добре, мислейки си за него като за парче месо, просто мъртво месо. Но мъртвото месо нямаше кариеси и не ходеше на зъболекар. Внезапно се превърна в тийнейджър или дори в по-малко момче. Съдех за него само по височината и видимата възраст на другите двама. Може би този без лицето беше дете, високо дете. Малко момче.

Пролетният следобед трептеше около мен. Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя и това беше грешка. Улових силен полъх на вътрешности и застояла смърт. Запрепъвах се към края на падината. Никога не повръщай върху жертвите на убийство. Това вбесява ченгетата.

Паднах на колене на върха на малкото възвишение, където се бяха събрали всички полицаи. Не толкова паднах, колкото се хвърлих. Вдишах дълбоко от пречистващия студен въздух. Това помогна. Подухваше лек бриз, който разреждаше миризмата на смърт. Това помогна още повече.

На възвишението се бяха струпали ченгета във всякакви форми и размери. Никой не прекарваше повече от нужното време долу при умрелите. Имаше линейки, които бяха спрели на далечния път, но всички останали бяха получили своя дял от телата. Бяха заснети и огледани от множеството криминалисти. Всички си бяха свършили работата, с изключение на мен.

— Прилоша ли ви, госпожице Блейк? — гласът принадлежеше на сержант Фриймънт от „Отдела за контрол над наркотиците и престъпността“, ДДКК — наричани с любов Д2К2^[1].

Тонът ѝ беше благ, но неодобрителен. Разбирах какво означава. Ние бяхме единствените жени на местопрестъплението, което означаваше, че играем с големите момчета. Трябваше да си по-корава от мъжете, по-силна, по-добра или те го използваша срещу теб. Или те третираха като момиченце. Бях готова да се обзаложа, че на сержант Фриймънт не ѝ беше прилошало. Не би го допуснала.

Отново си поех от пречистващия въздух и го издишах. Погледнах към нея. От позицията ми на колене виждах всеки сантиметър от нейните метър и седемдесет и два. Косата ѝ беше права, черна и отрязана точно на нивото на брадичката. Краищата бяха подвити

навътре, за да подчертаят лицето ѝ. Панталоните ѝ бяха в ярко, слънчево жълто, самото ѝ бе черно, а блузата — в по-меко жълто. Имах добър изглед към лъснатите ѝ черни мокасини. На лявата ѝ ръка имаше златна венчална халка, но нямаше годежен пръстен. Дълбоките бръчки от усмивки я определяха като жена в края на четиридесетте, но в момента не се усмихваше.

Преглътнах още веднъж, като се опитвах да не вкусвам от миризмата в задната част на езика си. Изправих се на крака.

— Не, сержант Фриймънт, няма да ми прилошее.

Бях доволна, че е истина. Само се надявах, че няма да ме накара да се върна обратно в падината. Щях да повърна, ако се наложеше отново да погледна телата.

— Какво е извършило това? — попита тя.

Не се обърнах да погледна накъде сочеше. Знаех какво има долу.

Свих рамене.

— Не знам.

Кафявите ѝ очи бяха неутрални и неразгадаеми, добри полицейски очи. Намръщи се.

— Какво имате предвид с това, че не знаете? Предполага се да сте експертът по чудовищата.

Оставих частта с „предполага се“ без коментар. Не ме бе нарекла кралицата на зомбитата в лицето, всъщност беше много учтива и коректна, но в отношението ѝ липсваше топлота. Не беше впечатлена и ми го показваше по своя тих начин — с поглед или най-лека интонация. Щеше да се наложи да измъкна наистина голям труп от шапката си, за да впечатля сержант Фриймънт от ДДКК. За момента дори не се приближавах до това.

Лари се приближи към нас. Лицето му бе с цвета на жълто-зелена опаковъчна хартия и контрастираше силно с червената му коса. Очите му бяха кървясали от сълзите, пролети докато бе повръщал. Ако налягането е достатъчно силно, понякога човек плаче, докато повръща.

Не го попитах дали е добре, отговорът беше очевиден. Но беше на крака и в движение. Ако не припаднеше, щеше да е добре.

— Какво искате от мен, сержант? — попитах аз.

Бях повече от търпелива. По моите стандарти. Бях съвсем отстъпчива. Долф би се гордял с мен. Бърт щеше да е изумен. Тя кръстоса ръце пред себе си.

— Позволих на сержант Стор да ме убеди да ви допусна до местопрестъплението. Каза ми, че сте най-добрата. Според вестниците вие просто използвате малко магия и разрешавате случая. Или пък можете просто да вдигнете мъртвите и да ги попитате какво ги е убило.

Поех си дълбоко въздух и издишах. По правило не използвах магия, за да разрешавам престъпления. Използвах знания, но ако ѝ го кажеш, щеше да изглежда, че се оправдавам. Нямаше нужда да доказвам каквото и да било на Фриймънт.

— Не вярвайте на всичко, което четете във вестниците, сержант Фриймънт. Що се отнася до вдигането на мъртвите — за тези тримата няма да свърши работа.

— Да не би да ми казвате, че освен всичко не можете да вдигате зомбита? — тя поклати глава. — Ако не можете да ни помогнете, си вървете вкъщи, госпожице Блейк.

Погледнах към Лари. Той леко сви рамене. Все още изглеждаше разтърсен. Не мисля, че имаше енергия да ми каже да се държа прилично. Или пък му беше толкова писнало от Фриймънт, колкото и на мен.

— Мога да ги вдигна като зомбита, сержант, но е нужна уста и работещо гърло, за да разговаряте с тях.

— Могат да го напишат — каза тя.

Беше добро предложение. Повиши мнението ми за нея. Ако се оказеше добър полицай, можех да се справя с малко враждебност. Стига да не се налагаше никога отново да виждам подобна група тела, можех да понеса доста враждебност.

— Може би, но мъртвите губят висшите функции на мозъка по-бързо, когато смъртта е била насилствена. Може да не са способни да пишат, а дори и да могат, е възможно да не знаят какво ги е убило.

— Но те са го видели — обади се Лари. Гласът му звучеше дрезгаво и се изкашля в шепа, за да го прочисти.

— Никой от тях не се е опитал да избяга, Лари. Защо?

— Защо питате него? — обади се Фриймънт.

— В момента се обучава — отвърнах аз.

— Обучава се? Довела сте чирак на моето местопрестъпление?

Изгледах я.

— Аз не ви казвам как да си вършите работата. Не ми казвайте как да върша своята.

— До момента не сте свършили абсолютно нищо. Освен дето асистентът ви се изповръща в храстите.

По врата на Лари се появи нездрава червенина. Засрами се, когато му беше толкова зле, че едва стоеше прав.

— Лари не беше единственият, който повърна в храстите, просто беше единственият без значка — поклатих глава аз. — Нямаме нужда от тези глупости — продължих и минах покрай Фриймънт. — Хайде, Лари.

Лари ме последва, послушен до последно.

— Не искам нищо от това да изтече в пресата, госпожице Блейк. Ако медиите научат, ще знам откъде. — Не крещеше, но гласът ѝ се чуваше.

Обърнах се. И аз не крещях, но всички можеха да ме чуят.

— Имате неизвестно свръхестествено създание, което използва меч и е по-бързо от вампир.

Нещо пробяга по лицето ѝ, все едно най-сетне бях направила интересен номер.

— Откъде знаете, че е по-бързо от вампир?

— Никое от момчетата не се е опитало да избяга. Всички са умрели на място. Или е по-бързо, или притежава невероятни способности за контрол над съзнанието.

— Значи не е ликантроп?

— Даже и един ликантроп не е толкова бърз, а и те нямат способността да замъгляват ума. Ако се беше появил ликантроп с меч, момчетата щяха да се разкрещят и да избягат. Щеше да има поне следи от борба.

Фриймънт просто стоеше на място и гледаше. Погледът ѝ беше много сериозен, сякаш ме преценяваше. Все още не бе доволна от присъствието ми, но ме слушаше.

— Мога да ви помогна, сержант Фриймънт. Мога да ви помогна да разберете що за същество го е извършило, може би дори преди да го направи отново.

Тихата ѝ уверена маска за секунда се пропука по краищата. Ако не се бях взирала в безизразните ѝ кафяви очи, щях да го пропусна.

— По дяволите! — казах високо. Приблжих се отново към нея и снижих гласа си. — Така е, нали? Това не са първите убийства.

Тя погледна към земята и след това срещна очите ми, а челюстта ѝ сякаш се издаде напред. Очите ѝ вече не бяха безизразни, бяха съвсем леко уплашени. Не за нея, а за това какво беше или не беше направила.

— Щатският магистрален патрул може да се справи с убийство — гласът ѝ беше най-нежният, който бях чувала.

— Колко други? — попитах аз.

— Две преди това. Двойка тийнейджъри, момче и момиче. Вероятно са се натискали в гората — сега гласът ѝ беше мек, почти уморен.

— Какво казват медицинските експерти?

— Вие сте права — отвърна тя. — Става дума за острие, вероятно меч. Чудовищата не използват оръжия, госпожице Блейк. Сметнах, че е бившият приятел на момичето. Той има колекция от антики от Гражданската война, включително мечове. Изглеждаше твърде очевидно.

Кимнах.

— Звучи логично.

— Никой от мечовете не пасваше на нанесените удари, но реших, че е изхвърлил оръжието. Не помислих, че... — погледна настрана, а ръцете ѝ бяха опънали джобовете на панталоните толкова силно, че помислих, че ще скъсат плата. — Първото местопрестъпление не приличаше на това. Бяха убити с един удар, беше ги приковало към земята през гърдите. Би могло да е извършено и от човек.

Погледна отново към мен сякаш искаше да се съглася с нея. Направих го.

— Телата им бяха ли нарязани, освен смъртоносната рана?

Тя кимна утвърдително.

— Обезобразени лица, липсващи леви ръце. Тази, която беше носила пръстена на бившия приятел.

— Гърлата им бяха ли разкъсани?

Тя се намръщи, помисли, след това кимна.

— Нейното беше. И също нямаше много кръв, сякаш е било направено, след като е умряла.

Мой ред да кимна.

— Чудесно.

— Чудесно ли? — попита Лари.

— Мисля, че имате работа с вампир, сержант Фриймънт.

И двамата се намръщиха насреща ми.

— Вижте липсващите телесни части. Краката на едното от момчетата са били отрязани, след като е умряло. Феморалната артерия се намира в бедрото близо до слабините. Виждаше съм вампири, които предпочитат да пият кръв оттам, а не от врата. Отрежете краката и не остават белези от зъби.

— Ами другите двама? — попита Фриймънт.

— Може би най-малкото момче е било ухапано. Гърлото му е било прерязано два пъти без причина. Може и да е било проява на допълнително насилие, както обезобразяването на лицето. Не знам. Но един вампир може да вземе кръв от китката, от свивката на ръката. Все части, които липсват.

— Един от мозъците също липсва — каза Фриймънт.

Лари се олюля леко зад мен. Прокара ръка през внезапно изпотеното си лице.

— Ще се справиш ли? — попитах го аз.

Той кимна в отговор, не смеейки да се довери на гласа си. Храбрият Лари.

— Какъв по-добър начин да ни наведе на грешна следа от това да вземе части, от които един вампир не би се интересувал?

— Добре, има някакъв смисъл. Но защо по този начин? Това е... — тя разпери ръце, взирайки се в клането. Беше единствената от трима ни, която все още го гледаше. — Това е ненормално. Ако ставаше дума за човек, щях да кажа, че си имаме работа със сериен убиец.

— Може и да е така — отвърнах тихо.

Фриймънт ме изгледа.

— Какво, по дяволите, имате предвид?

— Вампирът някога е бил човек. Това, че си умрял, не означава, че си се излекувал от всички проблеми, които си имал, докато си бил жив. Ако си имал насилствени наклонности, преди да умреш, това няма да се промени, защото си мъртъв.

Фриймънт ме изгледа сякаш аз бях лудата. Мисля, че думичката „мъртъв“ я притесняваше. Веднъж, след като заподозрените й умряха, те преставаха да са заподозрени. Опитах отново.

— Да речем, че Джони е сериен убиец. Става вампир. Защо превръщането във вампир да го прави по-малко агресивен насилник? Защо да не го направи по-агресивен?

— О, Боже! — каза Лари.

Фриймънт си пое въздух дълбоко през носа и бавно го изпусна.

— Добре, може би имате право. Не казвам, че сте права. Виждала съм снимки на жертви на вампири и не изглеждаха по този начин, но ако вие сте виждали други, с какво мога да ви помогна?

— Снимки от първото местопрестъпление. И оглед на мястото, където се е случило.

— Ще изпратя файла в хотела ви — отвърна тя.

— Къде е била убита двойката?

— Само на няколкостотин метра оттук.

— Нека да идем да хвърлим един поглед.

— Ще изпратя един от полицаите да ви заведе.

— Става дума за адски малък район. Предполагам, че сте го претърсили.

— Под лупа. Но честно казано, госпожице Блейк, не бях сигурна какво търсим. Листата и сухото време правят почти невъзможно откриването на следи.

— Да — отвърнах аз. — Следите биха помогнали — погледнах обратно по пътя, от който бях дошла. Листата нагоре по хълма бяха разбъркани. — Ако е вампир...

Фриймънт ме прекъсна.

— Какво имате предвид с това „ако“?

Погледнах я в очите, които внезапно бяха станали обвинителни.

— Вижте, сержант, ако е вампир, значи притежава по-силни способности за контрол над съзнанието, отколкото някога съм виждала. Никога не съм срещала вампир, дори и вампир-господар, който може да държи трима души в подчинение, докато ги убива. Докато не видях това, дори бих казала, че е невъзможно.

— Какво друго би могло да бъде? — попита Лари.

Свих рамене.

— Мисля, че е вампир, но ако кажа, че съм сто процента сигурна, ще е лъжа. Опитвам се да не лъжа полицията. Възможно е да няма следи нагоре по хълма, дори и земята да е била мека, защото вампирът може просто да е долетял.

— Като прилеп ли? — попита Фриймънт.

— Не, не си променят формата, но могат... — замислих се за дума, но не можах да открия точната. — Могат да левитират, нещо като летене. Виждала съм го. Не мога да го обясня, но съм го виждала.

— Сериен убиец вампир — тя поклати глава, а бръчките около устните ѝ се задълбочиха. — Федералните ще се нахвърлят на случая.

— Без майтап — отвърнах аз. — Открихте ли липсващите части от телата?

— Не, мислех, че може да ги е изяло.

— Ако е изяло такова количество, защо не повече? Ако е яло, защо няма следи от зъби? Ако ги е яло, защо няма разхвърляни части, като огризки?

Тя сви ръце в юмруци.

— Добре, схванах накъде биете. Било е вампир. Дори тъпото ченге знае, че те не ядат плът.

Обърна кафявите си очи към мен и в тях имаше насъбран много гняв. Не точно към мен, но можех да се превърна в удобна мишена. Отвърнах на погледа ѝ, без да трепна. Тя първа отклони очи. Може пък да не ставах за мишена.

— Не ми харесва да имам цивилен, участващ в разследване на убийство, но вие забелязахте неща, които аз бях пропуснала. Или сте много добра, или знаете нещо, което не ми казвате.

Можех просто да ѝ кажа, че съм добра в работата си, но не го направих. Не исках полицията да си мисли, че крия някаква информация, когато всъщност не го правя.

— Имам едно предимство пред обикновения детектив от отдел „Убийства“ — очаквам да става дума за чудовище. Никога не ме викат, ако става дума за обикновено намушкване или обир. Не прекарвам много време в опити да измисля хубави, нормални обяснения. Това означава, че имам възможност да пренебрегна доста теории.

Тя кимна.

— Добре, ако ми помогнете да заловя това нещо, не ми пука с какво си изкарвате прехраната.

— Радвам се да го чуя.

— Но без репортери и без медии. Аз командвам. Това е мое разследване. Аз ще реша дали да оповестим нещата. Това ясно ли е?

— Разбира се.

Тя ме изглежда сякаш не ми вярваше.

— Имам предвид това, което казах за медиите, госпожице Блейк.

— Нямам проблеми с никоя медия, сержант Фриймънт. И предпочитам нещата да са по този начин.

— За човек, който не иска да има медии около себе си, получавате доста внимание.

Свих рамене.

— Участвам само в сензационни случаи, детектив. Случаи, които правят добри новини, имат добър отзвук. Убивам вампири, за Бога, това прави страхотни заглавия.

— Стига да сме се изяснили, госпожице Блейк.

— Без медии; не е кой знае колко сложна концепция.

Тя кимна.

— Ще намеря някой, който да ви заведе на мястото на първото убийство. Ще се погрижа и да получите документите в хотелската си стая — тя започна да се обръща.

— Сержант Фриймънт?

Тя се обърна, но погледът ѝ не беше приятелски.

— Какво има пък сега, госпожице Блейк? Свършихте си работата.

— Не можете да се отнасяте с него като с човек сериен убиец.

— Аз ръководя това разследване, госпожице Блейк. Мога да правя каквото си поискам.

Погледнах я в изпълнените с враждебност очи. И аз самата не се чувствах особено приятелски настроена.

— Не се опитвам да ви открадна славата. Но вампирите не са просто хора със зъби. Ако вампирът може да плени ума им и да ги държи, докато ги убива един по един, той може да плени и вашето съзнание, както и всяко друго. Вампир с подобен талант може да ви накара да смятате, че черното е бяло. Разбирате ли ме?

— В момента е ден, госпожице Блейк, ако е вампир, ще го намерим и ще го прободем с кол.

— Ще ви е нужна съдебна заповед за екзекуция.

— Ще получим.

— Когато я получите, ще се върна и ще довърша работата.

— Мисля, че можем да се справим.

— Някога убивали ли сте вампир? — попитах аз.

Тя просто ме изглежда.

— Не, но съм застрелвала човек. Не може да е много по-трудно.

— Не е по-трудно по начина, който имате предвид — отвърнах аз. — Но е адски по-опасно.

Тя поклати глава.

— Докато дойдат федералните, аз ръководя случая и няма да допусна нито вие, нито някой друг да поеме нещата. Ясно ли е, госпожице Блейк?

Кимнах утвърдително.

— Кристално ясно, сержант Фриймънт — погледнах към иглата с форма на кръст, закачена на ревера на сакото ѝ. Повечето цивилни полицаи имат игли за вратовръзки с формата на кръст. Стандартната полицейска екипировка в страната. — Имате сребърни куршуми, нали?

— Ще се погрижа за хората си, госпожице Блейк.

Вдигнах ръце съвсем леко. Толкова по въпроса за разговора по женски.

— Добре, ние си тръгваме. Имате номера на пейджъра ми. Използвайте го, ако ви потрябвам, детектив Фриймънт.

— Няма да ми потрябва.

Поех си дълбоко въздух и преглътнах доста думи, които ми дойдоха наум. Влизането в конфликт с полицая, ръководещ разследването на убийство, не беше начинът да получиш покана да се включиш отново в играта. Минах покрай нея, без да ѝ кажа довиждане. Не бях сигурна какво ще излезе от устата ми, ако я отворя. Нищо приятно и нищо полезно.

[1] В оригинал Division of Drug and Crime Control, DDCC или D2C2. — Б.пр. ↑

8

Хората, които рядко ходят на къмпинг сред природата, си мислят, че мракът се спуска от небето. Не е така. Мракът се приплъзва откъм дърветата и най-напред изпълва тях, след което се разпростира по откритите пространства. Под дърветата беше толкова тъмно, че ми се искаше да имам фенерче. Когато с препъване се добрахме до пътя и очакващия ни джип, едва бе почнало да се смрачава.

Лари погледна към приближаващата се вечер и каза:

— Можем да се върнем и да обходим гробището за Стърлинг.

— Най-напред нека да хапнем — казах аз.

Той ме погледна.

— Ти да искаш да спрем за храна! Това се случва за първи път. Обикновено трябва да те моля да минем отнякъде.

— Забравих да обядвам — отговорих аз.

Лари се ухили.

— Това го вярвам — после усмивката изчезна от лицето му. — Това е първият случай, в който доброволно ми предлагаш храна, а аз не мисля, че ще мога да ям — втренчи се в мен. Имаше достатъчно светлина, за да видя, че оглежда лицето ми. — Наистина ли можеш да ядеш след всичко, което видяхме?

Погледнах го. Не знаех какво да кажа. До неотдавна отговорът щеше да е „не“.

— Е, не бих искала да попадам на чиния спагети или стек тартар, но да, бих могла да ям.

Той поклати глава.

— Какво, по дяволите, е стек тартар?

— Сурово телешко, в общи линии.

Той преглътна тежко. Изглеждаше малко по-блед, отколкото беше преди минута.

— Как въобще е възможно да мислиш за подобни неща, толкова скоро след... — остави изречението недовършено.

И двамата го бяхме видели, нямаше нужда от думи. Свих рамене.

— Посещавам места, където е било извършено убийство, от близо три години, Лари. Човек се научава да оцелява. Което означава, че се научаваш да ядеш, след като си видял разфасовани трупове.

Не добавих, че съм ставала свидетел и на много по-ужасни неща. Бях виждала човешки тела, сведени до стая, пълна с кръв и късове неразпознаваема плът. Не достатъчно, че да се напълни трилитрова торба. След този случай повече не бях опитвала бигмакове.

— Готов ли си поне да се опиташ да хапнеш?

Той ме изгледа някак подозрително.

— Къде имаш предвид?

Развързах найковете и пристъпих внимателно на чакълестия път. Не исках да си скъсам чорапогащника. Разкопчах комбинезона и излязох от него. Лари направи същото, но се опита да не сваля обувките си. Успя да се измъкне, но бе нужно известно подкачане на един крак.

Внимателно сгънах комбинезона си, така че кръвта да не изцапа безупречно чистия интериор на джипа. Хвърлих найковете под задната седалка и извадих обувките на високи токчета.

Лари се опитваше да изглади гънките от панталона си, но някои неща могат да се оправят само с ютия.

— Как би ти харесало да отидем до „Кървави кости“? — попитах аз.

Погледна ме, докато все още се опитваше да изглади гънките с ръце, и се намръщи.

— Къде?

— Това е ресторантът, притежаван от Магнус Бувие. Стърлинг го спомена.

— А каза ли ни къде се намира? — попита Лари.

— Не, но попитах едно от местните ченгета за ресторанти и се оказа, че не е далеч оттук.

Лари ме изгледа подозрително.

— Защо искаш да ходим там?

— Искам да разговарям с Магнус Бувие.

— Защо?

Беше добър въпрос. Не бях сигурна, че имам добър отговор. Свих рамене и се качих в джипа. Лари нямаше друг избор, освен да ме

последва, ако искаше да продължим разговора. Когато се настанихме в колата все още нямах достатъчно добър отговор.

— Стърлинг не ми харесва, не му вярвам.

— Останах с впечатлението, че не го харесваш — каза Лари с много сух глас. — Но защо не му вярваш?

— Ти вярваш ли му? — попитах аз.

Лари се намръщи и се замисли, след което поклати глава.

— Въобще не му вярвам.

— Виждаш ли?

— Предполагам, че да, но мислиш ли, че разговорът с Бувие ще помогне?

— Надявам се, че ще помогне. Не ми харесва да вдигам мъртвите за хора, на които не вярвам. Особено в такива мащаби.

— Добре, значи отиваме да вечеряме в ресторанта на Бувие и да разговаряме с него, след това какво?

— Ако не научим нещо ново, отиваме да се видим със Стърлинг и обхождаме гробището.

Лари ме гледаше, сякаш не беше сигурен, че ми вярва.

— Какво си намислила?

— Не ти ли се иска да знаеш защо Стърлинг държи да притежава тази планина? Защо планината на Бувие, а не нечия друга?

Лари ме изгледа.

— Твърде дълго си се въртяла покрай полицията. Не вярваш на никого.

— Не полицаите ме научиха на това, Лари. То си е вроден талант.

Включих на скорост и потеглихме. Дърветата хвърляха дълги, тънки сенки. В долините между планините сенките оформяха басейни от настъпващата нощ.

Би трябвало да се отправим директно към гробището. Обхождането му нямаше да навреди на никого. Но ако не можех да ида на лов за вампири, щях да разпитам Магнус Бувие. Никой не можеше да ми забрани тази част от работата ми.

Всъщност не исках да ходя на лов за вампири, беше почти мръкнало. Да ловиш вампири през нощта е добър начин да бъдеш убит. Особено когато става дума за някой, който може да контролира съзнанието като този. Един вампир може да замъгли съзнанието ви и даже да ви нарани, ако контролът му е достатъчно добър, и вие няма да

имате нищо против. Но веднъж щом концентрацията му се премести от вас върху някой друг и този някой започне да крещи, ще се събудите. Ще побегнете. Но момчетата не бяха избягали. Не се бяха събудили. Просто бяха умрели.

Ако това нещо не бъдеше спряно, щяха да умрат и други хора. Можех почти да го гарантирам. Фриймънт трябваше да ми позволи да остана. Нуждаеха се от експерт по вампирите за този случай. Нуждаеха се от мен. Добре де, това, от което се нуждаеха, беше полицай с опит с чудовищата, но нямаха такъв. Бяха изминали едва три години откакто резултатът от делото „Адисън срещу Кларк“ призна юридически вампирите за живи. Преди три години Вашингтон беше направил кръвопийците живи граждани с права. Никой не се беше замислил какво ще означава това за полицията. Преди промените в закона свръхестествените престъпления се поемаха от ловци на глави и ловци на вампири. Онези граждани с достатъчно опит, който да ги опази живи. Повечето от нас разполагаха с някакъв вид свръхестествени сили, които ни даваха някакво предимство над чудовищата. Повечето ченгета нямаха подобен късмет.

Обикновените хора не се справят добре срещу чудовищата. Винаги е имало едно малцинство като нас с особен талант да се справят със зверовете. Вършехме добра работа, но внезапно се очакваше ченгетата да поемат нещата. Без допълнително обучение, без допълнителни хора, без нищо. По дяволите, повечето полицейски управления даже не осигуряваха сребърни амуниции.

На хората във Вашингтон им беше отнело доста време да осъзнаят, че може би са прибързали. Че може би, само може би, чудовищата наистина са чудовища и на полицията ѝ е нужна някаква допълнителна подготовка. Щеше да отнеме години да се обучат полицаите, затова щяха да скъсат процеса и просто да направят ченгета от всички ловци на вампири и убийци на чудовища. За мен лично това можеше и да сработи. Щеше да ми хареса да имам значка, която да завра в лицето на Фриймънт. Тогава нямаше да може да ме прогони, не и ако бях федерална. Но за повечето ловци на вампири щеше да е проблем. Човек се нуждае от нещо повече от познания по свръхестественото, за да разследва убийство. И със сигурност има нужда от нещо много повече от познания по вампирите, за да носи значка.

Нямаше лесни отговори. Но там, някъде в мрака, се намираше група полицаи, които ловуваха вампир, способен на неща, които не бях смятала за възможни. Ако разполагах със значка, щях да съм с тях. Не бях автоматична гаранция за сигурност, но знаех много повече от щатско ченге, което е „виждало“ снимки на жертви на вампири. Фриймънт никога не се бе сблъсквала с реалността. Надявах се да оцелее след първата си среща.

9

Бар и грил „Кървави кости“ се намираше в края на път, осеян с червеникав чакъл. Някой беше изпотрошил дърветата от двете страни, така че джипът се закатери нагоре към одеялото от черно небе, осеяно с милиони звезди. Блясъкът на звездите беше единствената видима светлина.

— Тук наистина е тъмно — обади се Лари.

— Няма улично осветление — отвърнах аз.

— Не би ли трябвало вече да виждаме светлините от ресторанта?

— Не знам.

Взирах се в изпочупените дървета. Пъновете блестяха, бели и нащърбени. Беше направено наскоро, сякаш някой бе полудял с брадва или може би с меч, или пък нещо голямо беше разцепило стволите.

Забавих и започнах да се вирам в мрака. Нима грешах? Нима бяха тролове? Може би в планините имаше оцелял грамаден планински трол от Озарк? Такъв, който би използвал меч? Искрено вярвах, че си има първи път за всичко.

Почти спрях джипа.

— Какво има? — попита Лари.

Включих аварийните светлини. Пътят беше тесен, едва имаше място за две коли, но продължаваше нагоре по хълма. Никой, който идваше отгоре, нямаше да види джипа веднага. Светлините помагаша, но ако караше бързо... По дяволите, щях да го направя, защо да увъртам? Паркирах джипа и излязох.

— Къде отиваш?

— Чудя се дали дърветата не са били разцепени от трол.

Лари се накани да излезе от своята страна. Спрях го.

— Използвай вратата от моята страна, ако искаш да излезеш.

— Защо?

— Не си въоръжен.

Извадих браунинга. Теглото му беше успокояващо, но в интерес на истината срещу създаване с размерите на големите планински

тролове не беше особено полезно. Може би с експлодиращи куршуми, но като изключим тях, 9-милиметровият пистолет не е оръжие, с което да се ловува нещо с размерите на малък слон.

Лари затвори вратата си и се плъзна през моето място.

— Наистина ли смяташ, че тук има тролове?

Втренчих се в мрака. Нищо не помръдваше.

— Не знам.

Приближих се до сухата канавка, която отбелязваше края на пътя. Внимателно пристъпих в нея. Токчетата потънаха в сухата, песъчлива почва. Сграбчих с ръка сноп клони и се изправих по наклона. Трябваше да се хвана за един от разцепените дънери, за да не се плъзна обратно в окапалите листа и борови иглички.

Ръката ми попадна на гъста мъзга. Преборих се с желанието да я отдръпна назад и се насилих да задържа лепкавата кора.

Лари се запрепъва по наклона, а официалните му обувки с гладки подметки се хлъзгаха по сухите листа. Нямах свободна ръка, която да му предложи. Той застана в нещо подобно на стойка за лицева опора и с помощта на храсталаците се издърпа до мен.

— Проклети официални обувки.

— Поне не ти се налага да си на токчета — казах аз.

— Не мисли, че не съм благодарен — отвърна ми той. — Щях да си счупя врата.

Нищо не помръдваше в тъмната, тъмна нощ, освен нас двамата. Чувах се музикалните звуци на дървесните жаби, но нищо по-силно. Изпуснах дъха, който не бях осъзнала, че задържам. Издърпах се до място с по-стабилна опора и погледнах дърветата.

— Какво търсиш? — попита Лари.

— Брадвата прави широк, равен удар. Ако стволите бяха скършени от трол, щяха да са назъбени и осеяни със стърчащи остри парчета дърво.

— На мен ми изглеждат равни — каза той и прокара пръсти по оголеното дърво. — Но не ми прилича на брадва.

Дървото беше твърде гладко. Брадвата би го разцепила под ъгъл. Това беше почти равно, сякаш всяко е било съборено с един, най-много два удара. Някои от дърветата бяха близо тридесет сантиметра в диаметър. Никой човек не би могъл да направи подобно нещо, дори и с брадва.

— Кой би могъл да го направи?

Претърсих тъмнината, преборвайки се с желанието да насоча оръжието в мрака, като вместо това го държах вдигнато към небето. Безопасността преди всичко.

— Вампир с меч, може би.

Той се загледа в тъмнината.

— Имаш предвид онзи, който беше убил момчетата ли? Защо вампирът би нарязал група дървета, след като ги е убил?

Беше добър въпрос. Страхотен въпрос. Но както и с толкова много други въпроси от днешния ден, няхах добър отговор.

— Не знам. Да се връщаме в колата.

Запрепъвахме се обратно по пътя, по който бяхме дошли. Никой от нас не падна. Направо постижение.

Когато влязохме в колата, прибрах пистолета. Вероятно въобще не ми беше нужен, но все пак... нещо беше отсякло тези дървета.

Използвах бебешките кърпички с алое и ланолин, които държах в колата, за да почиствам кръвта, и отмих смолата от ръката си. Кърпичките се справяха с дървесната кръв почти толкова добре, колкото и с човешката.

Продължихме да караме, оглеждайки се за светлини. Вече трябваше да сме близо до „Кървави кости“, освен ако обясненията не бяха погрешни. Надявах се да не са.

— Това факла ли е? — попита Лари.

Втренчих се в тъмнината. Видях проблясък на огън твърде високо над земята, за да е лагерен. Две факли на високи колове осветяваха широк чакълест участък, удобен за обратен завой отляво на пътя. И тук дърветата бяха отсечени, но преди години. Беше старо, планирано разчистване. Дърветата откриваха място за едноетажна сграда. От стрехите висеше дървена табела. Беше трудно да се разчете на светлината на факлите, но може би надписът гласеше: „Кървави кости“.

Тъмни дървени плочки покриваха покрива и се спускаха по стените, така че цялата сграда изглеждаше като природен израстък, поникнал от червената глинеста почва. Около двадесет коли и пикапи бяха паркирани хаотично върху тъмния чакъл.

Табелата се олюля от вятъра и светлините на факлата отразиха дълбоко издълбаните думи. „Кървави кости“ беше изрязано с гладки

извити букви.

Тръгнах внимателно по чакъла с обувките си на високи токчета. Официалните обувки на Лари се справяха по-добре върху тази настилка.

— „Кървави кости“ е странно име за бар и грил.

— Може да сервират ребърца — казах аз.

Той направи физиономия.

— Точно в момента не бих могъл да погледна каквото и да било барбекю.

— И при мен няма да е първият избор.

Вратата се отвори навътре директно в бара. След това се затвори и се озовахме в осветен от огъня полумрак. Повечето барове са мрачни местенца, в които да пиеш и да се скриеш. Място, в което да намериш убежище от шумния, блестящ външен свят. Що се отнася до убежища, това беше добро. По протежението на едната стена на стаята имаше бар и дузина малки масички, разпръснати по пода от полирано тъмно дърво. Отляво имаше малка сцена и джубокс близо до задната стена, където малко коридорче водеше вероятно към тоалетните и кухнята.

Всички повърхности бяха от тъмно дърво и полирани до блясък. От стената искряха свещи, поставени зад предпазни стъкла. От ниския таван от тъмно дърво висеше свещник с още покрити свещи. Дървото по-скоро блестеше като тъмно огледало, отколкото да отразява светлината.

Гредите, поддържащи покрива, бяха резбовани с лози и отделни листа, които приличаха на дъбови. Всички лица бяха обърнати към нас, като в лош уестърн. Много от тях бяха мъжки, очите се приплъзваха по мен, виждаха Лари и повечето се връщаха обратно към питиетата си. Неколцина се задържаха, изпълнени с надежда, но аз ги игнорирах. Беше твърде ранна вечер, за да има някой достатъчно пиян, че да ми причини неприятности. Освен това, бяхме въоръжени.

Жените се бяха скупчили нагъсто до бара. Бяха облечени като за петък вечер, ако, разбира се, планираха да я прекарат на някой ъгъл, предлагайки секс на непознати. Взираха се в Лари, сякаш се опитваха да преценят дали ще е вкусен. Мен изглежда ме намразиха от пръв поглед. Ако познавах поне някоя от тях, бих казала, че ревнуват, но аз не съм от типа жени, които предизвикват ревност от пръв поглед. Нито съм достатъчно висока, нито достатъчно руса, нито достатъчно

скандинавска или екзотична. Хубава съм, но не съм красива. Жените ме гледаха, сякаш виждаха нещо, което беше скрито за мен. Това ме накара да хвърля един поглед назад да не би някой да е дошъл след нас, въпреки че знаех, че няма никой.

— Какво става? — прошепна Лари.

Това беше другото тревожно нещо. Беше тихо. Никога преди не бях попадала в петък вечер в бар, където можеш да шепнеш и да бъдеш чул.

— Не знам — отвърнах също толкова тихо.

Жените около тезгяха се разделиха, сякаш някой ги беше помолил, и ни дадоха възможност да огледаме бара. Зад него стоеше един мъж. В първия момент, щом го видях, си помислих каква красива коса има тя. Косата падаше до кръста му като буен кестеняв водопад. Пламъчетата на свещите се отразяваха в нея по същия начин, по който го правеха в полираното дърво на бара.

Той вдигна зашеметяващите си синьо-зелени очи, с цвят, подобен на дълбока морска вода, към нас. Беше мургав и по-скоро очарователен, отколкото красив, двуполов като котка. Беше дяволски екзотичен и изведнъж осъзнах защо жените се тълпяха около бара.

Постави чаша, пълна с кехлибарена течност, върху малка салфетка и каза:

— Ти си наред, Ърл — гласът му беше изненадващо нисък, сякаш би пял дълбок бас.

Откъм масите се изправи мъж, вероятно Ърл. Беше грамаден, подобен на дървосекач, сякаш изграден от заоблени квадрати, нещо подобно на по-мека версия на чудовището на Борис Карлоф^[1]. Не беше типа момче от корицата на модно списание. Протегна ръка за питието си и ръката му докосна гърба на една от жените. Тя се обърна ядосано. Очаквах да му каже да върви по дяволите, но барманът я докосна леко по ръката. Внезапно тя замръзна и застана неподвижно, сякаш слушаше гласове, които аз не можех да чуя.

Въздухът се раздвижи. Внезапно усетих много силно, че Ърл ухае на сапун и вода. Косата му беше все още мокра от душа. Можех да оближа водата от кожата му, да почувствам тези големи ръце върху тялото си.

Поклатих глава и отстъпих назад, блъскайки се в Лари. Той ме хвана за ръката.

— Какво става?

Погледнах го, стиснах ръката му, а пръстите ми се забиваха в плата на костюма, докато не почувствах твърдата му плът под моята. Обърнах се към бара.

Ърл и жената бяха отишли да седнат до масата. Тя целуваше дланта на загрубялата му ръка.

— Исусе! — възкликнах аз.

— Какво има, Анита? — попита Лари.

Поех си дълбоко въздух и се отдръпнах от него.

— Добре съм, просто беше неочаквано.

— Кое беше неочаквано?

— Магията — пристъпих към бара.

Невероятните очи отново се втренчиха в мен, но в тях нямаше никаква сила. Не беше като да се разправяш с вампир. Можех да се вирам в тези прекрасни очи завинаги и те щяха да продължат да си бъдат само очи. Така да се каже.

Поставих ръцете си на блестящото дърво на бара. По ръбовете му се извиваха още лози и листа. Прокарах пръсти по дърворезбата. Беше изцяло ръчна изработка.

Върховете на пръстите му галеха дървото сякаш бе кожа. Беше собственическо докосване, по начина, по който някои мъже докосват приятелките си, когато ги гони собственическият инстинкт. Можех да се обзаложа, че е резбовал лично всеки сантиметър.

Някаква брюнетка, облечена в рокля два размера по-малка, отколкото би трябвало, го докосна по ръката.

— Магнус, не ти е нужна чужденка.

Магнус Бувие се обърна към брюнетката и прокара галещите си пръсти надолу по ръката ѝ. Тя потрепери. Той нежно повдигна ръката ѝ от своята и допря устните си до обратната ѝ страна.

— Избери си когото искаш, скъпа. Твърде красива си, за да ти откажат тази вечер.

Тя не беше красива. Очите ѝ бяха малки, мътнокафяви, а носът ѝ — твърде голям за слабото лице. Взирах се в нея от не повече от тридесет сантиметра и чертите на лицето ѝ се изгладиха. Очите ѝ внезапно станаха големи и блестящи, а тънките ѝ устни — пълни и влажни. Беше все едно я гледах през един от онези меки филтри, използвани през шестдесетте, само че по-ефектно.

Обърнах се към Лари. Гледаше така, сякаш е бил ударен от камион. Строен, прекрасен камион. Огледах се из бара и всеки друг мъж, с изключение на Ърл гледаше към нея по същия начин, сякаш току-що се е появила пред очите им променена като Пепеляшка от кръстницата си. Аналогията беше нелоша.

Обърнах се отново към Магнус Бувие. Той не се взираше в жената. Гледаше мен.

Наклоних се към бара и срещнах очите му. Той се усмихна леко.

— Любовните заклинания са незаконни — казах аз.

Усмивката се разшири.

— Твърде хубава си, за да си полицайка — протегна ръка, за да ме докосне.

— Докосни ме и ще уредя да те арестуват за неоправдано използване на свръхестествено влияние.

— Това е дребно престъпление — отвърна той.

— Не, ако не си човек, не е.

Мъжът примигна насреща ми. Не го познавах достатъчно добре, за да съм сигурна, но мисля, че го изненадах, сякаш се очакваше да повярвам, че е човек. Да бе, как не.

— Нека поговорим на някоя маса — каза той.

— Устройва ме.

— Дори, можеш ли да поемеш нещата за няколко минути?

Изад бара се появи жена. Имаше същата гъста кестенява коса, но беше завързана в много силно стегната конска опашка, високо и здраво. Дългата блестяща опашка се мърдаше като жива, докато тя се движеше. Лицето ѝ, без никакво окосмяване и грим, беше триъгълно, екзотично, подобно на котка. Очите ѝ бяха със същия спиращ дъха синьо-зелен цвят като очите на Магнус.

Мъжете най-близо до бара я стрелкаха с ъгълчетата на очите си, сякаш се страхуваха да я погледнат директно. Лари я зяпаше с отворена уста.

— Ще наглеждам бара, но това е всичко — каза тя, после обърна очи към Лари и попита:

— Какво зяпаш?

Гласът ѝ беше груб, натезжал от презрение.

Лари примигна, затвори уста и смотолев:

— Н-нищо.

Гледаше го, сякаш знаеше, че лъже. Взе да ми просветва защо мъжете не се взираха в нея.

— Доркас, дръж се добре с клиентите.

Тя изгледа Магнус, който се усмихна, но отстъпи. Той излезе иззад бара. Беше облечен с мека синя риза с дълъг ръкав, която носеше над толкова избелели дънки, че изглеждаха почти бели. Ризата стигаше докъм средата на бедрата му, беше му се наложило да навие ръкавите до лактите. Каубойски ботуши в черно и сребърно допълваха облеклото му. Всичко, с изключение на ботушите изглеждаше като взето назаем. Би трябвало да изглежда немарлив, твърде обикновено облечен на фона на всички останали, накипчени за петък вечер, но не беше така. Пълната му увереност правеше облеклото му да изглежда перфектно. Някаква жена, седнала на една от масите, сграбчи края на ризата му, докато минаваше покрай нея. Той я издърпа от ръцете ѝ с игрива усмивка.

Магнус ни заведе до една маса близо до празната сцена. Остана изправен, позволявайки ми да избира къде ще седна, много кавалерско от негова страна. Седнах с гръб към стената, така че да мога да наблюдавам едновременно вратите и стаята. Приличаше на каубойско поведение, но пък във въздуха витаеше магия. Нелегална магия.

Лари седна от дясната ми страна. Гледаше какво правя аз и издърпа стола си малко по-назад от масата, за да може също да наблюдава стаята. Беше почти страховито колко внимателно следи какво правя. Това щеше да го опази жив, но беше като да те следва тригодишен с разрешително за оръжие. Някак плашещо.

Магнус се усмихна и на двама ни снизходително, сякаш вършехме нещо сладко или забавно. Не бях в настроение да съм забавна.

— Любовните заклинания са незаконни — казах му.

— Вече го споменахте — отвърна той и ми хвърли усмивка, за която предположих, че би трябвало да е едновременно очарователна и безобидна. Не беше. Нищо, което би могъл да направи, нямаше да намали екзотичността му. И с абсолютна сигурност не беше безобиден.

Взирах се в него, докато усмивката му не поувехна по краищата и не преглътна. Постапи дланите си с изящни дълги пръсти върху масата и се втренчи в тях. Когато вдигна очи, усмивката беше изчезнала. Изглеждаше сериозен, дори леко нервен. Добре.

— Не е заклинание — отвърна той.

— Как ли пък не е — казах аз.

— Не е. Магия е, но нищо толкова досадно като заклинание.

— Извърташ нещата — отвърнах аз.

Лари ни гледаше напрегнато.

— Онова нещо в бара любовно заклинание ли беше?

— Какво нещо в бара? — лицето на Магнус беше невероятно благо, сякаш смяташе, че Лари ще му повярва.

Той ме погледна.

— Шегува ли се? Онази жена се промени по скалата от три на двадесет и три. Трябва да е магия.

За пръв път Магнус насочи вниманието си към Лари и ме изключи — и аз се почувствах изключена. Сякаш лъч слънчева светлина се беше преместил от мен и бях останала малко по на студено, малко по в мрака.

Поклатих глава.

— Зарежи тия глупости с омайването.

Магнус се обърна към мен и за момент почувствах топлината.

— Престани.

— С какво?

Изправих се.

— Чудесно, да видим колко забавен ще си в затвора.

Магнус обхвана китката ми с ръка. Кожата му би трябвало да е загрубяла от работа, но не беше. Беше неестествено гладка, като живо кадифе. Естествено това също можеше да е илюзорно.

Опитах се да измъкна ръката си, но хватката му се стегна. Аз продължих да дърпам, а той да стяга с убедеността на човек, който знае, че не мога да се измъкна. Беше сгрешил. Не беше въпрос само на физическа сила, но и на опит.

Бързо завъртях китката си към пръстите му, като същевременно я извих. Пръстите му се плъзнаха по кожата ми, опитвайки се да се захванат, но беше късно. Чувствах китката си протъркана на местата, където бяха одрали кожата. Не кървеше, но въпреки това болеше. Щеше да се почувства по-добре, ако я разтриех, но нямаше да му доставя това удоволствие. В крайна сметка бях корава убийца на вампири. Освен това щях да разваля част от ефекта, а на мен ми допаднаше изненадата, изписана по лицето на Магнус.

— Повечето жени не се отдръпват веднъж щом ги докосна.

— Използвай магия върху мен още веднъж и ще те предам на ченгетата.

Той ме погледна със замислено изражение и кимна.

— Печелиш. Повече никаква магия върху теб или приятеля ти.

— Или който и да било друг — добавих.

Седнах обратно внимателно, като оставих помежду ни повече разстояние. Извих съвсем леко стола на една страна, така че движението, с което изваждам оръжието да е по-гладко. Не смятах, че ще ми се наложи да го застрелям, но китката ме болеше на мястото, където я беше стиснал. Бях се борила с голи ръце с вампири и превръщачи. Познавах свръхестествената сила, щом я почувствах. Той я притежаваше. Можеше да стиска, докато костите ми изскочат през кожата, но не беше стиснал достатъчно бързо. Всъщност не искаше да ме нарани. Негова грешка.

— О, клиентите ми така или иначе не биха искали магията да се махне — отвърна той.

— Не можеш да ги манипулираш по този начин. Незаконно е и ще те предам на властите заради това.

— Но всеки знае, че петък вечер е нощта на любовниците в „Кървави кости“ — отвърна Магнус.

— Какво е нощта на любовниците? — попита Лари.

Магнус се усмихна, вече възвръщайки си част от предишния чар, но онзи проблясък на топлина бе изчезнал. Доколкото можех да преценя, държеше на думата си. Дори вампирите не можеха да приложат контрол върху съзнанието ми, без да го разбере. Това, че Магнус можеше, ме караше да се чувствам нервна.

— Правя всички красиви или привлекателни, или секси за тази вечер. За няколко часа можеш да си любовникът на мечтите си или на нечий други. Въпреки че не бих останал за цяла нощ. Омаята не продължава толкова дълго.

— Какво си ти? — попита Лари.

— Какво изглежда като Homo sapiens, може да се размножава с Homo sapiens, но не е Homo sapiens? — попитах аз.

Очите на Лари се разшириха.

— Homo arganus. Той е фея?

— Моля, говорете по-тихо — каза Магнус.

Огледа се към близките маси. Никой не ни обръщаше особено внимание. Всички бяха заети да се взират в магически подобрените очи на другия.

— Не е възможно да минавате за хора — казах аз.

— Семейство Буви е предсказвало бъдещето и е правило любовни заклинания в региона от векове.

— Ти каза, че не е любовно заклинание.

— Те смятат, че е, но ти знаеш какво е наистина.

— Омая — отвърнах аз.

— Какво е омая? — попита Лари.

— Магия на феите. Тя им позволява да замъгляват ума ни, прави нещата да изглеждат по-хубави или по-лоши, отколкото всъщност са.

Магнус кимна усмихнато, сякаш беше доволен, че знам толкова много.

— Точно. Всъщност е дребна магия, сравнена с някои други.

Поклатих глава.

— Чела съм за омаята и тя не работи толкова добре, освен ако не си от висшия двор, даонски ший^[2]. Благословения двор на феите не се кръстосва често със смъртните. Поне не и с простолудието. Падналите^[3], от своя страна, го правят.

Той се взираше в мен с прекрасните си очи и дори без омаята изглеждаше толкова великолепен, че на човек му се искаше да го докосне. Да види дали косата му наистина е толкова буйна, колкото изглежда. Приличаше на прекрасна скулптура — на човек му се искаше да прокара пръсти по нея и да почувства линиите и извивките.

Магнус се усмихна нежно.

— Падналият двор е зъл, жесток. Това, което върша тук, не е зло. За една вечер тези хора могат да дойдат и да изживеят собствените си фантазии. Смятат, че става дума за любовни заклинания и аз ги оставям да го вярват. Всички пазим тайната на това малко незаконно мероприятие. Местната полиция знае. Даже от време на време идват и се присъединяват към нас.

— Но не става дума за любовни заклинания.

— Не, в моя случай е природен талант. Да използвам собствената си домашна магия не е незаконно, ако всички знаят, че го правя.

— Значи се правиш, че това е любовно заклинание и всички гледат на другата страна, защото си прекарват добре, но всъщност

става дума за омаята на феите, която не е незаконна, стига да имаш позволенията на участниците.

— Точно така — отвърна той.

— Което прави всичко това законно.

Той кимна.

— Ако бях потомък на тъмната част от феите, щях ли да правя нещо, което да донесе удоволствие на толкова много хора?

— Да, ако отговаря на нуждите ти.

— Няма ли забрана за влизането на членове на Падналия двор в страната? — попита Лари.

— Да — отвърнах аз.

— Не и ако семейството ми е дошло тук преди забраната да влезе в сила. Семейство Буви е са тук от близо триста години.

— Не е възможно — отвърнах аз. — Никой, освен индианците не е бил тук от толкова отдавна.

— Лин Буви е бил френски трапер, който събирал кожи. Той е бил първият европейец, стъпил на тази земя. Оженил се в местно племе и ги покръстил.

— Браво на него. И как така не искате да продадете земята си на Реймънд Стърлинг?

Той примигна насреща ми.

— Страшно ще се разочаровам, ако се окаже, че работите за него.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам — отвърнах аз.

— Какво сте вие?

Не беше попитал кои сме, бе попитал какво. Беше много различен въпрос. Може да се каже, че за момент ме спря.

— Аз съм Анита Блейк, това е Лари Къркланд. Ние сме съживители.

— Доколкото разбирам, не правите рисувани филмчета^[4] — отбеляза той.

Това ме накара да се усмихна.

— Не, вдигаме мъртвите; animate, от латински, означава „да дариш живот“.

— Това ли е всичко, което правите? — наблюдаваше ме много напрегнато, сякаш имаше нещо написано от вътрешната страна на черепа ми и той се опитваше да го прочете.

Беше от неудобния тип изпитателни погледи, но мен ме бяха зяпали най-добрите. Срецнах погледа му и отговорих:

— Аз съм лицензиран ексекутор на вампири.

Той поклати нежно глава.

— Не попитах с какво си вадиш прехраната. Попитах какво си.

Намръщих се.

— Може би не разбирам въпроса.

— Може би не, но приятелят ти попита какво съм. Ти каза, че съм фея. Аз попитах какво си и ти ми отговори, описвайки работата си. Това е все едно аз да кажа, че съм барман.

— В такъв случай не знам как да отговоря — отвърнах му.

Той продължаваше да се взира в мен.

— Напротив, знаеш. Мога да съзря една дума в очите ти. Една дума.

И щом го каза, думата изплува в ума ми.

— Некромант. Аз съм некромант.

Магнус кимна.

— Г-н Стърлинг знае ли какво представлявате?

— Съмнявам се, че ще разбере дори и да му обясня.

— Наистина ли имате способности да контролирате всички видове мъртъвци? — попита Магнус.

— Наистина ли можеш да направиш сто чифта обувки за една вечер? — попитах аз.

Магнус се усмихна.

— Грешният тип фея.

— Аха — отвърнах.

— Ако работите за Стърлинг, защо сте тук? Надявам се не сте дошли да се опитвате да ме накарате да продавам. Няма да ми хареса да откажа на толкова приятна жена.

— Зарежи комплиментите, Магнус. Няма да те доведат доникъде — въздъхнах. — В момента имам твърде много мъже в чинията си.

— Това си е самата истина — измърмори Лари.

Намръщих му се.

— Не те каня на среща. Каня те в леглото си.

Намръщих се към Магнус. Не, „изгледах го кръвнишки“ е по-добрият израз.

— Не и в този живот.

— Сексът между свръхестествени същества винаги е невероятен, Анита.

— Аз не съм свръхестествено създание.

— Сега кой извърта нещата?

Не знаех какво да отговоря на това, така че не казах нищо. Рядко успявам да се забъркам в неприятности като си мълча. Магнус се усмихна.

— Накарах те да се почувстваш неудобно. Съжалявам, но никога нямаше да си простя, ако не бях попитал. От много отдавна не съм бил с някой, който да не е обикновен човек. Нека ви купя по питие, като компенсация за грубостта си.

Поклатих глава.

— Менюто ще е достатъчно. Все още не сме яли.

— Вечерята ще е за сметка на заведението.

— Не — отвърнах аз.

— Защо не?

— Защото не те харесвам особено и не приемам услуги от хора, които не харесвам.

Той седна обратно на стола си със странно, почти слисано изражение.

— Доста си директна.

— И представа нямаш — обади се Лари.

Удържах желанието си да го изритам под масата и казах:

— Може ли да получим менюта?

Той вдигна ръка и извика:

— Две менюта, Дори.

Дори ги донесе.

— Аз съм съсобственик на това място, не съм ти сервитьорка, Магнус. Побързай.

— Не забравяй за онази среща, която имам тази вечер, Дори — гласът му беше кротък, но не я заблуди.

— Няма да ме оставиш сама с тези хора. Няма да... — тя погледна към нас. — Не одобрявам нощта на любовниците. Знаеш го.

— Ще се погрижа за всичко, преди да тръгна. Няма да се налага да опетниш морала си.

В отговор тя изгледа кръвнишки всички.

— Тръгваш с тях, така ли?

— Не — отвърна той.

Тя се обърна на токчетата си и се отправи грациозно обратно към бара. Мъжете, които си нямаха половинка, наблюдаваха гърба ѝ внимателно, без да зяпат, докато не бяха сигурни, че не може да ги види.

— Сестра ти не одобрява злоупотребата с омаята, така ли? — попитах аз.

— Дори не одобрява много неща.

— Има морал.

— Намекваш, че аз нямам — изкоментира той.

Свих рамене.

— Ти го каза, не аз.

— Винаги ли е толкова осъдителна? — попита той Лари.

Лари кимна.

— Обикновено.

— Нека просто си поръчаме храната — прекъснах ги.

Лари се усмихна, но погледна надолу към менюто. Представляваше ламинирано парче хартия, напечатано и от двете страни. Поръчах си добре изпечен чийзбургер, пържени картофи и голяма кола. Не бях поемала кофеин от няколко часа, започваше да не ми достига.

Лари се мръщеше на менюто.

— Не мисля, че в момента бих могъл да изям хамбургер.

— Имат и салати — отвърнах аз.

Магнус постави върховете на пръстите си на обратната страна на ръката на Лари.

— Нещо плува иззад очите ти. Нещо... ужасно, точно зад очите ти.

Лари го изгледа.

— Не знам за какво говориш.

Сграбчих китката на Магнус и го дръпнах от Лари. Той обърна очи към мен и имаше още нещо, освен цвета им, което правешеизирането в тях трудно. Зениците на очите му се спускаха спираловидно надолу, като очите на птица. Човешките очи просто не правят такива неща.

Внезапно съвсем ясно осъзнах, че все още го държа за китката. Отдръпнах се.

— Престани да ни четеш, Магнус.

— Носили сте ръкавици, иначе щях да мога да кажа какво сте докосвали — отвърна той.

— Става дума за текущо полицейско разследване. Всичко, което разкриеш с физически средства, трябва да остане конфиденциално или ще подлежиш на наказание, точно както ако си откраднал информация от досиетата ни.

— Винаги ли правиш това? — попита той.

— Кое?

— Цитираш закона, когато си изнервена.

— Понякога — отвърнах аз.

— Видях кръв, това е всичко. Уменията ми в областта на ясновидството са доста ограничени. Трябва да се здрависате с Дори. Ясновидството е нейната сила.

— Не, благодаря — отвърна Лари.

Той се усмихна.

— Не сте от полицията, в противен случай нямаше да ме заплашвате с нея, но сте били с тях по-рано. Защо?

— Мислех, че всичко, което си видял, е кръв — отвърнах аз. Имаше благоприличието да изглежда засрамен. Беше хубаво да знам, че може да бъде засрамен.

— И още нещо, предполагам.

— Ясновидството при допир не е традиционно умение на феите.

— Според преданието нашата пра-пра- и така нататък баба е била дъщеря на шаман.

— Магия и от двете страни на семейството — изкоментирах аз. — Мръсничко наследство.

— Ясновидството не е магия — обади се Лари.

— Наистина добър ясновидец ще те накара да си мислиш, че е — казах аз.

Погледнах към Магнус. Последният ясновидец, който ме бе докоснал и беше видял кръв, бе ужасен. Не беше пожелал да ме докосне повече. Не искаше да се намирам никъде около него. Магнус не изглеждала ужасен и ми беше предложил да правим секс. Различните хора имаха различни реакции.

— Лично ще отнесе поръчката ви в кухнята, стига да решите какво искате — каза той.

Лари се загледа в менюто.

— Салата предполагам. Без дресинг — помисли още малко. —
Без домати.

Магнус започна да се изправя.

— Защо не искате да продавате на Стърлинг? — попитах аз.

Той наклони главата си на една страна и се усмихна.

— Земята е принадлежала на семейството ни от векове. Тя е
наша.

Погледнах към него, но не успях да разчета лицето му. Можеше
да е самата истина или нагла лъжа.

— Тоест единствената причина да не искате да станете
милионери е какво... семейна традиция?

Усмивката се разтегли. Той се наведе по-близо, а дългата му коса
се изсипа напред. Прошепна и наистина — беше достатъчно тихо, че
трябваше да го прошепне:

— Парите не са всичко, Анита. Въпреки че Стърлинг изглежда
смята така.

Лицето му беше много близо, едва на границата на допустимото
от мен. Можех да помириша афършейва му, съвсем лек мирис, който
намекваше, че се налага да се приближите съвсем до кожата му, за да
го доловите, но усилието ви ще си струва.

— Какво искаш, Магнус, ако не са парите?

Взирах се в него от твърде близо. Дългата му коса се посипа по
ръката ми.

— Казах ти какво искам.

Дори и без омаята се опитваше да ме очарова, да ме разсее.

— Какво се е случило с онези дървета край пътя ви? — не се
разсейвах толкова лесно.

Той примигна с дългите си мигли. Нещо се приплъзна зад очите
му.

— Аз им се случих.

— Ти си отрязал онези дървета? — попита Лари.

Магнус се обърна към него и аз бях доволна, че не се налага да
се вирам в него от няколко сантиметра разстояние.

— За съжаление, да.

— Защо? — попитах.

Той се изправи внезапно и маниерите му станаха делови.

— Напих се и излязох да побеснея малко — сви рамене. — Срамно, нали?

— Това е един от начините да се опише — отвърнах.

— Ще ида да ви донеса храната. Една салата без дресинг е на път.

— Запомни ли какво искам аз? — попитах го.

— Месо, изгорено до смърт, запомних.

— Звучиш като вегетарианец.

— О, не — отвърна той. — Ям всякакви неща.

Отдалечи се през тълпата, преди да мога да реша дали току-що бях обидена, или не. Все тая. Дори и с цената на живота си не можех да измисля добра ответна реплика.

[1] Борис Карлоф (23 ноември 1887–2 февруари 1969) — английски актьор, известен с ролите си на чудовището на Франкенщайн. — Б.р. ↑

[2] Daoine sidhe, известни още като могилния народ. Феи от ирландския фолклор. — Б.пр. ↑

[3] The Seelie court или Благословените са добрите феи в келтския фолклор. The Unseelie court са Падналите или лошите феи. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи, animators означава, освен съживители и аниматори. — Б.пр. ↑

10

Доркас ни донесе храната, без да продума. Изглеждаше ядосана — може би не заради нас, но на нас. Или на всичко. Съчувствах ѝ. Магнус застана зад бара, разпръсквайки отново специалната си магия над клиентите. Хвърли ни един поглед и се усмихна, но не се върна да довършим разговора. Естествено, бяхме приключили. Въпросите ми бяха свършили.

Отхапах от чийзбургера си. Беше почти хрускав по краищата, без нито точица розово в средата. Идеален.

— Какво не е наред? — попита Лари, дъвчейки листо от маруля.

Преглътнах.

— Защо нещо трябва да не е наред?

— Мръщиш се — отвърна той.

— Магнус не се върна на масата.

— Е, и? Отговори на всичките ни въпроси.

— Може би просто не знаем правилните въпроси, които да зададем.

— Вече го подозираш в нещо? — Лари поклати глава. — От твърде много време се въртиш край ченгетата, Анита. Смяташ, че всеки е намислил нещо.

— Обикновено е така — отново отхапах от бургера.

Лари стисна здраво очи.

— Какво ти става? — попитах го аз.

— От бургера ти тече сос. Как е възможно да го ядеш след това, на което станахме свидетели?

— Предполагам това означава, че не би искал да слагам кетчуп на картофките си.

Той ме погледна с нещо подобно на физическа болка, изписано на лицето.

— Как можеш да се шегуваш?

Пейджърът ми се включи. Нима бяха открили вампира? Натиснах бутона и видях номера на Долф. Сега пък какво?

— Долф е. Приятно хапване. Ще звънна от джипа и ще се върна. Лари се изправи заедно с мен. Остави бакшиш на масата до почти недокоснатата си салата.

— Аз приключих.

— Е, аз пък не съм. Накарай Магнус да ми опакова храната за из път — оставих го да се взира безнадеждно в моя полуизяден бургер.

— Нали нямаш намерение да го ядеш в колата?

— Просто уреди да го опаковат — отправих се към джипа и луксозния му телефон.

Долф отговори на третото позвъняване.

— Анита?

— Да, Долф, аз съм. Какво има?

— Жертва на вампир близо до теб.

— По дяволите, още една.

— Какво имаш предвид с това „още една“?

Това ме спря.

— Фриймънт не ти се е обадила, след като разговарях с нея, нали?

— Обади се, каза хубави неща за теб.

— Това е изненада, не беше особено приятелски настроена.

— В какъв смисъл не беше?

— Няма да ми позволи да ловувам вампири с нея.

— Разкажи ми.

Направих го.

Долф остана смълчан доста време, след като приключих.

— Там ли си, Долф?

— Тук съм, но ми се ще да не бях.

— Какво става, Долф? Защо Фриймънт се е обадила да каже колко добра работа съм свършила, но не е поискала помощ от Отряда за нещо толкова голямо?

— Обзалагам се, че не се е обадила и на федералните — отвърна Долф.

— Какво става?

— Мисля, че детектив Фриймънт се прави на Самотния рейнджър пред нас.

— Федералните ще искат да участват в това. Първият вампир сериен убиец в писаната история. Фриймънт не може да го задържи за

себе си.

— Знам — отвърна Долф.

— Какво ще правим?

— Този път случаят изглежда като типично убийство от вампир. Класическо, само следи от зъби и никакви други наранявания по трупа. Възможно ли е да става дума за друг вампир?

— Възможно е.

— Звучиш изпълнена със съмнения.

— Двама подивели вампири в такъв малък географски район, толкова отдалечен от град, не е много вероятно.

— Тялото не е било нарязано.

— Има го и този момент.

— Колко сигурна си, че първият убиец е вампир? Има ли възможност да е нещо друго?

Отворих уста да кажа „не“ и я затворих. Всеки, който би могъл да отсече онези дървета в пиянски бяс, със сигурност можеше да насече и хора. Магнус притежаваше своята омая. Не бях сигурна, че е способен да извърши онова, на което бях станала свидетелка в сечището, но...

— Анита?

— Може и да разполагам с алтернатива.

— Какво?

— Кой — отвърнах аз.

Не ми се нравеше да предавам Магнус на ченгетата. Беше успял да опази тайната си толкова дълго, но... Ами ако въпросът, който трябваше да задам бе, убивал ли е петима души? Бях почувствала силата в ръцете му. Спомнях си гладките стволове на дърветата, отрязани само с един удар, най-много два. Отново извиках спомена за местопрестъплението. Кръвта, оголените кости. Не можех да изключа Магнус и не можех да си позволя да сгреша.

Предадох го на Долф.

— Можеш ли временно да задържиш информацията, че е фея?

— Защо?

— Защото ако не го е направил, животът му ще е съсипан.

— Много хора имат такава кръв във вените си, Анита.

— Кажи го на онази студентка от миналата година, чийто годеник я преби до смърт, когато разбра, че ще се ожени за фея. В съда

повдигна възражение, че не смятал да я убива. Предполагало се, че феите били трудни за убиване, нали така?

— Не всички са такива, Анита.

— Не всички, но са достатъчно на брой.

— Ще се опитам, Анита, но не мога да обеща.

— Така е достатъчно честно — отвърнах аз. — Къде е новата жертва?

— Мънкийс Айброу^[1] — отвърна той.

— Моля?

— Това е името на града.

— Исусе. Мънкийс Айброу, Мисури. Нека да позная. Малко градче.

— Достатъчно голямо, че да има шериф и убийство.

— Извинявай. Разполагаш ли с информация как да стигна дотам?
— извадих малкия си тефтер със спирала от джоба на черното сако.

Той ми даде указания.

— Шериф Сейнт Джон пази тялото за теб. Обади се първо на нас. След като Фриймънт иска да действа сама, ще я оставим.

— Няма да й кажеш?

— Не.

— Не вярвам в Мънкийс Айброу да имат криминолози, Долф. Ако Фриймънт няма да идва с нейните хора, ще ни трябва някой друг. Вие, момчета, можете ли вече да дойдете?

— Все още работим по нашето убийство. Но след като шериф Сейнт Джон ни се обади, ще дойдем в района веднага щом можем. Не тази вечер, но утре.

— Предполага се Фриймънт да изпрати фотографии от местопрестъплението, където е убита първата двойка. Обзалагам се, че ако попитам, може да изпрати фотографии и от второто убийство. Ще ти ги покажа утре щом дойдете на място.

— Фриймънт може и да стане подозрителна, ако поискаш още снимки — отбеляза Долф.

— Ще й кажа, че ги искам за сравнение. Може и да се опитва да задържи случая за себе си, но го иска разрешен. Просто иска да го разкрие сама.

— Тя е търсач на слава — каза Долф.

— Така излиза.

— Не знам дали ще мога да държа Фриймънт настрана от втория случай, или не, но ще се опитам да ти спечеля малко време, така че да можеш да огледаш наоколо, без да ти диша във врата.

— Ще съм много благодарна.

— Каза, че си имала асистент. Става дума за Лари Къркланд, нали?

— Точно така.

— Как ти хрумна да го водиш на местопрестъпление?

— Тази пролет ще получи дипломата си по свръхестествена биология. Той е съживител и убиец на вампири. Не мога да съм навсякъде, Долф. След като съм убедена, че може да се справи с това, сметнах, че може да е хубаво да има и двама експерти по чудовищата.

— Може и да е така. Фриймънт каза, че Лари върнал обяда си върху местопрестъплението.

— Не повърна на местопрестъплението, а близо до него.

Последва моментно мълчание.

— По-добре, отколкото върху тялото.

— Никога няма да мога да се отърва от това, нали?

— Не — отвърна Долф, — няма.

— Страхотно. Лари и аз ще сме там, веднага щом можем. Става дума за около тридесет минути с кола, може би повече.

— Ще кажа на шериф Сейнт Джон, че сте на път — каза той и затвори.

И аз затворих. Долф ме бе приучил никога да не казвам довиждане по телефона.

[1] Monkeys Eyebrow буквално Маймунска вежда. — Б.пр. ↑

11

Лари се отпусна толкова назад в седалката, колкото му позволяваше коланът. Ръцете му бяха здраво стиснати в скута. Взираше се в мрака, сякаш виждаше нещо друго, освен преминаващите образи. Можех да се обзаложа, че в главата му танцуваха образите на заклани тийнейджъри. В моята не танцуваха. Още не. Може би щях да ги видя в сънищата си, но не и докато съм будна, не още.

— Колко лошо ще е този път? — попита той. Гласът му звучеше тихо, овладяно.

— Не знам. Става дума за жертва на вампир. Може да е чистичко, само с две прободни рани, може и да е клане.

— Клане като при трите момчета ли?

— Долф каза не; каза, че е класическо убийство, само следи от зъби.

— Тоест няма да е касапница? — гласът му беше снижен почти до шепот.

— Не можем да знаем, докато не идем на място — отвърнах аз.

— Не можеше ли просто да ме успокоиш? — гласът му беше толкова слаб, толкова несигурен, че за малко не предложих да обърна джипа. Не беше нужно да вижда още една сцена на убийство. Това беше моята работа, не и неговата, още не.

— Не е нужно някога отново да виждаш сцена на убийство, Лари.

Той обърна глава и ме погледна.

— Какво имаш предвид?

— Получи си дяла от кръв и вътрешности за един ден. Мога да обърна и да те оставя в хотела.

— И ако не дойда тази вечер, какво ще стане следващия път?

— Ако не ставаш за тази работа, значи не ставаш. Няма нищо срамно.

— А какво ще стане следващия път?

— Няма да има следващ път.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно — каза той.

Надявах се, че тъмнината скрива усмивката ми. Постарах се да не е широка.

— Разкажи ми за вампирите, Анита. Мислех, че вампирите не могат да изпият достатъчно кръв за една вечер, че да убият някого.

— Забавно е да си мислиш подобно нещо — отвърнах аз.

— В колежа ни казаха, че вампирът не може да изпие кръвта на човек с едно ухапване. Нима твърдиш, че не е вярно?

— Не могат да изпият кръвта на човек с едно ухапване, за една вечер, но могат да го източат с едно ухапване.

Той се намръщи.

— Какво би трябвало да означава това?

— Могат да пробият плътта и да източат кръвта, без да я пият.

— Как?

— Просто си вкарват зъбите, кръвта започва да тече и я оставят да изтече по тялото на земята.

— Но това не е хранене, това е убийство — каза Лари.

— А идеята ти е? — попитах аз.

— Хей, това не е ли нашата отбивка?

Успях да мерна пътния знак.

— Проклятие.

Намалих, но не можех да видя какво има отвъд билото на хълма. Не смеех да направя обратен завой, докато не съм сигурна, че от насрещната страна не идват коли. Отне ни още близо километър, докато стигнем до черен път. Край него имаше редица пощенски кутии.

Дърветата растяха толкова близо, че дори и оголени от зимата покриваха тесния път със сенки. Нямахме място, където да се обърне. По дяволите, ако се появеше втора кола един от нас трябваше да кара на задна.

Пътят се издигаше нагоре и нагоре, сякаш отиваше директно в небесата. На билото на хълма не можех да видя нищо пред колата. Трябваше просто да повярвам, че пред нас има още път, а не някоя бездънна пропаст.

— Исусе, това си е стръмно — каза Лари.

Бавно подкарах джипа напред и гумите докоснаха път. Раменете ми се отпуснаха съвсем леко. Точно пред нас имаше къща. Лампата на верандата беше светната, сякаш очакваха компания. Голата крушка не беше приветлива. Къщата беше от небоядисано дърво и с ръждясал тенекиен покрив. Повдигнатата веранда беше хлътнала под теглото на предната седалка на автомобил, която беше поставена край входната врата. Обърнах колата в кочината пред къщата, която минаваше за двор. Изглежда не бяхме първата кола, която го правеше. Върху изсъхналата почва имаше дълбоки коловози от гуми в резултат на годините експлоатация като място за обръщане.

Докато стигнем до края на пътя, мракът беше станал непрогледен като кадифе. Включих дългите светлини, но си беше все едно да караш в тунел. Светът съществуваше само в светлината, всичко останало беше чернота.

— Точно сега бих дал много за наличието на няколко улични лампи — каза Лари.

— Аз също. Помогни ми да забележа отбивката ни. Не искам да я подмина за втори път.

Той се наведе напред, опъвайки предпазния колан.

— Там — посочи.

Намалих и внимателно завих по пътя. Фаровете осветиха тунел от дървета. Този път беше просто гола, червена земя. Прахолякът се издигна като мъгла около джипа. Веднъж и аз да се зарадвам на сушата. Щеше да е адска мъка да минавам по разкалян черен път.

Пътят беше достатъчно широк, че да могат да се движат две коли една до друга, ако човек има нерви от стомана или е с нечия чужда кола. Пресичаше се от поток с канавка, дълбока поне пет метра. Мостът представляваше само дъски, сложени напъряко на няколко греди. Нямахме нито перила, нито нищо. Дъските се разместиха и помръднаха, докато джипът пълзеше по моста. Не бяха заковани. Господи!

Лари се взираше в бездната с лице, притиснато до тъмното стъкло.

— Този мост не е много по-широк от колата.

— Благодаря ти, че ми каза, Лари. Сама никога нямаше да забележа.

— Съжалявам.

Отвъд моста пътят продължаваше да е достатъчно широк за две коли. Предполагам, че ако хората се срещнеха при моста, просто се изчакваха. Вероятно имаше някакъв закон, който да изясни такава ситуация. Примерно, че първата кола отляво преминава най-напред.

От билото на хълма се виждаха светлини в далечината. Полицейски светлини пронизваха мрака като разноцветни светкавици. Бяха по-далече, отколкото изглеждаха. Трябваше да се изкачим и да се спуснем по още два хълма, преди да започнат да се отразяват от околните дървета, правейки ги да изглеждат черни и нереални. Пътят се връщаше в широко сечище. От него се разпростираше морава, която обграждаше голяма бяла къща. Истинска къща с дървена ограда, кепенци и извита веранда. Беше двуетажна и покрай нея имаше равно подрязани храсти. Алеята за автомобили беше от бял чакъл, което означаваше, че някой го е докарал дотук. Покрай нея имаше две гъсти редици нарциси.

Един униформен полицаи ни спря в началото на алеята. Беше висок, широкоплещест и имаше тъмна коса. Светна с фенерче към колата.

— Съжалявам, госпожице, но в момента не можете да идете там.

Показах му документа си за самоличност и казах:

— Аз съм Анита Блейк. Работя с „Регионалния отряд за свръхестествени разследвания“. Казано ми беше, че шериф Сейнт Джон ме очаква.

Той се наведе през отворения прозорец и освети с фенерчето си Лари.

— Кой е това?

— Лари Къркланд. Той е с мен.

Полицаят остана загледан в Лари няколко секунди. Лари се усмихна, опитвайки се всячески да изглежда безвреден. Той е почти толкова добър в това, колкото и аз.

Имах добра видимост към пистолета на полицаия, докато се навеждаше през прозореца. Беше „Колт“ 45. Голям пистолет, но и ръцете му бяха подходящи за него. Улових и миризмата на афтършейва му: „Брут“. Беше се навел твърде много, за да погледне Лари. Ако имах скрито оръжие в скута си, можех да го използвам. Беше грамаден и се обзалагам, че се е измъквал от много ситуации, благодарение на

размерите си, но това си беше проява на небрежност. На пистолетите не им пука колко си голям.

Той кимна и се измъкна от колата.

— Вървете нагоре към къщата. Шерифът ви очаква — не звучеше особено щастлив от това.

— Проблем ли имаш? — попитах аз.

Той се усмихна, но кисело, и поклати глава.

— Това е нашият случай. Не мисля, че ни трябва някаква помощ, включително и вашата.

— Имаш ли си име? — попитах аз.

— Колтрейн. Заместник Зак Колтрейн.

— Добре, заместник Колтрейн, ще се видим в къщата.

— Предполагам, госпожице Блейк.

Смяташе, че съм полицай и нарочно не ме нарече „полицай“ или „детектив“. Оставих нещата така. Ако наистина имах професионална титла, щях да настоявам да я използва, но да влизам в спор, задето не ме е нарекъл „детектив“, при положение, че не бях, ми се струваше малко непродуктивно.

Подкарах напред и паркирах между полицейските коли. Закачих идентификационната си значка на ревера. Тръгнахме по извитата алея с бял чакъл и никой не ни спря. Застанахме пред вратата в тишина, която беше почти свръхестествена. Бях присъствала на множество сцени на убийство. Едно от нещата, които не бяха, бе тихи. Нямаше го статичното прашене на полицейските радиостанции, нямаше мотаещи се наоколо мъже. Местата, на които е извършено убийство, винаги гъмжат от хора: детективи с цивилни дрехи, униформени, криминолози, фотографи, линейка, чакаща да отнесе тялото. Стояхме на прясно изметената веранда в прохладната пролетна вечер, а единствените звуци бяха кваканията на жабите. Пронизителният цвърчащ звук се комбинираше по странен начин с въртящите се полицейски светлини.

— Чакаме ли нещо? — попита Лари.

— Не — отвърнах аз и позвъних на светецкия звънец.

Звукът отекна дълбоко в къщата. Вътре някакво дребно кученце залая яростно. Вратата се отвори. В рамката на вратата стоеше жена, обградена от светлината, която идваше отвътре и поставяше по-голямата част от нея в сянка. Полицейските светлини пробягаха по

лицето ѝ и го оцветиха в пастелни тонове. Беше приблизително с моя ръст, с тъмна коса, която или беше естествено къдрава, или жената разполагаше с наистина качествена маша. Но тя беше направила с нея повече, отколкото аз правех с моята, и в резултат тя обграждаше спретнато лицето ѝ. Моята винаги изглеждаше някак буйна. Жената носеше риза с копчета и дълги ръкави, облечена върху дънки. Изглеждаше около седемнадесетгодишна, но не се оставих това да ме заблуди. Аз също изглеждах млада за възрастта си. По дяволите, същото важеше и за Лари. Не може да е само заради ниския ръст, нали?

— Вие не сте от щатската полиция — каза тя. Изглеждаше много сигурна.

— Работя с Регионалния отряд за свръхестествени разследвания — отвърнах. — Анита Блейк. Това е колегата ми Лари Къркланд.

Лари се усмихна и кимна.

Жената се отмести назад от вратата и светлината от коридора падна върху лицето ѝ. Прибавих пет години към възрастта ѝ, но бяха добри пет години. Отне ми около минута, докато осъзная, че носи съвсем лек грим.

— Моля, заповядайте, госпожице Блейк. Съпругът ми Дейвид чака при тялото — тя поклати глава. — Ужасно е.

Надзърна в изпълнения с цветове мрак, преди да затвори вратата.

— Дейвид му каза да изключи тези светлини. Не искаме всички наоколо да разберат какво е станало.

— Как се казвате? — попитах аз.

Тя се изчерви леко.

— Съжалявам, обикновено не съм такава. Казвам се Бет Сейнт Джон. Съпругът ми е шерифът. Аз стоях при родителите — тя направи леко движение към двукрилите врати вляво от входа.

Кучето продължаваше да лае зад тези врати като малък ядосан автоматичен пистолет. Мъжки глас каза: „Тихо, Рейвън.“ Лаенето спря.

Намирахме се в преддверие, чийто таван достигаше до покрива, сякаш архитектът беше отрязал парче от горната стая, за да сътвори това широко пространство. Кристален полилей хвърляше светлина върху нас. Светлината отрязваше квадрат от тъмната стая вдясно от нас. Можеше да се мерне трапезарията от черешово дърво, толкова лъснато, че чак блестеше.

Коридорът продължаваше направо към далечна врата, която вероятно водеше към кухнята. Покрай стената с двойната врата имаше стълби. Перилата и рамката на вратата бяха бели, килимът — светлосин, тапетите — бели със ситни сини цветя и още по-ситни листенца. Беше открито и весело, светло и приветливо, и абсолютно тихо. Ако можехме да намерим част от пода без килим и пуснехме върху нея карфица, щяхме да я чуем как отскача.

Бет Сейнт Джон ни поведе нагоре по синьо-бялото стълбище. В средата на коридора от дясната среда имаше серия семейни портрети. Започваха с усмихваща се двойка, усмихваща се двойка и усмихващо се бебе, усмихваща се двойка и едно усмихващо се и едно плачещо бебе. Вървах по коридора и наблюдавах как годините минават. Бебетата ставаха деца, момче и момиче. На картините се появи миниатюрен черен пудел. Момчето беше по-голямо, но само с около година. Родителите остаряваха, но не изглеждаше като да имат нещо против. Родителите и момчето се усмихваха; понякога и момчето се усмихваше, а понякога не. Момчето се усмихваше по-често на другата стена, където камерата го беше хванала почерняло с риба в ръце или с мокра коса, току-що излизащо от басейна. Момчето се усмихваше накъдето и да погледнех. Чудех се кое от децата беше мъртво.

В края на коридора имаше прозорец. Обграждаха го бели завеси, никой не си беше направил труда да ги дръпне. Прозорецът изглеждаше като черно огледало. Мракът притискаше стъклото, сякаш имаше някакво реално тегло.

Бет Сейнт Джон почука на последната врата вдясно, точно до този настъпващ мрак.

— Дейвид, детективите са тук.

Оставих това без коментар. Грехът на пропускането е нещо толкова прекрасно.

Чух движение в стаята, но тя отстъпи преди вратата да се отвори. Бет Сейнт Джон отстъпи назад до средата на коридора, така че да няма възможност да види какво има в стаята. Очите ѝ прескачаха от една снимка на друга и запечатваха образите на усмихващите се лица. Постава една тънка ръка на гърдите си, сякаш имаше проблеми с дишането.

— Ще направя малко кафе. Вие искате ли? — гласът ѝ звучеше леко пресилено.

— Разбира се — отвърнах аз.

— Звучи добре — каза Лари.

Тя се усмихна измъчено и се отправи надолу по коридора. Не побягна, което ѝ спечели много червени точки в тефтерчето ми. Бях готова да се обзаложа, че това е първото убийство, което вижда.

Вратата се отвори. Дейвид Сейнт Джон беше облечен в светлосиня униформа, която пасваше на носената от заместника му, но приликите свършваха дотам. Беше висок около метър и седемдесет и седем, слаб, без да е кльоцав, като бегач на дълги разстояния. Косата му беше по-светла, по-кафява версия на червената коса на Лари. Човек забелязваше очилата, преди да види очите му, но очите си струваше да се видят. Идеално светлозелени, като на котка. Като се изключеа те, лицето беше съвсем обикновено, но бе едно от онези лица, които човек не се уморява да гледа.

Протегна ми ръката си. Приех я. Едва я докосна, сякаш се притесняваше да стисне. Много мъже постъпват така, но поне той ми предложи здрависване, повечето дори не си правят труда.

— Аз съм шериф Сейнт Джон. Вие трябва да сте Анита Блейк. Сержант Стор ми каза, че ще дойдете — той погледна към Лари. — Кой е това?

— Лари Къркланд.

Очите на Сейнт Джон се присвиха. Излезе от стаята и затвори вратата зад себе си.

— Сержант Стор не спомена никой друг. Може ли да видя някакъв документ за самоличност?

Откопчах значката си. Той я погледна и поклати глава.

— Вие не сте детектив.

— Не, не съм — проклинах наум Долф. Знаех си, че няма да проработи.

— Ами той? — каза шерифът, извивайки брадичка към Лари.

— Всичко, което имам в себе си, е шофьорска книжка — каза Лари.

— Кой сте вие? — попита шерифът.

— Аз съм Анита Блейк. Част съм от „Отряда на привиденията“. Просто нямам значка. Лари се обучава — изрових от джоба на самото си новичкия лиценз за екзекуции на вампири. Приличаше на

подобрена версия на шофьорска книжка, но беше най-доброто, с което разполагах.

Той хвърли един поглед на лиценза.

— Вие сте ловец на вампири? Малко раничко е да ви се обаждат. Все още не знам кой го е извършил.

— Прикрепена съм към отряда на сержант Стор. Идвам в началото на случаите вместо в края. По този начин броят на трупите остава по-малък.

Той ми подаде лиценза обратно.

— Не знаех, че „Законът на Брюстър“ е влязъл в сила. Брюстър беше сенаторът, чиято дъщеря беше изядена.

— Не е. Работя с полицията от дълго време.

— От колко дълго?

— Почти три години.

Той се усмихна.

— По-дълго, отколкото съм шериф — кимна, сякаш сам си беше отговорил на някакъв въпрос. — Сержант Стор каза, че ако има някой, който може да ми помогне да разреши този случай, това сте вие. Ако шефът на РОСР има толкова голямо доверие във вас, няма да откаже помощта ви. Никога преди не сме имали убийство, извършено от вампир.

— Вампирите предпочитат да стоят близо до градовете — казах аз. — По този начин могат да крият жертвите си по-добре.

— Е, никой не се е опитвал да скрие тази жертва — той отвори вратата и направи лек жест с ръка, поканвайки ни вътре.

Тапетите бяха целите в розови рози, големи старомодни разцъфнали рози. Имаше съвсем истинска тоалетна масичка с вдигнато огледало и прочее, която изглеждаше като антика, но всичко останало беше плетена мебел и розови дантели. Изглеждаше като стая за много по-младо момиче.

Момичето лежеше на тясното легло. Покривката за легло отиваше на тапетите. Насъбраните под тялото ѝ чаршафи бяха с цвета на розови бонбони. Главата ѝ лежеше на края на възглавниците, сякаш се бе плъзнала на една страна, след като е била поставена на тях.

Розовите завеси се развяха през отворения прозорец. В стаята пропълзя хладък бриз, който разроши гъстата ѝ черна коса. Беше накъдрена и оформена с гел. Под лицето и врата ѝ имаше малко

червено петно на мястото, където чаршафите бяха попили част от кръвта. Бях готова да се обзаложа, че от тази страна на врата има следи от ухапване. Носеше грим, не толкова добре поставен колкото този на Бет Сейнт Джон, но бе направила опит. Червилото беше силно размазано. Едната ръка висеше във въздуха, дланта ѝ беше леко свита, сякаш се е протягала към нещо. Ноктите блестяха, прясно лакирани в червено. Краката ѝ бяха разтворени на леглото. Имаше две следи от зъби високо от вътрешната страна на бедрото, но не бяха нови. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в тон с тези на ръцете.

Все още беше почти облечена в черното боди, с което бе започнала вечерта. Презрамките бяха свалени надолу по раменете ѝ, разкривайки малки, добре оформени гърди. На чатала бодито беше разкъсано или пък бе от онези, които се разкопчаваха, защото долницето беше избутано нагоре, почти до кръста ѝ, докато беше заприличало на колан. С широко разтворените си крака беше напълно изложена пред погледите ни.

Това ме вбеси повече от всичко останало. Можеше поне да я покрие, а не да я остави като някаква проститутка. Беше арогантно и жестоко.

Лари стоеше в другия край на стаята при втория прозорец. Той също беше отворен и пропускаше хладен въздух в стаята.

— Пипали ли сте нещо?

Сейнт Джон поклати отрицателно глава.

— Правили ли сте някакви снимки?

— Не.

Поех си дълбоко въздух, напомняйки си, че съм гост без официален статус. Не можех да си позволя да го ядосам.

— Какво сте правили?

— Обадох се на вас и на щатските ченгета.

Кимнах.

— Преди колко време открихте тялото?

Той погледна часовника си.

— Преди около час. Как успяхте да дойдете толкова бързо?

— Бях на не повече от 15-ина километра — отвърнах аз.

— Имал съм късмет — каза той.

Погледнах към тялото на момичето.

— Аха.

Лари се беше вкопчил здраво в перваза на прозореца.

— Лари, защо не отидеш до джипа и не донесеш малко ръкавици от чантата ми?

— Ръкавици?

— Имам кутия с хирургически ръкавици при нещата за съживяване. Донеси кутията.

Той преглътна тежко и кимна. Луничките изпъкваха по лицето му като мастилени петънца. Отиде много бързо до вратата и я затвори зад гърба си. Имах два чифта ръкавици в джоба на сакото си, но Лари се нуждаеше от чист въздух.

— Това ли е първото му убийство?

— Второто — отвърнах аз. — На колко години е момичето?

— На седемнадесет — отвърна той.

— Значи е убийство, дори и да е била съгласна.

— Да е била съгласна? За какво говорите? — за пръв път в гласа му се промъкнаха намеци за гняв.

— Какво си мислите, че се е случило тук, шерифе?

— Докато се е обличала и се е приготвяла за лягане, през прозореца се е покатерил вампир и я е убил.

— И къде е всичката кръв?

— Има още кръв под врата ѝ. Не можете да видите белега, но я е източил оттам.

— Тази кръв не е достатъчна, за да я убие.

— Тогава е изпил другата — звучеше малко ядосан.

Поклатих глава.

— Сам вампир не може да изпие целия запас от кръв в тялото на възрастен човек на един път.

— Значи са били повече от един — каза той.

— Имате предвид ухапването по бедрото?

— Да, да — той се движеше по рунтавия розов килим с бързи нервни крачки.

— Тези белези са най-малкото на два дни — казах аз.

— Значи я е хипнотизирал два пъти преди това, но този път я е убил.

— Страшно рано е за тийнейджърка да си ляга по това време.

— Майка ѝ каза, че не се е чувствала добре.

Това го вярвах. Дори и да е по твое желание, такава кръвозагуба няма как да не отнеме от енергията ти.

— Оправила е косата си и грима, преди да отиде в леглото — казах аз.

— Е, и?

— Познавахте ли момичето?

— Да, по дяволите, да. Това е малък град, госпожице Блейк. Всички се познаваме. Беше добро хлапе, никога не се е забърквала в неприятности. Никога не можеше да я видите в кола с момче или пък да пие навън. Беше добро момиче.

— Вярвам, че е била добро момиче, шериф Сейнт Джон. Ако някой е убит, това не го прави лош човек.

Той кимна, но очите му бяха някак диви, виждаше се твърде много от бялото. Искаше ми се да попитам на колко убийства е бил свидетел, но не го направих. Независимо дали това беше първото или двадесет и първото му убийство, си оставаше шериф.

— Какво мислите, че е станало тук, шерифе? — бях задала въпроса веднъж, но ми се искаше да опитам отново.

— Ели Куинлан е била убита и изнасилена от вампир, това е станало — каза го почти предизвикателно, сякаш и той не го вярваше.

— Не е било изнасилване, шерифе. Ели Куинлан е поканила убиеца си в тази стая.

Той отиде до далечния прозорец и застана в същата поза като Лари, вираш се в тъмнината. Обви ръце около себе си, сякаш се прегръщаше.

— Как ще кажа на родителите ѝ, на по-малкия ѝ брат, че е позволила на... нещо да прави любов с нея? Че му е позволила да се храни от нея? Как мога да им го кажа?

— Ами, след три нощи, две, ако броим и тази, Ели може да стане от мъртвите и да им го каже сама.

Той се обърна към мен с преbledняло от шока лице. Бавно поклати глава.

— Те искат да бъде пронизана с кол.

— Какво?

— Искат да бъде пронизана с кол. Не искат да се върне като вампир.

Втрених се във все още топлото тяло и поклатих глава.

— Тя ще се вдигне след още две нощи.

— Семейството не желае това.

— Ако е вампир, ще е убийство да я понижем само защото семейството ѝ не иска да е такава.

— Но тя все още не е вампир — отвърна Сейнт Джон. — Тя е труп.

— Съдебният лекар трябва да постанови смъртта, преди да може да бъде пронизана. Това отнема време.

Той поклати глава.

— Познавам Док Кембъл, той ще ускори процедурата заради нас. Стоях и се вирах в момичето.

— Тя не е планирала да умре, шерифе. Това не е убийство. Тя е планирала да се върне.

— Не може да сте сигурна.

Изгледах го.

— Знам го и вие го знаете. Ако я прободем с кол, преди да се вдигне от мъртвите, ще бъде убийство.

— Не и според закона.

— Няма да отрежа главата и сърцето на седемнадесетгодишно момиче само защото родителите ѝ не харесват живота, който си е избрала.

— Тя е мъртва, госпожице Блейк.

— Госпожо Блейк и да, знам, че е мъртва. Знам в какво ще се превърне. Вероятно по-добре, отколкото вие.

— Тогава разбирате защо родителите ѝ искат това.

Погледнах го. Наистина разбирах. Беше време, когато щях да мога да го направя и да се чувствам добре. Да чувствам, че помагам на семейството, че освобождавам душата ѝ. Но вече просто не бях сигурна.

— Нека родителите ѝ го обмислят за двадесет и четири часа. Повярвайте ми. В момента са ужасени и изпълнени с мъка, наистина ли са в състояние да решат какво да ѝ се случи?

— Те са ѝ родители.

— Да, а дали след два дни не биха предпочели тя да е на крака и да разговаря с тях, или да е мъртва и в ковчег?

— Тя ще е чудовище — отвърна той.

— Може би, вероятно, но смятам, че трябва да задържим нещата, за да имат малко време да помислят. Мисля, че належащият проблем е кръвопиецът, който го е извършил.

— Съгласен съм, намираме го и го убиваме.

— Не можем да го убием без съдебна заповед за екзекуция — казах аз.

— Познавам местния съдия. Мога да уредя съдебна заповед.

— Обзалагам се, че можете.

— Какво ви става? Не искате ли да го убиете?

Погледнах към момичето. Ако наистина беше искал тя да се вдигне като вампир, щеше да вземе тялото със себе си. Щеше да я скрие, докато се вдигне, и да я държи в безопасност от хора като мен. Ако му пукаше за нея.

— Да, ще го убия за вас.

— Добре, какво можем да направим?

— Първо, убийството е станало веднага след мръкване, така че дневното му убежище би трябвало да е съвсем близо. Има ли някакви стари къщи, пещери, някакво място, където да може да се скрие ковчег?

— Има стар чифлик на около километър и половина оттук и знам, че надолу по потока има пещера. Обичах да ходя там като бях малък. Всички обичахме.

— Положението е следното, шерифе. Ако тръгнем след него сега, докато е тъмно, вероятно ще убие някой от нас. Но ако не се опитаме тази вечер, ще премести ковчегата си. Може повече да не го открием.

— Ще го потърсим сега. Веднага.

— От колко време сте женени със съпругата си, шерифе? — попитах аз.

— Пет години, защо?

— Обичате ли я?

— Да, влюбихме се в училище. Що за въпрос е това?

— Ако тръгнете сега, може да не я видите отново. Ако не сте ловували вампир през нощта на собствената му територия, значи не знаете срещу какво се изправяме и нищо, което ви кажа, няма да ви подготви. Но си помислете за възможността никога повече да не видите Бет. Да не държите ръката ѝ. Никога повече да не чуете гласа ѝ. Можем да тръгнем сутринта. Вампирът може и да не премести ковчегата

си; може пък да го премести от пещерата в чифлика или обратното. Може и да го хванем утре, без да рискуваме нечий живот.

— Смятате ли, че няма да се премести тази вечер?

Поех си дълбоко въздух, искаше ми се да излъжа. Бог ми е свидетел, че ми се искаше.

— Не, мисля, че ще напусне околността още тази вечер. Вероятно затова е дошъл веднага щом се е мръкнало. Това му дава цялата нощ, за да избяга.

— Тогава тръгваме след него.

Кимнах.

— Добре, но трябва да изясним някои правила. Аз командвам. Правила съм го преди и съм все още жива, което ме прави експерт. Ако следвате всичко, което кажа, може би, само може би, всички ние може да оцелеем до сутринта.

— С изключение на вампирите — каза Сейнт Джон.

— Да, естествено.

Беше минало много време, откакто за последен път бях тръгвала след вампир през нощта и на открито. Принадлежностите ми за лов на вампири бяха вкъщи в килера. Беше незаконно да ги нося със себе си без съдебна заповед за екзекуция. Разполагах с кръста, който носех, два пистолета, двата ножа и толкова. Нямах светена вода, нямах допълнителни кръстове, нямах пушка. Проклятие, нямах дори кол и дървен чук.

— Имате ли сребърни куршуми?

— Мога да намеря.

— Направете го и ми намерете пушка и сребърни мунициии за нея. Наоколо има ли католическа или епископална църква?

— Естествено — отвърна той.

— Нужна ни е малко светена вода и нафора.

— Знаех, че можете да хвърлите светена вода върху вампир, но нямах представа, че можете да хвърляте и нафора.

Не сдържах усмивката си.

— Това не са никакви малки свещени гранати. Искам да ги дам на семейство Куинлан, така че да могат да сложат по една на всеки перваз и всеки праг.

— Мислите, че ще дойдат за тях?

— Не, но момичето го е поканило и само тя може да оттегли поканата, а е мъртва. Докато не хванем копелето, е по-добре да играем на сигурно, отколкото после да съжаляваме.

Той се поколеба, след това кимна.

— Ще ида до църквата. Ще видя какво мога да направя — после се отправи към вратата.

— И, шерифе?

Той спря и се обърна към мен.

— Искам тази съдебна заповед в ръцете си, преди да тръгнем. Нямам намерение да отговарям на обвинения в убийство.

Той кимна някак нервно, поклащайки глава като онези фигурки на кучета, които можете да видите на задните седалки на колите.

— Ще я имате, госпожице Блейк — той излезе, затваряйки вратата след себе си.

Останах сама с мъртвото момиче. Тя лежеше бледа и неподвижна и ставаше все по-студена и по-мъртва. Ако станеше, както родителите ѝ искаха, щеше да е за постоянно. И щеше да е моя работа да го извърша. Край леглото имаше разхвърляни учебници, сякаш беше учила преди той да дойде. Затворих един от учебниците с крака си, като внимавах да не го разместя. Висша математика. Беше учила висша математика, преди да си облече бодито и да се гримира. Мамка му.

12

Докато чакахме съдебната заповед, разговарях със семейството. Не беше любимото ми занимание, но беше необходимо. Това не бе случайна атака, което означаваше, че вероятно са познавали вампира или са го познавали, преди да умре.

Всекидневната беше в познатата пастелна тема с доминиращ син цвят. Бет Сейнт Джон бе направила кафе. Беше накарала Лари да носи таблата. Предполагам, че не искаше да види тялото отново. Не мога да кажа, че я винях. Бях виждала по-кървави местопрестъпления, много по-кървави, но всяка смърт си има специфична мъчителност. Имаше нещо особено сърцераздирателно в Ели Куинлан, просната върху сладките розови чаршафи, а аз дори не я бях познавала. Бет Сейнт Джон от своя страна я познаваше. Това правеше нещата тежки.

Семейството се беше сгушило на бяла кушетка. Мъжът беше едър, не дебел, а квадратен като защитник от футболен отбор. Имаше къса черна коса, която беше започнала да посивява приятно по слепоочията. Много изискано. Лицето му беше червендалесто, нямаше тен, но въпреки това имаше цвят. Беше облечен с бяла риза, разкопчана около врата, но на ръкавите му все още стояха копчетата за ръкавели. Лицето му беше силно изопнато, неподвижно, като маска, сякаш под повърхността ставаше нещо съвсем различно. Изглеждаше спокоен, овладян, но усилието се отразяваше по кожата му. В тъмните му очи блестеше гняв.

Беше праметнал ръка през раменете на жена си. Тя се бе облегла на него и тихичко ридаше със затворени очи, сякаш това щеше да направи нещата по-леки. Гримът ѝ се беше размазал по бузите на дълги разноцветни вадички, подобни на разлято гориво. Имаше гъста черна коса, оформена в някаква сложна къса прическа, която изглеждаше твърде стегната, че човек да посмее да я докосне. Носеше дамска блуза с дълги ръкави с изящен цветен мотив, в който преобладаваше розовата гама. Панталоните ѝ бяха в сходно розово. Единствените ѝ бижута бяха изящен златен кръст и брачна халка.

Момчето беше горе-долу с моя ръст и тънко като върба. Все още не беше достигнал пика на растежа си и това го правеше да изглежда по-малък, отколкото беше. Лицето му имаше онази перфектна мека кожа, която говореше, че никога не е имал пъпка, а бръсненето е далечна мечта. Ако момчето беше на седемнадесет, той трябваше да е най-малкото на петнадесет, може би шестнадесет години. Можеше да мине за дванадесетгодишен. Идеалната жертва, с изключение на очите и начина, по който се държеше. Дори и насред скръбта със следите от сълзи, засхващи по лицето му, изглеждаше сигурен в себе си, овладян. В очите му прозираше пъргав ум и ярост, която щеше да държи побойниците настрани.

Косата му имаше идеално черния цвят на баща му, но все още беше по детски нежна, вероятно подобна на естествената коса на госпожа Куинлан, преди да я усмърти с прическата си.

В скута му лежеше малък черен пудел. Той беше джафкал като автоматично оръжие, джаф-джаф-джаф, докато не го бе вдигнал и гушнал. От малката му къдрава муцуна се носеше ниско ръмжене.

— Тихо, Рейвън — каза момчето и го потупа по главата, възнаграждавайки го по този начин за ръмженето.

Кучето изръмжа отново и той отново го потупа. Реших да не му обръщам внимание. Сметнах, че мога да се справя с пудела, ако се разбеснееше. Бях въоръжена.

— Г-н и г-жа Куинлан, казвам се Анита Блейк. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Прободохте ли тялото? — попита мъжът.

— Не, г-н Куинлан, с шерифа се разбрахме да почакаме двадесет и четири часа.

— Безсмъртната ѝ душа е в опасност. Искаме това да се направи сега.

— Ако утре вечер все още искате да го направя, ще го направя.

— Искаме да бъде направено сега — стискаше жена си много здраво, а пръстите му се забиваха в рамото ѝ.

Тя отвори очи и примигна към него.

— Джефри, моля те, нараняваш ме.

Той преглътна тежко и отпусна хватката си.

— Съжалявам, Сали, съжалявам — изглежда извинението отне част от гнева му. Изражението на лицето му омекна. Той поклати глава.

— Трябва да спасим душата ѝ. Тя е мъртва, но душата ѝ остава. Трябва да спасим поне нея.

Имаше време, когато и аз вярвах в това. Вярвах до мозъка на костите си, че всички вампири са зли. Вече не бях толкова сигурна. Познавах твърде много, които не изглеждаха толкова лоши. Разпознавах злото, щом го почувствах, и те не бяха това. Не знаех какво представляват, но бяха ли прокълнати? Според католическата църква, да, бяха прокълнати и същото важеше за момичето на горния етаж. Но пък според католическата църква и аз бях такава. Бях станала член на епископалната, когато католическата отлъчи всички възкресители.

— Католик ли сте, г-н Куинлан?

— Да, какво значение има това?

— Отгледана съм като католичка. Така че разбирам вярванията ви.

— Това не са вярвания, госпожице... Как е името ви?

— Блейк, Анита Блейк.

— Това не са вярвания, госпожице Блейк. Това са фактите. Безсмъртната душа на Ели е в опасност от вечно проклятие. Трябва да ѝ помогнем.

— Разбирате ли какво ме молите да направя? — попитах аз.

— Да я спасите.

Поклатих глава. Госпожа Куинлан ме гледаше. Очите ѝ бяха много настоятелни. Бях готова да се обзаложа, че мога да предизвикам малък семеен спор.

— Ще забия кол в сърцето ѝ и ще отрежа главата ѝ.

Премълчах факта, че вече извършвах повечето екзекуции с пушка от близко разстояние. Беше мърлява работа и имаше нужда от затворен ковчег, но беше много по-лесно за мен и по-бърза смърт за вампира.

Г-жа Куинлан започна да плаче отново, сгушена в съпруга си. Беше заровила лице в него, размазвайки грима си по чистата му бяла риза.

— Нима се опитвате да разстроите жена ми?

— Не, господине, но искам да осъзнаете, че след две нощи Ели ще се вдигне като вампир. Ще върви и ще говори. Евентуално ще може да се навърта около вас. Ако я понижа с кол, ще е просто мъртва.

— Тя вече е мъртва. Искаме да си свършите работата — отвърна той.

Г-жа Куинлан не ме поглеждаше. Или вярваше в същите неща като съпруга си, или не искаше да спори с него. Дори и за да продължи съществуването на дъщеря си.

Оставих нещата така. Можех да изчакам двадесет и четири часа. Съмнявах се, че господин Куинлан ще промени мнението си, но таях надежда за госпожа Куинлан.

— Пуделът винаги ли лае непознатите?

И тримата примигнаха насреща ми като зайци срещу фарове. Смяната на темата беше твърде рязка за изпълнените им със скръб глави.

— Това пък какво общо има? — попита той.

— Някъде отвън има вампир убиец. Ще го хвана, но ми трябва помощта ви. Така че, моля ви, просто отговорете на въпросите ми по най-добрия възможен начин.

— Какво общо има кучето?

Въздъгнах и отпих от кафето си. Той току-що беше открил дъщеря си мъртва. Бях сигурна, че си е вгълпил, че е убита и изнасилена. Ужасът от това му осигуряваше малко търпение от моя страна, но то вече започваше да се изчерпва.

— Пуделът се скъса да лае, когато влязох през вратата. Винаги ли лае, когато някой непознат влезе в къщата?

Момчето усети накъде бия.

— Да, Рейвън винаги лае по непознатите.

Игнорирах родителите му и започнах да разговарям с най-разбрения човек в стаята.

— Как се казваш?

— Джеф — отвърна той.

Господи, Джефри-младши, естествено.

— Колко пъти трябва да дойда до къщата преди Рейвън да престане да ме лае?

Той се замисли върху това, прехапвайки долната си устна, наистина се замисли. Госпожа Куинлан се изправи и застана малко встрани от съпруга си.

— Рейвън винаги лае, когато някой дойде до вратата. Дори и да ви познава.

— Тази вечер лаеше ли?

Родителите се намръщиха насреща ми, но Джеф отговори:

— Аха. Лаеше като луда, докато Ели не я пусна в стаята си, точно след мръкване. Ели я пусна вътре, а след няколко минути Рейвън слезе обратно по стълбите.

— Как открихте тялото?

— Рейвън започна да лае отново и не искаше да спре. Ели не я пускаше да влезе, а винаги го прави. Имам предвид, че мен не ме пуска в стаята си, но Рейвън винаги може да влезе, дори когато Ели иска да е сама — от големите му очи се изтърколи сълза. — Отидох и повиках тате.

— Вие ли отворихте вратата, г-н Куинлан?

Той кимна.

— Да, и тя просто лежеше там. Не можех да понеса да я докосна. Вече е нечиста. Аз... — задавяше се от сълзи. Толкова силно се опитваше да не плаче, че лицето му започваше да става мораво.

Джеф се приближи и постави ръка около раменете на баща си, накланяйки се към майка си. Продължаваше да държи пудела в другата си ръка. Кучето изскимтя тихо и започна да ближе грима от лицето на госпожа Куинлан. Жената погледна нагоре и се изсмя задавено, потупвайки къдравата козина.

Исках да си тръгна. Исках да ги оставя да се прегръщат и да тъгуват. По дяволите, смъртта беше толкова скорошна, че още не бяха успели да се осъзнаят. Бяха в шок. Но не можех да напусна. Шериф Сейнт Джон щеше да се върне със заповедта и имах нужда от цялата информация, която можех да получа, преди да се отправим в мрака.

Лари стоеше в ъгъла, седнал на светлосин стол. Беше толкова тих, че човек можеше да забрави, че е там. Но очите му бяха жадни, забелязваха всичко и го запомняха. Когато за пръв път осъзнах, че той запомня всичко, което кажа или направя, се почувствах заплашена. Сега разчитах на това.

Бет Сейнт Джон дойде в стаята с поднос със сандвичи, кафе и безалкохолни напитки. Не помня някой да ги беше поискал, но си мисля, че Бет имаше нужда да прави нещо, освен да стои и да гледа как семейство Куинлан плачат. И аз имах нужда.

Тя постави таблата на масичката за кафе между кушетката и двойното диванче. Семейство Куинлан не ѝ обърнаха внимание. Аз си

взех чаша кафе. Разпитването на скърбящи семейства винаги върви по-леко с кофеин.

Груповата прегръдка се разпадна. Пуделът беше прехвърлен в ръцете на съпругата, а двамата мъже застанаха от двете ѝ страни. Джефри и Джеф ме гледаха с еднакви очи. Беше почти свръхестествено. Генетиката в действие.

— Вампирът трябва да е бил в стаята с Ели, когато е пуснала кучето след мръкнало — казах аз.

— Дъщеря ми не би пуснала убиеца си.

— Ако беше на осемнадесет години, г-н Куинлан, нямаше да е убийство.

— Да ви превърнат във вампир против волята ви си остава убийство, госпожице Блейк.

Почваше да ми писва всички да ми викат „госпожица“, но скърбящият баща имаше позволение да го направи още няколко пъти.

— Вярвам, че дъщеря ви е познавала вампира. Смятам, че го е пуснала по своя воля.

— Вие сте луда. Бет, повикай шерифа. Искам тази жена да се махне от къщата ми.

Бет се изправи несигурно.

— Дейвид отиде да вземе някои неща. Аз... заместник Колтрейн е горе при тялото, но...

— Тогава го доведи тук.

Бет погледна към мен, после обратно към него. Скръсти малките си ръце и почти започна да ги кърши.

— Джефри, тя е лицензиран убиец на вампири. Правила го е много пъти. Чуй какво иска да ти каже.

Той се изправи.

— Дъщеря ми беше убита и изнасилена от някакво бездушно, кръвопиещо животно и аз искам тази жена да се махне от къщата ми веднага. — Щях да се вбеся, ако докато го казваше, не плачеше.

Бет ме погледна. Беше готова да му се противопостави, ако имах нужда от нея. Спечели си много точки.

— Някой, когото сте познавали, да е изчезвал или умираше наскоро? — попитах аз.

Куинлан ме погледна накриво. Изглеждаше объркан. Промяната на темата отново беше твърде внезапна. Надявах се, че ще мога да го

разсея от желанието му да ме изхвърли за достатъчно дълго време, че да науча нещо.

— Какво?

— Някой, когото сте познавали да е изчезвал или умираше наскоро?

Той поклати отрицателно глава. — Не.

— Анди изчезна — обади се Джеф.

Куинлан отново поклати глава.

— Това момче не е наш проблем.

— Кой е Анди? — попитах аз.

— Гаджетото на Ели.

— Не й е гадже — каза Куинлан.

Улових погледа на Джеф. Казваше всичко. Анди е бил гаджетото и добрият стар татко въобще не го е харесвал.

— Защо не харесвахте Анди, господин Куинлан?

— Той е престъпник.

Повдигнах вежди.

— В какъв смисъл.

— Беше арестуван за злоупотреба с наркотици.

— Беше пушил малко трева — обади се Джеф.

Все повече ми се приискваше да изляза и да поговоря с Джеф. Той изглежда знаеше какво става и не се опитваше да го скрие. Номерът беше как да го направя.

— Имаше вредно влияние върху дъщеря ми и аз сложих край на това.

— И той е изчезнал? — попитах аз.

— Аха — отвърна Джеф.

— Аз ще отговарям на въпросите на госпожица Блейк, Джеф. Аз съм мъжът в къщата.

Исусе, мъжът в къщата. От доста време не бях чувала този израз.

— Искам да разгледам останалата част от къщата в случай, че вампирът е влизал някъде другаде, освен в стаята й. Ако Джеф е съгласен да ми покаже вратите, ще съм благодарна.

— Аз мога да ви разведа, госпожице Блейк — каза Куинлан.

— Убедена съм, че в момента жена ви се нуждае от вас. Джеф може да ме разведе, но само вие можете да я успокоите.

Г-жа Куинлан погледна първо към него, а после към мен, сякаш не беше сигурна, че иска да я успокояват, но аз знаех, че гледката ще му въздейства.

Той кимна и докосна жена си по рамото.

— Вероятно сте права. В момента Сали се нуждае от мен.

Сали помогна, започвайки отново да плаче и употреби пудела за нещо като импровизирана носна кърпичка. Пуделът се заизвива и заскимтя. Куинлан седна и прегърна жена си. Кучето се освободи и изприпка при Джеф.

Изправих се. Лари ме последва. Придвижих се към вратата и погледнах към момчето. Джеф се изправи и кучето доприпка при него. Отворих вратата и изведох всички ни навън. Пуделката Рейвън ме изгледа подозрително, но също дойде.

Мярнах за последно Бет Сейнт Джон, която се взираше във вратата сякаш искаше да дойде с нас, но в крайна сметка седна до нежеланите сандвичи и изстиващото кафе. Седна като добър войник. Нямах да изостави поста си.

Затворих вратата, чувствайки се като страхливка. Радвах се, че не беше мое задължение да държа ръцете на семейство Куинлан. Сравнена с това, перспективата да се изправя срещу вампира, макар да беше нощ, не изглеждаше толкова лоша. Естествено все още бях в безопасност в къщата. Навън в мрака и с вампира можеше и да се почувствам другояче.

13

Стояхме в преддверието. Въздухът тук беше по-хладен и по-лесен за дишане, но вероятно беше игра на въображението. Пуделът душеше крака ми. Изръмжа ниско и Джеф я взе, слагайки я под мишница с отработено движение, както беше правил стотици пъти преди това.

— Всъщност не искате да разгледате вратите, нали? — попита той.

— Не — отвърнах аз.

— Татко е свестен. Просто... — той сви рамене. — Просто винаги е прав, а всички останали грешат. Няма предвид нещо лошо.

— Знам. Освен това в момента е уплашен. Това кара всички да се държат гаднярски.

Джеф се ухили. Не знам кое го предизвика, дали коментара, че е „уплашен“, или думата „гаднярски“. Вероятно не беше чувал много хора да казват което и да е от двете за баща му.

— Колко сериозни бяха нещата между Анди и сестра ти?

Той погледна към затворените врати и снижи гласа си съвсем леко.

— Баща ми би казал не много, но бяха сериозни. Наистина сериозни — отново погледна към вратата.

— Можем да идем да поговорим някъде другаде — казах аз. — Ти избираш стаята.

Той ме погледна.

— Наистина ли си ловец на вампири?

Ако обстоятелствата бяха по-различни, щеше да се забавлява. Трудно е да не смяташ, че е много гот да забиваш колове в сърцата на хората.

— Аха, и освен това вдигаме зомбита.

— И двамата ли? — звучеше изненадано.

— Аз съм пълноправен съживител — обади се Лари.

Джеф поклати глава.

— Можем да поговорим в стаята ми.

Поведе ни нагоре по стълбите, а ние го последвахме.

Ако бях полицай, разпитването на непълнолетен без настойник или адвокат щеше да е незаконно, но аз не бях полицай. А той не беше заподозрян. Просто събирам информация, момчета. Просто разпитвам едно шестнадесетгодишно момче за сексуалния живот на сестра му. Разследванията на убийства никога не са приятни и част от това няма нищо общо с трупите.

Джеф се поколеба на края на стълбите, надничайки надолу по коридора. Заместник Колтрейн стоеше пред стаята на Ели, с изправен гръб и ръце, скръстени отзад, нащрек за натрапници. Вратата беше отворена. Предполагам беше твърде трудно да стои в стаята с трупа. Той видя Джеф и затвори вратата, все така застанал пред нея. Беше хубаво от страна на Колтрейн да се подсигури, че момчето няма да види тялото. Но да стоиш пред затворена врата не бе най-добрата идея. Един вампир, ако беше достатъчно възрастен, можеше да премине през стаята зад него и да отвори вратата преди той да успее да извади пистолета си. Мъртвите не вдигат шум.

Поколебах се дали да му го кажа. После се отказах. Ако вампирът е смятал да убива още хора, вече бе имал възможност. Можел е да убие цялото семейство. Вместо това, когато кучето се е разляло, се е паникьосал и е избягал. Не ставаше дума за древен кръвопиец. Беше някой нов в занаята. Залагах на гаджето, Анди, но реших да остана отворена за варианти. Анди можеше просто да е отпрашил към Калифорния, да търси слава и богатство, макар че се съмнявах.

Джеф отвори вратата близо до края на стълбите и влезе вътре. Стаята му беше по-малка от тази на сестра му. Да си първороден си има предимства. Тапетите бяха изрисувани с каубои и индианци. Леглото имаше сходна покривка. Беше стая за много по-малко дете, точно както и тази на сестра му. Стените бяха голи, без плакати на готини мацки или спортисти. Имаше бюро, натъпкано с книги. До вратата на килера имаше малка купчина дрехи. Пуделката Рейвън започна да ги души. Джеф я прогони, изрита дрехите в килера и затвори вратата.

— Сядайте, където можете.

Издърпа леко стола на бюрото и застана близо до прозореца, без да е сигурен какво да прави. Съмнявам се, че много възрастни бяха влизали в стаята му, за да поговорят. Родителите не се брояха. Въпреки че, честно казано, не можех да си представя никой от семейство Куинлан да идва тук за спокоен разговор.

Избрах си стола. Предположих, че Джеф ще се чувства по-удобно на леглото с Лари край него, отколкото с мен. Освен това все още не бях свикнала да нося толкова къси поли и от време на време забравях. Столът изглеждаше по-безопасен.

Лари седна на леглото с гръб, опрян на стената. Джеф седна до него, натрупвайки част от възглавниците в ъгъла, за да ги използва за облегалка. Рейвън скочи на леглото, завъртя се два пъти в скута му и легна. Удобно.

— Колко горещи бяха нещата между Анди и сестра ти? — никакви предварителни приказки, директно на въпроса.

Той изгледа и двама ни. Лари му се усмихна окуражаващо. Той се намести по-сигурно срещу купчината възглавници и отвърна:

— Доста горещи. В смисъл постоянно се натискаха в училище.

— Смущаващо — изкоментирах аз.

— Аха. В смисъл, тя ми беше сестра. Само с една година е по-голяма и изведнъж се появява този тип, дето я опипва.

Той поклати глава и почеса пудела по ушите, а ръката му се движеше по малкото космато телце. Галеше я, сякаш по навик, като средство за успокояване.

— Харесваше ли Анди?

Той сви рамене.

— Беше по-голям и някак готин, но не. Смятах, че Ели можеше да има нещо по-добро.

— В какъв смисъл?

— Пушеше марихуана и нямаше планове за колеж. Анди не отиваше наникъде. Сякаш фактът, че обича сестра ми беше всичко. Все едно щяха да живеят само на любов или нещо друго толкова глупаво.

Съгласна бях, че това е глупаво.

— Когато баща ти сложи край на връзката, нещата наистина ли приключиха?

Той се ухили.

— Не. Просто започнаха да го правят тайно. Мисля, че ако е имало някакъв ефект от това, че забрани на Ели да го вижда, той беше, че направи нещата по-лоши.

— Обикновено става така — казах аз. — Кога изчезна Анди?

— Преди около две седмици. Колата му също изчезна, така че всички сметнаха, че е избягал, но той не би изоставил Ели. Беше някак странен, но не би я зарязал.

— Ели беше ли ядосана, че е била изоставена?

Момчето се намръщи и притисна кучето към гърдите си. Рейвън облиза брадичката му с малкото си розово езиче.

— Това беше странното. В смисъл, знам, че трябваше да се преструва пред мама и тате, че не ѝ пука, но дори в училище или сред приятелите ѝ изглеждаше сякаш не ѝ пука. Може да се каже, че бях доволен. Имам предвид, че Анди беше загубеняк, но изглеждаше сякаш тя не вярва, че е изчезнал или знае нещо, което ние не знаем. Реших, че е изчезнал, за да си намери нещо като работа извън града и ще дойде за нея.

— Може и да го е направил — казах аз.

Бръчките се задълбочиха между непорочните му вежди.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че е възможно Анди да е вампирът, който е превърнал сестра ти.

На лицето му се появи отвратено изражение.

— Не вярвам. Анди обичаше Ели, не би я убил.

— Джеф, ако той е вампир, не би гледал на превръщането ѝ като на убийство. Вероятно би смятал, че я приобщава.

Джеф поклати глава. Рейвън се измъкна от прегръдките му, сякаш я беше стиснал твърде силно. Скочи от скута му и легна на покривалото.

— Анди не би наранил Ели. Не те ли боли, като умираш?

— Вероятно — казах аз.

— Храстите под прозореца ѝ са изпочупени — обади се Лари.

Погледнах го.

— Я повтори.

Той се усмихна, доволен от себе си.

— Огледах отвън. Затова се забавих толкова, когато ме изпрати да донеса ръкавиците, от които не се нуждаеш. Храстите под крайния

прозорец на нейната стая са изпочупени, сякаш нещо тежко е паднало върху тях.

За момент си представих Лари, самичък в мрака, невъоръжен, като се изключеше кръстът му. Мисълта ме накара да изтръпна. Отворих уста да му се развикам и я затворих. Никога не се карай на някого пред публика, освен ако не става дума за даване на урок. Вместо това попитах:

— Някакви следи? — дадох си дузина червени точки задето си замълчах.

— Да ти приличам на Тонто^[1]? Освен това земята там е само трева, а напоследък е толкова сухо. Съмнявам се, че ще има каквито и да било следи.

Той се намръщи насреща ми.

— Можеш ли да проследиш вампири?

— Обикновено не, но ако този е толкова нов, колкото си мисля, може би — кимнах. — Да — изправих се. — Трябва да ида да попитам заместника за нещо. Благодаря ти за помощта, Джеф.

Предложих му ръката си и той я прие. Ръкостискането му беше малко несигурно, сякаш не беше свикнал. Отправих се към вратата и Лари ме последва.

— Ще го намерите и ще го убиете, дори и да е Анди, така ли? — попита Джеф.

Обърнах се и го погледнах. Тъмните му очи бяха все така интелигентни, все така целенасочени, но го имаше и малкото момче, което се нуждаеше от успокояване.

— Да, ще го намерим.

— И ще го убиете?

— И ще го убием — отвърнах аз.

— Добре — каза той. — Добре.

Не съм сигурна, че „добре“ е думата, която бих избрала, но не моята сестра лежеше мъртва в съседната стая.

— Имаш ли кръст? — попитах аз.

Той се намръщи, но отговори:

— Аха.

— Носиш ли го?

Той поклати отрицателно глава.

— Взemi го и го носи, докато не го хванем, става ли?

— Смятате, че ще се върне? — в крайчеца на очите му проблесна страх.

— Не, но човек никога не знае, Джеф. Просто ми угоди.

Той се изправи и отиде до бюрото. В ъгъла на огледалото се виждаше блестяща верижка. Когато я откачи, на нея се полюшна малък златен кръст. Наблюдавах как си го сложи. Кучето също гледаше цялата процедура с разтревожени очи.

Усмихнах се.

— Ще се видим по-късно.

Той кимна, опипвайки кръста. Освен шока вече беше уплашен. Оставихме го на нежните грижи на Рейвън.

— Наистина ли смяташ, че вампирът ще се върне обратно в къщата? — попита Лари.

— Не — отвърнах аз, — но в случай, че заради твоята малка разходка в мрака му хрумнат разни идеи, искам поне да носи кръст.

— Хех — каза той. — Открих улика.

Заместник Колтрейн ни наблюдаваше, но времето ни насаме изтичаше. Понижих гласа си и се надяхах, че е достатъчно.

— Да, отишъл си навън, сам, невъоръжен в мрака, с вампир, който вече е убил веднъж, на свобода.

— Ти каза, че става дума за съвсем нов вампир.

— Не и преди да отидеш за ръкавиците.

— Може сам да съм установил, че е нов — каза той. Изглеждаше твърдоглав, сякаш нямаше да приеме предупреждението ми и би го направил отново.

— Новите вампири пак могат да те убият, Лари.

— Докато нося кръст?

Имаше право. Малцина от новите мъртви можеха да преминат покрай болката от кръста или да използват достатъчно психоигрички, че да те накарат да го свалиш доброволно.

— Добре, Лари, но къде е вампирът, който го е превърнал? Може да е на няколко века и също да е в мрака.

Той пребледня леко.

— Въобще не помислих за това.

— А аз помислих.

Той сви рамене и има благоприличието да изглежда засрамен.

— Затова си шефът.

— Точно така — отвърнах аз.

— Добре, добре. Обещавам да бъда добричък.

— Чудесно, а сега нека да идем да попитаме заместник Колтрейн дали познава някой, който би могъл да проследи нашия вампир.

— Наистина ли може да се проследи вампир по този начин?

— Не знам, но с такъв, който е на по-малко от две седмици и пада през прозорец в някакви хрусталаци, може и да е възможно. Може поне да могат да стеснят местата, които да огледаме най-напред.

Усмиваше се насреща ми много широко.

— Да, знам, че това, че е паднал от прозореца е полезна информация. На мен можеше и да не ми хрумне да погледна за следи отдолу.

Ако се усмихнеше малко по-широко, щеше да си разтегне нещо.

— А ако някой вампир, достатъчно стар, че да мине покрай кръста, ти беше изял физиономията, така и нямаше да разбере за хрустите.

— Ах, Анита. Справил съм се добре.

Поклатих глава. Това, което Лари беше виждал от вампирите, не беше достатъчно. Все още не можеше да осъзнае напълно какво представляват. Все още нямаше никакви белези. Ако останеше в бизнеса достатъчно дълго, че да получи лиценза си, това щеше да се промени.

Господ да му е на помощ.

[1] Тонто е партньорът на Самотния рейнджър, популярен американски уестърн герой. — Б.пр. ↑

Вятърът беше хладен и миришеше на дъжд. Обърнах лицето си към мекото му докосване. Въздухът миришеше на зелени растящи неща. Миришеше на чисто и ново. Стоях на тревата и гледах нагоре. Прозорецът на Ели Куинлан блестеше като мек жълт маяк. Ели беше отворила прозорците, но баща ѝ беше запалил лампите. Беше се срещнала с любовника си вампир в мрака. По-добре е било да не го вижда като ходещ труп, какъвто всъщност си беше.

Отново бях облякла комбинезон и го бях оставила наполовина разкопчан, за да мога да изваждам браунинга. Бях донесла само кобура за под панталоните за файърстара, така че го прибрах в един от джобовете на комбинезона. Не беше на удобно за бързо изваждане място, но пак беше по-добре, отколкото без него. Този тип кобури не са подходящи за пола.

Лари си имаше собствен пистолет в презраменен кобур. Стоеше край мен и присвиваше рамене в опит да нагласи презрамките му по-удобно. Ако пасва добре, не е наистина неудобно, но не е и особено удобно. Като при сутиените е. Стават ти и са нужни, но никога не са съвсем удобни.

Беше облечен с допълнителния комбинезон, разкопчан и ветреещ се почти до хълбоците му. Върху нас попадна светлина от фенерче, проблясвайки върху кръста на Лари. Светлината премина върху мен и спря върху очите ми.

— И сега, след като ми скапа нощното зрение, разкарай проклетата светлина от очите ми.

Изад бляскавия сноп светлина се разнесе дълбок мъжествен смях. Две щатски ченгета бяха пристигнали точно навреме, за да се присъединят към лова ни. О, радост.

— Уолъс — изрече мъжки глас, — прави каквото ти казва дамата.

Гласът беше дълбок и смътно заплашителен. Глас, който е създаден да казва „наведи се до капака на колата и разтвори крака“. А ти или го правиш, или си носиш последствията.

Полицай Грейнджър се приближи към нас с фенерче, насочено към земята. Не беше толкова висок колкото Уолъс и около кръста му започваше да се появява коремче, но се движеше в тъмнината като човек, който знае какво прави. Сякаш и преди беше ловувал в мрака. Може би не вампири. Може би хора.

Уолъс се приближи към нас, а светлината от фенерчето му шареше наоколо като огромна светулка. Не в очите ми, но все така не помагаше на нощното ми зрение.

— Изключете фенерчето... моля — казах аз.

Уолъс пристъпи крачка по-близо и се извиси над мен. Беше висок, с телосложение на футболист, с дълги крака. Крило може би. Той и заместник Колтрейн можеха да си поиграят на канадска борба по-късно. Точно в момента исках да си разкара шибания задник от мен.

— Изключи го, Уолъс — каза Грейнджър. Вече беше направил това със своето.

— Няма да мога да виждам нищо — възрази той.

— Страх те е от тъмното ли? — попитах и му се усмихнах.

Лари се изсмя. Това беше грешка.

Уолъс се обърна към него.

— Мислиш, че е смешно, така ли? — той пристъпи към Лари, докато двамата почти се докоснаха, използвайки размерите си като заплаха.

Но Лари беше като мен, цял живот е бил дребен. Тормозен е бил от най-добрите и сега отстоя позицията си.

— Така ли е? — попита Лари.

— Какво дали е така? — отвърна Уолъс.

— Страх ли те е от тъмното?

Съживяването не беше единственото нещо, на което Лари се учеше от мен. За негово съжаление, беше момче. Аз можех да си позволя да съм трън в задника и повечето хора не биха ми налетели. Лари нямаше този късмет.

Уолъс сграбчи с юмруци комбинезона му и го повдигна на пръсти. Фенерчето му падна на земята и се търкулна, хвърляйки светлина по глезените ни.

Полицай Грейнджър пристъпи по-близо до тях, но не докосна Уолъс. Напрежението в раменете и ръцете му се забелязваше дори в

мрака. Не от това, че е вдигнал Лари, а от съдържането на желанието си да го удари.

— Успокой се, Уолъс. Той не искаше да каже нищо лошо.

Уолъс не отвърна нищо, просто придърпа Лари по-близо и се наведе, приближавайки се до него. Върху лицето му падна квадрат от жълта светлина. Мускулът по края на челюстта му беше изпъкнал и пулсираше, сякаш щеше да изскочи. Под костта, оформяща брадичката му, имаше белег. Белег, който изчезваше в яката на якето.

Уолъс почти опря носа си в този на Лари.

— Не се страхувам от нищо — процеди през зъби всяка дума.

Пристъпих към него. Беше се навел надолу, за да сплаши Лари, така че можех да прошепна в ухото му:

— Хубав белег, Уолъс.

Той подскочи, сякаш го бях ухапала. Пусна Лари толкова рязко, че помощникът ми залитна. После се завъртя с една огромна ръка, вдигната във въздуха, за да размаже лицето ми. Поне беше пуснал Лари.

Замахна към мен. Отклоних ръката му покрай себе си. Той залитна. Вдигнах коляно и го ударих силно в корема. Костваше ми много да не продължа и наистина да го нараня. Той беше полицай. Един от добрите. Човек не пребива добрите момчета. Отстъпих извън обсега му и се надявах, че този почти пропуск ще охлади яростта му. Можех да го нараня сериозно при първоначалната атака, но сега щеше да е готов. По-труден за нараняване.

Беше по-висок от мен с поне тридесет сантиметра и тежеше най-малкото с четиридесет и пет килограма повече. Ако боят станеше сериозен, щях да имам проблеми. Надявах се, че няма да съжалявам за галантния си жест.

Уолъс се озова на четири крака близо до храстите край къщата. Изправи се на крака по-бързо отколкото ми се искаше, но остана полунаведен, с ръце на коленете. Погледна към мен. Не бях сигурна какво означава изражението му, но не беше напълно враждебно. По-скоро беше преценяващ поглед, сякаш го бях изненадала. Често ме гледат по този начин.

— Сега добре ли си, Уолъс? — попита Грейнджър.

Уолъс кимна. Не е лесно да се говори, когато си получил добър удар в корема.

Грейнджър погледна към мен.

— Добре ли сте, госпожице Блейк?

— Добре съм.

Той кимна.

— Да, така е.

Лари се премести до мен. Стоеше твърде близо. Ако Уолъс отново ми се нахвърлеше, щях да имам нужда от още малко пространство, за да маневрирам. Знаех, че Лари го прави в знак на подкрепа. След като го научех да стреля прилично, щеше да се наложи да поработим върху някои основни техники на ръкопашния бой.

Защо го обучавах да стреля, преди да съм го научила да се бие? Защото човек не влиза в ръкопашен бой с вампир. Застрелва го. Щеше да преживее боя от страна на полицай Уолъс. Не би оцелял от атака на вампир. Не и ако не можеше да стреля.

— С него ли беше, когато получи този белег? — попитах аз.

Грейнджър поклати отрицателно глава.

— Първият му партньор не оцеля.

— Сгащил го е вампир, така ли?

Той кимна.

Уолъс се изправи някак бавно. Изви гърба си съвсем леко, сякаш да оправи схващане.

— Добър удар — каза той.

Свих рамене.

— Беше коляното ми, не юмрукът.

— Въпреки това, добър удар. Нямам достатъчно добро извинение за онова, което направих.

— Така е — отвърнах аз, — нямаш.

Той просто погледна надолу към земята, след това нагоре.

— Не знам какво ме накара да го направя.

— Нека се поразходим малко.

Тръгнах в мрака, без да поглеждам назад, сякаш не се съмнявах, че ще ме последва. Тази техника действа по-често, отколкото бихте предположили.

Последва ме. Спря, за да вдигне фенерчето си, но храбро го изключи.

Спрях се малко преди гората и се загледах в дърветата, позволявайки на очите ми да привикнат с мрака. Не гледах към нищо

конкретно. Оставих очите си да възприемат всичко. Търсех движение. Каквото и да е движение. Клоните на дърветата се люлееха от пролетния вятър, но това беше общо движение, като при океанските вълни. Не дърветата ме притесняваха.

Уолъс потупваше с изключеното фенерче по бедрото си. Чуваше се меко туп-туп. Искаше ми се да му кажа да престане, но не го направих. Ако това го успокояваше, можех да го преживея.

Оставих мълчанието да се проточи. Вятърът се усили и изпълни нощта с шумолящи, забързани звуци. Човек можеше да помирише дъжда.

Той сграбчи фенерчето с две ръце. Можех да чуя как си пое въздух през шума от вятъра.

— Какво беше това?

— Вятърът — отвърнах аз.

— Сигурна ли си?

— До голяма степен.

— Какво искаш?

— Това първият вампир, след който тръгваш ли е, откакто е загинал партньорът ти?

Той ме изгледа.

— Грейнджър ли ти каза?

— Аха, но видях врата ти. Бях доста сигурна какво го е направило.

Искаше ми се да му кажа, че е нормално да е уплашен. По дяволите, аз бях уплашена, но той беше ченге и мъж и не го познавах достатъчно добре, че да знам как ще приеме ободряващ разговор от моя страна. Но трябваше да знам дали ще ме последва в тези гори. Трябваше да знам дали мога да разчитам на него. Ако останеше така уплашен, нямаше да мога.

— Какво се случи? — попитах аз.

Може би не беше правилно да говорим за това, но и пренебрегването на въпроса не работеше особено добре. Той поклати глава.

— От управлението казват, че вие командвате, госпожо Блейк. Добре, ще правя каквото ми се казва. Но не е нужно да отговарям на лични въпроси.

Беше твърде сложно да се измъквам от комбинезона, а и исках ръцете ми да са свободни. Разкопчах едно копче на блузата си и разтворих дрехата.

— Какво правиш?

— Колко добро е нощното ти зрение?

— Защо?

— Можеш ли да видиш белега?

— За какво говориш?

Гласът му беше изпълнен с подозрение. Може би подозираше, че съм луда.

Моето нощно зрение щеше да го забележи, но повечето хора нямат очи като моите.

— Дай ми ръката си.

— Защо?

— Ще ти направя предложение, което се получава веднъж в живота. Просто ми дай проклетата си ръка.

Той го направи, някак несигурно, като хвърли поглед назад към чакащите ни мъже.

Ръката му беше студена на допир. Беше като уплашено кученце. Прокарах големите му груби пръсти по ключицата си. В мига, когато докосна кожата върху белега, ръката му се отдръпна рязко назад, сякаш го беше ударил ток. Отдръпнах моята и той проследи белега отново, този път сам.

Прибра ръката си бавно, търкайки пръсти един в друг, сякаш си припомняше усещането от кожата ми.

— Какво го е направило?

— Същото, което е направило онова на врата ти. Вампир, който не се хранеше изискано.

— Исусе — каза той.

— Аха — отвърнах и закопчах блузата си. — Кажи ми какво се случи, Уолъс. Моля те.

Той ме изгледа за един дълъг момент, после кимна.

— Двамата с партньора ми Хари получихме обаждане, че някой е намерил тяло с разкъсано гърло.

Постара се думите да звучат много спокойно, обикновено, но аз знаех, че вижда всичко в главата си. Че го преживява отново.

— Беше на строеж. Само ние двамата с фенерчета на сред мястото. Чу се звук, сякаш от свистене на вятър и нещо удари Хари. Той падна на земята, а върху него имаше човек. Изкрещя, а аз извадих пистолета си. Стрелях в гърба на мъжа. Улучих го три, четири пъти. Той се обърна към мен, а лицето му беше обляно в кръв. Нямах време да се чудя защо, понеже се нахвърли отгоре ми. Изпразних пистолета си в него, преди да падна на земята.

Пое си дълбоко въздух, а големите му ръце се плъзгаха по фенерчето. Погледът му също беше насочен към дърветата, но не търсеше вампири, поне не нашия.

— Разкъса якето и ризата ми, сякаш бяха хартиени. Опитах се да се боря с него, но... — поклати глава. — Хвана ме с очи. Хвана ме с очи и когато впи зъби във врата ми, исках да го направя, исках го по силно от каквото и да било през живота си — той се извърна леко на страни от мен, сякаш това, че не ме гледаше в очите, не бе достатъчно. — Когато се събудих, просто беше изчезнал. Хари беше мъртъв. Момичето също. Аз бях жив — най-сетне се обърна към мен, погледна ме право в очите и попита: — Защо не ме уби, госпожо Блейк?

Погледнах в настойчивите му очи, но нямах добър отговор.

— Не знам, Уолъс. Може би е искал да те направи един от тях. Не знам защо теб, а не Хари. Успяхте ли да го хванете?

— Местният господар изпрати главата му в кутия в участъка. В бележката се извиняваше за нецивилизованото му поведение. Точно това пишеше: „нецивилизовано поведение“.

— Трудно е да гледаш на това като на убийство, когато сам се храниш с хора.

— Всички ли правят това? Хранят се с хора?

— Никога не съм срещала някой, който да не го прави.

— Не могат ли да ядат животни?

— Теоретично могат. Но всъщност изглежда им липсват някои хранителни съставки.

Истината беше, че за повечето вампири храненето бе твърде близко до секса. Не си падаха по содомията, така че не се хранеха с животни. Обаче не смятах, че аналогията със секса ще мине добре при полицаи Уолъс.

— Можеш ли да го направиш, Уолъс?

— Какво имате предвид?

— Можеш ли да излезеш в мрака и да ловуваш вампири?

— Това е работата ми.

— Не те попитах дали това е работата ти. Попитах те можеш ли да излезеш в мрака и да ловуваш вампири.

— Смятате, че има повече от един?

— Винаги е най-добре да се предполага, че има — отвърнах аз.

Той кимна.

— Вероятно е така.

— Уплашен ли си? — попитах аз.

— А ти?

Погледнах във ветровитата нощ. Дърветата се люлееха и стенеха. Навсякъде имаше движение. Скоро щеше да завали и оскъдната светлина на звездите да изчезне.

— Да, уплашена съм.

— Но ти си ловец на вампири — каза той. — Как можеш да го правиш нощ след нощ, ако това те плаши?

— Не се ли плашиш всеки път, когато спиращ някой нехранимайко за пътно нарушение, че той може да е въоръжен? Вървиш към колата и никога не знаеш.

— Това ми е работата.

— А това е моята.

— Но си уплашена?

— До мозъка на костите си.

Лари извика:

— Шерифът се върна. Взел е заповедта.

Двамата с Уолъс се спогледахме.

— Имаш ли сребърни куршуми? — попитах аз.

— Да.

Усмяхнах се.

— Тогава да вървим. Ще се справиш.

Наистина го вярвах. Уолъс щеше да свърши своята работа. Аз щях да свърша моята. Всички щяхме да изпълним задълженията си. И щом се съмнеше, някои от нас щяха да са живи, а някои не. Естествено, може би ставаше дума само за един наскоро умрял вампир, с който трябва да се справим. Ако беше така, можеше всички да посрещнем изгрева. Но не бях живяла толкова дълго само като се

надявах на най-доброто. Да предполагаш, че ще се случи най-лошото беше по-безопасно. И обикновено по-вярно.

Бях свикнала с рязаната пушка, която имах вкъщи. Да, беше незаконна, но се носеше лесно и правеше вампирите на кайма. Какво повече би могъл да иска един модерен ловец на вампири? Пушката помпа „Итака“ дванайсети калибър беше близо до това.

— Защо за мен няма пушка? — попита Лари.

Погледнах го. Изглеждаше сериозен. Поклатих глава.

— Когато овладееш деветмилиметровия, ще си поговорим за пушки.

— Страхотно.

Ох, ентузиазмът на младежта. Лари беше само четири години помалък от мен. Понякога изглеждаха, сякаш са милион.

— Няма да ни застреля в гръб по случайност, нали? — попита заместник Колтрейн.

Усмихнах се, но не сладко.

— Обеща да не го прави.

Колтрейн ме изгледа сякаш не беше сигурен, че се шегувам.

Шериф Сейнт Джон се присъедини към нас в началото на гората. Той също бе въоръжен с пушка. Трябваше да повярвам, че знае как да я използва. Уолъс беше взел пушката от тяхната кола. Партньорът му Грейнджър носеше зловещо изглеждаща карабина, като онези, които би използвал снайперист. Изглеждаше ми неуместно оръжие за тазвечерната работа и му го бях заявила. Грейнджър само ме беше изгледал. Свих рамене и оставих въпроса. В крайна сметка ставаше дума за неговия врат и неговото оръжие.

Огледах ги. Те ме погледнаха. Чакаха да дам нареждането.

— Всички ли разполагат със светена вода? — попитах аз.

Лари потупа джоба на комбинезона си. Всички останали кимнаха или измърмориха утвърдително.

— Помнете трите правила при лова на вампири. Първо: никога, абсолютно никога не ги гледайте в очите. Второ: никога не сваляйте кръста си. Трето: целете се в главата и сърцето. Дори и със сребърни

куршуми, изстрелите няма да са смъртоносни на други места — чувствах се като учителка в детската градина, която изпраща хлапетата си на враждебна игрална площадка. — Не се паникьосвайте, ако ви ухапят. Ухапването може да се прочисти. Докато не ви хипнотизират с поглед, ще можете да се борите.

Изгледах ги — всички бяха тихи и по-високи от мен, дори и Лари с два-три сантиметра. Всички можеха да ме надвият с голи ръце. Тогава защо исках да им наредя, да влязат в къщата, където щяха да са в безопасност? По дяволите, всички можехме да влезем вътре. Да пийнем по чаша горещо какао. Да кажем на семейство Куинлан, че малкото им момиченце ще е добре. В смисъл, диетите с течности се харесват от тийнейджърите. Нали?

Поех си дълбоко въздух и бавно го изпуснах.

— Да вървим, момчета. Хабим звездна светлина.

Или никой не схвана цитата на Джон Уейн, или никой не го сметна за забавен. Беше трудно да преценя кое от двете.

Налагаше се да пусна Сейнт Джон да ни поведе сред черните дървета. Не познавах района, а той го познаваше. Не ми харесваше да е на челна позиция. Въобще не ми харесваше. Искаше ми се да го пратя обратно при жена му. Любимата му от училище. Женени от пет години и все още влюбени. Исусе, не исках да го убият.

Дърветата се ключиха около нас. Сейнт Джон си проправяше път, сякаш знаеше какво прави. По това време на годината почти нямаше шубраци. Това улесняваше нещата, но все пак е изкуство да ходиш през гъста гора, особено в тъмното. Човек всъщност не вижда нищо, дори и с фенерче. Трябва да се отдаде на дърветата по начина, по който се отдава на водата, когато плува. Не се концентрираш върху водата, нито дори върху тялото си. Концентрираш се върху ритъма, докато пориш и се плъзгаш през студената течност. В гората също трябва да нацелиш ритъма. Концентрираш се върху това да провираш тялото си през естествените пролуки. Да намираш местата, където самата гора ще те пусне да преминеш. Ако се бориш с нея, тя ще отвърне на борбата. И точно като водата, може да те убие. Всеки, който не вярва, че гората е смъртоносно място, никога не се е губил в нея.

Сейнт Джон знаеше как да се движи и същото важеше за мен. В интерес на истината бях доста доволна от това. От доста време бях

градско момиче. Лари се спъна в мен. Трябваше да го прегърна, иначе и двамата щяхме да паднем.

— Съжалявам — каза той и се отдръпна.

— Как се справяш, ловецо на вампири? — извика Колтрейн.

Той се движеше най-отзад. Аз трябваше да съм втора, за да подкрепям Сейнт Джон и нямах намерение да оставя Лари най-отзад. Колтрейн беше поискал да е последен. Каза, че двамата с шерифа щели да ни пазят задниците. Мен ме устройваше.

— Извикай малко по-високо — каза Уолъс. — Не мисля, че вампирът те чу.

— Нямам нужда от някакъв щатски, който да ме учи как да си върша работата.

— Той знае, че сме тук — казах аз.

Това ги спря. И двамата ме погледнаха. Грейнджър, който беше малко пред Уолъс, също ме погледна. Бях приковала вниманието на всички.

— Дори вампирът да е само на няколко седмици, слухът му е изключително остър. Знае, че сме тук. Знае, че идваме. Няма значение дали сме тихи, или мъкнем духов оркестър. Все едно е. Няма да го изненадаме в мрака — вероятно той щеше да ни изненада, но тази част я премълчах. Така или иначе всички си я мислехме.

— Губим време, заместник — обади се Сейнт Джон.

Колтрейн не се извини и дори не изглеждаше, че съжалява.

Уолъс го направи.

— Съжалявам, шерифе. Няма да се повтори.

Сейнт Джон кимна, обърна се, без да промълви и дума и ни поведе още по-навътре в гората. Колтрейн изхъмка леко, но си замълча. Каквото и да кажеше, не вярвах, че Уолъс ще му се върже отново. Поне се надявах да е така. Не ми пукаше дали е уплашен, имахме достатъчно проблеми и без да се караме помежду си.

Дърветата шумоляха и се люлееха около нас. Миналогодишните листа пукаха под краката ни. Някой изруга тихо зад гърба ми. Вятърът подухна в див порив и отметна косата назад от лицето ми. Мракът напред беше от различен тип. Приближавахме сечището.

Сейнт Джон спря съвсем близо до края на дърветата. Погледна назад към мен.

— Как искате да го направим?

Можех да вкуся дъжда в приближаващия се вятър. Ако беше възможно, исках да се махнем, преди да се излее. И така видимостта беше отвратителна.

— Убиваме го и моментално се връщаме в къщата. Не е сложен план.

Той кимна, сякаш бях казала нещо дълбокомислено. Щеше ми се да е така.

Пред нас изникна фигура. В един момент нямаше нищо, в следващия беше там. Мрак и сенки, магия. Сграбчи Сейнт Джон, докато той посягаше за пистолета си, и го хвърли към сечището с висока парабола.

Прострелях вампира в гърдите от почти непосредствена близост. Той падна на колене. Успях да мерна бялото на очите му, сякаш не можеше да повярва. Трябваше да изпомпя пушката, за да презаредя със следващия куршум.

Карабината на Грейнджър изгърмя зад гърба ми като оръдие. Някой изкрещя. Прострелях вампира между очите. Главата му се пръсна върху листата. Обърнах се с пушка на рамо преди тялото да падне на земята.

Лари лежеше на земята с вампир върху себе си. Успях да мерна дълга кафява коса преди кръстът му да проблесне с ослепителен синьо-бял огън. Тя се хвърли назад с писък и се придвижи в мрака. Изчезна.

Друга вампирка с дълга руса коса държеше Грейнджър в тънките си ръце, а главата ѝ беше притисната във врата му. Не можех да използвам пушката. Бяха твърде близо един до друг. От това разстояние щях да убия и двамата.

Пуснах пушката в изненаданите ръце на Лари. Все още лежеше на земята и примигваше. Извадих браунинга и стрелях в широките гърди на вампира. Тя се сгърчи, но не пусна Грейнджър. Изглежда ме, а мъжът беше все така притиснат до гърдите ѝ. Изсъска ми. Изстрелях един куршум в отворената ѝ уста. Това отнесе задната част на главата ѝ.

Вампирката се разтресе. Пратих втори куршум в главата ѝ. Тя пусна Грейнджър и падна върху листата, обзета от конвулсии. Грейнджър просто лежеше на място. В тъмнината не можех да видя

лицето или врата му. Жив или мъртъв, бях направила за него всичко, което можех.

Лари вече беше на крака, а пушката изглеждаше странно в ръцете му.

Разнесе се писък, нисък и изпълнен с болка. Уолъс лежеше на земята, а върху него се бе настанил слабават вампир. Зъбите се забиха в рамото му. Костта се счупи със силно изхрущяване. Той изкрещя отново.

Успях да мерна Колтрейн изправен, замръзнал малко по-нататък. Зад него имаше движение. Погледнах право напред в очакване вампирът да се появи от сенките, но нещо проблесна. Тъпо сребърно острие се мярна пред очите ми. Взирах се право в него, но някак изпуснах около секунда. Следващото нещо, което видях бе върхът на острието, изскачащо от гърлото на Колтрейн. Изгубих още една секунда, примигвайки към сенките, а вампирът издърпа острието и изчезна. Офейка през дърветата като нещо нечовешко, невероятно бързо, подобно на кошмар, зърнат с крайчеца на очите.

Лари вдигна пушката и я насочи към Уолъс. Издърпах я от него, а нещо се удари в гърба ми и ме яхна върху листата. Една ръка натисна главата ми в сухите, пращящи листа. Втора ръка разкъса гърба на комбинезона ми толкова яростно, че изкълчи рамото ми. Точно над главата ми се разнесе експлозия и вампирът изчезна. Претърколих се, а ушите ми звънтяха.

Лари стоеше над мен с протегнатата ръка и пушка в готовност. Каквото и да бе отстрелял, се беше изпарило в мрака.

Лявото ми рамо беше наранено, но не толкова лошо, колкото можеше да е, ако не се изправех. С усилие се вдигнах на крака. Вампирите си бяха отишли.

Уолъс беше седнал и прегръщаше рамото си. Колтрейн лежеше на земята, без да мърда. Зад нас се разнесе звук. Обърнах се с насочен браунинг. Лари също се обръщаше, но твърде бавно. Наведох цевта надолу, беше Сейнт Джон.

— Не стреляйте. Аз съм.

Лари държеше пистолета си с две ръце, насочен към земята.

— Мили Боже! — каза той.

Амин.

— Какво стана с теб?

— Изпаднах в безсъзнание при падането. После следвах звука на изстрелите — отвърна Сейнт Джон.

Застигна ни порив на вятъра. Миришеше толкова силно на дъжд, че почти можех да го почувствам по кожата си.

— Провери пулса на Грейнджър, Лари — наредих аз.

— Какво? — Лари изглеждаше в шок от битката.

— Виж дали е жив.

Беше мърлява работа и бих я свършила сама, но вярвах, че аз повече мога да държа вампирите настрана, отколкото Лари. Вече ме беше спасил веднъж тази вечер, но все още вярвах повече на себе си.

Сейнт Джон мина покрай нас. Докосна Уолъс, който кимна.

— Ръката ми е счупена, но ще живея.

Сейнт Джон се отпрати към неподвижния силует на Колтрейн.

Лари коленичи до Грейнджър. Прехвърли оръжието си в лявата ръка, не беше най-доброто нещо, но го разбирах. Трудно е да провериш пулс на окървавено гърло в мрака. По-добре е да използваш доминантната си ръка.

— Има пулс — погледна нагоре, а широката му усмивка бе като мъждива белота в мрака.

— Колтрейн е мъртъв — каза Сейнт Джон. — Бог да ми е на помощ, мъртъв е — вдигна ръка и по кожата му проблесна кръв, черна на слабата светлина. — Почти е обезглавен. Какво го е направило?

— Меч — отвърнах аз.

Бях го видяла. Видяла бях как се случва. Но всичко, което можех да си спомня, беше черна форма, по-голяма от човешко същество. Или по-голяма от повечето. Сянка с меч, това беше всичко, което видях, а гледах право в нея.

Нещо пробяга по кожата ми и определено не беше вятърът. Силата изпълни пролетната нощ като вода.

— Тук има нещо старо — казах аз.

— За какво говорите? — попита Сейнт Джон.

— Древен вампир. Тук е. Мога да го почувствам — претърсих мрака с очи, но нищо не помръдваше, освен дърветата и вятъра.

Нямаше нищо, което да се види. Нищо, с което да се боря. Но беше тук и беше близо. Може би с меч в ръка.

Грейнджър се изправи толкова рязко, че Лари падна назад в листата с възклицание. Очите на големия мъж се обърнаха към мен.

Видях, че ръката му посяга към пистолета и разбрах какво прави вампирът.

Насочих браунинга към главата му и зачаках. Трябваше да съм сигурна.

Грейнджър не се опита да намери падналата си карабина. Извади пистолета си и го насочи много бавно, сякаш не искаше да го прави. Насочи го към Лари от по-малко от тридесет сантиметра разстояние.

Уолъс изкрещя:

— Грейнджър, какво, по дяволите, правиш?

Аз стрелях.

Грейнджър потръпна, ръката с пистолета се поколеба, после пак се вдигна. Стрелях отново и отново. Ръката му падна бавно на земята, все така стискаща пистолета. Той се строполи назад в листата.

— Грейнджър! — Уолъс крещеше и пълзеше към партньора си.

Мамка му.

Стигнах първа и изритах пистолета от ръката му. Ако беше помръднал, щях да го застрелям отново. Не помръдна. Просто лежеше там, мъртъв.

Уолъс се опита да го сложи в скута си с една ръка.

— Защо го застреля? Защо?

— Щеше да убие Лари. Видя го.

— Защо?

— Вампирът, който го ухапа. Господарят му е там някъде. И е силно копеле. Използваше го.

Уолъс беше поставил главата на Грейнджър в скута си, а собствената му разкъсана ръка бе притисната към гърдите му. Плачеше.

Мамка му.

В надигация се вятър се понесе звук. Остро, яростно лаене. Пресече го женски писък, висок и ясен.

— О, Господи! — прошепнах аз.

— Бет! — Сейнт Джон вече беше на крака и тичаше, преди да успее да кажа нещо.

Сграбчих Уолъс за рамото и дръпнах якето му.

Той погледна нагоре.

— Какво става?

— В къщата са — отвърнах аз. — Можеш ли да вървиш?

Той кимна. Помогнах му да се изправи.

Долетя още един писък. Не беше същият глас. Този път беше мъжки или момчешки.

— Остани с него, Лари. Доберете се до къщата колкото се може по-бързо.

— Ами ако се опитват да ни разделят? — попита Лари.

— Значи ще успеят — отговорих му. — Стреляй по всичко, което мръдне.

Докоснах го по ръката, сякаш това щеше да го направи по-истински, да го опази. Нямах, но само с това разполагах. Трябваше да ида в къщата. Лари доброволно беше решил да става ловец на чудовища. Семейство Куинлан и Бет Сейнт Джон не бяха.

Прибрах браунинга, стиснах пушката с две ръце и се хвърлих сред дърветата. Тичах, без да се опитвам да гледам накъде отивам. Засилвах се към пролуки в дърветата, за които не бях сигурна, че съществуват, но те бяха там. Прескочих един дънер и за малко не паднах, но запазих равновесие и продължих да тичам. Един клон ме перна през лицето и изкара сълзи в очите ми. Гората, която преди това бе изглеждала проходима, сега представляваше лабиринт от корени и клони, които сграбчваха и препъваха. Тичах на сляпо. Не беше добър начин да останеш жив, когато наоколо има вампири. Изхвърчах на ливадата на семейство Куинлан и паднах на колене, здраво стиснала пушката.

Предната врата беше отворена. Светлината струеше под формата на топъл четириъгълник. В къщата звучаха изстрели. Изправих се на крака и се затичах нагам.

Пуделът лежеше пречупен на земята, смачкан, сякаш някой се бе опитал насила да го направи на топка.

Вратите към всекидневната бяха отворени. Прозвуча втори изстрел. Отправих се към лявата врата с гръб към стената и вдигната пушка.

Господин и госпожа Куинлан бяха сгушени в далечния ъгъл и държаха кръстовете си пред себе си. Металът блестеше с гореща бяла светлина, като магнезий.

Нещото пред тях не приличаше особено на вампир. Изглеждаше като скелет с мускули и кожа, опънати върху костената рамка. Беше

източено, невъзможно тънко и високо. На гърба му имаше меч, блестящ и широк като ятаган. Убиецът на Колтрейн?

Сейнт Джон стреляше по вампирката от гората. Дългата ѝ кафява коса беше разделена на път по средата, прав и очарователен, и обграждаше покрито с кръв и широко озъбено лице.

Успях да мерна Бет Сейнт Джон на пода зад нея. Не мърдаше.

Сейнт Джон продължаваше да стреля в тялото на вампирката. Тя не спираше да настъпва. На предницата на дънковото ѝ яке разцъфна кърваво петно. Пистолетът му изцрака, беше празен. Вампирката залитна, после падна на колене. Падна напред на четири крака и човек можеше да види, че гърбът ѝ е кърваво парче месо. Лежеше задъхана на пода, докато Сейнт Джон презареждаше.

Изправих се на крака и се опитвах да държа под око вратата в случай, че това не бяха всички. Тръгнах към семейство Куинлан и нещото пред тях. Трябваше ми по-добър ъгъл, преди да използвам пушката. Не исках да са на пътя на куршумите.

Нещото се обърна към мен. Мярнах лице, което не беше нито човешко, нито животинско, но бе изтъняло и странно, със зъби и слепи, блестящи очи. Сви се и кожата се изля върху голата плът, покривайки почти оголените кости. Никога не бях виждала нещо подобно. Когато насочих пушката, вече гледах към някакво подобие на човешко лице. Дълга бяла коса обграждаше фините кости; то побягна — ако бягане е думата за това неясно движение. Бягаше така, както някои от тях летяха, сякаш едновременно правеше и нещо друго, но нямах по-добра дума да го опиша. Някои летяха, този бягаше. Изчезна, преди да успея да дръпна спусъка.

Останах да се вирам в отворената врата, накъдето цевта беше последвала движенията му. Можех ли да стрелям? Нима се бях поколебала? Не мислех така, но не бях сигурна. Приличаше на ситуацията в гората, когато Колтрейн беше умрял, сякаш бях пропуснала няколко секунди. Вампирът трябваше да е нашият убиец, но единственото, което бях видяла ясно в гората, беше мечът.

Сейнт Джон стреля по падналия вампир. Стреля, докато пистолетът му отново не се изпразни. Оръжието продължи да щрака, щрак-щрак.

Приблжих се до него. Главата на вампирката представляваше кървави парчета месо и по-тежки, по-мокри неща. Не беше останало

лице.

— Мъртво е, Сейнт Джон. Уби го.

Той просто се взираше в тялото над цевта на празния си пистолет. Трепереше. Внезапно падна на колене, сякаш повече не можеше да се държи на крака. Пропълзя до жена си, зарязвайки пистолета на килима. Взе я в прегръдките си, повдигайки я наполовина, и я залюля. Беше обляна в кръв. Гърлото ѝ бе разкъсано от едната страна.

Сейнт Джон издаваше висок, пронизителен гърлен звук.

Кръстовете на семейство Куинлан престанаха да светят. Те се изправиха, като все още се държаха един за друг и примигваха, сякаш ослепени от светлината.

— Джеф, той взе Джеф — каза г-жа Куинлан.

Погледнах към нея. Очите ѝ бяха твърде разширени.

— Той взе Джеф.

— Кой взе Джеф? — попитах аз.

— Големият — отвърна г-н Куинлан. — Това нещо, това нещо каза на Джеф да махне кръста си и той го направи — погледна ме с учудени очи. — Защо го направи? Защо го свали?

— Вампирът го е хванал с поглед — отвърнах аз. — Не е можел да се възпротиви.

— Ако вярата му беше по-силна, нямаше да се поддаде — каза Куинлан.

— Синът ви не е виновен.

Куинлан поклати глава.

— Не беше достатъчно силен.

Обърнах му гръб, което ме изправи пред Сейнт Джон. Беше изтеглил в скута и прегръдките си колкото бе могъл от тялото на жена си. Люлееше я с невиждащи очи. Не забелязваше тази стая. Беше се скрил някъде дълбоко вътре в себе си. Някъде на по-добро място. Поне така се надявах.

Отправих се към вратата. Не беше нужно да гледам това. Да гледам как Сейнт Джон люлее жена си не беше част от длъжностната ми характеристика. Честно.

Седнах на стълбите, откъдето можех да наблюдавам вратата, коридора и стълбите чак до мястото, където свършваха. Сейнт Джон започна да пее със странен, измъчен глас. Отне ми няколко минути да

разбера какво е. Беше „Ти си толкова прекрасна“. Изправих се и отидох към външната врата. Лари и Уолъс точно докуцукваха на верандата.

Просто поклатих глава и продължих да вървя. Стигнах почти до алеята за автомобили, когато престанах да чувам пеенето. Стоях и си поемах дълбоко въздух, след което бавно го издишвах. Концентрирах се върху дишането си, върху квакането на жабите и върху вятъра. Концентрирах се върху всичко различно от звука, който се зараждаше в гърлото ми. Стоях там в мрака, на открито, осъзнавайки, че е опасно, без да съм сигурна, че ми пука. Стоях така, докато не бях сигурна, че няма да се разкреця. След това се обърнах и влязох обратно в къщата.

Това беше най-храброто нещо, което направих за цялата вечер.

Детектив Фриймънт седеше в единия край на кушетката на семейство Куинлан, а аз в другия. Бяхме толкова далеч една от друга, колкото беше възможно, докато споделяхме една кушетка. Единствено гордостта ме спираше да си взема стол. Нямах да примигна под студените ѝ полицейски очи. Така че седях прикована на моя край на кушетката, но ми костваше усилия.

Гласът ѝ беше нисък и внимателен, всяка дума бе ясно формулирана, сякаш смяташе, че може да се развика, ако избърза.

— Защо не ми се обадохте и не казахте, че има второ убийство от вампир?

— Шериф Сейнт Джон се е обадил на щатските ченгета. Предположих, че ще ви бъде предадено.

— Е, не беше.

Втренчих се в хладните ѝ очи.

— Намирахте се на двадесет минути от нас с екип, разследващ възможно убийство, извършено от вампир. Защо не биха ви изпратили на второ вампирско местопрестъпление?

Погледът на Фриймънт се отклони за момент, после пак се спря върху мен. Студените ѝ полицейски очи бяха поомекнали съвсем малко. Беше трудно да я разчета със сигурност, но изглежда се чувстваше неловко. Може би дори беше уплашена.

— Не сте им казали, че става дума за убийство, извършено от вампир, нали?

Тя примигна.

— По дяволите, Фриймънт. Знам, че не искате федералните да ви отмъкнат случая, но да задържите информация от собствените си хора... Обзалагам се, че началниците ви не са доволни от вас.

— Това си е моя работа.

— Чудесно. Какъвто и да е планът ви, желая ви успех, но защо сте ми ядосана?

Тя си пое въздух дълбоко и накъсано и го изпусна като бегач, който искаше да получи последен прилив на енергия.

— Колко сигурна сте, че вампирът е използвал меч?

— Видяхте тялото — отговорих аз.

Тя кимна.

— Вампирът би могъл да разкъса врата с ръце.

— Видях острие, Фриймънт.

— Патолозите или ще ви подкрепят, или няма.

— Защо не искате да са вампири?

Тя се усмихна.

— Смятах, че съм разрешила случая. Мислех, че ще извърша ареста тази сутрин. Не смятах, че са вампири.

Изгледах я. Не се усмихвах.

— Ако не са вампири, тогава какво е?

— Феи.

Зяпах я около миг.

— Какво имате предвид?

— Шефът ви, сержант Стор, ми се обади. Каза ми какво сте открили за Магнус Бувие. Той няма алиби за времето на убийствата и дори вие смятате, че би могъл да го извърши.

— Това, че би могъл да го извърши, не означава, че го е направил той — отвърнах аз.

Фриймънт сви рамене.

— Побягна, когато се опитахме да го разпитаме. Невинните хора не бягат.

— Какво имате предвид под побягна? Как е могъл да побегне, щом сте го разпитвали?

Фриймънт се настани обратно на кушетката с толкова силно стиснати ръце, че пръстите ѝ бяха побелели.

— Използва магия, за да замъгли съзнанието ни и да избяга.

— Какъв вид магия?

Фриймънт поклати глава.

— Какво искате да ви кажа, госпожице Експерт по свръхестественото? Четирима души стояхме като глупаци в ресторанта му, докато той просто си излезе. Дори не го видяхме да става от масата.

Тя ме погледна без усмивка. Очите ѝ отново бяха възстановили онази неутрална студенина. Човек можеше да се взира цял ден в някой

с такива очи и да опази всичките си тайни.

— На мен ми изглеждаше като човек, Блейк. Изглеждаше, като приятен нормален мъж. Не бих го отличила сред други хора. Как разбрахте какво е?

Отворих уста и я затворих. Не бях съвсем сигурна как точно да отговоря на въпроса.

— Опитва се да използва омая срещу мен, но аз знаех какво се случва.

— Какво е омая и как разбрахте, че се опитва да ви направи магия?

— Омаята не е точно магия — отвърнах аз.

Винаги съм мразила да обяснявам свръхестествени неща на хора, които нямат умения в областта. Беше все едно да се опитат да ми обяснят квантовата физика. Можех да схвана концепциите, но трябваше да приема думата им за математиката. Колкото и да мразех да си го призная, математиката беше отвъд възможностите ми. Но това, че не разбирам квантовата физика, нямаше да ми струва живота. Неразбирането на свръхестествените създания можеше да предизвика смъртта на Фриймънт.

— Не съм глупава, Блейк. Обяснете ми.

— Не смятам, че сте глупава, детектив Фриймънт. Просто е трудно да се обясни. Веднъж пътувах с двама униформени полицаи в Сейнт Луис. Играеха си на такси и ме откарваха от едно местопрестъпление. И тогава шофьорът мерна един тип, който просто си вървеше. Отби, изправи го до колата. Типът носеше оръжие и беше издирван в друг щат за въоръжен грабеж. Ако бях в една стая с него, щях да забележа пистолета, но от преминаваща кола — по никакъв начин. Нямаше да го видя. Дори партньорът му го попита как го е забелязал. Той не можеше да ни обясни, така че да го разберем, но знаеше как да го направи.

— Тоест става дума за практика? — попита Фриймънт.

Въздъгнах.

— Отчасти, но, по дяволите, детектив, изкарвам си хляба като вдигам мъртъвци. Имам някакви свръхестествени способности. Това ми дава предимство.

— Как, по дяволите, се очаква от нас да се справяме със създанията, госпожице Блейк? Ако Бувие беше извадил оръжие, щяхме

да си стоим и да му позволим да ни застреля. Събудихме се, така да се каже, и него вече го нямаше. Никога не съм виждала подобно нещо.

— Има неща, които можете да направите, за да се защитите от омаята — казах аз.

— Какви?

— Четирилистна детелина би я развалила, но няма да попречи на феята да ви убие с ръце. Има и други растения, които бихте могли да си сложите или да носите, и които развалят омаята: жълт кантарион, червена върбинка, маргаритки, офика и ясен. Моят избор би бил мехлем от четирилистни детелини или жълт кантарион. Намажете го по клепачите си, устата, ушите и ръцете. Ще ви направи устойчива на омая.

— Откъде мога да си набавя подобно нещо?

Замислих се за момент.

— Ако бяхме в Сейнт Луис, щях да зная къде да ида. Но тук, пробвайте магазините за здравословни храни и окултните магазини. Трудно ще се намери мехлем против феи, понеже нямаме феи, които да са родом от тези земи. Мехлемите от четирилистни детелини са много скъпи и много редки. Пробвайте с жълтия кантарион.

Тя въздъхна.

— Този мехлем ще работи ли срещу всякакъв контрол на съзнанието, като например вампирски?

— Не — отвърнах аз. — Можете да натопите вампира в цяла вана с жълт кантарион и на него няма да му пука.

— В такъв случай какво използвате срещу вампири?

— Носете кръст, избягвайте да го гледате в очите, молете се. Те могат да правят неща, пред които Магнус ще изглежда аматьор.

Тя разтърка очи, размазвайки сенките по възглавничката на палеца си. Внезапно изглеждаше изморена.

— Как да опазим обществото от нещо такова?

— Не можете — отвърнах аз.

— Напротив, можем — каза тя. — Трябва да го опазим, това ни е работата.

Не знаех какво да отговоря, затова не се и опитах.

— Значи смятате, че е Магнус, защото е побягнал и няма алиби?

— Защо иначе би побягнал?

— Не знам — отвърнах аз. — Но не го е направил той. Видях съществуването в гората. Не беше Магнус. По дяволите, само бях чувала за вампири, оформящи се от сенките. Никога преди не бях виждала.

Тя ме погледна.

— Никога преди не сте го виждали. Това не е успокояващо.

— Не беше и предвидено да бъде. Но тъй като не е Магнус, можете да оттеглите заповедта за арест.

Тя поклати отрицателно глава.

— Той използва магия срещу полицаи. Това е углавно престъпление трета степен.

— Какво беше престъплението му?

— Че избяга.

— Но той не е бил арестуван.

— Имах заповед за ареста му — отвърна тя.

— Нямахте достатъчно доказателства за заповед — казах аз.

— Не и ако познаваш точния съдия.

— Не той е убил тези деца, нито пък Колтрейн.

— Вие го посочихте с пръст — отбеляза тя.

— Като алтернативна възможност. С петима мъртъвци не можех да си позволя да сгреша.

Тя се изправи.

— Е, желанието ви се изпълни. Бяха вампири и не знам защо, по дяволите, Магнус Бувиер избяга от нас. Но дори само използването на магия срещу полицаи е углавно престъпление.

— Дори и в случай, че е невинен по основното престъпление, заради което се опитвахте да го приберете? — попитах аз.

— Престъпното използване на магия е сериозно престъпление, госпожице Блейк. Има заповед за ареста му. Ако го видите, си спомнете това.

— Знаем, че Магнус не е симпатяга, детектив Фриймънт. Не знам защо е избягал, но ако пуснете слуха, че е използвал магия срещу полицаи, някой ще го застреля.

— Той е опасен, госпожице Блейк.

— Да, но същото важи за много хора, детектив. Не ги преследвайте и арестувайте само заради това.

Тя кимна.

— Всички имаме предразсъдъци, госпожице Блейк, и понякога грешим. В този случай поне знаем какво го е извършило.

— Аха — отвърнах аз. — Знаем какво го е извършило.

— Знаете ли кога е било взето тялото на момичето? — попита тя и извади тефтер от джоба на палтото си.

Обратно на работа.

Поклатих отрицателно глава.

— Не. Просто беше изчезнало, когато се качих горе.

— Какво ви накара да проверите?

Погледнах към нея. Очите ѝ бяха приятни и неразгадаеми.

— Създадох си много неприятности, за да я направят една от тях. Помислих, че може да се опитат да я отведат. Така и сториха.

— Баща ѝ се оплаква, че ви е помолил да прободете с кол тялото, преди да тръгнете след вампирите. Вярно ли е?

Гласът ѝ беше мек, делови, но слушаше внимателно отговорите. Не си водеше толкова много записки, колкото Долф. Тефтерът изглежда беше по-скоро нещо, с което да занимава ръцете си. Най-сетне виждах Фриймънт да си върши работата. Изглеждаше добра. Това беше успокояващо.

— Да, истина е.

— Защо не прободохте момичето, когато родителите го поискаха?

— Имах случай с един баща. Вдовец. Дъщеря му, неговото единствено дете, беше ухапана. Той искаше да я пробода. Направих го същата вечер, веднага. На следващата сутрин той беше в офиса ми и плачеше, искаше да поправа нещата. Искаше да я върна като вампир — облекнах се назад в кушетката и обвих тялото си с ръце. — Щом забиеш кол в сърцето на нов вампир, той умира окончателно.

— Мислех, че трябва да се отреже главата, за да е напълно сигурно.

— Така е — отвърнах аз. — Ако бях прободла момичето на семейство Куинлан, щях да извадя сърцето ѝ и да ѝ отрежа главата — поклатих глава. — Не остава много.

Тя нарисова нещо в тефтера си. Не можах да видя какво. Бях готова да се обзаложа, че е завъртулка, а не дума.

— Разбирам защо сте искали да изчакате, но г-н Куинлан твърди, че ще ви съди.

— Да, знам.

Фриймънт повдигна вежди.

— Просто реших, че ще искате да знаете.

— Благодаря.

— Все още не сме открили тялото на момчето.

— Не мисля, че ще го откриете — отвърнах аз.

Очите ѝ вече не изглеждаха приятни, бяха присвити и подозрителни.

— Защо?

— Ако искаха да го убият, можеха да го направят тук, тази вечер. Мисля, че искат да го направят един от тях.

— Защо?

Свих рамене.

— Не знам. Но обикновено, когато вампир прояви толкова личен интерес към дадено семейство, си има причина.

— Имате предвид мотив?

Кимнах.

— Вече сте видели семейство Куинлан. Те са отдадени католици. Църквата гледа на вампиризма като на самоубийство. Децата им ще бъдат прокълнати вовеки, ако се превърнат във вампири.

— По-лошо, отколкото просто да ги убият — каза тя.

— Мисля, че за семейство Куинлан е така.

— Мислите ли, че вампирите ще се върнат, за да вземат и родителите?

Помислих за около минута.

— По дяволите, не знам. Имам предвид, че преди вампиризмът да се узакони, имаше случаи, при които господари вампири вземаха цели семейства. Понякога първо се сприятеляваха с тях. Понякога го правеха просто, за да отмъстят за някаква обида. Но откакто станаха законни, не знам защо някой вампир би го направил. Имам предвид, че вампирът може да ги изправи пред съда. Какво биха могли да сторят семейство Куинлан, което да е толкова лошо, че да предизвика това?

Вратите се отвориха. Фриймънт се обърна, а лицето ѝ вече беше смръщено. На вратата се появиха двама мъже. Бяха облечени с тъмни костюми, тъмни вратовръзки и бели ризи. Стандартното облекло на федералните. Единият беше нисък и бял, другият висок и черен. Само това би било достатъчно да ги накара да изглеждат различни, но при

тях имаше някаква еднаквост, сякаш бяха излезли изпод една и съща формичка за сладки без значение колко добре опечени откън.

По-ниският от двамата ни показа значката си.

— Аз съм специален агент Брадфорд, а това е агент Елууд. Коя от вас е детектив Фриймънт?

Фриймънт тръгна към тях с протегнатата ръка. Показваше, че е невъоръжена и приятелски настроена. Да, бе.

— Аз съм детектив Фриймънт, това е Анита Блейк.

Оцених, че ме включи в представянето. Изправих се и се присъединих към групата.

Агент Брадфорд остана загледан в мен за дълго време. Достатъчно дълго, че да започне да ми лази по нервите.

— Има ли някакъв проблем, агент Брадфорд?

Той поклати глава.

— Посещавал съм лекциите на сержант Стор в Куонтико. Заради начина, по който говореше за вас, очаквах, че ще сте по-голяма — усмихна се, докато го казваше, с нещо средно между приятелска и снизходителна усмивка.

Хрумнаха ми множество унищожителни коментари, но човек никога не трябва да си го мери с федералните. Ще загуби.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам.

— Вече разговаряхме с полицаи Уолъс. И неговите думи ви изкарват по-едра.

Свих рамене.

— Трудно е да ме изкарате по-дребна.

Той се усмихна.

— Бихме искали да разговаряме с детектив Фриймънт насаме, госпожице Блейк. Но не отивайте далече, искаме да вземем показания от вас и вашия сътрудник Лари Къркланд.

— Добре.

— Лично взех показания от госпожица Блейк — обади се Фриймънт. — Не мисля, че ще ни е нужна повече тази вечер.

Брадфорд я изгледа.

— Смятам, че ние можем да преценим по-добре дали е така.

— Ако госпожица Блейк се беше обадила, докато имаше само един труп, нямаше да има двама мъртви полицаи и един мъртъв цивилен — каза Фриймънт.

Просто я изгледах. Нечий задник щеше да изгори и Фриймънт не искаше да е нейният. Добре.

— Не забравяй липсващото момче — казах аз. Всички ме погледнаха. — Ако искаш да се сочим с пръсти, добре. Има достатъчно обвинения. Ако не ме беше прогонила по-рано, можеше и да ти се обадя, но аз се обадох на щатската полиция. Ако беше предала на началниците си всичко, което ти бях казала, те щяха да свържат двата случая и ти така или иначе щеше да си тук.

— Имах със себе си достатъчно хора, че да покрия къщата и цивилните — каза Фриймънт. — Заради това, че не ме включи, изгоряха животи.

Кимнах.

— Вероятно е така. Но ти щеше да дойдеш и отново да ме изриташ. Щеше да поведеш Сейнт Джон и хората му в мрака с петима вампири, един от които дъщеря, когато единственият ви опит се изчерпва със снимки на убийства, извършени от вампири. Те щяха да ви избият, но може би, само може би, Бет Сейнт Джон щеше да е жива. Може би Джеф Куинлан щеше все още да е тук.

Гледах я и наблюдавах как гневът изчезва от очите ѝ. Спогледахме се.

— И двете спомогнахме нещата да се прецакат, сержант — обърнах се към двамата агенти. — Ще чакам отвън.

— Момент — каза Бранфорд. — Стор спомена, че понякога законното вампирско общество се съгласява да помогне при подобни случаи. С кого трябва да разговарям?

— Защо биха предали един от техните? — попита агент Елууд.

— Подобни бъркотии влияят зле на бизнеса. Особено в момента, с убийството на дъщерята на сенатор Брюстър. На вампирите не им трябва още лоша реклама. На повечето от тях им харесва да са законни. Харесва им фактът, че избиването им се смята за убийство.

— И така, с кого трябва да разговарям? — попита Бранфорд.

Въздъгнах.

— Нямам представа за този район. Аз съм градско момиче.

— Какво да направя, за да разбера с кого трябва да разговарям?

— За това може и да съм в състояние да ви помогна.

— Как?

Поклатих глава.

— Познавам някого, който може и да знае име. Не се опитвам да ви усложнявам живота, но много от чудовищата не обичат да си имат вземане-даване с ченгета. Просто до не твърде отдавна полицията ги застрелваше на място.

— Значи казвате, че вампирите ще разговарят с вас, но не и с нас? — попита Елууд.

— Нещо такова.

— В това няма смисъл. Вие сте ексекюторка на вампири. Работата ви е да ги убивате. Защо ще повярват на вас, а не на нас? — попита той.

Не знаех как точно да го обясня, а и не бях сигурна, че искам.

— Освен това вдигам зомбита, агент Елууд. Предполагам, че по някакъв начин ме смятат за едно от чудовищата.

— Въпреки че сте тяхната версия на електрическия стол.

— Да, въпреки това.

— Няма никаква логика.

Тогава се разсмях. Не можах да се сдържа.

— Господи, нима нещо от случилото се тази вечер е логично?

Елууд се усмихна съвсем леко. Разбрах, че е по-младият от двамата. Мисля, че още не беше схванал, че агентите на ФБР не се усмихват.

— И няма да укривате информация от ФБР, нали, госпожице Блейк? — попита Бранфорд.

— Ако открия вампир в района, който е готов да разговаря с вас, ще ви дам името му.

Бранфорд ме изглежда.

— А какво ще кажете, ако ни дадете имената на всички вампири в региона, които откриете. Оставете ние да се притесняваме дали ще разговарят с нас, или не.

Изгледах го за около секунда и излъгах:

— Добре — ако очаквах чудовищата да ми вярват, не можех да предам всичките на ченгетата. Само малцина избрани.

Погледна ме сякаш не ми вярваше, но нямаше как да ме нарече лъжкия в лицето.

— Когато открием отговорните за това вампири, със сигурност ще ви се обадим, за да ги убиете.

Това беше повече, отколкото Фриймънт имаше желание да направи. Вечерта започваше да се пооправя.

— Сега вече ще разговаряме със сержант Фриймънт, госпожице Блейк.

Отпращаха ме. Това ме устройваше. Той ми предложи ръка, аз я приех. Здрависахме се. С агент Елууд също се здрависахме. Всички се усмихнаха. Аз излязох.

Лари чакаше в преддверието. Изправи се от стълбите, където беше седнал.

— А сега какво?

— Трябва да се обадя по телефона.

— На кого?

Още двама мъже с „федерален агент“ изписано на челата им се появили в преддверието откъм кухнята. Поклатих глава и излязох навън в прохладната ветровита вечер. Мястото гъмжеше от ченгета. Никога през живота си не бях виждала толкова много федерални агенти. Но хей, първият в историята вампир сериен убиец си беше новина. Всеки би искал парче от нея. Докато наблюдавах как всички се мотаят по внимателно окосената ливада, внезапно ми се прииска да си ида вкъщи. Просто да си събера багажа и да се прибера. Все още беше рано. Оставаха много часове мрак. Просто изглеждаше, че е изминала цяла вечност, откакто тръгнахме от гробището. По дяволите, щеше да има време да се върнем и да огледаме костницата на Стърлинг преди зазоряване.

Влязох в джипа, който ни беше наел Баярд. Щях да използвам модерния портативен телефон, който вървеше с него.

Лари седна на седалката до шофьорската.

— Частен разговор.

— Хайде де, Анита.

— Вън, Лари.

— Навън в мрака, при вампирите — той примигна насреща ми със сините си очи.

— Мястото гъмжи от ченгета. Мисля, че ще си в безопасност. Вън.

Той излезе, мърморейки си под нос. Можеше да недоволства колкото си иска. Лари искаше да е ловец на вампири, чудесно, но нямаше нужда да е толкова интимно обвързан с чудовищата, колкото

бях аз. Опитвах се да го държа настрана, колкото можех. Не беше лесно, но си струваше усилията.

Бях излъгала приятните агенти. Не това, че вдигам зомбита ми беше уредило добрите отношения с вампирите. Дължеше се на факта, че господарят на Сейнт Луис си падаше по мен. Може би беше влюбен в мен или поне си мислеше, че е.

Знаех номера наизуст, което само по себе си беше лош знак.

— „Престъпни удоволствия“, където най-тъмните ви фантазии се превръщат в реалност. На телефона е Робърт. С какво мога да ви помогна?

Страхотно, Робърт, един от най-антипатичните ми вампири.

— Здравсти, Робърт, Анита е. Трябва да говоря с Жан-Клод.

Той се поколеба, след което отвърна:

— Ще те прехвърля на телефона в кабинета му. Системата е нова, така че ако връзката се разпадне, обади се отново.

Телефонът изщрака, преди да успее да отговори. Последва моментно мълчание, след което от слушалката се чу глас. Човек може да критикува Жан-Клод за много неща, но той знае как да говори по телефона.

— Добър вечер, *ma petite* — това беше всичко, което изрече, но дори по бръмчащата телефонна линия гласът му звучеше като мека козина в черепа ми.

— Близо до Брансън съм. Трябва да се свържа с местния господар на града.

— Без „Добър вечер, Жан-Клод, как си?“? Директно по работа. Ужасно грубо, *ma petite*.

— Виж, точно в момента нямам време за игри. Няколко вампира са се развилнели. Отвлякоха младо момче. Искам да го открия, преди да го превърнат в един от тях.

— Колко младо е момчето?

— На шестнадесет.

— В отминалите векове тази възраст не се е смятала за детска, *ma petite*.

— Точно сега обаче законът я смята.

— По собствено желание ли е отишъл?

— Не.

— Сигурна си в това, или просто са ти казали, че е отвлечен?

— Разговарях с него. Не го е направил по собствено желание.

Жан-Клод въздъхна. Звукът се плъзна по кожата ми като хладни пръсти.

— Какво искаш от мен, ma petite?

— Искам да разговарям с тукашния господар на града. Трябва ми името. Предполагам, че знаеш кой е?

— Естествено, но не е толкова просто.

— Имаме само три нощи да го спасим и доста по-малко, ако просто искат закуска.

— Господарят няма да разговаря с теб без водач, който да те представи.

— В такъв случай изпрати някой.

— Кой? Робърт? Уили? Никой от тях не е достатъчно силен, че да те ескортира.

— Ако имаш предвид, че не могат да ме защитят, мога да се защитавам сама.

— Знам, че можеш да се грижиш за себе си, ma petite. Показа го прекалено ясно. Но ти не изглеждаш толкова опасна, колкото си. Може да се наложи да застреляш един-двама, за да ги научиш къде им е мястото. Ако се измъкнеш жива, няма да ти помогнат.

— Искам да измъкна това момче невредимо, Жан-Клод. Съдействай ми.

— Ma petite...

В съзнанието ми изплува образът на кафявите очи на Джеф Куинлан. На стаята му с каубойските тапети.

— Помогни ми, Жан-Клод.

За момент замълча.

— Само аз съм толкова силен, че да ти служа за ескорт. Нима искаш да зарежа всичко и да се втурна при теб?

Беше мой ред да замълча. Поставено по този начин, не звучеше правилно. Звучеше като голяма услуга. Не исках да съм му длъжница. Но вероятно можех да преживея да съм му в дълг. Джеф Куинлан едва ли щеше да успее.

— Добре — казах аз.

— Искаш да дойда да ти помогна?

Стиснах зъби и казах:

— Да.

— Ще долетя утре вечер.

— Тази вечер.

— Ma petite, ma petite, какво ще правя с теб?

— Каза, че ще ми помогнеш.

— И ще го направя, но тези неща изискват време.

— Кои неща?

— Може да помогне, ако мислиш за Брансън като за чужда страна. Потенциално враждебна чужда страна, в която аз се опитвам да ни уредя безопасно преминаване. Трябва да съблюдавам обичаи. Ако нахлуя, това може да се приеме като обявяване на война.

— Има ли някакъв начин да започне тази вечер? — попитах аз.
— С изключение на обявяването на война.

— Може би, но ако изчакаш още една вечер, ma petite, ще можем да навлезем много по-безопасно.

— Ние можем да се погрижим за себе си. Джеф Куинлан не може.

— Това ли е името му?

— Да.

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна като въздишка, която ме накара да потреперя. Можех да му кажа да престане да го прави, но това щеше да го развесели, така че не го направих.

— Ще долетя тази вечер. Как да се свържа с теб?

Дадох му името на хотела си и след това, с въздишка, номера на пейджъра си.

— Ще ти се обадя, щом пристигна.

— Колко време ще ти отнеме да долетиш толкова далече?

— Анита, да не би да смяташ, че ще долетя със собствени сили, като птица?

Не ми хареса лекото веселие в гласа му, но отговорих откровенно:

— Мина ми през ума.

Той се разсмя, което накара ръцете ми да настръхнат.

— О, ma petite, ma petite, ти си невероятна.

Точно каквото исках да чуя.

— И така, как ще дойдеш дотук?

— С частния си самолет. Естествено, той имаше частен самолет.

— Кога можеш да пристигнеш?

— Ще дойда веднага, щом мога, мое нетърпеливо цвете.

— Предпочитам *ma petite* пред цветете.
— Както кажеш, *ma petite*.
— Искам да се срещна с господаря на Брансън тази вечер, преди да се зазори.
— Вече го заяви достатъчно ясно и ще се опитам.
— Направи повече от това просто да се опиташ.
— Чувстваш се виновна за това момче, защо?
— Не се чувствам виновна.
— Тогава отговорна — каза той.
Стоях и не бях сигурна какво да кажа. Беше прав.
— Предполагам, че не си ми прочел мислите?
— Не, *ma petite*, просто гласа и нетърпението ти.
Мразех факта, че ме познава толкова добре. Мразех го.
— Да, чувствам се отговорна.
— Защо?
— Аз командвах.
— Направи ли всичко, което беше по силите ти, за да е в безопасност?
— Поставих нафори на всеки вход.
— Значи някой ги е пуснал?
— Имаха малка кучешка вратичка, която излизаше от гаража в стената на къщата. Не са искали да пробиват дупки в никоя от външните врати.
— Сред тях имаше ли дете вампир?
— Не.
— Тогава как?
Описах му тънкия, скелетоподобен вампир.
— Беше почти като промяна на формата. Промени се обратно за секунди. След като това стана, би могъл да мине за човек на оскъдно осветление. Никога не бях виждала нещо подобно.
— Виждал съм тази способност само веднъж — каза той.
— Знаеш кой е бил, нали?
— Ще бъда при теб веднага щом мога, *ma petite*.
— Внезапно започна да звучиш сериозно, защо?
Той се разсмя леко, но този път с горчивина, сякаш преглъщаше счупено стъкло. Болеше дори само да го слушам.
— Познаваш ме твърде добре, *ma petite*.

— Просто отговори на въпроса.

— Момчето изглеждаше ли по-младо от годините си?

— Да, защо?

Единственият отговор беше мълчание, достатъчно плътно, че да го срежеш.

— Отговори ми, Жан-Клод.

— Имало ли е други изчезнали млади момчета?

— Не и доколкото ми е известно, но не съм питала.

— Попитай — каза той.

— Колко големи?

— Дванадесетгодишни, четиринадесетгодишни, дори по-големи, ако не изглеждат на годините си.

— Като Джеф Куинлан — казах аз.

— Опасявам се, че да.

— Този вампир да не би да се занимава с нещо повече от отвличания?

— Какво имаш предвид, *ma petite*?

— Убийства, не просто да ги хапе, а да ги убива.

— Какъв тип убийство?

Поколебах се. Не обсъждах текущи полицейски разследвания с чудовища.

— Знам, че не ми вярваш, *ma petite*, но това е важно. Моля те, разкажи ми за тези убийства.

Не казваше „моля“ много често. Разказах му. Не с големи подробности, но достатъчно.

— Бяха ли осквернени?

— Какво имаш предвид под осквернени? — попитах аз.

— Осквернени, *ma petite*, осквернени. Има и други думи за това, но никоя не е по-точна, когато става дума за деца.

— О — казах аз, — не знам дали са били насилени сексуално. Бяха с дрехите.

— Има неща, които биха могли да се направят, без да се махат дрехите, *ma petite*. Но оскверняването щеше да е станало преди убийствата. Систематично малтретиране в продължение на седмици или месеци.

— Ще разбере дали са били насилени — хрумна ми една идея. — Дали вампирът би оправил момиче?

— Под „оправил“ имаш предвид секс, нали?

— Аха.

— Ако е отчаян за компания, би взел младо момиче, все още ненавлязло в пубертета, но само ако не може да намери нищо друго.

Преглътнах тежко. Говорехме си за деца сякаш бяха неща, предмети.

— Не, това момиче изглеждаше като жена. Не изглеждаше малка.

— В такъв случай, не, не би я взел по своя воля.

— Какво искаш да кажеш с това „по своя воля“? Какви други варианти може да има?

— Възможно е господарят му да му е заповядал да го направи и той да го е извършил, ако се страхува достатъчно. Макар че не мога да се сетя за много хора, от които да се страхува достатъчно, че да направи нещо, което смята за отблъскващо.

— Познаваш този вампир. Кой е той? Дай ми име.

— Щом дойда, *ma petite*.

— Просто ми дай име.

— За да можеш да го дадеш на полицията ли?

— Това им е работата.

— Не, *ma petite*. Ако наистина е този, за когото си мисля, не е работа за полицията.

— Защо не?

— Да го кажем по-простичко, той е твърде опасен и твърде екзотичен, че да го разкрием на обществото. Ако смъртните открият, че сред нас има подобни неща, може да се обърнат срещу всички ни. Би трябвало да си запозната с неприятния закон, обикалящ из Сената.

— Запозната съм.

— В такъв случай би трябвало да разбираш предпазливостта ми.

— Може би, но ако заради предпазливостта ти умрат още хора, това ще помогнела прокарването на „Закона на Брюстър“. Помисли си за това.

— О, мисля си, *ma petite*. Повярвай ми, правя го. Сега сбогом. Имам много за вършене — каза и затвори.

Стоях и се взирах в телефона. Проклет да е. Какво имаше предвид под екзотичен? Какво можеше да прави този нов вампир, което беше непосилно за другите? Можеше да се изтъни достатъчно, че да мине през кучешка вратичка. Може би щеше да накара Худини да

почервенеет от завист, но не беше престъпление. Припомних си лицето му. Не беше човешко. Не беше даже и лице на труп. Беше нещо съвсем друго. Нещо различно. И си припомних тези няколко секунди, които бях изгубила на два пъти. Аз, великата убийца на вампири, безпомощна за няколко удара на сърцето като всеки цивилен. С вампирите и един удар на сърцето е достатъчен.

Ако станете свидетел на подобни неща, може да започнете да говорите за демони, както беше направил и Куинлан за малко. Полицията не му бе обърнала внимание, а аз не подкрепих историята му. Куинлан никога не беше срещал истински демон, в противен случай нямаше да направи подобна грешка. Веднъж щом попаднете в присъствието на демон, никога не го забравяте. Бих предпочела да се бия с дузина вампири, отколкото с едно демонично присъствие. На тях не им пука от сребърни куршуми.

Минаваше два часа сутринта, когато успяхме да се върнем на гробището. Федералните ни държаха цяла вечност, сякаш не вярвах, че им казваме цялата истина. Представете си. Мразех да ме обвиняват в укриване на доказателства, когато не укривах нищо. Предизвикваше ме да ги излъжа, само и само да не останат разочаровани. Мисля, че Фриймънт не ме беше обрисувала в много доброжелателна светлина. Това щеше да ми е за урок, задето бях великодушна. Но изглеждаше жалко да се сочим взаимно с пръсти и да казваме, че другата е виновна, когато кръвта на Бет Сейнт Джон все още не беше засъхнала по килима.

Вятърът, който обещаваеше дъжд, бе утихнал. Гъстите облаци, които засенчваха гората, докато си играехме на криеница с вампирите, внезапно изчезнаха. Луната беше високо над небосклона два дни след пълнолуние. Откакто излизах с Ричард, бях започнала да обръщам повече внимание на лунните цикли. Представете си.

Луната плуваше по блестящото нощно небе и лъщеше сякаш полирана. Лунната светлина беше толкова силна, че хвърляше леки сенки. На човек не му трябваше фенерче, но Реймънд Стърлинг си носеше. Голяма шибана халогенна факла, която изпълваше ръката му като пленено слънце.

Наблюдавах как започва да го повдига към мен и Лари. Вдигнах ръка и казах:

— Не го насочвайте към нас. Ще ни скапете нощното виждане — не беше особено дипломатично, но бях уморена, а нощта беше дълга.

Той се поколеба напред движението. Не беше нужно да виждам лицето му, за да знам, че не му хареса. Мъже като Реймънд са по-добри в даването на заповеди, отколкото в изпълняването им.

Той спря светлината. Браво на него. Чакаше с госпожа Харисън, Баярд и Боу, струпани около него. Беше единственият с фенерче.

Обзалагам се, че антуражът му не се притесняваше за нощното си зрение и би се зарадвал на наличието на светлина.

Двамата с Лари все още бяхме облечени с комбинезоните. Моят почваше да ми омръзва. Това, което наистина исках да направя, беше да се върна в хотела и да поспя. Но веднъж щом Жан-Клод пристигнеше, така или иначе нямаше да спя, та можеше и да поработя. Освен това Стърлинг беше единственият ми клиент, който си плащаше. Е, да, получавам пари за убийството на вампири, ако е законно, но не са много. Предполагам, че той заслужаваше да получи нещо срещу парите си.

— Чакахме много дълго време, госпожице Блейк.

— Съжалявам, че смъртта на едно младо момиче ви създава неудобство, г-н Стърлинг. Ще вървим ли нагоре?

— Не съм безчувствен към чуждата загуба, госпожице Блейк, и не ми допадат намеците, че съм — стоеше там в обляната от лунна светлина нощ, много изправен и внушителен.

Госпожа Харисън и Баярд се приближиха малко към него, демонстрирайки подкрепата си. Боу просто си стоеше зад гърба на Стърлинг и изглеждаше леко развеселен. Носеше черен шлифер с качулка. Изглеждаше като призрак.

Погледнах към чистото проблясващо небе. Погледнах и към Боу. Той се ухили достатъчно широко, че белите му зъби да проблеснат на лунната светлина. Поклатих глава и не коментирах. Може пък да е бил бойскаут, винаги готов и прочее.

— Добре, както кажете. Да приключваме с това.

Не ги изчаках. Просто ги подминах и започнах да се изкачвам.

Лари, който беше до мен, каза:

— Държиш се грубо.

Погледнах го.

— Да, така е.

— Той е клиент, който си плаща, Анита.

— Виж, не си ми притрябвал, за да ме мъмриш, ясно ли е?

— Какво ти става?

Спрях се.

— Това, което оставихме зад гърба си, ме притеснява. Мисля, че и теб би трябвало да те притеснява малко повече.

— Притеснява ме, но не е нужно да си го изкарвам на всички наоколо.

Поех си дълбоко въздух и го издишах бавно. Беше прав. Проклятие.

— Добре, имаш право. Ще се опитам да съм по-мила.

Стърлинг се приближи до нас с антуража по петите му.

— Идвате ли, госпожице Блейк? — подмина ни с изпънат като пружина гръб.

Госпожа Харисън залиташе и само фактът, че Баярд я беше сграбчил за ръката, я удържаше да не падне на задника си. Все още носеше високите токчета. Може би противоречеше на кодекса ѝ на изпълнителна секретарка да носи обувки за тенис.

Боу ги следваше, а черният му шлифер се развяваше около дългите му крака. Издаваше специфичен звук, пляс-пляс, който беше особено дразнещ.

Добре, може би в момента всичко беше дразнещо. Определено се чувствах ядосана. Джеф Куинлан беше някъде там. Или беше мъртъв, или вече беше получил първото ухапване. Вината за това беше моя. Бях казала на баща му да постави нафора пред всеки вход. Щях да помисля и за кучешката вратичка, ако я бях видяла, но така и не бях отишла толкова навътре в къщата. Дори и аз щях да сметна, че е параноично да пазиш входа на кучето. Но щях да го направя и Бет Сейнт Джон щеше да е жива.

Дали в този момент изнасилваха Джеф? Дали това същество, което бях видяла в дома на семейство Куинлан, правеше нещо повече от това да го хапе по врата? Господи, надявах се, че не. Бях доста сигурна, че мога да върна Джеф от вампирско ухапване, но ако се комбинираше с изнасилване от чудовище, не бях толкова убедена. Какво щях да правя, ако го откриех, но не беше останало много за спасяване? Понякога разсъдъкът е изненадващо крехък.

Молах се, докато вървахме нагоре по хълма. Молах се и почувствах как част от спокойствието ми се възвръща. Нямаше видения. Нямаше пеещи ангели. Но ме обля чувство на спокойствие. Поех си дълбоко въздух и нещо тежко, стегнато и грозно в сърцето ми изчезна. Приех го като добър знак, че ще стигна до Джеф навреме. Но част от мен си оставаше скептична. Господ невинаги спасява. Понякога Той просто помага да се преживее загубата. Предполагам, че не вярвам

напълно на Господ. Никога не се съмнявам в Него, но мотивите Му са твърде неразбираеми за мен. „Защото виждаме нещата неясно, като в огледало“^[1] и прочее. Поне веднъж ми се искаше да видя ясно през проклетото огледало.

Луната осветяваше върха на хълма като сребърен огън. Въздухът почти сияеше. Дъждът беше изчезнал, изливайки благословията си някъде другаде. Небесата са ни свидетели, че дъждът щеше да ни е полезен, но лично аз се радвах, че не се налага да вървя по влажната земя наред порой. Наличието на кал щеше да е просто твърде перфектно.

— Е, госпожице Блейк, ще започваме ли? — попита Стърлинг.

Изгледах го.

— Да.

Поех си въздух и преглътнах прямите неща, които ми се искаше да кажа. Лари беше прав. Стърлинг беше трън в задника, но не на него бях ядосана. Той беше просто удобна мишена.

— Двамата с г-н Къркланд ще обходим гробището. Но вие трябва да останете тук. Движението на други хора е много разсейващо — ето, това беше дипломатично.

— Ако сте смятали да ни оставите тук като публика, можехте да ни кажете, докато бяхме в подножието на планината и да ни спестите разходката.

Толкова по въпроса за дипломатичността.

— Щеше ли да ви хареса, ако ви бях казала да останете в подножието, откъдето нямаше да можете да виждате какво правим?

Той се замисли за момент.

— Не, предполагам, че нямаше.

— Тогава от какво се оплаквате?

— Анита — прошепна съвсем тихо Лари.

Игнорирах го.

— Вижте, г-н Стърлинг, беше много тежка вечер. Точно в момента не ми е останала никаква тактичност. Моля ви, просто ме оставете да си върша работата. Колкото по-бързо приключим, толкова по-скоро ще си идем по домовете. Става ли?

Честност. Надявах се, че абсолютната честност ще проработи. Само тя ми беше останала.

Той се поколеба за минута, след което кимна.

— Добре, госпожице Блейк. Вършете си работата, но знайте следното. Умишлено се държахте неприятно. Дано да е нещо наистина впечатляващо.

Отворих уста и Лари ме докосна по ръката. Стисна я не твърде силно, но достатъчно. Преглътнах онова, което смятах да кажа и се отдалечих. Лари ме последва. Храбрият Лари.

— Какво ти става тази вечер? — попита той, когато се бяхме отдалечили достатъчно от Стърлинг и компания.

— Казах ти.

— Не — отвърна той, — не става дума само за убийството. По дяволите, виждал съм те да убиваш хора и да си много по-малко разстроена след това. Какъв е проблемът?

Спрях да вървя и за момент останах на място. Беше ме виждал да убивам хора и да съм по-малко разстроена. Беше ли вярно? За миг се замислих. Беше вярно. Това беше адски тъжно.

Знаех какво не е наред. Бях видяла твърде много избити хора през последните няколко месеца. Твърде много кръв. Твърде много убийства. И аз бях извършила няколко. Не всички бяха одобрени от щата. Освен това исках да се занимавам с търсенето на Джеф Куинлан. Не можех да направя нищо, докато не пристигнеше Жан-Клод. Наистина не можех. Но се чувствах сякаш съживителството пречеше на работата ми с полицията. Това лош знак ли беше? Или добър?

Поех си дълбоко от хладния планински въздух. Изпуснах го съвсем бавно, съсредоточавайки се само върху дишането, вдишване и издишване, вдишване и издишване. Когато отново се почувствах спокойна, погледнах към Лари.

— Просто тази вечер съм малко на ръба, Лари. Ще се оправя.

— Ако кажа „малко на ръба“ с изненадана нотка в гласа си, ще се ядосаш ли? — попита Лари.

Усмихна се.

— Да, ще се ядосам.

— Откакто разговаря с Жан-Клод, си в по-мрачно настроение от обичайното. Какво има?

Загледах се в усмихнатото му лице, не ми се искаше да му кажа. Не беше чак толкова по-голям от Джеф Куинлан, само с четири години. Все още можеше да мине за ученик от гимназията.

— Добре — отвърнах и му разказах.

— Вампир-педофил, това не е ли против правилата?

— Какви правила?

— Че можеш да бъдеш само един вид чудовище.

— Мен също ме хвана неподготвена.

По лицето му пробягна странно изражение.

— Исусе мили, Джеф Куинлан е с това нещо — той ме погледна и по лицето му преминаха целият ужас и болка от осъзнаването, или поне толкова, колкото можеше да си представи. — Трябва да направим нещо, Анита. Трябва да го спасим.

Обърна се, сякаш щеше да си тръгне. Сграбчих го.

— Не можем да направим нищо, преди да дойде Жан-Клод.

— Не можем просто да стоим и да бездействаме.

— Не бездействаме. Вършим си работата.

— Но как можем да...

— Защото не сме в състояние да направим нищо друго в момента.

Лари ме погледна за секунда, после кимна.

— Добре, щом ти можеш да си спокойна, значи мога и аз.

— Добър човек.

— Благодаря. А сега ми покажи този готин номер, за който говореше. Никога не съм чувал за някой, който може да разчита мъртвите, без най-напред да ги вдигне.

В интерес на истината, не знаех дали Лари може да го направи. Но ако му кажех, че може и да не се справи, нямаше по никакъв начин да спомогна за увереността му. Магията, ако това е правилната дума, често търпи възходи и падения на базата на собствената вяра в способностите. Бях виждала много могъщи хора напълно осакатени от съмненията в себе си.

— Ще обходя гробището.

Опитах се да измисля как да го облека в думи. Как да обясниш нещо, което ти самият не разбираш напълно?

Винаги съм имала афинитет към мъртвите. Дори като малко дете винаги знаех дали душата е напуснала тялото. Спомням си погребението на пралеля Катрин. Кръстена съм на нея, имам предвид второто ми име. Тя беше любимата леля на баща ми. Отидохме порано, за да нагледаме тялото и да сме сигурни, че всичко е наред. Аз почувствах, че душата ѝ се носи над ковчега. Погледнах нагоре в

очакване да я видя, но там нямаше нищо, върху което да спра очите си. Никога не бях виждала душа. Чувствах ги, но никога не бях виждала дори и една.

Сега знам, че душата на леля ми Катрин остана наоколо дълго време. Повечето души напускат след три дни, някои моментално, някои никога. Душата на майка ми беше изчезнала, докато стане време за погребението. Не почувствах присъствието ѝ. Нямаше нищо, освен затворен ковчег, покрит с розови рози, сякаш може да му стане студено.

Едва вкъщи почувствах, че майка ми витае наблизо. Не душата ѝ, а някаква част от нея, която не можеше да се откаже веднага. Чувах стъпките ѝ в коридора пред стаята ми, сякаш идваше да ме целуне за лека нощ. В продължение на месеци се движеше из къщата и аз го намирах за успокояващо. Когато най-сетне си тръгна, бях готова да я пусна. Никога не казах на баща ми. Бях само на осем, но дори тогава знаех, че той не може да я чуе. Може би чуваше други неща. Не знам. Двамата с баща ми така и не говорихме много за смъртта на майка ми. Това го разстройваше.

Можех да чувствам призраците много преди да се науча да вдигам мъртвите. Планът ми включваше просто разширяване на това или може би комбинация от двете умения. Не знам. Но приличаше на опит да обясня, че има душа, витаеща над ковчегата на леля Катрин. Или човек знаеше, че душата е там, или не знаеше. Думите не можеха точно да го обяснят.

— Можеш ли да виждаш призраци?

— Имаш предвид сега ли?

Усмихнах се и поклатих глава.

— Не, по принцип.

— Ами, със сигурност знаех, че къщата на семейство Калвин не е обитавана, независимо от това какви истории си измисляха хората. Но край града имаше малка пещера и в нея имаше нещо. Нещо не особено приятно.

— Призрак ли беше?

Той сви рамене.

— Никога не се опитах да разбера, но изглежда никой друг не го усещаше.

— Знаеш ли кога душата напуска тялото? Имам предвид можеш ли да кажеш?

— Естествено.

Каза го, сякаш се чудеше „Ама не могат ли всички да го правят?“. Нямахме как да не се усмихна.

— Това стига. Просто ще го направя. Не знам какво ще видиш, ако въобще видиш нещо. Знам, че Реймънд ще бъде разочарован, защото няма да забележи нищо, освен ако не е много по-талантлив, отколкото изглежда.

— Какво ще правиш, Анита? В колежа никога не са ни говорили за „обхождане на гробището“.

— Не е като да правиш магия, няколко думи или жестове и готово. Няма нищо общо с това — мъчех се да облека в думи нещо, за което нямаше термини. — По-близо е до психически способности, отколкото до магия. Не е физическо. Не става дума за помръдване на мускул или дори за мисъл. То е... Аз просто го правя. Нека да започна, а след това, ако мога, ще те въведа или ще се опитам да разговарям с теб, докато се случва. Става ли?

Той сви рамене.

— Предполагам, че става. Все още не разбирам какво, по дяволите, правиш, но става. И без това обикновено не знам какво става.

— Но винаги го разгадаваш — казах аз.

Той се ухили.

— Правя го, нали така?

— Можеш да се обзаложиш.

Стоях точно в центъра на разровената земя. До не толкова отдавна се страхувах от това, което ми предстоеше да направя. Не че само по себе си беше страшно. Плаших се от факта, че въобще мога да го правя. Не беше особено човешко нещо. Но пък в последно време преосмислях какво точно ни правеше хора и какво ни правеше едни от чудовищата. Някога бях много сигурна в себе си и във всички останали. Вече не беше така. Освен това тренирах.

Разбира се, тренирах в празни гробища, където бяхме само аз и мъртвите. Добре де, и нощните насекоми, но членестоногите никога не са пречили на концентрацията ми. Хората го правеха.

Дори и обърната с гръб можех да почувствам Лари като топло присъствие зад себе си. Това ме дразнеше.

— Можеш ли да се дръпнеш по-назад?

— Разбира се, колко надалече?

Поклатих глава.

— Колкото се може по-назад, без да ме изгубиш от поглед.

Той повдигна вежди.

— Искаш ли да ида да чакам при г-н Стърлинг?

— Ако можеш да ги изтърпиш.

— Мога. Доста по-добър съм от теб, що се отнася до бърборенето с клиенти.

Това си беше самата истина.

— Чудесно. Когато те повикам, ела бавно. Никога не съм се пробвала да разговарям с някого, докато правя това.

— Както кажеш — той се изсмя почти нервно. — Нямам търпение да го видя.

Оставих това без коментар и се обърнах. Отдалечих се от него. Когато погледнах назад, той вървеше към останалите. Надявах се, че Лари няма да е разочарован. Все още не бях сигурна, че ще е способен да усети нещо. Обърнах гръб на всички. Да ги гледам как са се скупчили, щеше да ме разсейва, в това бях сигурна.

Върхът на планината беше оголен. Беше все едно да стоиш на края на света и да гледаш надолу. Лунната светлина обливаше всичко в меко сияние. Беше толкова ярка тук горе, близо до небето, без никакви дървета, които да я скриват, че самият въздух блестеше. Подухна нежен вятрец, точно на височината на главата ми. Миришеше на зелено и свежо, сякаш наистина беше валяло. Затворих очи и оставих вятъра да докосва кожата и да разрошва косата ми. Почти нямаше звуци, с изключение на песента на насекомите, идваща отдолу. Нищо, освен вятъра, мен и мъртвите.

Не можех да кажа на Лари как точно да го направи, понеже и аз самата не бях съвсем сигурна. Ако беше мускул, щях да го помръдна. Ако беше мисъл, щях да си я помисля. Ако беше магическа дума, щях да я кажа. Но не беше нито едно от тези неща. Сякаш кожата ми се отваряше. Всичките ми нервни окончания се оголваха към вятъра. Кожата ми стана по-хладна, сякаш от тялото ми се излъчваше хладен

вятър. Всъщност не е вятър. Не можете да го видите. Не можете да го почувствате, или поне никой друг не може. Но си е там. Истински е.

Хладните пръсти на „вятъра“ се източиха навън от мен. Щях да съм в състояние да претърся гробовете в радиус от три до пет метра. Кръгът щеше да се движи заедно с мен, докато вървях.

Вдигнах ръка и помахвах. Не се обърнах да видя дали Лари ме е забелязал. Останах вътре в личния си кръг. Удържах го, опитвах се да не започна да претърсвам мъртвите преди той да дойде. Надявах се, че ще може да усети какво правя. Изглеждаше логично, че ще му е по-лесно да го разбере, ако го гледа от самото начало.

Чух стъпките му по сухата земя. Звучаха като гръмотевици, сякаш можех да чуя всяко зрънце от почвата под обувките му.

Спря зад мен.

— Исусе, какво е това?

— Кое? — Гласът ми звучеше далечно и едновременно с това силно.

— Вятър, студен вятър.

Звучеше леко уплашен. Чудесно. Човек винаги трябва да е леко уплашен, когато прави магия. Когато почнеш да я приемаш за даденост, тогава вече си загазил.

— Ела по-близо, но не ме докосвай.

За последното не бях сигурна, но звучеше като добра идея. По-добре да съм, отколкото да не съм предпазлива.

Той се приближи бавно с една протегнатата ръка, сякаш чувстваше вятъра по кожата си.

— Исусе, Дево Марийо и Йосифе. Анита, идва от теб. Вятърът идва от теб.

— Да — отвърнах аз.

Очите му се бяха разширили. Изглеждаше както звучеше гласът му, леко уплашен.

— Ако застана до Стърлинг, той няма да почувства нищо. Никой от тях няма да почувства.

Лари поклати глава.

— Как е възможно да го пропуснат? — ръката му се рееше съвсем близо до тялото ми, почти го докосваше, но не съвсем. — Постудено е или по-силно, или нещо подобно, колкото по-близо до тялото ти застана.

— Интересно — казах аз.

— Сега какво?

— Сега ще докосна мъртвите — пуснах го, сякаш разтварях стиснатата ръка. Пръстите на „вятъра“ се протегнаха надолу.

Какво е чувството да преминете през твърдата земя и да докоснете мъртвите под нея? Усецането не е като нищо човешко. Сякаш невидимите пръсти можеха да се разтопят през земята в търсене на мъртвите. Този път не се налагаше да търсим надалече. Земята беше разровена и телата лежаха върху рохката почва.

Никога не бях опитвала подобно нещо на друго място, освен на добре подредено гробище. Там, където всеки гроб, всяко тяло, беше различимо. Вятърът докосна Лари като камък в поток. Силата се завихри около него. Той беше жив и това ни притесняваше. Но ние бяхме тренирали и можехме да работим около него.

Стоях върху костите. Под земята, където очите не можеха да ги видят. Опитах се да отстъпя от тях, но само попаднах върху други. Земята беше натъпкана с тела, като стафиди в пудинг. Но около тях нямаше храна.

Стоях върху сал от кости в море от суха, червена земя. Навсякъде, където докоснех, имаше тела — парчета кост. Нямаше празно място. Нямаше място за дишане. Стоях там, сгушена в себе си, и се опитвах да разгранича нещата, които чувствах.

Гръдният кош отляво вървеше с бедрената кост, която бе на няколко метра. Вятърът потече и започна да докосва парче след парче. Бих могла да сглобя скелета като гигантски пъзел. Това щеше да направи силата ми, ако се опитах да ги вдигна.

Раздвижих се, стъпвайки върху мъртвите и навсякъде откъдето преминех, събирах телата. Парчетата оставаха разделени, но аз запомнях.

Лари се движеше заедно с мен. Правеше го изненадващо плавно през силата, като плувец, оставящ след себе си възможно най-малко вълнички.

Един призрак оживя с припламване, като блед, танцуващ пламък. Приблжих се към него. Повдигна се като люлееща се змия. Имаше я нишката на враждебност, която някои призраци чувстваха спрямо живите. Ревност. Но ако и аз бях прикована към някакво забравено парче земя за стотина години, вероятно също щях да съм враждебна.

— Какво е това? — прошепна Лари.

— Какво виждаш? — попитах аз.

— Мисля, че е призрак. Просто никога преди не съм виждал някой да се материализира — протегна се, сякаш да го докосне.

Сграбчих китката му преди въобще да успее да го достигне. Почувствах как силата му лумва и оживява като прилив на вятър, който би трябвало да отмести косата от лицето ми.

Кръгът внезапно се разшири, като обектив на камера, който се разтваря. Мъртвите започнаха да се пробуждат под обединената ни мощ като съчки, докоснати от огъня. Силата ни се разпростря над тях и те ни издадоха тайните си. Парченца мускули, изсъхнали до кости, зеещи черепи, всички парчета бяха там. Всичко, което трябваше да направим, бе да ги повикаме. Още два призрака се издигнаха като пушек от земята. Това бяха много активни призраци за толкова малко и толкова старо гробище. И всички бяха ядосани от това, че са обезпокоени. Нивото на враждебност беше необичайно.

Обединяването на силите ни не беше удвоило кръга, беше го учетворило.

Най-близкият призрак стоеше като бял стълб от пламък. Беше силен, могъщ. Напълно оформен призрак в гробище, което не бе виждало погребение от над двеста години.

Аз се вирах в него. Лари се вираше в него. Докато не го докосвахме, бяхме в безопасност. По дяволите, бяхме в безопасност, дори и да го докоснем. Призраците не могат да причинят физически наранявания, не наистина. Могат да ви сграбчат, но ако ги игнорирате, отпадат. Ако им обръщате внимание, могат да са досадни. Плашещи, но ако дух причини истинска вреда, значи не е просто призрак. Демон, зъл омагьосан мъртвец, но не и нормален призрак.

Докато се вирах в потрепващата форма, въобще не бях сигурна, че това е обикновен призрак. Призраците се износват. Превръщат се във витаещи форми, които обикновено не се материализират, в горещи точки, които могат да разтърсят човек, а след това просто в места, от които те побиват тръпки. Призраците не са вечни. Тези изглеждаха адски солидни. За призраци.

— Спрете! — изкрещя мъжки глас.

Двамата с Лари се обърнахме към гласа. Магнус Бувие се препъваше по противоположния склон на планината. Косата му

падеше върху лицето и скриваше от лунната светлина всичко, освен очите му. Очите му светеха в мрака, отразявайки светлини, които не можех да видя.

— Спрете!

Размахваше ръце. Ризата му с дълги ръкави беше измъкната от дънките. Докосна кръга от вятър и замръзна. Вдигна ръцете си нагоре, сякаш се опитваше да го докосне.

В рамките на една вечер двама души, които можеха да почувстват силата. Необичайно, но някак готино. Ако Магнус не бягаше от полицията, можехме да седнем и да си поговорим хубаво за това.

— Казахме ви да стоите по-далече от тази земя, г-н Бувие — обади се Стърлинг.

Бувие го погледна бавно, извърщайки глава, сякаш съсредоточаването върху нещо различно от силата беше трудно.

— Опитвахме се да се държим добре — продължи Стърлинг. — Но повече няма да сме мили. Боу.

Зареждането на пушка-помпа е доста ясно отличим звук. Обърнах се в неговата посока с пистолет в ръка. Не си спомням да съм се замисляла за това. Просто гледах към Боу над дулото на пистолета си. Той държеше пушка в ръце, но не я беше насочил към нищо. Това го спаси. Знаех, че ако беше насочена някъде около нас, щях да го застрелям.

Все още виждах двойно. Можех да видя гробището зад очите си на място, където няма зрителни нерви. Гробището беше мое. Познавах телата. Познавах призраците. Знаех къде лежат всички парчета. Гледах над пистолета и виждах Боу и пушката, но в главата ми мъртвите все още се протягаха за разпръснатите си части.

Призраците бяха все така реални. Силата ги беше раздвижила. Щяха да танцуват и да се люлеят самостоятелно за известно време. Но пак щяха да изчезнат в земята. Има повече от един начин да вдигнеш мъртвите, но не за постоянно.

Не можех да отклоня очи от пушката, за да видя какво прави Бувие.

— Анита, моля те, не вдигай мъртвите — в изненадващо дълбокия му глас имаше молба.

Преборих се с желанието да погледна към него.

— Защо не, Магнус?

— Разкарай се от земята ми — обади се Стърлинг.

— Тази земя не е твоя.

— Разкарай се от земята ми или ще бъдеш застрелян за нарушаване на границите на имота.

Боу хвърли поглед към мен.

— Г-н Стърлинг?

Много внимаваше пушката да остане отпусната и безопасна в ръцете му.

— Боу, покажи му, че сме сериозни.

— Г-н Стърлинг — повтори той малко по-настойтелно.

— Прави това, за което ти плащам — каза Стърлинг.

Той започна да вдига пушката към рамото си, но бавно, като ме наблюдаваше.

— Не го прави — казах аз.

Изпуснах изцяло дъх, докато тялото ми не стана неподвижно и тихо. Не съществуваше нищо, освен пистолета и това, в което се бях прицелила.

Боу наведе пушката.

Аз си поех въздух и казах:

— Сега я остави на земята.

— Госпожице Блейк, това не е ваша работа — каза Стърлинг.

— Няма да застреляте някого за нарушаване на границите на парче земя, докато аз гледам.

И Лари беше извадил пистолета си. Не беше насочен към никого конкретно, за което бях благодарна. Насочените пистолети имат навика да гърмят, ако не знаеш какво правиш.

— На земята, Боу, веднага. Няма да моля трети път.

Той остави пушката на земята.

— Аз ти плащам заплатата.

— Не ми плащате достатъчно, че да ме убият.

Стърлинг изпусна разгневено възклицание и се придвижи напред, сякаш сам щеше да вдигне оръжието.

— Не го докосвай, Реймънд. Ще кървиш толкова лесно, колкото и всеки друг.

Той се обърна към мен.

— Не мога да повярвам, че ме държиш на мушка на собствената ми земя.

Наведох ръката с пистолета съвсем леко — започва да трепери, ако човек задържи позата за стрелба твърде дълго.

— Аз не мога да повярвам, че сте накарали Боу да дойде въоръжен. Знаехте, че малкото ми представление ще привлече Бувие. Знаехте и сте го планирали. Студенокръвно копеле такова.

— Г-н Къркланд, нима ще й позволите да ми говори по този начин? Аз съм клиент.

Лари поклати глава.

— Съгласен съм с нея по този въпрос, г-н Стърлинг. Щяхте да направите засада на този мъж. Да го убие. Защо?

— Добър въпрос — казах аз. — Защо се страхувате толкова много от семейство Бувие? Или се страхувате само от него?

— Не се страхувам от никого. Хайде, тръгвайте, ще ви оставим с новия ви приятел — той се отдалечи, а останалите го последваха.

Боу като че ли се поколеба.

— Ще ти донеса пушката — казах аз.

Той кимна.

— Предположих.

— За теб ще е по-добре да не ме чакаш долу с друго оръжие.

Той ме изгледа една дълга минута. Изгледа и двама ни, после поклати глава.

— Прибирам се вкъщи при жена си.

— Направи го, Боу — казах аз.

Той се отдалечи, а черният му шлифер се развяваше около краката. Поколеба се, след това каза:

— Оттук насетне не участвам. Парите не могат да се харчат, ако си мъртъв.

Познавах неколцина вампири, които не биха се съгласили с него, но отвърнах:

— Радвам се да го чуя.

— Просто не искам да ме застрелят — отвърна той и се отдалечи надолу по склона, скривайки се от поглед.

Стоях с браунинга, насочен към небето. Обърнах се бавно и огледах планинския връх. Бяхме сами, само ние тримата. Тогава защо не исках да прибера оръжието си?

Магнус пристъпи по склона и спря. Вдигна слабите си ръце към заредения с енергия въздух. Прокара пръсти надолу по него сякаш беше вода. Почувствах вълничките от докосването му като тръпка по кожата си, като вибрация през магията ми.

Не, все още нямаше да прибирам пистолета.

— Какво беше това? — попита Лари. Неговото оръжие също беше още извадено и насочено към земята.

Бувие премести блестящите си очи към Лари.

— Той не е некромант, Анита, но е повече, отколкото изглежда.

— Не сме ли всички така? — отвърнах аз. — Защо не искаш да вдигам мъртвите, Магнус?

Той ме изгледа. Очите му бяха пълни с проблясващи светлинки, като отражения във вир, но отраженията бяха на неща, които ги нямаше.

— Отговори ми, Магнус.

— Или какво? — попита той. — Ще ме застреляш?

— Може би.

Склонът го правеше по-нисък от мен, така че го гледах отгоре.

— Не вярвах, че някой може да вдигне толкова стари мъртвци без човешко жертвоприношение. Смятах, че ще вземеш парите на Стърлинг, ще се опиташ, ще се провалиш и ще си тръгнеш.

Той отново пристъпи напред и прокара ръце по силата, сякаш я изпитваше. Сякаш не беше сигурен, че може да навлезе в нея. Докосването накара Лари да ахне.

— С тази сила можеш да вдигнеш част от тях, може би достатъчно от тях — каза Магнус.

— Достатъчно за какво? — попитах аз.

Той погледна нагоре към мен, сякаш не бе възнамерявал да говори на глас.

— Не бива да вдигате мъртвите на тази планина, Анита, Лари. Не бива.

— Посочи ми причина да не го правя — казах аз.

Той ми се усмихна.

— Предполагам, че няма да стане само защото помолих?

Поклатих глава.

— Не, няма.

— Щеше да е толкова по-лесно, ако омаята ти действаше — той пристъпи още една крачка нагоре по склона. — Естествено, ако омаята ти действаше, нямаше да сме тук, нали?

Ако не искаше да отговори на един въпрос, щях да пробвам с друг.

— Защо избяга от полицията?

Той направи още една крачка напред и аз отстъпих. Не беше направил кой знае колко заплашително движение, но в него имаше нещо, както си стоеше там, нещо несвойствено.

В очите му се виждаха образи, които ме караха да искам да погледна назад и да видя какво се отразява там. Почти можех да видя дървета, вода... Приличаше на нещата, които виждаме с крайчеца на очите си, само че цветни.

— Казала си тайната ми на полицията, защо?

— Трябваше.

— Наистина ли смяташ, че съм направил тези ужасни неща на момчетата?

Той направи още една крачка, придвижвайки се в потока енергия, но не се плъзна лесно като Лари. Магнус беше като планина, огромна маса, принуждаваща силата да се разшири около него, сякаш магически заемаше повече място, отколкото можеше да се види с невъоръжено око.

Вдигнах браунинга с две ръце и го насочих към гърдите му.

— Не, не смятам.

— Тогава защо насочваш оръжие срещу мен?

— А защо са всички тези глупости с магията на феите?

Той се усмихна.

— Тази вечер ползвах доста омая. Като наркотик е.

— Ти се храниш от клиентите си — казах аз. — Не го правиш само заради парите. Източваш ги. Това си е похват на шибания Паднал двор.

Той елегантно сви рамене.

— Аз съм такъв, какъвто съм.

— Откъде знаеш, че жертвите са момчета? — попитах аз.

Лари се премести от лявата ми страна с пистолет, внимателно насочен към земята. Твърде скоро му бях крещяла, задето насочва оръжие срещу хора.

— Така казаха от полицията.

— Лъжец.

Той се усмихна нежно.

— Един от тях ме докосна. Видях всичко.

— Колко удобно.

Магнус се протегна към мен.

— Дори не си го и помисляй.

Лари насочи пистолета си към него.

— Какво става, Анита?

— Не съм сигурна.

— Не мога да ти позволя да вдигаш мъртвите тук. Съжалявам.

— Как смяташ да ни спреш?

Той се втрени в мен и почувствах как нещо се притиска в магията ми. Като нещо голямо, плуващо извън зрителния ти обсег в мрака. Накара ме да ахна.

— Замръзни, където си, или ще дръпна спусъка.

— Не съм помръднал и мускулче — отвърна той меко.

— Стига игрички, Магнус. Адски близо си до смъртта.

— Какво направи току-що? — попита Лари. Ръцете му, стиснали пистолета, леко трепереха.

— После — отвърнах аз. — С мен имаш по-добър шанс да се озовеш жив в затвора, отколкото с повечето ченгета.

— Не мисля, че ще дойда с теб.

Взираше се в дулата на два пистолета и все още звучеше сигурен в себе си. Или беше глупав, или знаеше нещо, което не ми бе известно. Не мисля, че беше глупав.

— Каж ми кога да го застрелям — каза Лари.

— Когато аз го застрелям, можеш да го направиш и ти.

— Добре — отвърна той.

Магнус погледна първо единия, после другия.

— Ще отнемете живота ми за нещо толкова малко?

— Докато мигнеш — отвърнах аз. — А сега бавно сложи ръце на тила.

— И ако не го направя?

— Не блъфирам, Магнус.

— Със сребърни куршуми ли са заредени тези пистолети?

Просто го наблюдавах. Можех да почувствам как зад мен Лари се премества леко. Човек може да държи пистолета насочен само известно време, без да се умори или да се изнерви.

— Обзалагам се, че са сребърни. Среброто не е много ефективно срещу феи.

— Обикновеното желязо действа най-добре — отвърнах аз. — Помня.

— Дори нормални оловни куршуми биха свършили по-добра работа от среброто. Лунният метал е приятел на феите.

— Ръцете, веднага, или ще разберем как се справя плътта на феите със сребърните куршуми.

Той вдигна ръцете си бавно и елегантно нагоре. Бяха над нивото на раменете, когато се хвърли назад и падна надолу по склона. Стрелях, но той продължи да се търкаля по земята и по някаква причина не можех да го видя напълно. Сякаш въздухът около него се замъгляваше.

Двамата с Лари стояхме на върха на склона и стреляхме по него, но не мисля, че някой от нас го улучи.

Той се търкаляше по голата пръст по-бързо, отколкото изглеждаше, защото стана все по-труден за забелязване даже и на лунната светлина, докато накрая не изчезна в шубраците, оцелели горе-долу по средата на склона от тази страна.

— Моля те, кажи ми, че той просто не изчезна с едно „пуф“ — каза Лари.

— Не изчезна с „пуф“ — отвърнах аз.

— Тогава какво направи?

— Откъде, по дяволите, да знам? Това го нямаше описано във „Феи 301“ — поклатих глава. — Да се махаме оттук. Не знам какво става, но каквото и да е, мисля, че изгубихме клиента си.

— Мислиш ли, че изгубихме и хотелските си стаи?

— Не знам, Лари. Да идем да проверим.

Спуснах предпазителя на браунинга, но продължих да го държа в ръка. Бих оставила предпазителя вдигнат, но това не изглеждаше особено разумно, когато човек се спуска по каменист планински склон, дори и да е на лунна светлина.

— Мисля, че вече можеш да прибереш пистолета, Лари. Не беше спуснал предпазителя.

— Ти не си прибрала своя.

— Но съм спуснала предпазителя.

— О! — Изглеждаше леко смутен, но спусна предпазителя и прибра пистолета в кобура. — Смяташ ли, че наистина щяха да го убият?

— Не знам. Може би. Боу щеше да стреля по него, но и сам видя каква работа ни свърши това.

— Защо Стърлинг желае смъртта на Магнус?

— Не знам.

— Защо Магнус е избягал от полицията?

— Не знам.

— Чувствам се неспокоен, когато отговаряш на всичките ми въпроси с „Не знам“.

— Аз също.

Погледнах назад още веднъж точно преди върхът на планината да изчезне от поглед. Призраците се извиваха и светеха като пламъци на свещ, хладни бели пламъци. Знаех още нещо, което не ми беше известно преди тази вечер. Някои от телата бяха близо тристагодишни. Със сто години по-стари, отколкото ни беше казал Стърлинг. Сто години имат огромно значение, когато става дума за вдигане на зомбита. Защо беше излъгал? Може би се е страхувал, че ще откажа. Може би. Част от телата бяха индиански останки. Късчета и парченца от бижута, животински кости, неща, които не бяха европейски. Индианците в този район не погребваха мъртвците си, поне не в обикновени гробове. И това не беше могила.

Нещо се мътеше и нямах и най-бегла представа какво е. Но щях да разбера. Може би утре, след като си вземехме нови хотелски стаи, върнехме модерния джип, наемехме друга кола и съобщихме на Бърт, че вече нямаме клиент. Може би щях да позволя на Лари да му поднесе новината. За какво са чираците, ако не могат да свършат част от мръсната работа?

Добре, добре, щях лично да съобщя на Бърт, но определено не очаквах този миг с нетърпение.

[1] Цитат от Новия завет Коринтяни 13:12 — Б.пр. ↑

Когато с мъка се спуснахме от планината, Стърлинг и компания бяха изчезнали. Откарахме джипа обратно до хотела. Честно казано, бях изненадана, че не го бяха взели със себе си и не ни бяха зарязали да се прибираме пеша. Стърлинг не ми правеше впечатление на човек, който обича да насочват оръжие срещу него. Но в крайна сметка, пък, кой обича?

Стаята на Лари беше първата надолу по коридора. Той се поколеба с карта на ключалката.

— Как мислиш, дали стаите са платени за тази вечер или събираме багажа?

— Събираме — отвърнах аз.

Лари кимна и вкара картата в ключалката. Бравата се завъртя и той влезе вътре. Отидох до съседната врата и вкарах собствената си карта. Между двете стаи имаше свързваща врата. Не я бяхме отключили, но си беше там. Аз лично предпочитам уединението, дори от приятелите си. И особено от колегите си от работата.

Тишината на стаята се носеше около мен. Беше прекрасно. Няколко минути тишина, преди да се наложи да се изправя пред Бърт и да му кажа, че всички тези пари са напуснали гнездото.

Стаята представляваше апартамент с външно помещение и отделна спалня. Собственото ми жилище не беше много по-голямо. На лявата стена имаше бар. Като въздържател, това беше истински плюс за мен. Стените бяха в нежно розово, с деликатни шарки от листа с позлатени краища, а килимът бе с цвят на тъмно бургундско. Голямата кушетка беше толкова тъмнолилава, че изглеждаше почти черна. Край нея имаше двойно кресло в същия цвят. Две кресла, решени в лилави, бургундски и бели флорални мотиви. Всички дървени елементи бяха много тъмни и силно полирани. Бях заподозряла, че съм попаднала в някакъв тип апартамент за меден месец, докато не видях стаята на Лари. Беше почти огледално отражение на моята, но решена в отсенки на зеленото.

Срещу далечната стена имаше бюро от черешово дърво, което приличаше на истинска антика. Свързващата врата беше до него, но се отваряше в обратна посока, така че човек да не удари бюрото случайно. На бюрото имаше канцеларски материали с монограм, заедно с втора телефонна линия, която предполагам беше за разполагащите с модем.

Нямам идея дали някога бях отсядала в толкова скъпа стая. Сериозно се съмнявах, че „Бийдъл, Бийдъл, Стърлинг и Лоуенстейн“ ще искат да платят сметката в този момент.

Някакъв звук ме накара да се извъртя рязко. Браунингът се материализира в ръката ми. Взирах се в Жан-Клод над дулото на пистолета си. Стоеше в рамката на вратата, водеща към спалнята. Ризата му беше с дълги, обемни ръкави, които бяха събрани на три буфана по дължината на ръката и завършваха с разлив от плат, ограждащ дългите му бледи пръсти. Яката беше висока и завързана с бяло шалче, което изсипваше дантели по гърдите му и бе втъкнато в жилетка. Тя беше черна и кадифена, със сребърни дупчици. Черни ботуши, високи до бедрото, залепваха за краката му като втора кожа.

Косата му беше почти толкова черна, колкото и жилетката и беше трудно да се каже къде точно свършват къдриците и започва кадифената тъкан. Игла за вратовръзка в сребърно и оникс, която бях виждала преди, беше забодена в белите дантели върху гърдите му.

— Е, та petite, ще ме застреляш ли?

Продължавах да стоя с пистолет, насочен към него. Той не беше помръднал. Много внимаваше да не направи нищо, което би могло да се приеме за заплашително. Изключително сините му очи сезираха в мен. Сериозни, чакащи.

Насочих пистолета към тавана и издишах. Дори не бях осъзнала, че съм задържала дъха си.

— Как, по дяволите, влезе тук?

Той се усмихна и се отблъсна от рамката на вратата. Влезе в стаята, използвайки онова чудесно плавно движение. Част от котка, част от танцьор, част от нещо друго. Каквото и да беше „другото“, не беше човешко.

Махнах пистолета, макар да не бях сигурна, че искам. Чувствах се по-добре, когато го усещах в ръката си. Проблемът беше, че пистолетът не би ми помогнал срещу Жан-Клод. О, ако исках да го

убия, щеше, но не това правехме напоследък. Напоследък излизахме. Можете ли да го понесете? За себе си не бях сигурна.

— Човекът от рецепцията ме пусна — гласът му беше много кротък, развеселен, дали от себе си, или от мен, бе трудно да се каже.

— Защо би направил подобно нещо?

— Защото го помолих.

Вървеше около мен като акула, обикаляща около плячката си.

Не се обръщах с него. Гледах право напред и го оставих да ме обикаля. Щеше да му е забавно само ако го държах под око. Косъмчетата по тила ми настръхнаха. Пристъпих крачка напред и почувствах как ръката му се отдръпва. Канеше се да ме докосне по рамото. Не исках да ме докосва.

— Използвал си психометра върху рецепциониста?

— Да — отвърна той.

Тази единствена дума беше пълна с толкова много съдържание. Обърнах се към него, така че да мога да виждам лицето му.

Зяпаше краката ми. Вдигна лицето си към моето и някак си този единствен бърз поглед обхвана цялото ми тяло. Тъмносините му като полунощ очи изглеждаха дори по-тъмни от обикновено. Никой не знаеше как така бях способна да го гледам в очите. Започвах да подозирам, че да си некромант носи повече облаги от това просто да си добра със зомбита.

— Изчервяваш се, *ma petite* — гласът му бе станал по-мек, по-дълбок. Приближи се по-близо до мен, без да ме докосва. Беше наясно, че не е добра идея, но някак си очите му показваха къде иска да са ръцете му. — Това ми харесва много.

Гласът му беше мек и топъл и много по-интимен от думите.

— Краката ти са прекрасни.

Думите му ставаха все по-меки. Шепот в мрака, който се рееше около тялото ми като топла вълна. Гласът му винаги беше такъв, почти можеше да се докосне. Продължаваше да има най-добрия глас, който съм чувала.

— Спри, Жан-Клод. Твърде ниска съм, за да имам прекрасни крака.

— Не разбирам това съвременно вманиачаване в ръста.

Прокара ръката си над чорапите ми, толкова близо, че почти можех да я почувствам като топъл дъх по кожата.

— Престани — казах аз.

— Да престана с какво?

Гласът му беше съвсем кротък, безвреден. Да, бе.

Поклатих глава. Да молиш Жан-Клод да спре да бъде трън в задника е като да молиш дъжда да престане да бъде мокър. Защо въобще да се мъчиш?

— Добре, флиртувай колкото си искаш, но не забравяй, че си тук, за да спасиш живота на едно младо момче. Младо момче, което може би е изнасилвано, докато стоим тук и си говорим.

Той въздъхна дълбоко и тръгна към мен. Може би нещо се бе изписало на лицето ми, защото седна на другия стол и не се опита да се приближи повече.

— Имаш навика да отнемаш цялото удоволствие от съблазняването ти, *ma petite*.

— Юпиии — казах аз. — А сега можем ли да се заемем за работа.

Той се усмихна със своята прекрасна, перфектна усмивка.

— Уредих среща с господаря на Брансън за тази вечер.

— Просто така? — казах аз.

— Нима не искаше да направя точно това? — в гласа му отново се промъкна онази развеселена нотка.

— Аха. Просто не съм свикнала да ми даваш точно това, което съм поискала.

— Бих ти дал всичко, което поискаш, *ma petite*, ако само ми позволиш.

— Исках да се разкараш от живота ми. Не изглежда да искаш да го направиш.

Той въздъхна.

— Не, *ma petite*, не искам да го направя.

Остави нещата дотам. Нямахте обвинения, че искам да излизам с Ричард вместо с него. Нямахте мъгливи заплахи за живота на Ричард. Беше някак странно.

— Намислил си нещо.

Той се обърна с разширени очи и дълги пръсти, допрени до сърцето му.

— *Moi?*^[1]

— Да, ти.

Поклатих глава и оставих нещата така. Беше намислил нещо. Познавах го достатъчно, че да разпозная знаците, но също така го познавах достатъчно, за да знам, че няма да ми каже, преди да е готов да го стори. Никой не пазеше тайни като Жан-Клод и никой друг нямаше толкова много. С Ричард нямаше измами. Жан-Клод живееше и дишаше с това.

— Трябва да се преоблека и да си събера багажа, преди да можем да тръгнем.

— Да смениш прелестната си червена пола, защо? Защото ми харесва ли?

— Не само заради това — отвърнах, — макар да признавам, че е плюс. Не мога да нося кобура за под панталоните, докато съм с пола.

— Няма да оспоря, че наличието на втори пистолет ще помогне за нашата малка демонстрация на сила утре вечер.

Спрях и се обърнах.

— Какво имаш предвид с това утре вечер?

Той разпери широко ръце.

— Твърде близо е до разсъмване, *ma petite*. Няма да имаме време дори да стигнем до леговището на господаря, преди слънцето да изгрее.

— Проклятие! — промълвих тихо и прочувствено.

— Свърших своята част, *ma petite*. Но дори и аз не мога да спра изгрева.

Наведох се към облегалката на двойното кресло, а ръцете ми стискаха краищата достатъчно силно, че да боли. Поклатих глава.

— Ще е твърде късно да го спасим.

— *Ma petite, ma petite* — той коленичи пред мен и погледна нагоре. — Защо това момче те тревожи толкова много? Защо животът му е толкова ценен за теб?

Погледнах надолу към перфектното лице на Жан-Клод, но нямах отговор.

— Не знам.

Той сложи своите ръце върху моите.

— Нараняваш се, *ma petite*.

Извадих ръце изпод неговите и ги кръстосах пред себе си. Жан-Клод остана коленичил, с ръце от двете ми страни. Беше твърде близо до мен и внезапно осъзнах колко къса е полата.

— Трябва да си събирам багажа — казах аз.

— Защо? Не харесваш ли стаята си?

Без да помръдне, изглеждаше някак по-близо. Можех да почувствам очертанията на тялото му по краката си като топлина.

— Мръдни се — казах му.

Той се облегна назад, сядайки върху петите си, и ме принуди да мина покрай него. Докато го правех, ръбът на полата ми се потърка в бузата му.

— Ти си такъв трън в задника.

— Толкова мило от твоя страна да го забележиш, *ma petite*. А сега кажи, защо напусках тази чудесна стая?

— Стаята се плаща от клиент, който вече не е клиент.

— И защо не е, *ma petite*?

— Насочих пистолет срещу него.

Очите му се разшириха, а лицето му се превърна в идеална маска на изненада. Маската изчезна и той ме погледна с древните си очи. Очи, които бяха виждали много, но все още не можеха да решат как да ме възприемат.

— Защо би направила подобно нещо?

— Щяха да застрелят мъж за нарушаване на границите на имот.

— А той нарушаваше ли ги?

— Технически погледнато, да.

Жан-Клод просто ме изгледа.

— Нима той не е имал право да защити собствената си земя?

— Не, не и ако това означава убийство на човек. Едно парче земя не заслужава да убиват заради него.

— Защитата на земите ни е била добре обосновано извинение за убийства от зората на времето, *ma petite*. Нима внезапно си променила правилата?

— Нямах намерение да стоя и да ги гледам как убиват човек за това, че е преминал по парче земя. Освен това смятам, че беше нагласено.

— Нагласено? Имаш предвид план да се убие човекът.

— Да.

— Ти беше ли част от този план?

— Може би бях примамката. Той можеше да почувства властта ми над мъртвите, която го е призовала.

— Това вече е интересно. Как се казва този мъж?

— Първо ми дай името на мистериозния вампир.

— Ксавие — каза той.

— Просто така. Защо не ми даде името по-рано?

— Не исках полицията да го получи.

— Защо не?

— Обясних ти. Сега ми кажи името на мъжа, когото си спасила тази вечер.

Гледах го и не исках да му го кажа. Не ми харесваше колко заинтересован беше от него. Но сделката си е сделка.

— Бувие. Магнус Бувие.

— Името не ми е познато.

— А трябва ли?

Той само ми се усмихна. Означаваше нищо и всичко.

— Ти си едно дразнещо копеле.

— Ах, та petite, как да ти устоя, когато ми шепнеш такива гальовни думи?

Изгледах го кръвнишки, което го накара да се усмихне по-широко. Имаше съвсем лек намек за подадени зъби.

Някой почука на вратата. Вероятно мениджърът, за да ми каже да се изнасям. Отправих се натам. Не си направих труда да гледам през шпионката, така че останах изненадана от човека, който стоеше пред вратата. Беше Лайънъл Баярд. Нима беше дошъл да ни изхвърли лично?

За момент останах неподвижна и просто го гледах. Той проговори пръв, прочиствайки нервно гърлото си.

— Госпожице Блейк, може ли да разговарям с вас за момент?

Държеше се адски възпитано за някой, който е дошъл да ни изрита.

— Слушам ви, г-н Баярд.

— Наистина не смятам, че фойето е правилното място да разискваме нещата.

Отстъпих встрани и го въведох в стаята. Той мина покрай мен и приглади вратовръзката си с ръце. Погледът му пробяга по Жан-Клод, който вече беше изправен. Жан-Клод се усмихна на Баярд. Приятно, очарователно.

— Не знаех, че имате компания, госпожице Блейк. Мога да дойда по-късно.

Затворих вратата.

— Не, г-н Баярд, всичко е наред. Казах на Жан-Клод за нашето недоразумение от тази вечер.

— Ах, да, ъм... — Баярд гледаше ту към него, ту към мен, сякаш не беше сигурен какво да каже.

Жан-Клод не просто седна на стола, а по-скоро изви тялото си около него. Движението беше почти котешко.

— Анита и аз нямаме тайни един от друг, г-н...

— Баярд, Лайънъл Баярд — той пристъпи напред и протегна ръката си към Жан-Клод.

Жан-Клод повдигна вежда, но я прие.

Ръкостискането изглежда накара Баярд да се почувства по-добре. Нормален жест. Той не знаеше какво представлява Жан-Клод. Не можех да разбера как е възможно да го гледа и да смята, че е човек. Бях виждала само един вампир, който можеше да мине за човек, и той въобще не беше такъв. Баярд се обърна отново към мен и нагласи очилата си, които не се нуждаеха от подобно нещо. Отново този дребен нервен жест. Нещо се готвеше.

— Какво има, Баярд? — попитах аз.

Бях затворила вратата и стоях облежната на нея със скръстени ръце.

— Тук съм, за да предложа най-искрените ни извинения за случилото се по-рано тази вечер.

Аз просто го гледах.

— Вие се извинявате на мен?

— Да. Г-н Стърлинг беше твърде разпален. Ако не бяхте вие, за да ни върнете към реалността, можеше да се случи голяма трагедия.

Опитах се да запазя лицето си безизразно. Искях да се нацупя или да изглеждам обърквана.

— Стърлинг не ми е ядосан?

— Точно обратното, госпожице Блейк. Благодарен ви е.

Не го повярвах.

— Наистина? — казах аз.

— О, да. Всъщност съм упълномощен да ви предложа бонус.

— Защо?

— За да се реваншираме за поведението ни от тази вечер.

— Поведението ви беше нормално — отвърнах аз.

Той се усмихна скромно. Изпълнението му беше искрено колкото фалшиви перли, но не беше и наполовина толкова реалистично.

— Колко голям е бонусът?

— Двадесет хиляди.

Останах облегната на стената и продължих да го гледам.

— Не.

Той примигна насреща ми.

— Моля?

— Не искам бонуса.

— Не съм упълномощен да предложа повече от двадесет хиляди, но бих могъл да разговарям с г-н Стърлинг. Може би той би могъл да го направи.

Поклатих глава и се отблъснах от стената.

— Не искам повече пари. Въобще не искам бонуса.

— Нима се отказвате, госпожице Блейк?

Мигаше толкова бързо, че помислих, че ще припадне. Идеята, че се отказвам, го притесняваше. Много.

— Не, не се отказвам. Но вие вече плащате огромна сума. Не е нужно да давате повече.

— Г-н Стърлинг просто е силно обезпокоен да не ви е обидил.

Оставих това без коментар. Твърде лесно.

— Кажете на г-н Стърлинг, че щях да имам по-високо мнение за извинението му, ако го беше поднесъл лично.

— Г-н Стърлинг е много зает мъж. Би дошъл лично, но имаше неотложни задачи.

Зачудих се колко често се налагаше на Баярд да се извинява от името на големия шеф. И колко често извинението беше заради заповед към друг лакей да застреля някого.

— Добре, предадохте съобщението. Кажете на г-н Стърлинг, че не ваденето на оръжие ще ме накара да се измъкна. Тази нощ разчетох гробището. Някои от труповете са по-близо до триста, отколкото до двестагодишни. Триста години, Лайънъл, това си е старо зомби.

— Можете ли да ги вдигнете? — той пристъпи по-близо, а ръцете му си играеха с реверите.

Почти нарушаваше личното ми пространство. Бих предпочела да имам Жан-Клод край себе си вместо него.

— Може би. Въпросът не е дали мога, а дали ще го направя, Лайънъл.

— Какво имате предвид?

— Излъгахте ме, Лайънъл. Подценихте възрастта на мъртвите с близо век.

— Не нарочно, госпожице Блейк, уверявам ви. Просто повторих онова, което ми бе казано от изследователския ни отдел. Не съм ви подвел нарочно.

— Да, бе.

Посегна, сякаш искаше да ме докосне. Отстъпих назад точно колкото бе нужно. Изглеждаше ужасно напрегнат. Отпусна ръката си.

— Моля ви, госпожице Блейк, не ви излъгах нарочно.

— Проблемът, Лайънъл, е, че не съм сигурна дали мога да вдигна толкова стари зомбита без човешко жертвоприношение. Дори и моите способности си имат граници.

— Толкова е хубаво да го знаем — каза Жан-Клод тихичко.

Намръщих му се, а той отвърна с усмивка.

— Ще се опитате, нали, госпожице Блейк?

— Може би. Още не съм решила.

Той поклати глава.

— Ще направим всичко по силите ни, за да компенсираме това недоглеждане, госпожице Блейк. Изцяло моя грешка е, че не направих повторна проверка на откритото от изследователския отдел. Има ли нещо, което бих могъл да направя, за да мога лично да ви компенсирам?

— Просто си вървете. Утре ще се обадя в офиса ви, за да обсъдим подробностите. Може да са ми нужни някои допълнителни... принадлежности, за да опитам вдигането.

— Всичко, всичко, което кажете, госпожице Блейк.

— Добре. Ще се обадя.

Отворих вратата и заставах до нея. Надявах се, че намекът ми ще е достатъчен. Така беше. Баярд се отправи към вратата и тръгна почти заднешком, като се извиняваше.

Затворих вратата и за момент останах на място.

— Този дребосък е намислил нещо — обади се Жан-Клод.

Обърнах се и го погледнах. Стоеше все така свит на стола и изглеждаше великолепно.

— Не ми трябва вампирски сили, за да го разбера.

— Нито на мен — отвърна той.

Изправи се от стола съвсем непринудено. Ако аз се бях свила по този начин, щях да съм схваната.

— Трябва да кажа на Лари, че може да спре да опакова. Не разбирам защо все още сме наети, но е така.

— Може ли някой друг да вдигне гробището?

— Не и без човешко жертвоприношение, а дори и с него не е сигурно.

— Нуждаят се от теб, *ma petite*. Съдейки по безпокойството на дребосъка, явно вдигането на мъртъвците е въпрос на живот и смърт.

— Заложени са милиони долари.

— Не мисля, че са заложени само пари — каза той.

Поклатих глава.

— Нито пък аз.

Той се присъедини към мен при вратата.

— Какви допълнителни принадлежности ще са ти нужни, за да вдигнеш тристагодишен труп, *ma petite*?

Свих рамене.

— По-голяма смърт. Първоначално смятах да използвам две кози — отворих вратата.

— А какво обмисляш да използваш сега?

— Може би слон.

Бяхме в коридора и той ме гледаше.

— Шегувам се. Честно. Освен това слоновете са застрашен вид. Мислех си примерно за крава.

Жан-Клод ме гледа в продължение на няколко много дълги момента, а лицето му беше много сериозно.

— Не забравяй, *ma petite*, че мога да кажа дали лъжеш.

— Какво се предполага да значи това?

— Имаше предвид казаното за слона.

Намръщих се. Какво можех да кажа?

— Добре де, но само за минутка. Не бих го причинила на слон. Казвам истината.

— Да, *ma petite*. Знам.

Всъщност нямах предвид онова, което бях казала за слона. Не и наистина. Просто беше най-голямото животно, за което можех да се сетя на прима виста. А и ако щях да се опитвам да вдигна няколко тристагодишни трупа, щях да имам нужда от нещо наистина голямо. Не вярвах една крава да стигне. По дяволите, не вярвах, че и стадо крави ще е достатъчно. Просто все още не бях измислила добра алтернатива.

Но без слонове, обещавам. Освен това можете ли да си представите как се опитвате да прережете гърлото на слон? Логистиката по самото задържане на слон неподвижен, докато го убивате, е потресаваща. Има причина повечето жертви да са с нашите размери или по-малки. Държат се неподвижни по-лесно.

— Не можем просто да изоставим Джеф с това чудовище — каза Лари.

Беше застанал в средата на тъмnozеления си килим. Жан-Клод седеше в ъгъла на кушетката, украсена със зелени мотиви. Изглеждаше развеселен като котка, която е открила много интересна мишка.

— Не го изоставяме — отвърнах аз. — Просто не можем да идем да го търсим тази вечер.

Той се завъртя и посочи с пръст Жан-Клод.

— Защо? Защото той казва така ли?

Усмивката на Жан-Клод се разшири. Определено се забавляваше.

— Провери си часовника, Лари. Скоро ще се съмне. Всички вампири ще похъркват в ковчезите си.

Лари поклати глава. Изражението на лицето му ми напомни за мен. Твърдоглаво, неискащо да приеме фактите.

— Трябва да направим нещо, Анита.

— Не можем да говорим с вампирите през деня, Лари. Просто така стоят нещата.

— И какво ще се случи с Джеф днес, докато чакаме слънцето да залезе?

Бледата му кожа беше станала почти бяла. Луничките му изглеждаха като кафяви мастилени петна. Бледите му сини очи блестяха като ядосани стъкла. Никога не бях виждала Лари толкова бесен. По дяволите, никога не го бях виждала ядосан.

Хвърлих един поглед на Жан-Клод, но той само ме изгледа. Трябваше да се оправям самичка. Не беше ли винаги така?

— Ксавие ще трябва да спи. Няма да може да нарани Джеф, щом слънцето изгрее.

Лари поклати глава.

— Ще успеем ли да го върнем навреме?

Искаше ми се да кажа „Разбира се“, но нямаше да лъжа.

— Не знам. Надявам се.

Мекото му бузесто лице беше застинало в упорита гримаса. Погледнах го и осъзнах защо толкова много хора ме подценяваха. Изглеждаше безобиден. По дяволите, той наистина си беше безобиден, но вече бе въоръжен и се учеше как да бъде опасен. И за пръв път видях на лицето му мрачна решителност. Бях планирала да не го взимам на срещата с господаря на Брансън. Но докато го наблюдавах, не бях сигурна, че ще ми позволи да направя подобно нещо. Тази нощ беше преживял първия си лов на вампири. До момента бях успявала да го държа настрана от суровата действителност, но това нямаше да продължи дълго. Бях се надявала, че ще се откаже от идеята да лови вампири. Докато се вирах в блестящите му очи, осъзнах, че аз съм тази, която се е самозаблуждавала. По свой собствен начин Лари беше също толкова твърдоглав, колкото и аз. Това си беше плашеща мисъл. Но тази вечер беше в безопасност.

— Не можеше ли просто да ме успокоиш? Да ми кажеш, че ще го намерим? — попита Лари.

Усмихнах се.

— Опитвам се да не те лъжа, ако мога да го избегна.

— За разнообразие щях да съм доволен да чуя лъжа — отвърна Лари.

— Съжалявам.

Той си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. Гневът му беше изчезнал просто така. Лари не знаеше какво е да използваш гнева си. Той не потъваше в черни мисли. Една от основните разлики между нас. Аз никога не прощавах на хората за каквото и да било. Със сигурност беше недостатък, но, по дяволите, всеки трябваше да има поне един.

На вратата се почука. Лари отиде да отвори.

Внезапно Жан-Клод се озова до мен. Не го бях видяла да се движи. Не бях чула кожените му ботуши да скърцат по килима. Нищо. Магия. Сърцето ми внезапно затуптя в гърлото.

— Пристъпвай тежко или нещо подобно, когато правиш това.

— Когато правя какво, *ma petite*?

Изгледах го ядосано.

— Това не беше някое от психономерцата, така ли?

— Не — отвърна той.

Тази единствена дума пропълзя по кожата ми като слаб прокрадващ се бриз.

— Проклет да си — казах тихо и прочувствено.

Той се усмихна.

— Този разговор сме го водили и преди, *ma petite*, твърде си закъсняла.

Лари беше затворил вратата.

— В коридора има един тип, който казва, че е с Жан-Клод.

— Тип или вампир? — попитах аз.

Лари се намръщи.

— Не е вампир, но ако имаш предвид човек, не бих стигнал толкова далече.

— Очакваш ли посетители? — попитах аз.

— Да, очаквам.

— Кого?

Той се приближи напето до вратата и постави ръка на дръжката.

— Някой, с когото вярвам вече си се срещала.

Отвори вратата със замах и отстъпи встрани, така че да ми предостави ясна гледка.

Джейсън стоеше пред отворената врата, спокоен и усмихнат. Беше висок точно колкото мен, нещо, което не е толкова често срещано при мъжете. Правата руса коса едва докосваше върха на яката му; очите му бяха с невинния син цвят на пролетно небе. Последният път, когато го бях видяла, се опитваше да ме изяде. Върколаците понякога правят такива неща.

Беше облечен с твърде голям черен пуловер, който стигаше почти до средата на бедрата му. Беше му се наложило да навие ръкавите около китките си. Панталоните му бяха кожени, пристегнати с върви отстриани от кръста до средата на прасците, където вървите

изчезваха в ботушите му. Бяха достатъчно разхлабени, че да се вижда бледа ивица плът чак до долу.

— Здравсти, Анита.

— Здравсти, Джейсън. Какво правиш тук?

Имаше благоприличието да изглежда засрамен.

— Аз съм новият домашен любимец на Жан-Клод — изрече думата сякаш бе нещо нормално. Ричард не би го казал по този начин.

— Не ми каза, че ще си доведеш компания — обърнах се към Жан-Клод.

— Ще се срещаме с господаря на града. Трябва да направим добро шоу.

— Значи върколак и какво... аз?

Той въздъхна.

— Да, *ma petite*, независимо дали носиш белезите ми, или не, повечето те смятат за мой човешки слуга — той вдигна ръка. — Моля те, Анита, знам, че не си мой слуга в техническия смисъл на думата. Но си ми помагала да защитя територията си. Убивала си, за да ме защитиш. Това е най-доброто определение на онова, което върши един човешки слуга.

— И какво? На срещата трябва да се преструвам, че съм твой слуга, така ли?

— Нещо подобно — отвърна той.

— Забрави.

— Анита, в този случай ми е нужна демонстрация на сила. Брансън беше част от територията на Николаос. Отказах се от нея, защото гъстотата на населението можеше да поддържа друга група. Но въпреки това беше моя земя, а сега не е. Някои гледат на това като на слабост, а не на практичност.

— И значи без никакви белези най-сетне си подсигури случай да играя ролята на човешкия ти слуга. Манипулативно копеле.

— Ти ме помоли да дойда, *ma petite* — в гласа му се прокрадна нотка топлина. Той пристъпи гордо към мен. — Правя ти услуга, не го забравяй.

— Не мисля, че ще ми позволиш да го забравя — отвърнах аз.

Той издаде груб звук, сякаш не можеше да намери думи, с които да изрази гнева си.

— Защо се занимавам с теб? Обиждаш ме постоянно. Има мнозина, които биха дали душата си за това, което ти предлагам.

Стоеше изправен пред мен, с очи като тъмни сапфири и кожа, бяла като мрамор. Кожата му блестеше, сякаш вътре в него имаше някаква светлина. Приличаше на жива скулптура от светлина, скъпоценности и камък.

Беше впечатляващ и плашещ, но го бях виждала и преди.

— Зарежи тия глупости с вампирските сили, Жан-Клод. Почти е съмнало. Нямах ли ковчег, скрит нейде, в който да пропълзиш?

Той се разсмя, но смехът не беше приятен, а горчив като докосването до стоманена тел. Нещо, което да дразни, а не да съблазнява.

— Багажът ни все още не е пристигнал, нали, вълчо мой?

— Не, господарю — отвърна Джейсън.

— Ковчегът ти не е пристигнал? — попитах аз.

— Или съм си избрал твърде немарлив въздушен транспорт, или... — той остави думите да увиснат, а изразът на лицето му бе насмешлив и приятен.

— Или какво? — попита Лари.

— Ma petite.

— Смяташ, че местният господар е взел ковчега ти.

— Наказание, задето съм влязъл в територията ѝ, без да спазя протоколните учтивости — гледаше към мен, докато го казваше.

— Предполагам, че вината е моя.

Той сви рамене по онзи вбесяващ начин.

— Можех да откажа, ma petite.

— Престани да се държиш толкова учтиво.

— Щеше ли да си по-щастлива, ако бях ядосан? — гласът му беше много кротък, докато го изричаше.

— Може би — отвърнах аз — щеше да ме накара да се чувствам по-малко виновна, но не го изрекох на висок глас.

— Върви на летището и намери багажа ни, ако можеш, Джейсън. Донеси го в стаята на Анита.

— Чакай малко. Няма да се нанесеш в стаята ми.

— Почти сутрин е, ma petite. Нямам избор. Утре ще си намерим друг подслон.

— Планирал си го.

Той се изсмя горчиво.

— Дори моята непочтеност има някакви граници, *ma petite*. Не бих останал без ковчега си по собствено желание толкова близо до разсъмване.

— Какво ще правиш без него? — попита Лари. Изглеждаше разтревожен.

Жан-Клод се усмихна.

— Не се страхувай, Лорънс, всичко, което ми е нужно, е мрак или по-точно липса на слънчева светлина. Самият ковчег не е абсолютно необходим, просто е по-сигурен.

— Никога не съм срещала вампир, който да не спи в ковчег — казах аз.

— Ако съм под земята, на сигурно място, не използвам ковчега си. Макар че, ако трябва да съм честен, веднъж щом дневната светлина ме намери, ставам безчувствен и бих могъл да спя и на легло от пирони, без да разбера.

Не бях сигурна, че му вярвам. Той се стараеше повече от мнозинството вампири да минава за човек.

— Съвсем скоро ще разбереш, че говоря истината, *ma petite*.

— Точно от това се опасявам — отвърнах аз.

— Можеш да спиш на кушетката, ако предпочиташ, но ти казвам сериозно, че веднъж щом се съмне напълно, ще съм безвреден, безпомощен, ако щещ. Няма да мога да те торозя, дори и да искам.

— И на какви други приказки за лека нощ трябва да повярвам? Виждала съм те да се движиш след разсъмване, скрит от светлината, но си беше съвсем наред.

— След поне осем часа сън, ако все още има дневна светлина, мога да се движа наоколо, вярно е, но се съмнявам, че ще останеш в леглото за осем часа. Имаш клиенти или нещо подобно, разследване на убийство, някаква работа, която ще те накара да излезеш и прочее.

— Ако те оставя сам, кой ще наблюдава да не дойде някоя камериерка и да дръпне завесите, превръщайки те в пържени картопки?

Усмивката се разшири.

— Притесняваш се за добруването ми. Поласкан съм.

Погледнах го. Изглеждаше приятен и развеселен, но това беше маска. Изражението му, когато не искаше да разберете какво си мисли,

но не иска да знаете, че не иска да разберете.

— Какво си намислил?

— За разнообразие нищо, *ma petite*.

— Да бе, повярвах ти.

— Ако намеря ковчега ще трябва да наема камион — каза Джейсън.

— Можеш да ползваш джипа ни — обади се Лари.

Изгледах го ядосано.

— Не, не може.

— Приеми, че е целесъобразно, *ma petite*. Ако на Джейсън му се наложи да наеме камион, може да се наложи да прекарам още един ден в леглото ти. Знам, че не го искаш.

В гласа му се прокрадваше веселие и скрита нотка на нещо друго. Може би беше горчивина.

— Аз ще карам — обади се Лари.

— Не, няма — възразих.

— Почти е съмнало, Анита. Всичко ще е наред.

Поклатих отрицателно глава.

— Не.

— Не можеш вечно да ме третираш като по-малък брат. Мога да карам джипа.

— Обещавам да не го изяждам — обади се Джейсън.

Лари протегна ръка за ключовете.

— Все някога трябва да ми се довериш.

Просто го изгледах.

— Обещавам да застрелям всичко, било то човек или чудовище, което ме заплашва докато съм навън — направи знака на бойскаутите, три пръста, вдигнати към небето. — После можеш да ми платиш гаранцията и да обясниш, че само съм изпълнявал заповеди.

Въздъгнах.

— Добре, по дяволите.

Дадох му ключовете.

Той ми се ухили.

— Благодаря.

Поклатих глава.

— Просто се върни бързо, става ли?

— Както кажеш.

— Разкарай се и бъди внимателен.

Лари излезе, следван по петите от Джейсън. Взирах се във вратата, след като се затвори и се чудех дали не трябваше да отида с тях. Лари щеше да побеснее, но побеснял е по-добре от мъртъв. По дяволите, ставаше дума за проста задача: отидете до летището и вземете ковчега. Какво би могло да се обърка, при положение, че оставаше по-малко от час тъмнина? Мамка му.

— Не можеш да го защитиш, Анита.

— Мога да се опитам.

Жан-Клод отново сви рамене по онзи вбесяващ начин, който означаваше едновременно всичко, което поискате да значи, и нищо.

— Ще се оттеглим ли в стаята ти, *ma petite*?

Отворих уста да му кажа, че би могъл да спи при Лари, но не го направих. Не вярвах, че би си похапнал от Лари, но знаех със сигурност, че не би посегнал на мен.

— Разбира се — отвърнах аз.

Изглеждаше леко изненадан, сякаш очакваше, спор. Но тази вечер нямах повече сили за спорове. Можеше да получи леглото. Аз щях да се настаня на кушетката. Какво би могло да е по-невинно от това? Монахините рокерки от ада, но едва на второ място.

[1] Аз? (фр. ез.) — Б.пр. ↑

Когато се прибрахме в стаята ми, вече можех да почувствам как зората се притиска към прозорците като хладна ръка. Беше съвсем близо. Жан-Клод ми се усмихна.

— Първият път, в който успявам да споделя хотелска стая с теб и да няма време за нищо — той въздъхна преувеличено. — Нещата с теб никога не вървят както ги планирам, ma petite.

— Може това да е намек — отвърнах аз.

— Възможно е — той хвърли един поглед към дръпнатите завеси. — Трябва да вървя, ma petite. До мръкнало.

Затвори вратата на спалнята леко забързано. Можех да почувствам как прииждащата светлина се притиска в сградата. През годините, откакто ловувам вампири забелязах, че започвам да усещам зазоряването и залеза. Имало е случаи, в които съм прескачала от една опустошителна ситуация в друга, само и само да остана жива, докато този мек нарастващ натиск на светлината успее да залее небето и да спаси задника ми. За пръв път се зачудих какво ли е да я виждаш като заплаха, вместо като благословия.

След като затвори вратата, осъзнах, че куфарът ми е в спалнята. Проклятие. Поколебах се и накрая почуках. Нямаше отговор. Открехнах вратата, а после я отворих широко. Не беше в стаята. От банята се чуваше шум на течаща вода. Изпод вратата ѝ се виждаше светлина. Какво правят вампирите в банята? По-добре да не знам.

Грабнах куфара си от пода и го изнесох преди вратата на банята да успее да се отвори. Не исках да го виждам отново. Не исках да виждам какво се случва с него, когато слънцето изгрее.

Щом слънцето изгря достатъчно, че да пулсира зад дръпнатите завеси като бледо лимонова течност, се преоблякох в тениска и дънки. Имах халат, но ако трябваше да посрещам Лари и Джейсън, предпочитях да съм облечена в някакви панталони.

Обадих се на рецепцията за допълнителни одеяла и възглавница. Никой не направи проблем за това, че звъня петнадесетина минути

след зазоряване и че моментът да искам спално бельо е странен. Просто донесоха нещата. Истинска класа. Камериерката дори не погледна към затворената врата на спалнята.

Постлах одеялото на кушетката и я загледах. Беше хубава кушетка, но не изглеждаше страшно удобна. Е, какво пък, целомъдрието си имаше цена. Разбира се, може би не целомъдрието ме държеше извън спалнята. Ако в съседната стая се беше свил Ричард, само нравствената ми твърдост би ме удържала. С Жан-Клод... Никога не го бях виждала след зазоряване, когато бе мъртъв за света. Не бях сигурна, че искам да го видя. Знаех, че не искам да се сгуша до него, докато топлината напуска тялото му.

На вратата се почука. Поколебах се. Вероятно беше Лари, но все пак... Отидох до вратата с браунинга в ръка. Миналата нощ Боу извади пушка-помпа. Параноя или предпазливост; понякога е трудно да се открие разликата.

Застанах от едната страна на вратата и казах:

— Да.

— Анита, ние сме.

Спуснах предпазителя и пъхнах дулото на браунинга отпред в дънките. Беше твърде голямо оръжие, че да се носи във вътрешния кобур под панталоните, но за временно прибиране вършеше работа.

Отворих вратата.

Лари се беше облегнал на рамката и изглеждаше разчорлен и уморен. В едната си ръка държеше торбичка на „Макдоналдс“, а в другата — четири чаши, сложени в един от онези стиропорни държачи. В две от чашите имаше кафе, а в останалите — сода.

Джейсън стискаше по един голям кожен куфар под всяка мишница, доста по-малък очукан куфар в дясната си ръка и втора торбичка от „Макдоналдс“ в лявата. Не изглеждаше уморен. Един от хората, които изглеждат свежи сутрин, дори и когато не са спали въобще. Беше отвратително. Очите му пробягаха по пистолета, затъкнат на кръста ми. Забеляза го, но не изкоментира. Точка в негова полза.

Лари дори не примигна по посока на оръжието.

— Храна? — попитах аз.

— Не ядох кой знае колко снощи, а и Джейсън също беше гладен — отвърна Лари.

Влезе вътре и остави напитките и храната на бара. Никой от нас не пиеше, не беше лошо да го използваме за нещо.

Джейсън влезе странично през вратата с куфарите и храната, но не личеше да му е особено трудно. Въобще не се напрягаше, докато носеше всичкия този багаж.

— Фукльо — казах аз.

Той остави нещата на пода.

— Това дори не се приближава до фукането.

Заклучих след тях.

— Предполагам, че можеш да донесеш ковчега с една ръка.

— Не, но не защото е тежък. Просто е твърде дълъг. Балансът не е добър.

Страхотно. Супер върколак. Въпреки че според това, което ми беше известно, всички ликантропи можеха да вдигат такава тежест. Може би Ричард беше способен да вдига ковчези с една ръка. Не беше успокояваща мисъл.

Джейсън започна да подрежда храната върху бара. Лари вече се бе покатерил на единия от високите столове. Слагаше захар в едно от кафетата.

— Нима просто оставихте ковчега във фоайето? — попитах аз.

Трябваше да оставя браунинга на бара, за да седна. Талията ми беше твърде ниска, за да го оставя запасан в панталоните. Лари постави неотвореното кафе пред мен.

— Липсва.

Изгледах го.

— Намерихте куфарите, но не и ковчега?

— Аха — отвърна Джейсън, докато приключваше с разпределянето на храната на три купчини.

Побутна част от нея към двама ни, но лъвският пай остана пред него.

— Как можеш да ядеш толкова рано сутрин?

— Винаги съм гладен — отвърна той.

Погледна ме някак очаквателно. Оставих го без коментар. Беше твърде лесно.

— Хайде де, извиних ти се за онзи случай — каза той.

— Не изглеждаш особено притеснен.

Той сви рамене и се отпусна на един от столовете.

— Какво искаш да ти кажа? Станах свидетел на някои адски сбъркани неща, откакто се превърнах във върколак. Ако изпадах в истерия всеки път, когато нещо се обърка, всеки път щом някой, когото познавам умре, досега да съм влязъл в лудницата.

— Мислех, че двубоите за доминация в глутницата не са до смърт, освен тези за водачество — казах аз.

— Хората забравят — отвърна той.

— Ще трябва да говоря с Ричард, щом се върна в града. Нищо от това не ми е било споменавано.

— Няма какво да се споменава — отвърна Джейсън. — Просто работа, както обикновено.

Страхотно.

— Някой видял ли е кой е взел ковчега?

Отговори ми Лари, чийто глас беше вял, въпреки кофеина и захарта. Това е максимумът, който може да се постигне при пълна липса на сън.

— Никой не е видял нищо. Всъщност единственият тип от нощната смяна каза: „Обърнах се само за секунда и вече го нямаше. Само багажът стоеше на място.“

— Проклятие — казах аз.

— Защо им е да взимат ковчега? — попита той.

Изпи по-голямата част от кафето си. Яйчената му поничка стоеше недокосната. Бяха сложили пред мен купчина малки палачинки и тубичка със сироп.

— Закуската ти изстива — обади се Джейсън.

Твърде много се забавляваше. Намръщих се насреща му, но отворих кафето си. Не исках храната.

— Смятам, че Господарят демонстрира мускули. Ти как смяташ, Джейсън? — попитах с нехаен тон.

Той ми се усмихна в отговор с уста, пълна с храна и след като преглътна, отговори:

— Мисля каквото Жан-Клод иска да мисля.

Може би тонът ми беше твърде нехаен. Трябваше да зарежа лукавството, и без това не ме биваше особено.

— Да не би да ти е казал да не разговаряш с мен?

— Не, просто да внимавам какво говоря.

— Той ти казва „скачай“ и ти го питаш „колко високо“, така ли?

— Така.

Хапна малко от бърканите яйца, а изражението на лицето му беше спокойно.

— Това не те ли притеснява?

— Не аз определям правилата, Анита. Не съм алфа или нещо подобно.

— И не те притеснява? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Понякога ме притеснява, но не мога да направя нищо по въпроса. Защо да се боря?

— Това въобще не го разбирам — обади се Лари.

— Нито пък аз.

— Не е нужно да го разбирате — отвърна Джейсън. Надали беше на повече от двадесет години, но погледът в очите му не беше млад. Беше поглед на някой, който е видял много, направил е много и не всичко е било приятно. Беше погледът, за който се ужасявах, че някой ден ще се появи и на лицето на Лари. Бяха почти на една възраст, но какво бяха причинили на Джейсън, че да има такива измъчени очи?

— Какво ще правим сега? — попита Лари.

— Вие сте експертите по вампирите. Аз съм просто домашният любимец на Жан-Клод.

Каза го, сякаш въобще не го притесняваше. Мен би ме притеснявало. Поклатих глава.

— Ще се обадя на ченгетата, после ще поспя малко.

— Какво ще им кажеш? — попита Джейсън.

— Ще им кажа за Ксавие.

— Жан-Клод каза ли ти, че можеш да съобщиш на полицията?

Погледнах го.

— Не съм му искала разрешение.

— На Жан-Клод няма да му хареса, че намесваш полицията.

Просто го изгледах.

Той примигна насреща ми.

— Не го прави само защото казах това, моля те.

— Познава те твърде добре за някой, който те е срещал само два пъти — обади се Лари.

— Три пъти — отвърнах аз. — В два от трите случая се опита да ме изяде.

Очите на Лари се разшириха леко.

— Шегуваш се.

— Тя просто изглежда толкова вкусна — каза Джейсън.

— Достатъчно те търпях — заявих.

— Какъв е проблемът? И Жан-Клод, и Ричард те закачат.

— Излизам и с двамата — отвърнах аз. — С теб не го правя.

— Може би просто си падаш по чудовища. Мога да съм толкова страшен, колкото и следващият тип.

Изгледах го.

— Не, не можеш. Затова не си алфа. Затова си домашният любимец на Жан-Клод, защото не си достатъчно страшен.

Нещо пробяга през бледите му сини очи. Нещо ядосано и опасно. Както си стоеше с вилица с бъркани яйца в едната ръка и кола в другата, внезапно се промени. Беше трудно да се обясни с думи, но накара косъмчетата по врата ми да настръхнат.

— Успокой се, вълченце — казах аз.

Гласът ми беше мек, внимателен. Стоях на по-малко от една крачка разстояние от него. От толкова близо можеше лесно да ми скочи. Браунингът беше на няколко сантиметра от ръката, но бях наясно, че е безсмислено. Можеше и да успея да сграбча оръжието, но никога нямаше да успея да го насоча навреме. Бях го виждала как се движи и не бях достатъчно бърза. Липсата на сън ме правеше доверчива или глупава. Все тая.

От него се разнесе ниско проточено ръмжене. Пулсът ми се ускори леко.

Внезапно пистолетът на Лари се озова до носа ми, насочен към лицето на върколака.

— Недей — каза той.

Гласът му беше нисък и равен, и адски сериозен. Плъзнах се от стола, взимайки браунинга със себе си. Всъщност не исках пистолетът на Лари да гръмне толкова близо до лицето ми.

Насочих с една ръка почти нехайно собственото си оръжие към гърдите на Джейсън.

— Никога повече не ме заплашвай.

Джейсън ме гледаше. Звярът му се таеше зад очите като вълна, носеща се към брега.

— Ако започнеш да се окосмяваш, няма да чакам да разбера дали блъфираш — казах аз.

Едното коляно на Лари беше на стола на бара, а пистолетът оставаше все така спокойно насочен. Надявах се да не падне от стола и по случайност да простреля Джейсън. Ако го застреляше, исках да има причина.

Раменете на Джейсън се отпуснаха. Разтвори ръце и остави вилницата и напитката на бара. Затвори очи и за около минута остана съвсем неподвижен. Двамата с Лари чакахме с насочени пистолети. Очите на Лари за момент се отклониха в моя посока. Поклатих глава.

Джейсън отвори очи и въздъхна дълбоко. Отново изглеждаше нормален, а напрежението бе изчезнало. Ухили се.

— Трябваше да опитам.

Отстъпих още една крачка, така че гърбът ми да е опрян до стената. Вече извън обсег, наведох оръжието. Лари се поколеба, но последва примера ми.

— Е, опита се и сега какво?

Той сви рамене.

— Ти си доминираща над мен.

— Просто така — казах аз.

— Щеше ли да си по-щастлива, ако те бях накарал да се биеш с мен?

Поклатих отрицателно глава.

— Но аз я подкрепих — обади се Лари. — Тя не го направи сама.

— Няма значение. Ти си й предан и би рискувал живота си за нея. Да си доминантен означава много повече от мускули или оръжия.

Лари изглеждаше объркан.

— Какво имаш предвид под доминантен? Чувствам се, сякаш изпускам част от разговора.

— Защо се опитваш толкова силно да не си човек, Джейсън? — попитах аз.

Той се усмихна и отново се зае със закуската си.

— Отговори ми, Джейсън.

Той дояде яйцата и отвърна:

— Не.

— Какво става? — попита Лари.

— Психоигрички — отвърнах му.

Лари изсумтя раздразнено.

— Обяснете ми защо трябваше да насочваме оръжие срещу някой, който, предполага се, е на наша страна.

— Жан-Клод не спира да ми повтаря, че Ричард е човек, колкото и той. Малкото представление на Джейсън цели да го подчертае. Нали така, вълченце?

Джейсън дойде останалата част от храната си, сякаш ни нямаше в стаята.

— Отговори ми.

Той се завъртя на стола, така че лактите му останаха назад.

— В момента имам твърде много господари, Анита. Не ми е нужен още един.

— А пък аз имам твърде много чудовища, които ми се бъркат. Не включвай и себе си в списъка, Джейсън.

— Списъкът кратък ли е? — попита той.

— Непрекъснато се скъсява.

Той се усмихна и се плъзна от стола.

— Само аз ли съм уморен?

Двамата с Лари го изгледахме. Върколакът не изглеждаше уморен, но не можех да кажа същото за нас, обикновените хора.

Джейсън нямаше да отговори на въпросите ми, а те не бяха достатъчно важни, че да го застрелям. Патова ситуация.

— Добре, къде ще спиш? — попитах аз.

— Ако ми вярваш, че няма да го изям, в стаята на Лари.

— Няма начин.

— Искаш да остана тук с теб?

— Казах му, че може да остане в стаята ми, докато пътувахме — обади се Лари.

— Това беше преди да започне с върколашките глупости — казах аз.

Лари сви рамене.

— В леглото ти е Господарят на града. Мисля, че мога да се справя с един върколак.

Аз не смятах така. Но не исках да го обсъждаме пред върколака.

— Не, Лари.

Той моментално се ядоса.

— Какво трябва да направя, че да се докажа пред теб?

— Остани жив — отвърнах аз.
— Какво значи това?
— Ти не си убиец, Лари.
— Имах желание да го застрелям — отвърна той сочейки към ухиления върколак.
— Знам.
— Понеже не стрелям, по който ми падне, не ми вярваш, че мога да се оправям сам?
Въздъгнах.
— Лари, моля те. Ако Джейсън се превърне наред деня и те убие, няма да мога да живея със себе си.
— А ако убие теб? — попита Лари.
— Няма.
— Защо не?
— Защото Жан-Клод ще го убие. Ако те нарани, аз ще го убия, но не знам дали Жан-Клод би отмъстил за теб. Джейсън се страхува от Жан-Клод много повече, отколкото от мен. Нали така, Джейсън?
Джейсън беше седнал на края на кушетката.
— О, да.
— Не знам защо — каза Лари. — Ти си тази, която убива за Жан-Клод. Той сякаш никога не убива някого лично.
— Лари, от кого би се страхувал повече, от Жан-Клод или от мен?
— Ти не би ме наранила — отвърна той.
— Ако трябваше да се изправиш срещу един от нас, кого би предпочел?
Лари ме гледа дълго време. Гневът от очите му изчезна, заменен от нещо уморено и старо.
— Него.
— Защо, за Бога? — попитах аз.
— Виждал съм да убиваш много хора, Анита. Много повече, отколкото Жан-Клод. Той може и да се опита да ме уплаши до смърт, но ти просто би ме убила.
Зяпнах съвсем леко.
— Ако наистина вярваш, че съм по-опасна от Жан-Клод, значи не си внимавал.
— Не казах, че си по-опасна. Казах, че ще ме убиеш по-бързо.

— Затова не се страхувам от Анита толкова, колкото от Жан-Клод — обади се Джейсън.

Лари го погледна.

— Какво имаш предвид?

— Всичко, което тя ще направи, е да ме убие бързо и чисто. Жан-Клод няма да ме убие бързо, нито пък лесно. Ще се погрижи да боли.

Двамата мъже се взираха един в друг. Логиката и на двамата звучеше убедително. Аз бях на страната на Джейсън.

— Ако наистина вярваш в това, което каза, Лари, значи не си виждал достатъчно вампири.

— Как ще видя достатъчно вампири, ако продължаваш да ме държиш на една ръка разстояние, Анита?

Наистина ли го бях държала толкова настрани? Нима прекалявах в желанието си да го защитя? Позволявах му да види собствената ми безпощадност, но не и тази на Жан-Клод?

— Освен това утре вечер идвам с теб при Господаря. Вече няма да ме държиш настрани.

— Прав си — отвърнах аз.

Отговорът изглежда изненада и двамата.

— Ако наистина вярваш, че бих убила някой по-бързо, отколкото Жан-Клод, значи съм прекалила със защитата си. Трябва да разбереш колко опасни са, Лари. Колко смъртоносни са, или някой ден няма да съм наоколо и ще те убият.

Поех си дълбоко въздух и го изпуснах бавно. Стомахът ми бе свит от страх. Страх, че ще убият Лари, защото съм го държала настрани. Това беше нещо, което не бях преценила.

— Хайде, Джейсън — каза Лари.

Джейсън се изправи.

— Не. Утре можеш да нагазиш до колене във вампири, докато те наблюдавам. Но докато не разбереш колко опасни са чудовищата, не искам да оставаш насаме с тях.

Очите му бяха ядосани, наранени. Бях подкопала увереността и самоуважението му. Но... какво друго можех да направя?

Лари се завъртя рязко на пети и излезе. Не спори. Не каза довиждане. Затръшна вратата след себе си, а аз се преборих с желанието да го последвам. Какво можех да кажа? Наведох чело към вратата и прошепнах:

— По дяволите.

— Ще получа ли кушетката? — попита Джейсън.

Обърнах се и се облегнах на вратата. Все още държах браунинга в ръка, макар вече да не бях сигурна защо. Започвах да се уморявам и да ставам немарлива.

— Не, аз получавам кушетката.

— В такъв случай, къде искаш да се настаня аз?

— Не ми пука, само не близо до мен.

Той поглади с ръце краищата на одеялото и прокара тъканта между пръстите си.

— Ако ще спиш тук, ще се ориентирам към леглото.

— Заето е — отвърнах аз.

— Колко е голямо?

— Огромно, но какво значение има?

— Жан-Клод няма да има нищо против, ако го споделя с него. Би предпочел да си ти, но... — той сви рамене.

Погледнах към него, към спокойното му, приятно лице.

— Това първият случай, в който споделяш леглото с Жан-Клод ли ще е?

— Не.

Изглежда нещо се бе изписало на лицето ми, защото той свали високата яка на пуловера си достатъчно, за да видя двете следи от зъби. Отблъснах се от стената и се приближих. Достатъчно, за да видя, че ухапването беше почти заздравяло.

— Понякога обича лека закуска, когато се пробуди — отвърна Джейсън.

— Исусе.

Джейсън пусна яката и тя покри белега, сякаш го нямаше. По същия начин, по който бихте прикрили смучка. Джейсън стоеше на място и изглеждаше безвреден. Беше висок точно колкото мен и имаше лицето на добре осведомен ангел.

— Ричард не позволяваше на Жан-Клод да се храни от него — казах аз.

— Не.

— Не. И това е всичко, което имаш да кажеш?

— Какво искаш да кажа, Анита?

Замислих се за секунда.

— Искам да си вбесен. Ядосан.

— Защо?

Поклатих глава.

— Отивай да спиш, Джейсън. Изморяваш ме.

Той се отправи към стаята, без да продума повече. Не погледнах да видя дали се е променил във вълк и се е свил на килима или е пропъзлял в леглото до трупа. Не беше моя работа или поне не беше нещо, което исках да видя.

Поставих браунинга под възглавницата със спуснат предпазител. У дома, при наличието на специалния кобур, който бях добавила на рамката на леглото, предпазителят щеше да е вдигнат. Но тук щеше да изглежда доста тъпо, ако случайно се прострелях през нощта — деня — в опит да се защитя от върколаци.

Поставих файърстара под възглавницата на кушетката също със спуснат предпазител. При обичайни обстоятелства би стоял в багажа ми, но се чувствах леко несигурна.

Ножовете бяха в багажа. Ситуацията не беше достатъчно опасна, че да ги нося в леглото. Освен това не бяха особено удобни, не и за спане.

Точно се бях настанила удобно за един целодневен сън, когато осъзнах, че не се бях обадила на специален агент Бранфорд. Проклятие. Отметнах одеялото и се отправих към телефона, само по тениска и бикини. Да, браунингът беше с мен. Не върши особена работа да имаш оръжие, ако не го носиш със себе си.

Набрах номера, но нямаше отговор. Представете си. Нима всички не работеха по 24 часа в денонощието? Имах номера на пейджъра му. Дали новината за Ксавие можеше да почака? Ако имаха името, дали това би помогнало? Агент Бранфорд беше показал съвсем ясно, че съм персона нон грата. Първо Фриймънт ме беше отстранила, след това семейство Куинлан заплашваха да съдят всичко и всеки, освен ако не бъда държана настрана от случая. Бях свършила толкова впечатляваща работа по опазването на семейството им, че не искаха повторение. Изглежда смятаха, че ще причиня смъртта на сина им. Представете си само.

Имах номера на пейджъра на Бранфорд. Беше ми дал ясни заповеди, ако открия нещо, да го съобщя само на него и на никой друг. Това ме караше да не искам да му кажа каквото и да било. Но пък коя бях аз да твърдя, че ФБР нямат вампирско досие, скрито нейде? Може би името щеше да означава нещо за тях. Може би щеше да им помогне

да открият Джеф. Освен това Жан-Клод не ми беше казал да не съобщавам името на Ксавие на ченгетата. Използвах номера на пейджъра и оставих собствения си телефон. Сега имах избор дали да ида обратно в леглото и да оставя обаждането му да ме пробуди, или да поседна и да почакам няколко минути. Изчаках.

След по-малко от пет минути телефонът иззвъня. Харесват ми хора, които отговарят бързо на пейджъра си. Казах „Ало“, в случай, че не беше той. Той беше.

— Специален агент Брадфорд. Този номер беше изписан на пейджъра ми — гласът беше натезал от сън.

— Анита Блейк е.

За момент последва мълчание.

— Знаете ли кое време е?

— Все още не съм си легнала, така че да, знам кое време е.

Отново мълчание.

— Какво искате, госпожице Блейк?

Поех си дълбоко въздух и го изпуснах бавно. Нямах да помогне, ако се ядосам.

— Имам вероятно име за вампира, който избива деца.

— Какво е то?

— Ксавие.

— Фамилия?

— По правило вампирите нямат фамилия.

— Благодаря ви за името, госпожице Блейк. Как го открихте?

Замислих се за няколко секунди. Не ми хрумна добър отговор:

— Може да се каже, че ми попадна.

— Защо ли не го вярвам, госпожице Блейк. Мисля, че тази вечер изяснихме нещата достатъчно ясно. Вие не трябва да се замесвате в този случай по никакъв начин.

— Вижте, можех и да не се обадя, но искам Джеф Куинлан да бъде върнат жив. Сметнах, че ФБР би могло да използва името на вампира, който го е отвлякъл.

— Искам да знам как открихте името.

— От информатор.

— Бих искал да разговарям с този информатор.

— Не — отвърнах аз.

— Нима укривате информация, касаеща федерално разследване, госпожице Блейк?

— Не, агент Брадфорд, превъзмогавам себе си, за да споделя информация.

Той отново замълча.

— Добре, госпожице Блейк, права сте. Благодаря ви за името. Ще го проверим в компютрите.

— Този вампир има дълга практика на нараняване на момчета в юношеска възраст. Педофил е.

— Мили Боже, вампир педофил! — Най-сетне звучеше искрено заинтересован от това, което казвам. — И държи момчето на семейство Куинлан.

— Да — отвърнах аз.

— Наистина бих искал да разговарям с вашия източник.

— Леко е стеснителен, когато става дума за полицията.

— Бих могъл да настоявам, госпожице Блейк. Имаме доклади, че снощи е пристигнал частен самолет и от него е бил разтоварен ковчег. Регистриран е на името на „Ж. К. Корпорейшън“. Изглежда притежават доста свързани с вампирите предприятия все в Сейнт Луис. Знаете ли нещо по въпроса, госпожице Блейк?

Да излъжа ФБР звучеше като лоша идея, но нямах представа какво ще направят с истината. Федералните разследват вампирско престъпление и внезапно в града пристига нов вампир. Най-малкото, което щяха да направят, бе да искат да го разпитат. Най-лошото... ами имаше го случаят с вампира в Мисисипи, който случайно бил преместен в килия с прозорец. Слънцето изгряло и... препържен вампир. Един адвокат от Асоциацията за гражданските свободи на американците съди ченгетата и спечели, но това не върна вампира. Естествено, мъртвият вампир беше един от новопревърнатите. Жан-Клод би избягал съвсем лесно, но бягането от закона чрез използване на вампирски сили би довело до заповед за ареста му. Нещо подобно на това, което се случваше с Магнус.

Освен това снощи вампир беше убил полицаи. Възможно беше полицията да не е особено внимателна с каквито и да било вампири. В крайна сметка полицаите са само хора.

— Там ли си, Блейк?

— Да.

— Не отговори на въпроса ми.

— Къде е бил доставен ковчегът? — попитах аз.

— Не е бил доставян. Просто е изчезнал.

— И какво искаш от мен?

— С него е имало и някакъв багаж. Бил е взет неотдавна от двама млади мъже. Описанието на единия от тях прилича на Лари Къркланд.

— Нима?

— Да.

И двамата стояхме в мълчание и чакахме някой да каже нещо.

— Бих могъл да изпратя неколцина агенти в стаята ти.

— В стаята ми няма ковчези, агент Брадфорд.

— Сигурна ли си, Блейк?

— Кълна се в Господ.

— Знаеш ли кой управлява „Ж. К. Корпорейшън“?

— Не.

Беше истина. Преди Брадфорд да ми каже за нея, дори не бях чувала за „Ж. К. Корпорейшън“. Щеше да е просто предположение, ако бях казала, че е собственост на Жан-Клод. Добре де, самозалъгвах се, но какво от това?

— Знаеш ли къде е бил доставен ковчегът? — попита той.

— Не.

— Щеше ли да ми кажеш, ако знаеше?

— Ако това щеше да помогне да откриете Джеф Куинлан, можеш да се обзаложиш, че щях.

— Добре, Блейк, но без повече помощ. Стой далече от този случай. Когато открием вампирите, ще те повикаме и можеш да си свършиш работата. Ти си ловец на вампири, не ченге. Опитай се да го запомниш.

— Добре — отвърнах аз.

— Чудесно. Сега смятам да си доспя. Предлагам да направиш същото. Днес ще открием вампирите, Блейк. И нека просто да кажем, че не вярвам на всичко, което каза Фриймънт. Ще ти се обадим за убийството.

— Благодаря.

— Лека нощ, Блейк.

— Лека нощ, Брадфорд.

Затворихме едновременно. Постоях така около минута докато осмисля нещата. Какво щяха да направят, ако откриеха Жан-Клод в стаята ми? Бях виждала как ченгетата хвърлят вкочанен вампир в чувал за трупове и го транспортират в участъка, където изчакват до падането на нощта, за да го разпитат. Бях сметнала, че е лоша идея, защото вампирът щеше да се събуди вбесен. Така и стана. В крайна сметка го убих. Все още се чувствах зле заради това убийство. Беше случай извън пределите на щата. Местните полицаи ме бяха поканили като съветник. Щом открихме вампира, престанаха да се вслушват в съветите ми. Напомняше ми на настоящата ситуация. Онзи вампир също беше доведен само за разпит.

Внезапно се почувствах уморена. Сякаш събитията от изминалата нощ ме удариха изведнъж, като всепомитаща вълна. Доспа ми се. Трябваше да си легна. Не можех да помогна нито на Джеф Куинлан, нито на който и да било друг, ако не поспях поне няколко часа. Освен това можеше федералните да го открият. И по-странни неща са се случвали.

Оставих съобщение на рецепцията да ме събудят по обяд и се свих под одеялото. Браунингът убиваше под възглавницата ми. Поне не чувствах файърстара под възглавничката на кушетката. Почти ми се прииска да бях извадила Зигмунд, моят плюшен пингвин, но някак си идеята Жан-Клод или Джейсън да ме открият, заспала с играчка пингвин, ме притесняваше почти толкова, колкото опитите им да ме изядат. Тежка е цената на мачовизма.

21

Някой тропаше по вратата. Отворих очи и погледът ми попадна на стая, изпълнена с мека, приглушена слънчева светлина. Завесите тук не бяха и наполовина толкова плътни, колкото онези в спалнята. Поради което аз бях тук, а Жан-Клод там.

С мъка навлякох дънките, които бях оставила на пода и изкрещях:

— Идвам.

Тропането престана, след това прозвуча сякаш са изритали вратата. Нима ставаше дума за събуждане от страна на федералните? Отправих се да отворя с браунинг в ръка. Някак не смятах, че от ФБР ще са толкова груби. Застанах от едната страна на вратата и попитах:

— Кой е?

— Доркас Бувие — тя отново изрита вратата. — Отвори проклетата врата.

Надзърнах през шпионката. Наистина беше Доркас Бувие или злата ѝ близначка. Не се виждаше оръжие. Вероятно бях в безопасност. Прибрах браунинга под тениската в колана на дънките. Тениската беше голяма и стигаше до средата на бедрата ми. Скриваше пистолета, че и отгоре.

Отключих вратата и застанах встрани. Доркас я отвори със замах и я остави да се люлее зад себе си. Затворих я и я заключих, а после се облегнах и я изгледах.

Доркас крачеше из стаята като някаква екзотична котка. Дългата ѝ до кръста кестенява коса се развяваше като завеса, докато се движеше. Най-накрая се обърна и ме погледна заплашително с морскозелените си очи, които бяха огледален образ на очите на брат ѝ. Зениците се бяха свили до размерите на топлийки, в резултат на което ирисите ѝ изпълваха очите и я правеха да изглежда почти сляпа.

— Къде е той?

— Къде е кой? — попитах аз.

Тя ме изглежда лошо и се отправя към вратата на спалнята. Не успях да стигна до нея навреме, за да я спра, а все още няхах желание да я застрелям.

Когато стигнах до нея, вече беше влязла две стъпки навътре, гърбът ѝ беше изправен и се взираше в леглото. Струваше си да се взира.

Жан-Клод лежеше по гръб, тъмните винени чаршафи бяха вдигнати до средата на гърдите му. Едното рамо и една бледа, бледа ръка бяха изпънати наред с тъмните чаршафи. В полумрака косата му се сливаше с възглавницата и правеше лицето му да изглежда бяло и почти неземно.

Джейсън беше легнал върху стомаха му. Единствените части от него под чаршафите бяха един крак и едва-едва покрития задник. И да носеше някакви дрехи, не можех да ги видя. Изправи се на лакти и се обърна към нас. Русата коса беше паднала пред лицето му и примигваше, сякаш е бил дълбоко заспал. Усмихна се, щом видя Доркас Бувие.

— Това не е Магнус — каза тя.

— Не — отвърнах аз, — не е. Искаш ли да поговорим в другата стая?

— Не излизайте само заради мен — каза Джейсън и се претърколи на един лакът. Копринените чаршафи се плъзнаха по бедрата му, докато се движеше.

Доркас Бувие се завъртя на пети и излезе от стаята. Затворих вратата, последвана от смеха на Джейсън.

Доркас изглеждаше разтърсена, дори засрамена. Беше хубава гледка. Аз също бях засрамена, но не знаех какво да направя по въпроса. Опитите да обясниш, че нещата не са такива, каквито изглеждат, никога не сработват в подобни ситуации. Хората винаги искат да вярват най-лошото за вас. Така че не се опитах. Просто стоях и я гледах. Тя не смееше да срещне очите ми.

След кратко неловко мълчание, което я накара да се изчерви, тя проговори:

— Не знам какво да кажа. Смятах, че брат ми е там. Аз...

Най-сетне ме погледна в очите. Вече започваше да се овладява и да възвръща увереността си. Човек можеше да го прочете в погледа ѝ. Беше дошла не само за да измъкне брат си от леглото ми.

— Защо, за Бога, би решила, че Магнус е тук?

— Може ли да седна?

Направих ѝ знак да се разполага. Седна на един от столовете с изпънат гръбнак и перфектна стойка. Доведената ми майка Джудит щеше да е горда. Подпрях се на една от облегалките на кушетката, защото с браунинга нямаше как да седна. Не знаех как ще приеме факта, че съм въоръжена, така че не исках да ѝ показвам пистолета. Някои хора се спичат край огнестрелни оръжия. Иди ги разбери.

— Знам, че Магнус е бил с вас миналата вечер.

— С мен? — попитах.

— Нямам предвид, че... — по лицето ѝ отново се появи червенина. — Нямам предвид с вас. Исках да кажа, че знам, че сте го видели миналата вечер.

— Той ли го каза?

Тя поклати глава, в резултат на което косата ѝ се изсипа като козина по раменете. Някак свръхестествено напомняше на Магнус.

— Видях ви заедно.

Разгледах лицето ѝ в опит да разчета нещо отвъд смущението.

— Вас ви нямаше снощи.

— Къде? — попита тя.

Намръщих се насреща ѝ.

— Как ни видяхте?

— Значи признавате, че снощи сте го видели? — каза Доркас; пламенността ѝ се възвърна моментално.

— Това, което искам да разбера, е, как си ни видяла заедно.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Това си е моя работа.

— Магнус каза, че сестра му е по-добра във виденията от него. Вярно ли е?

— Какво не ви е казал? — попита тя. Отново беше ядосана. Емоциите ѝ сякаш се сблъскваха и преминаваха твърде бързо през лицето и гласа ѝ.

— Не ми каза защо е побягнал от полицията.

Тя погледна надолу към ръцете си, които бяха скръстени в скута ѝ.

— Не знам защо е побягнал. Няма никакъв смисъл — отново погледна към мен. — Знам, че не е убил онези деца.

— Съгласна съм — отвърнах аз.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Мислех, че вие сте казали на полицията, че той го е извършил.

Поклатих отрицателно глава.

— Не, казах им, че би могъл да го извърши. Никога не съм казвала, че го е направил.

— Но... Детективката беше толкова сигурна. Каза, че вие сте ѝ казали.

Изругах тихо под нос.

— Детектив Фриймънт?

— Да.

— Не вярвайте на всичко, което ви казва, особено за мен. Изглежда не ме харесва особено.

— Ако не сте им казали, защо смятат, че Магнус е извършил всички тези ужасни неща? Той не би имал причина да убива тези хора.

Свих рамене.

— Магнус вече не се издирва във връзка с убийствата. Не ви ли го казаха?

Тя поклати глава.

— Не. Искате да кажете, че може да се прибере вкъщи?

Въздъгнах.

— Не е толкова просто. Магнус е използвал омая срещу полицаите. Това само по себе си е углавно престъпление. Полицаите ще го убият на място, госпожице Бувие. Те не си играят, когато е замесена магия. Не мога да кажа, че ги обвинявам.

— Видях двама ви да разговаряте навън под открито небе.

— Срецнах го миналата вечер.

— Казахте ли на полицията?

— Не.

Тя ме изгледа.

— Защо не?

— Магнус вероятно е виновен за нещо, в противен случай не би избягал, но заслужава по-добро отношение от това, което получава.

— Да, така е — отвърна тя.

— Какво ви накара да решите, че ще е в леглото ми?

Тя отново сведе поглед към скута си.

— Магнус може да е много убедителен. Не мога да си спомня последния път, когато някоя жена му е отказала. Съжалявам, че съм си помислила същото и за вас.

Спря се, погледна към спалнята, а после обратно към мен. Отново се изчерви.

Нямах намерение да ѝ обяснявам как съм се оказала с двама мъже в леглото. Нима не беше ясно от одеялата и възглавниците, че съм спала в тази стая? Нали така?

— Какво искате от мен, госпожице Бувиер?

— Искам да открия Магнус, преди да причини смъртта си. Мислех, че можете да ми помогнете. Как можяхте да го предадете на полицията? Нима не знаете какво е да си различен?

Искаше ми се да я попитам дали си личи, дали може да види „Некромант“ изписано на челото ми, но не го направих. Не бях сигурна, че искам да знам, ако отговорът е положителен.

— Ако не беше побягнал, щяха просто да го разпитат. Нямаха достатъчно доказателства, за да го арестуват. Имате ли някаква представа защо е побягнал?

Тя поклати глава.

— Опитах се да измисля нещо, каквото и да е, но няма никакъв смисъл, госпожице Блейк. Брат ми е малко аморален, но не е лош човек.

Не бях сигурна как е възможно да си малко аморален, но го оставих без коментар.

— Ако се предаде на мен, ще го заведа в полицейския участък. Но като изключим това, не знам какво друго мога да направя.

— Ходих на всички места, за които се сетих, но него го нямаше. Дори проверих могилата.

— Могилата? — попитах аз.

Тя ме изглежда.

— Не ви е казал за създаването?

Замислих се дали да не излъжа, за да видя дали мога да получа информация, но погледът в очите ѝ ми подсказа, че съм пропуснала шанса си.

— Не е споменавал никакво създание.

— Естествено, ако ви беше казал, полицията щеше да се озове там с динамит. Динамит не би го убил, но ще прецака напълно

магическите ни защиты.

— Какво създание? — попитах аз.

— Има ли нещо, което Магнус ви е казал и вие не сте споделили с полицията? — попита Доркас.

Замислих се за момент.

— Не.

— Бил е прав да не ви каже.

— Може би, но сега се опитвам да му помогна.

— Имате гузна съвест?

— Може би.

Тя ме погледна. Зениците ѝ се бяха появили и изглеждаше почти нормално. Почти.

— Как мога да ви се доверя?

— Вероятно не можете. Но наистина искам да помогна на Магнус. Моля ви, говорете с мен, госпожице Бувие.

— Трябва ми думата ви, че няма да кажете на полицията. Говоря сериозно, госпожице Блейк. Ако полицията се намеси, може да пуснат нещото на свобода и това ще доведе до смъртта на много хора.

Замислих се, но не открих никаква причина, поради която беше нужно полицията да узнава.

— Добре, давам ви думата си.

— Може да нямам таланта на Магнус с омаята, но клетва, дадена пред фея е сериозно нещо, госпожице Блейк. Изречената пред нас лъжа обикновено има неприятни последствия.

— Това заплаха ли е?

— Приемете го като предупреждение.

Въздухът между нас се раздвижи като горещина, издигаща се от асфалт. Очите ѝ се въртяха като миниатюрни водовъртежи.

Може би трябваше да ѝ покажа пистолета си.

— Не ме заплашвай, Доркас. Не съм в настроение.

Магията сякаш се просмука като вода в пукнатина в скалите. Човек знаеше, че е там, под повърхността. Но за някой, който е бил заплашван от върколаци и вампири, просто бледнееше. Изглежда повечето талант в семейството беше съсредоточен при Магнус. По скалата на страховитост той беше много нависоко.

— Просто за да се изясним, госпожице Блейк. Ако кажете на полицията и те освободят създанието, загиналите ще тежат на вашата

съвест.

— Добре, вече съм впечатлена, а сега ми кажи за него.

— Магнус разказа ли ви за нашия прародител Лин Бувие?

— Да, той е бил първият европейец в района. Оженил се за жена от местно племе. Покръстил ги в християнството. И също бил фея.

Тя кимна.

— Той довел със себе си друга фея.

— Жена? — попитах аз.

— Не, заловил една от по-слабо интелигентните феи. Пленил я с магически изработена кутия. Тя избягала и избила почти цялото племе, от което произлизаме. Най-накрая успял да я залови с помощта на индиански шаман или свещеник, но никога не възстановил контрола си върху нея. Най-доброто, на което бил способен, било да я затвори.

— Какъв вид фея е довел със себе си?

— Кървави кости не е просто името на нашия бар — каза тя. — Съкратено е от „Одрано лице и кървави кости“.

Очите ми се разшириха.

— Но това е нещо, с което се плашат децата. Защо му е било на предшественика ви да лови такава фея? Те нямат съкровища, не изпълняват желания. Или бъркам?

— Не, съвсем права сте. Кървави кости не притежава богатства или пък благородното умение да изпълнява желания.

— Тогава защо да го пленява?

— Повечето деца, родени със смесена кръв от хора и феи нямат особено големи магически умения.

— Така твърди легендата — казах аз. — Но Магнус е доказателство за обратното.

— Лин Бувие сключил нещо като пакт за себе си и потомците си. Да притежаваме пълната сила на феите на определена цена.

Тя проточваше нещата, а аз бях уморена.

— Изплюйте камъчето, госпожице Бувие. Съспенсът започва да става досаден.

— Да ви е хрумвало, че може да ме е срам да признавам всичко това? — попита тя.

— Не. Ако случаят е такъв, приежете извиненията ми.

— Моят предтеча затворил Кървави кости, за да може да прави отвара от кръвта му. Но отварата трябвало да се прави периодично и да

се поема отново и отново, или магията го напускала.

Изгледах я.

— И как приели тази идея другите феи?

— Бил принуден да напусне Европа, или щели да го убият. Сред нас е забранено да се използваме едни други по този начин.

— Мисля, че разбирам защо.

— Неговото варварско дело ни е дало омаята. Сила. Но все така купена с кръв, госпожице Блейк. След като Одрано лице и кървави кости бил затворен, предшественикът ми се отказал от отварата. Найсетне я възприел като зло. Въпреки че неговата сила изчезнала, в кръвта на децата му има силата на феите. И така стигнахме дотук.

— Значи държите Одрано лице и кървави кости скрит нейде в някаква магическа кутия? — попитах аз.

Тя се усмихна и лицето ѝ внезапно стана младо и прелестно. Нямаше начин, по който да определя възрастта ѝ. Не можех да открия и една бръчка по лицето ѝ.

— Когато магията се провалила за пръв път, Кървави кости пораснал до пълните си размери. По-голям е от човек, почти с размерите на великан. Затворен е в могила от пръст и магия.

— Казвате, че тогава почти изтрил от лицето на земята цялото племе?

Тя кимна. Въздъгнах.

— Трябва да видя къде е затворен.

— Обещахте...

— Обещах да не казвам на полицията, но току-що ми съобщихте, че наблизко има затворено гигантско създание, способно на масово разрушение. Трябва да се уверя, че всичко е наред и няма да се измъкне и да започне да избива хора.

— Уверявам ви, госпожице Блейк, семейството ни се е справяло с това в продължение на векове. Знаем какво правим.

— Щом не мога да кажа на ченгетата, трябва лично да се уверя.

Тя се изправи в опит да използва ръста си, за да ме сплаши. Не успя дори да се приближи до желанието ефект.

— И вие ще доведете полицията, нали? Да не мислите, че съм толкова глупава?

— Няма да доведе полицията, госпожице Бувие, но трябва да се уверя. Ако се измъкне и не съм предупредила ченгетата, вината, че

никой не е бил подготвен, ще е моя.

— Не можете да се подготвите за Кървави кости — отвърна тя. — То е безсмъртно, госпожице Блейк, наистина безсмъртно. Не може да умре. Може да му отрежете главата и пак няма да умре. Полицията не може да направи нищо, освен да влоши нещата.

Имаше право.

— И все пак трябва да се уверя.

— Вие сте твърдоглава жена.

— Да, мога да съм истински трън в задника, госпожице Буви. Нека не се мотаем, просто ме заведете да видя затвора и ако е сигурен, ще го оставя.

— А ако не е достатъчно сигурен според вас?

— Ще се свържем с вещица и ще видим какво ще препоръча.

Тя се намръщи.

— Няма просто да идете в полицията?

— Ако ограбят дома ми, ще се обадя на ченгетата. Ако ми е нужна помощ с магия, се обаждам на някой, който може да прави магии.

— Странна жена сте, госпожице Блейк. Не ви разбирам.

— Чувам го доста често — отвърнах аз. — Ще видя ли къде е погребан Одрано лице и кървави кости, или няма?

— Добре, ще ви покажа.

— Кога?

— При липсата на Магнус в бара не достига персонал, така че не днес. Елате в бара утре около три часа. Ще ви заведем от там.

— Имам колега, когото бих искала да взема със себе си — казах аз.

— Един от онези в спалнята ли?

— Не.

— Защо искате да го доведете?

— Защото го обучавам, а и кога пак ще има възможност да види магията на феите?

Тя изглежда го обмисли за момент, после кимна.

— Добре, може да доведете един човек със себе си, но не повече.

— Вярвайте ми, госпожице Буви, един е достатъчен.

— Приятелите ми ме наричат Дори — каза тя и протегна ръка.

— Аз съм Анита — приех ръката ѝ.

Имаше здрава хватка за жена. Сексистко, но вярно. Изглежда повечето жени не знаят как да се здрависват добре.

Задържа ръката ми по-дълго от нужното. Когато отдръпна своята, си спомних за ясновидството на Магнус. Дори обърна широките си неземни очи към мен. Притисна ръката си до гърдите, сякаш изпитваше болка.

— Виждам кръв, болка и смърт. Следват те като облак, Анита Блейк.

Наблюдавах как в очите ѝ се просмуква ужас. Ужас в резултат на моментния досег, който бе получила до мен, живота ми и миналото ми. Не отвърнах очи. Ако не се срамуваш, не е нужно да извърщаш очи. Понякога бих предпочела да имам различно занимание, но в крайна сметка това е, което върша, това съм аз.

Погледът изчезна от очите ѝ и тя примигна.

— Няма да те подценявам, Анита Блейк.

Дори отново изглеждаше нормална, или поне толкова нормална, колкото в момента, когато нахлу, което не беше кой знае колко нормално. Сега за пръв път погледнах към нея и се зачудих дали виждам това, което наистина е там. Нима използваше омая, за да изглежда нормална? Да изглежда по-слаба, отколкото е в действителност?

— Ще ти върна услугата, Дори.

Тя отново ми отправи онази прекрасна усмивка, която я правеше да изглежда млада и ранима. Илюзия, може би?

— Тогава до утре.

— До утре — отвърнах аз.

Тя си тръгна и аз заключих след нея. Значи семейството на Магнус беше пазач на чудовище. Дали това имаше нещо общо с причините, поради които бе побягнал? Дори не смяташе, че е така. Тя би трябвало да знае. Но в стаята го имаше чувството на сила, нежно движеща се по въздушните течения.

Лек полъх на магия се носеше във въздуха като парфюм и не го бях засякла до момента, в който тя не си тръгна. Може би Дори бе също толкова добра с омаята колкото и Магнус, но просто бе по-ловка. Можех ли наистина да се доверя на Дори Бувиер? Хм.

Защо бях попитала дали Лари може да дойде? Защото знаех, че ще му достави удоволствие. Можеше дори да послужи като реванш,

задето се бях отнесла толкова лошо с него пред Джейсън. Ала докато стоях и усещах силата на Дори Бувие да се носи във въздуха като призрак, не бях сигурна, че е добра идея. О, по дяволите, знаех, че не е, но щях да отида и Лари щеше да дойде с мен. Имаше право на това. Даже имаше право да се излага на опасност. Не можех вечно да го държа настрана. Налагаше се да се научи да се грижи за себе си. Ненавиждах този факт, но знаех, че е истина.

Не бях готова да срежа връзката на престилката, но щях да я удължа малко. Щях да дам на Лари всеизвестното въже. Надявах се само да не се обеси на него.

Спах през по-голямата част от деня и когато се събудих, установих, че никой не искаше да ме пусне да участвам. Всички бяха уплашени от възможността семейство Куинлан да ги съди и в резултат бях персона нон грата навсякъде, където се опитвах да отида. Агент Брадфорд ми каза да си събирам багажа и ме заплаши със затвор за възпрепятстване на правосъдието и затрудняване на полицейско разследване. Това се наричаше благодарност. Денят беше кошмарен. Единственият човек, който не отказа да разговаря с мен, беше Долф. Единственото, което можа да ми съобщи, бе, че не са открили никаква следа от Джеф Куинлан или тялото на сестра му. Никой не беше виждал и Магнус. Полицията разпитваше хората и търсеше следи, докато аз бездействах, но на никой от нас не му хрумна нещо полезно.

Очаквах спускането на мрака с чувство на облекчение, поне сега щяхме да се заемем с нещата. Лари се беше върнал в стаята си. Не попитах защо. Може би искаше да ми осигури малко време насаме с Жан-Клод. Това беше плашеща мисъл. Поне ми говореше. Беше хубаво, че все някой го прави.

Отворих завесите и загледах как стъклата започват да потъмняват. Бях си измила зъбите в банята на Лари. Моята собствена внезапно беше станала недостъпна. Просто не исках да видя Джейсън гол и определено не исках да видя Жан-Клод. Така че взех назаем част от стаята на Лари за през деня.

Чух, че вратата на спалнята се отваря, но не се обърнах. Някак си знаех кой е.

— Здравсти, Жан-Клод.

— Добър вечер, *ma petite*.

Обърнах се. В стаята беше почти тъмно. Единствената светлина идваше от уличните лампи и блестящия знак на хотела. Жан-Клод пристъпи в това бледо сияние. Ризата му имаше толкова висока яка, че скриваше напълно врата му. Яката беше пристегната със седефени копчета, така че лицето му беше оградено от изключително бялата

тъкан. По плисираната предница на ризата блестяха най-малкото дузина копчета. Ръкавите се скриваха от черно сако, дълго до кръста, което беше толкова тъмно, че изглеждаше почти невидимо. Виждаха се единствено маншетите на ризата, широки и колосани, които покриваха дланите му до средата. Той вдигна ръка към светлината и маншетите се отдръпнаха под ръкавите на сакото, за да позволят свободно движение на ръцете му. Прилепналите му черни панталони бяха втъкнати в чифт черни ботуши. Те обвиваха краката му по цялата им дължина, така че практически беше опакован в кожа. Черни ремъци с катарамии придържаха меката кожа на мястото ѝ.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Аха, тип-топ е.

— Тип-топ? — в гласа му се долавяше насмешлива нотка.

— Просто не умееш да приемаш комплименти.

— Извинявам се, *ma petite*. Беше комплимент. Благодаря ти.

— За нищо. Може ли вече да идем да ти вземем ковчега?

Той се дръпна от светлината, така че не можех да виждам лицето му.

— От устата ти звучи толкова просто, *ma petite*.

— А не е ли?

Последва мълчание, толкова дълбоко, че стаята сякаш бе празна. За малко да го повикам. Вместо това отидох до бара и включих неговото осветление. Меката бяла светлина наподобяваше осветена пещера в мрака. Чувствах се по-добре така. С гръб към мястото, където смятах, че трябва да се намира, не успях да почувствам Жан-Клод. Усецах стаята празна. Обърнах се и той беше там, седнал на един от столовете. Дори като го гледах, няхах чувство за движение. Беше като филм, оставен на пауза и чакащ натискането на бутон, за да тръгне отново.

— Ще ми се да не правиш това — казах аз.

Той обърна глава и ме погледна. Очите му представляваха непроницаем мрак. Слабата светлина хвърляше върху тях сини искрици.

— Да не правя какво, *ma petite*?

Поклатих глава.

— Нищо. Какво ѝ е толкова сложното на тази вечер?

Той се изправи с едно плавно движение, почти сякаш пропусна част от процеса и просто внезапно бе на крака.

— Според правилата ни тази вечер Серефина може да ме предизвика.

— Това ли е името на господаря — Серефина?

Той кимна.

— И не смяташ, че ще го съобщя на полицията?

— Ще те заведе при нея, та petite. Няма да има време нетърпението ти да те накара да направиш нещо глупаво.

Ако бях затворена тук цял ден без нищо съществено за правене, но имах името ѝ, дали щях да се опитам да я открия сама? Да, щях да го направя.

— Добре, да вървим.

Той се заразхожда усмихнат из стаята и поклати глава.

— Ма petite, разбираш ли какво означава Серефина да ме предизвика тази вечер?

— Означава, че ще се бием с тях, нали?

Той спря да крачи и застана на светло. Плъзна се на един от столовете на бара.

— В теб няма никакъв страх.

Свих рамене.

— Няма да си помогна, ако се страхувам. Но ако съм подготвена, е друго. Ти страхуваш ли се от нея? — погледнах към него и се опитах да разчета тази прекрасна маска.

— Не се страхувам от силата ѝ. Смятам, че сме почти равни в това отношение, но нека кажем, че съм предпазлив. При равни условия, аз все пак съм на нейна територия, само с един от вълците си, човешкия си слуга и мосю Лорънс. Не това е демонстрацията на сила, която бих избрал да направя след два века.

— Защо не доведе повече хора? Поне повече върколаци.

— Ако имах време за преговори за по-голям антураж, щях да го направя, но с цялото бързане... — той ме погледна. — Нямах време за сделки.

— В опасност ли си?

Той се разсмя, което не беше съвсем приятно.

— Тя попита в опасност ли съм. Когато Съветът поиска да разделя територията си, обещаха да сложат някой с равна или по-малка

сила от моята. Но определено не са очаквали да вляза в територията ѝ толкова неподготвен.

— Какъв е този Съвет?

Той наклони глава на една страна.

— Нима си сред нас от толкова време и не си чувала за Съвета?

— Просто ми кажи.

— Имаме съвет, *ma petite*. Съществува от много време. Не е управляващ орган, а по-скоро съд или полиция, може би. Преди съдилищата ви да ни направят граждани с права, имаме много малко правила и само един закон. Да не привличаш внимание към себе си. Това е законът, който Тепеш забрави.

— Тепеш — казах аз. — Влад Тепеш? Имаш предвид Дракула?

Жан-Клод просто ме погледна. Лицето му беше напълно безизразно. Изглеждаше като особено красива статуя, ако се приемеше, че очите на една статуя могат да блестят като сапфири. Не можех да разчета това безизразно лице, нито се предполагаше да мога.

— Не ти вярвам.

— За съвета, за закона или за Тепеш?

— За последното.

— О, уверявам те, убихме го.

— Казваш го, сякаш си бил там, когато е станало. Той е умрял кога, някъде през XIV век?

— Беше през 1476-а или пък през 1477-а — направи сериозна демонстрация на опит да си спомни.

— Не си толкова стар — казах аз.

— Сигурна ли си, *ma petite*?

Обърна изнервящо безизразното си лице към мен, дори очите му бяха мъртви и празни. Беше все едно да гледаш добре сглобена кукла.

— Да, сигурна съм.

Той се усмихна и въздъхна. Животът, поради липсата на по-добра дума, се завърна в лицето и тялото му. Беше все едно да наблюдаваш как Пинокио се размърдва.

— По дяволите.

— Толкова е хубаво да знам, че мога да те извадя от релси от време на време, *ma petite*.

Оставих това без коментар. Той знаеше точно какъв ефект оказва върху мен.

— Ако Серефина ти е равна, значи ти ще се погрижиш за нея, а аз ще застрелям останалите.

— Знаеш ли, няма да е толкова просто.

— Никога не е.

Той ме погледна с усмивка.

— Наистина ли мислиш, че ще те предизвика?

— Не, но исках да знаеш, че може да го направи.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

Той се усмихна достатъчно широко, че да демонстрира малко зъби. Изглеждаше прекрасно на светлината. Кожата му беше бледа, но не твърде. Докоснах ръката му.

— Топъл си.

Той погледна нагоре към мен.

— Да, та petite, какво за това?

— Спал си целия ден. Би трябвало да си студен на допир, докато не се нахраниш.

Той просто ме погледна с бездънните си очи.

— По дяволите — казах аз.

Отправих се към стаята. Той не се опита да ме спре. Дори не се опита. Това ме накара да се почувствам неспокойна. Почти тичах, когато стигнах до вратата.

Единственото, което виждах, беше бледото очертание на леглото. Обърнах се към ключа до вратата. Осветлението беше ослепително и безмилостно.

Джейсън лежеше по корем, а русата му коса контрастираше с тъмните възглавници. Беше гол, с изключение на едни яркосини слипове. Отправих се към леглото, втренчена в гърба му, призоваваща го да диша. Когато почти бях стигнала до него, успях да видя, че диша. Някакъв възел в гърдите ми се отпусна.

Трябваше да коленича на края на леглото, за да го достигна. Докоснах рамото му. Той помръдна под ръката ми. Обърнах го на една страна, а той не се опита да ми помогне. Беше напълно пасивен. Взираше се в мен с полуотворени очи. Две тънки алени линийки се стичаха надолу по врата му. Не беше много кръв, поне нямаше много разляна по чаршафите. Нямаше как да знам колко е изгубил. Колко е взел Жан-Клод.

Джейсън се усмихна насреща ми. Беше бавна, мързелива усмивка.

— Добре ли си?

Ръката му се уви около кръста ми докато се отпускахе по гръб.

— Ще приема това за „да“.

Опитах се да отстъпя от леглото, но ръката му беше здраво обвита около мен и ме държеше. Дръпна ме към гърдите си. Докато се движех надолу, извадих браунинга. Можеше да ме спре, но не го направи.

Забих пистолета в ребрата му. Другата ми ръка притискахе голите му гърди в опит да задържи лицето ми малко над неговото. Той вдигна глава към мен.

— Ще стрелям.

Спря на сантиметри от лицето ми.

— Ще се излекувам.

— Нима една целувка си струва дупка в гърдите ти?

— Не знам — каза той. — Всички останали изглежда смятат така.

Лицето му се придвижи бавно към моето, давайки ми достатъчно време да реша.

— Джейсън, пусни я веднага — гласът на Жан-Клод изпълни стаята с шепоти като от ехо.

Джейсън ме пусна. Измъкнах се от леглото, а пистолетът продължаваше да е в ръката ми.

— Тази вечер се нуждая от вълка си, Анита. Опитай се да не го застрелваш, докато не се видим със Серефина.

— Кажи му да престане да ме закача.

— О, ще му кажа, та petite, ще му кажа.

Джейсън се излегна на възглавниците. Вдигна едно коляно, докато ръцете му лежаха върху корема. Изглеждаше отпуснат, сладострастен, но очите му оставаха фиксирани върху Жан-Клод.

— Ти си почти перфектният любимец, Джейсън, но не ме предизвиквай.

— Не си казвал, че тя е забранена територия.

— Сега го казвам — отвърна Жан-Клод.

Джейсън се изправи на леглото до седнало положение.

— Отсега нататък ще съм перфектният джентълмен.

— Да — отвърна Жан-Клод, — ще бъдеш.

Стоеше в рамката на вратата все така приятен за очите, но опасен. Човек можеше да почувства напрежението в стаята, което се процеждаше от гласа му.

— Остави ни за момент, *ma petite*.

— Нямаме време за това — казах аз.

Жан-Клод ме погледна. Очите му все още бяха тъмносини, но бялото беше изчезнало.

— Защищаваш ли го?

— Не искам да пострада, защото си е позволил волност с мен.

— И въпреки това щеше да го застреляш.

Свих рамене.

— Никога не съм казвала, че съм последователна, само че съм сериозна.

Жан-Клод се разсмя. Рязката промяна в настроението му накара двама ни с Джейсън да подскочим. Смахът му беше богат и гъст като шоколад, сякаш човек можеше да го измъкне от въздуха и да го изяде.

Хвърлих поглед на Джейсън. Той наблюдаваше Жан-Клод по начин, присъщ на добре обучено куче, което гледаше господаря си и търсеше намек какво ще е следващото му желание.

— Обличай се, вълчо; и ти, *ma petite*, също трябва да се преоблечеш.

Бях облечена с черни дънки и синьо поло.

— Какво не е наред с облеклото ми?

— Тази вечер трябва да направим достойно представление, *ma petite*. Нямах да настоявам, ако не беше важно.

— Няма да обличам рокля.

Той се усмихна.

— Естествено, че не. Просто нещо малко по-стилно. Ако младият ти приятел няма подходящи дрехи, мисля, че двамата с Джейсън носят еднакъв размер. Убеден съм, че можем да измислим нещо.

— Ще трябва да разговаряш с Лари за това.

Жан-Клод ме погледна за миг.

— Както искаш, *ma petite*. А сега би ли оставила Джейсън да се облече? Аз ще остана тук, докато ти си избереш по-подходящо облекло.

Понечих да възразя. Не ми харесваше да ми казват какво да обличам или какво да не обличам. Не го направих. Бях се навъртала около вампири достатъчно дълго, за да знам, че те харесвах впечатляващото или опасното. Ако Жан-Клод твърдеше, че трябва да направим демонстрация, може би беше прав. Нямах да умра, ако се издокарах малко. Но можех и да умра, ако откажех. Просто не знаех правилата в тази ситуация. И подозирах, че няма такива.

Не бях събирала багажа си с идеята, че ще се срещам с вампир-господар, така че изборът ми беше някак ограничен. Спрях се на алена блуза с висока яка и дантела отпред. Даже имаше малки набрани маншети на всеки ръкав. Изглеждаше като кръстоска между викторианска блуза и бизнес риза. Щеше да изглежда много консервативно, ако не беше толкова крециящо червена. Ненавиждах идеята да я нося, защото знаех, че Жан-Клод ще я хареса. Като изключим цвета, приличаше на нещо, което той би носил.

Върху блузата облякох черното сако за всякакви случаи. С двата пистолета, двата ножа и кръст под блузата бях готова за действие.

— *Ma petite*, може ли да влезем?

— Разбира се.

Той отвори вратата и ме огледа цялата с един поглед.

— Изглеждаш великолепно, *ma petite*. Оценявам грима.

— Без него изглеждам бледа, облечена в алено.

— Естествено. Имаш ли други обувки?

— Имам само найковете и високите токчета. Движа се по-добре с найковете.

— Блузата е повече, отколкото се надявах, така че задръж обувките. Поне са черни на цвят.

Джейсън излезе от спалнята. Беше облечен в черни кожени панталони, толкова прилепнали, че разбрах, че вече не носи бельо. Горницето беше леко ориенталско с вертикална яка и едно черно копче от типа, при който върху него има примка от конец. Ръкавите бяха дълги, а яката беше в мек син цвят, който идеално пасваше на очите му. Беше избродирана с жълто, толкова тъмно, че изглеждаше почти златно и с по-тъмен син конец. Ръкавите, яката и краищата на тъканта бяха избродирани с черен конец върху черно. Когато Джейсън се движеше, ризата се разтваряше съвсем леко, колкото човек да зърне голия му стомах. Меките черни ботуши стигаха до над коленете му.

— Е, знам кой е шивачът ти — казах аз. Щях да съм печално неелегантна.

— Би ли повикала мосю Къркланд? Щом се облече, сме готови да тръгваме.

— Лари може да не иска да се преоблече.

— Тогава няма. Няма да го принуждавам.

Погледнах го, без да съм напълно сигурна, че му вярвам, но повиках Лари. Той се съгласи да иде в спалнята и да разгледа какви други дрехи има в багажа, но не обеща да се преоблече.

Излезе все така облечен с дънки и найкове, но беше сменил тениската си с яркосиня копринена риза. Тъканта караше очите му да изглеждат дори по-сини от обикновено. Черно кожено яке, което беше съвсем леко по-широко в областта на раменете, прикриваше раменния му кобур. Предполагам, че беше подобрение спрямо широката тениска, която носеше по принцип. Яката на ризата беше разтворена над якето, така че ограждаше лицето му.

— Трябва да видиш дрехите там — каза Лари и поклати глава сякаш не можеше да повярва. — Част от тях дори не знам как да облека.

— Изглеждаш добре — казах аз.

— Благодаря.

— Можем ли вече да тръгваме?

— Да, *ma petite*, можем. Ще бъде интересно да се срещна със Серефина след два века.

— Знам, че за теб това е разходка по старите места, но нека си припомним защо сме тук — казах аз. — Ксавие държи Джеф Куинлан и кой знае какво му причинява. Искам той да се прибере в дома си в безопасност. Това е втората вечер. Трябва да го измъкнем днес или да намерим някой друг, който може.

Жан-Клод кимна.

— В такъв случай да тръгваме, *ma petite*. Серефина ни очаква.

Звучеше почти изпълнен с желание, сякаш нямаше търпение да я види. За пръв път се зачудих дали двамата с нея са били любовници. Знаех, че Жан-Клод не е девствен. В смисъл, хайде де. Но да знам, че има любовници и да се срещна с една от тях бяха две различни неща. С изненада осъзнах, че това ме притеснява.

Той ми се усмихна сякаш знаеше какво си мисля. Бялото на очите му се бе появило отново. Правеше го да изглежда почти като човек. Почти.

Жан-Клод вървеше през паркинга с ботушите и сакото си, като някой, който трябва да бъде сниман или да раздава автографи. Останалите го следвахме като антураж. Каквито всъщност си бяхме, независимо дали ни харесваше, или не. За да спася Джеф Куинлан бях готова временно да лижа нечии ботуши. Дори бих се подмазвала, ако каузата е достатъчно добра.

— Ти ли ще караш, или най-сетне ще получа указания как да стигнем до дома на Серефина? — попитах аз.

— Ще ти кажа къде да завиеш, щом стане време.

— Смяташ, че ще изтичам при полицията с указания как да стигнат до дома ѝ ли?

— Не — това беше всичко, което каза.

Намръщих се насреща му, но всички се качихме в джипа. Познайте кой получи мястото на предната седалка.

Излязохме на основния път, Ивицата. Трафикът беше ужасен. Ако движението е лошо, може да отнеме няколко часа, за да изминете шестте и половина километра на Ивицата. Жан-Клод ме накара да отбия по малък път. Изглеждаше като алея, която води към поредния театър, но се оказа, че е свързващо отклонение. Ако човек знаеше накъде да се движи по по-малките пътища, можеше да избегне повечето задръствания.

Човек никога не би предположил от изгледа на основната улица в Брансън, че точно отвъд поглед, зад следващия хълм, се намират истинските планини Озарк. Планини, гори, къщи, в които живеят хора, които не си изкарват парите от туристите. На Ивицата всичко беше неоново и изкуствено. След петнадесет минути бяхме обградени от дървета по път, който пресичаше планините.

Джипът беше обграден от тъмнина. Единствената светлина бяха малобройните звезди и тунелът, създаден от собствените ми фарове.

— Изглежда очакваш да се срещнеш със Серефина с нетърпение, дори и при липсващ ковчег — казах аз.

Жан-Клод се обърна на седалката си толкова, колкото му позволяваше коланът. Бях настояла всички да си сложат коланите, което бе развеселило вампира. Предполагам, че беше глупаво да караш мъртвец да се закопчава, но хей, аз карах.

— Вярвам, че Серефина все още си мисли за мен като за много младия вампир, който познаваше преди векове. Ако ме смяташе за достоен противник, щеше да се изправи срещу мен или подчинените ми директно, нямаше просто да открадне ковчега. Прекалено е самоуверена.

— Говорейки като един от подчинените ти — обади се Лари от задната седалка, — сигурен ли си, че ти не си този, който е прекалено самоуверен?

Жан-Клод го погледна.

— Когато се срещнахме, Серефина беше на няколко века. Обхватът на силата на вампира се формира след около два или три века. Знаем възможностите ѝ, Лорънс.

— Спри да ме наричаш Лорънс. Името ми е Лари.

Жан-Клод въздъхна.

— Добре си го обучила.

— Беше си такъв като дойде — казах аз.

— Жалко.

От думите на Жан-Клод излизаше, че става дума за нещо като враждебна семейна сбирка, или това беше оксиморон? Надявах се да е прав, но едно от нещата, които бях научила за вампирите е, че те продължават да вадят нови и нови зайци от шапките си. Големи, зъбати, кръвожадни зайчета, които ще изядат очните ви ябълки, ако не внимавате.

— А какво ще прави вълчето отзад?

— Правя, каквото ми се каже — отвърна Джейсън.

— Страхотно — казах аз.

Пътувахме в мълчание. Жан-Клод рядко си падаше по салонните разговори, а аз не бях в настроение. Можехме да се насладим на едно приятно посещение, но някъде там Джеф Куинлан се събуждаше за втора вечер в нежната прегръдка на Ксавие. Това някак ми разваляше настроението.

— Завоят е точно пред теб, ma petite — гласът на Жан-Клод ме накара да подскоча. Бях се потопила в мълчанието и мрачната тишина

на магистралата.

Намалих скоростта. Не исках да пропусна отбивката. Черен път, подобен на стотици други черни пътища, се отделяше от основния. Нямахше нищо, което да го отличава. Нищо специално.

Пътят беше тесен, а дърветата растяха толкова близо от двете му страни, че беше все едно да караш през тунел. Голите клони се извиваха около нас като съединяващи се части от стена. Светлината от фаровете се плъзгаше по почти оголените дървета и подскочи, когато джипът се натъкна на дупка. Голи дървени пръсти потропваха по покрива. Беше си направо клаустрофобично.

— Леле — каза Лари. Беше притиснал лицето си към тъмното стъкло, доколкото му позволяваше предпазния колан. — Ако не знаех, че надолу по пътя има къща, щях да обърна.

— Това е идеята — каза Жан-Клод. — Много от по-старите ценят уединението си почти над всичко останало.

Фаровете попаднаха на дупка, която се простираше през целия път. Изглеждаше като канавка, появила се в резултат на оттичането на дъждовната вода през десетилетията.

Лари се наклони към облегалката на седалката, опъвайки предпазния колан.

— Къде изчезна пътят?

— Джипът може да се справи — отвърнах аз.

— Сигурна ли си?

— Почти съм сигурна.

Жан-Клод се беше настанил обратно на седалката. Изглеждаше напълно отпуснат, незаинтересован, сякаш слушаше музика, която аз не можех да чуя и си мислеше за неща, които никога не бих разбрала.

Джейсън се наведе напред и постави ръка на гърба на седалката ми.

— Защо не е павирала пътя? Тук е от почти година.

Погледнах назад към него, беше интересно да разбера, че той знае повече за делата на Жан-Клод от мен.

— Това е нейният ров — каза Жан-Клод. — Барьерата ѝ срещу любопитните. Мнозина намират новия ни статус труден за приемане и все още се уединяват надалече.

Колелата се плъзнаха по ръба. Беше като да караш в кратер. За щастие джипът изпъзля от другата страна. Ако бяхме в обикновена

кола, щеше да ни се наложи да ходим.

Пътят се изкачваше нагоре в продължение на около стотина метра и внезапно от дясната му страна се появи сечище. Не изглеждаше достатъчно голямо, че да преминем през него. Не и без да съсипя боята на джипа. Единственото нещо, което подсказваше, че е сечище, беше лунната светлина, пулсираща сред мрака на дърветата. Толкова много лунна светлина означаваше, че там има нещо. Имаше поникнала трева върху нещо, което някога може би е било алея.

— Това ли е? — попитах аз.

— Така смятам — отвърна Жан-Клод.

Подкарах джипа през дърветата и се заслушах в клоните, които дращеа боята. Надявах се, че компанията на Стърлинг притежаваше джипа, а не беше просто кола под наем. Изпъзяхме от дърветата с едно последно металическо изскърцване. Пред нас се разпростря акър открита площ, облян в сребърно от лунната светлина. Тревата беше подрязана много късо, сякаш някой бе започнал да коси ливадата миналата есен и я бе оставил оголена и недовършена за през зимата. По-назад имаше занемарена овощна градина. Теренът се издигаше леко към полите на планината. Точно зад окосената трева имаше гора — гъста и недокосната.

В средата на това леко възвишение се издигаше къща. На лунна светлина изглеждаше сребристосива. Тук-там се виждаха източени петна боя подобно на последните тъжни останки от дрехите на жертва на злополука. Голяма каменна веранда украсяваше предната част на къщата и скриваше вратата и прозорците в кладенец от сенки.

— Изключи светлините, *ma petite*.

Погледнах към тъмната веранда и ми се дощя да не го правя. Лунната светлина би трябвало да прониква през тези сенки.

— *Ma petite*, светлините.

Изключих ги. Лунната светлина ни обля като струя видим въздух. Верандата остана тъмна и неподвижна като чаша с мастило. Жан-Клод разкопча предпазния колан и се плъзна навън. Момчетата го последваха. Аз излязох последна.

Върху тревата бяха поставени големи плоски камъни, които оформяха извиваща се алея до подножието на стъпалата, водещи към верандата. От едната страна на олющената врата имаше голям

прозорец. Стъклото беше нацърбено. Някой беше заковал шперплат зад счупения прозорец, така че нощният въздух да не прониква вътре.

По-малкият прозорец от другата страна беше здрав, но толкова покрит с мръсотия, че нищо не се виждаше през него. Сенките бяха полутечни и изглеждаха достатъчно гъсти, че човек да ги докосне. Напомняше ми на мрака, от който беше изскочил вампирът с меч, но не беше толкова гъст. През този мрак можех да виждам. Нямаше нищо друго, освен сенки.

— Каква е идеята на сенките? — попитах аз.

— Салонен трик — отвърна Жан-Клод. — Нищо повече.

Той се плъзна по стъпалата, без да поглежда назад. И да беше притеснен, не го показа. Джейсън се плъзна след него. Двамата с Лари просто пристъпихме по стълбите. Беше най-доброто, на което бяхме способни. Сенките бяха по-студени, отколкото би трябвало и Лари потрепери зад мен. Но в тях нямаше усещане за сила. Както беше казал Жан-Клод, салонен трик.

Мрежестата врата беше изтръгната от пантите си. Лежеше на верандата, разкъсана и забравена. Дори и със защитата на верандата вътрешната врата беше деформирана и олющена в резултат на излагането на твърде много климатични промени. Купчини листа се търкаляха по краищата на перилата на верандата, където ги бе довял вятърът.

— Сигурен ли си, че е това? — попита Лари.

— Сигурен съм — отвърна Жан-Клод.

Разбирах въпроса. Ако не бяха сенките, щях да кажа, че къщата е изоставена.

— Сенките биха обезкуражили всеки обикновен минувач — казах аз.

— Е, аз не бих дошъл дотук, за да си искам сладкиш^[1] — отбеляза Лари.

Жан-Клод се обърна назад и ни погледна.

— Домакинята ни идва.

Надупчената, счупена врата се откряна. Очаквах проскърцването на ръждясали панти, подобно на обитаваните от духове къщи, но вратата се отвори леко. В рамката стоеше жена. Стаята зад нея беше тъмна, а тялото ѝ изглеждаше като силует на фона

на вътрешността и нощта. Но дори и в мрака разбрах две неща. Беше вампир и не бе достатъчно възрастна, за да е Серефина.

Беше по-висока от мен само с няколко сантиметра. В едната си ръка вдигна незапалена свещ. Косъмчетата по врата ми се изправиха, когато през стаята се плъзна струйка сила. Свещта оживя и предизвика танцуващи звезди пред нощното ми зрение.

Вампирката имаше кафява коса, подстригана толкова късо, че от двете страни на главата ѝ беше практически обръсната. В извивките на ушите ѝ блестяха обсипани със сребро обици, а една от тях се люлееше от лявото ѝ ухо. Представляваше зелено емайлирано листо, окачено на сребърна верижка. Носеше червена кожена рокля, която беше толкова стегната в горната си част, че дори и в мрака бях разбрала, че е момиче. Полата стигаше до глезените ѝ и се разкрояваше от бедрата надолу. Официално кожено облекло, уау.

Тя се ухили насреща ни.

— Аз съм Айви.

В гласа ѝ се долавяше нотка смях, но за разлика от смеха на Жан-Клод, който винаги беше смътно сексуален или упойващ, нейният беше остър като счупено стъкло, предназначен да наранява и ужасява, а не да гъделичка.

— Влезте в обиталището ни и бъдете добре дошли — думите звучаха твърде формално, като добре репетирана реч или заклинание, което човек не разбира.

— Благодаря ти, Айви, за великодушната покана — отвърна Жан-Клод.

Внезапно държеше ръката ѝ в своята. Не го бях видяла да се протяга към нея. Не го бях видяла да се движи. Беше сякаш съм пропуснала кадри от филм. Съдейки по израза на лицето на Айви, същото важеше и за нея. Изглеждаше вбесена.

Жан-Клод повдигна ръката ѝ към устните си много, много бавно. Очите му така и не се отделиха от нейните. По начина, по който се покланяш на някого на тепиха в доджото, защото ако отклониш поглед, можеш да се озовеш по задник.

По едната страна на свещта потече струйка восък. Тя я държеше с голи ръце, без свещник. Жан-Клод бавно вдигна ръката ѝ и докосна с устни дланта ѝ. Восъкът потече по-бързо, отколкото би трябвало.

Пусна ръката ѝ точно навреме, за да може тя да се спаси, но Айви не помръдна и остави горещия восък да потече по кожата ѝ. Единствено беглото проблясване в очите ѝ показва, че я е заболяло. Остави го да се втвърди върху ръката ѝ. Около мястото се появи слабо зачервяване, но тя го игнорира.

От свещта не потече повече восък. Обикновено когато една свещ потече толкова скоро, тя продължава да го прави. Восъкът образува малък златен басейн на върха, като капка вода под напрежение.

Преместих поглед от единия вампир към другия и поклатих глава. Дали терминът „детинско“ означаваше нещо за тях? Все пак не го изрекох на глас. Спокойно можеше да се окаже, че това е някакъв древен вампирски ритуал. Макар че адски се съмнявах в това.

— Придружителите ти няма ли да влязат?

Айви отстъпи настрана, развявайки кожената си пола с вдигната високо свещ, която да осветява пътя.

Жан-Клод отстъпи на другата страна, така че ни се налагаше да минем между двамата вампири, за да влезем в къщата. Вярвах, че Жан-Клод не би ме използвал за храна. Дори му вярвах, че ще попречи на Айви да го направи. Но не ми харесваше колко се забавляваше. Караше ме да се чувствам нервна. Никога не съм била край вампири, които се забавляват, без нещата да станат много неприятни.

Джейсън мина между тях и влезе в къщата. Лари ме погледна. Свих рамене и влязох. Той ме последва по петите с убеждението, че ако аз вляза, всичко ще е наред. Вероятно щеше да бъде. Вероятно.

[1] Става дума за традицията в нощта на Все светии децата да обикалят от къща на къща и да си искат сладкиши. При отказ правят някакъв номер. — Б.пр. ↑

Вратата се затвори зад нас и не смятам, че някой го направи, не и с ръце. Безопасно или не, тези малки демонстрации на сила започваха да ми лазят по нервите.

Въздухът беше съвсем неподвижен, застоял. Миришеше на мухъл, беше сух, с привкус на плесен. Дори със затворени очи човек разбираше, че тези стаи са били празни много дълго време. Отляво имаше открита арка, която водеше към по-малко помещение. Видях легло със завивки и възглавници, до такава степен покрито с прах, че изглеждаше сиво. В единия ъгъл стоеше тоалетна масичка с огледало, отразяващо празната стая.

Във всекидневната нямаше мебели. Дървеният под беше покрит с прах. Краят на роклята на Айви оставяше следа в него, докато тя се придвижваше към вратата на отсрещната стена. Изпод тази врата се виждаше тънка линия светлина. Златиста и по-плътна от електрическата. Обзалагах се, че става дума за свещи.

Вратата се отвори преди Айви да стигне до нея. Оттам изскочи богата вълна светлина, по-ярка, отколкото би трябвало, защото бяхме стояли в мрака твърде дълго. Мъжки вампир стоеше очертан от светлината. Беше нисък, слаб, с лице твърде младо, че да е красиво, по-скоро хубаво. Беше мъртъв от толкова скоро, че кожата му все още пазеше тена, който беше получил на плажа или езерото, или някакво друго обляно от слънчевата светлина място. Изглеждаше ужасяващо млад, за да е мъртъв. Трябваше да е на осемнадесет и ако беше по-малък, щеше да е незаконно, но изглеждаше деликатен и наполовина завършен. Да живеят малолетните.

— Аз съм Брус.

Изглеждаше леко засрамен. Може би заради дрехите. Беше облечен в сив смокинг с опашки и черна като въглен лента от външната страна на панталоните. Ръкавиците му бяха бели и пасваха на онова, което се виждаше от ризата му. Жилетката му беше от сива

коприна. Папийонката и поясът му бяха червени и се връзваха с роклята на Айви. Изглеждаха сякаш са тръгнали за абитуриентски бал.

От двете страни на вратата имаше два свещника с човешки ръст, които изпълваха стаята с движеща се златна светлина. Стаята зад тях беше два пъти по-голяма от всекидневната и вероятно някога е била кухнята. За разлика от нея обаче, тук беше частично предекорирано.

На пода имаше персийски килим. Цветовете бяха толкова ярки, че приличаше на стъклопис. Двете най-дълги стени бяха покрити с гоблени. На едната стена еднорог бягаше от глутница хрътки. На другата имаше батална сцена, толкова избеляла от времето, че части от фигурите бяха изчезнали в тъканта. Ярки копринени завеси покриваха далечния край на стаята, провесени от тавана на тежки въжета. От лявата страна на завесите се отвори врата.

Айви остави свещта, която държеше, в едно празно гнездо на свещника и мина пред Жан-Клод. Трябваше да наклони глава, за да го гледа в очите.

— Красив си — каза тя и прокара пръсти по краищата на сакото му. — Смятах, че са ме излъгали. Че никой не може да е толкова красив.

Тя се заигра със седефените копчета, започвайки от врата му и продължавайки надолу. Жан-Клод отмести ръката ѝ, когато стигна до последното копче преди ризата му да изчезне в панталоните.

Айви изглежда сметна това за забавно. Изправи се на пръсти и опря длани и лакти на гърдите му. Устата ѝ беше наклонена към него, готова за целувки.

— Дали се чукаш толкова добре, колкото изглеждаш? Казват, че е така. Но ти си то-о-олкова красив. Никой не може да е толкова добър и в леглото.

Жан-Клод постави пръстите си от двете страни на лицето ѝ, обхващайки брадичката. Усмихна ѝ се.

Червените ѝ устни също се извиха в усмивка. Притисна се към него, отпусчайки цялата си тежест на тялото му.

Жан-Клод продължи да я докосва леко по лицето, сякаш не носеше тежестта ѝ.

Усмивката ѝ започна да изчезва, оттичайки се от лицето ѝ, както слънцето се скрива под земята. Тя се отпусна бавно надолу, така че да

стъпи нормално пред него. Лицето ѝ беше безизразно и празно в ръцете му.

Вампирът Брус я дръпна назад за едното рамо. Айви залитна и щеше да падне, ако не я беше хванал. Огледа се озадачено наоколо, сякаш очакваше да се намира на друго място.

Жан-Клод вече не се усмихваше.

— Измина много време, откакто за последно бях нечия играчка. Много, много време.

Айви стоеше наполовина припаднала в ръцете на Брус. Лицето ѝ беше изкривено от страх. Отблъсна се от него, така че да стои изправена сама. Подръпна червената рокля, сякаш да я пооправи. Страхът беше почти изчезнал от лицето ѝ, само около очите се забелязваше известна напрегнатост.

— Как го направи?

— Векове практика, дребосьче.

Очите ѝ потъмняха от гняв.

— Не би трябвало да можеш да плениш с поглед друг вампир.

— Така ли? — гласът му бе изпълнен с изненада.

— Не ми се присмивай.

Донякъде ѝ симпатизирах заради разстройването. Жан-Клод може да е такъв трън в задника, когато поиска.

— Било ви е казано да ни заведете някъде, деца. Направете го.

Айви се изправи пред него със стиснати юмруци. Гневът се изсипа в очите ѝ и кафявите ириси преляха в бялото, докато не започна да изглежда така, сякаш е сляпа. Силата ѝ запулсира в стаята, пропълзя по кожата и накара косъмчетата по тялото ми да настръхнат, сякаш над тях е бил прокаран пръст.

Ръката ми посегна към браунинга.

— Не, Анита, не е нужно — каза Жан-Клод. — Това дребосьче не може да ме нарани. Показва си зъбите, но освен ако не желае да умре върху този чудесен килим, е най-добре да си припомни кой и какво съм. Аз съм Господарят на града — гласът му прогърмя в къщата и закънтя из стаята, докато въздухът не стана толкова гъст от ехото, че беше все едно дишаш думите му.

Когато звуците заглъгнаха, треперех. Айви се беше овладяла. Все още изглеждаше ядосана, но очите ѝ отново бяха нормални.

Брус беше поставил ръка на рамото ѝ все едно не беше сигурен, че ще се вслуша в разума. Тя отметна ръката му и тръгна грациозно към вратата.

— Трябва да ви заведем на долния етаж. Там ви очакват другите. Жан-Клод се поклонил театрално, без да отклонява очи от нея.

— След теб, сладка моя. Една дама винаги трябва да върви пред джентълмена, никога зад него.

Тя се усмихна, внезапно доволна от себе си.

— В такъв случай твоята човешка дама може да върви до мен.

— Не мисля така — казах аз.

Тя обърна своите невинни кафяви очи към мен.

— В такъв случай не си дама — пристъпи наперено към мен с преувеличено поклащане на бедрата. — Нима си ни довел някой, който не е дама, Жан-Клод?

Чух го как въздъхна.

— Анита е дама. Върви до нея, та petite, но внимателно.

— Какво значение има за каква ме смятат тези задници?

— Ако не си дама, значи си курва. Не искаш да знаеш какво би се случило на една човешка курва зад тези стени — звучеше уморен, докато го изричаше, сякаш вече е бил свидетел, участвал е и не му е харесало.

Айви се усмихна насреща ми, гледайки ме с големите си кафяви очи. Срецнах погледа ѝ и се усмихнах.

Тя се намръщи.

— Ти си човек. Не можеш да срещаш погледа ми по този начин.

— Изненадка — отвърнах аз.

— Ще тръгваме ли? — попита Жан-Клод.

Айви се намръщи отново, но пристъпи през отворената врата и едно-две стъпала надолу, като придържаше с една ръка роклята си, така че краят да не се оплете в краката ѝ. Обърна се и отново ме погледна.

— Идваш ли?

— Колко внимателна трябва да бъда? — попитах Жан-Клод.

Лари и Джейсън дойдоха и застанаха до мен.

— Защиатавай се, ако нападнат първи, но не проливай кръв първа и не нанасяй първия удар. Защиатавай се, но не нападай, та petite. Тази

нощ играем игрички, освен ако ти не ги направиш нещо повече. Залозите не са чак толкова високи.

Намръщих се насреща му.

— Това не ми харесва.

Той се усмихна.

— Знам, но потърпи, ma petite. Помни човека, който искаш да спасиш и удържай прекрасния си темперамент.

— Е, човеко? — обади се Айви.

Чакаше ме на стълбите. Изглеждаше кисела, като нетърпеливо дете.

— Идвам — отвърнах аз.

Не се затичах, за да настигна чакащата вампирка. Вървах с нормално темпо, въпреки че тежестта на погледа ѝ предизвика сърбеж по кожата ми. Спрях се на върха на стълбите и надникнах надолу. Студен, влажен въздух ме лъхна в лицето. Миризмата беше тежка, застояла и плесенясала. Човек разбираше, че няма прозорци, и че някъде там вода подяжда стената. Мазе. Мразех мазета.

Поех си дълбоко от смрадливия въздух и тръгнах надолу по стълбите. Това бяха най-широките стълби, които някога съм виждала в мазе. Усещането от дървото беше за ново и сурово, сякаш не са си правили труда да го полират или боядисат. Имаше достатъчно място за нас двете да споделим едно стъпало. Не исках да го правя. Може би не представляваше заплаха за Жан-Клод, но не се залъгвах какво би могла да ми причини. Тя беше недорасъл господар, все още не се бе развила напълно, но силата си беше там, бълбукаше под повърхността, пълзеше по кожата ми. Спрях на едно стъпало над нея в очакване тя да продължи.

Айви се усмихна. Можеше да помирише страха ми.

— Ако и двете сме дами, значи трябва да вървим заедно. Ела, Анита — протегна ми ръка. — Нека слезем заедно.

Не исках да съм толкова близо до нея. Ако се опиташе да ми скочи, нямаше да имам време да направя кой знае какво. Можеше и да успее да извадя оръжието си навреме, а можеше и да не успее. Дразнех се, че не трябва първа да вадя оръжие.

И се плаших. Едно от нещата, които ме държаха жива, беше, че първо стрелях, а после задавах въпросите. Да правя обратното не беше начин да оцелея.

— Нима човешкият слуга на Жан-Клод се страхува от мен? — тя изпъкваше отчетливо на фона на мрака и се усмихваше. Мазето приличаше на огромна черна дупка зад нея. Не можеше да усеща вампирски белези, в противен случай щеше да знае, че не съм му слуга. Не беше толкова готина, колкото си мислеше. Надявах се.

Пренебрегнах протегнатата ръка, но пристъпих двете стъпала надолу. Рамото ми докосна голата ѝ кожа и чувството беше сякаш по ръката ми са пропъззели червеи. Продължих, да слизам надолу по стъпалата, а лявата ми ръка беше здраво вкопчена в перилата. Чух как токчетата ѝ изтракаха по стълбите, за да ме настигне. Можех да почувствам раздражението ѝ като топлина, излъчваща се от кожата ѝ. Чух, че мъжете ни последваха, но не погледнах назад, за да проверя. Тази вечер си изпитвахме нервите. Беше една от игрите, в които съм най-добра.

Слязохме надолу по стълбите заедно, като коне, теглещи карета. Моята лява ръка беше на перилото, а нейните придържаха роклята ѝ. Поддържах темпо, което правеше приплъзването без усилие невъзможно, освен ако тя не умееше да левитира. Не умееше.

Айви сграбчи ръката ми и ме обърна с лице към нея. Не можах да посегна за пистолета си. Тъй като бях сложила ножници на китките, не можах да посегна и за нож. Стоях, изправена лице в лице с ядосан вампир, и не можех да докопам никакво оръжие. Единственото, което можеше да ме спаси, бе тя да не ме убие. Да поверя живота си на милостта на Айви изглеждаше кофти идея.

Гневът ѝ се изля по кожата ми. По тялото ѝ потече горещина. Можех да почувствам, че ръката ѝ е топла дори през коженото яке. Не се опитах да се отдръпна; неща, които могат да смажат „Тойота“ не отпускат хватката си. Докосването ѝ не изгаряше, защото не беше този тип топлина, но бе трудно да убедя тялото си, че в някакъв момент няма да заболи. Години предупреждения: не докосвай, горещо е. По тялото ми се разля топлина, сякаш бях застанала край огън. Ако не го правеше несъзнателно, щеше да е впечатляващо. По дяволите, пак си беше впечатляващо. Дайте ѝ няколко века и щеше да стане адски страховита, ако вече не беше такава.

Все така можех да я гледам в очите, невероятно дълбоки и блестящи със собствена светлина. Щеше да ми свърши страшна работа, докато ми разкъсваше гърлото.

— Ако я нараниш, Айви, с примирието ни е свършено — Жан-Клод се спусна по стълбите и застана точно над нас. — Не искаш примирието да свърши, Айви — той прокара пръсти по брадичката ѝ.

Почувствах как приток на сила, която прескочи от него към нея и към мен. Ахнах, но тя ме пусна. Ръката ми беше изтръпнала, сякаш бях спала на тази страна. Не бих могла да държа оръжие. Искаше ми се да попитам какво, по дяволите, направи, но се удържах. Важното бе, че можех да използвам ръката си, за останалото щяхме да поспорим покъсно.

Брус се промъкна между нас и надвисна над Айви като разтревожено гадже. Докато наблюдавах лицето му, осъзнах, че е така. Можех да се обзаложа, че тя го е превърнала.

Айви го отблъсна толкова силно, че той изчезна, залитайки в гъстия мрак надолу по стълбите. Изглежда тя си беше съвсем наред. Аз едва чувствах пръстите си.

Обля ме топлина като от изгарящ вятър и отлетя навън в мрака. Факлите, поставени в стойки по стената, оживяха със съскане и порой от искри. Голяма керосинова лампа, висяща от тавана, се изпълни с огън. Стъкленият ѝ похлупак избухна в дъжд от парчета и пламъкът загоря непокрит.

— Серефина ще те накара да разчистиш тази бъркотия — каза Жан-Клод. Направи го да звучи сякаш е разляла млякото си.

Айви се плъзна по оставащите стъпала, поклащайки бедра.

— На Серефина няма да ѝ пука. Счупеното стъкло и пламъците имат толкова много приложения.

Не ми хареса как го изрече.

Мазето беше черно. Черни стени, черен под, черен таван. Беше като да си вътре в някаква огромна тъмна кутия. От стените висяха вериги, част от тях с нещо подобно на кожа по белезниците. От тавана висяха каиши, подобно на някаква противна украса. Из стаята имаше... устройства. Разпознах част от тях. Диба, желязната девица, но повечето бяха като лични принадлежности за овързване. Човек схващаше каква е целта им, но не и как работят. Винаги имаше повече дупки, отколкото можех да измисля за какво да използвам и изглежда нищо не идваше с инструкции за употреба.

На пода имаше отводнителен канал, по който течеше струйка вода. Бях готова де се обзаложа, че не е там само заради водата.

Лари слезе по стълбите и застана до мен.

— Тези неща това, което си мисля ли са?

— Аха, уреди за мъчения — насилих се да стисна ръка в юмрук, след това още веднъж. Възвръщах си чувствителността.

— Мислех, че няма да ни наранят.

— Смятам, че целта е да ни изплашат.

— Действа — отвърна Лари.

И на мен не ми харесваше декорацията, но можех да почувствам ръката си. Можех да държа оръжие, ако се наложеше.

Отляво се отвори врата, която дори не бях забелязала. Таен вход. През вратата влезе вампир. Трябваше да се свие почти на две, за да мине през рамката. Разгъна се, беше невъзможно висок и слаб, мъртвешки блед. Не се беше хранил тази вечер и не хабеше сили, за да изглежда красив. Кожата му беше с цвета на стар пергамент и висеше по костите на лицето като тънък филм, едва покриващ черепа. Очите му бяха хлътнали и замъглени, с мъртвешки синия цвят на рибешките. Хилавите му ръце бяха дълги и кокалести, с невъзможно дълги нокти, които стърчаха от ръкавите на дрехата му подобно на бели паяци.

Пристъпи в стаята, а краищата на черното му палто се развяха зад него като пелерина. Беше облечен изцяло в черно. Само цветът на кожата му и късо подстриганата бяла коса го отличаваха от мрака. Докато се движеше из стаята, изглеждаше сякаш главата и ръцете му се носят самостоятелно.

Поклатих глава, за да си изясня образа. Когато погледнах отново, изглеждаше една идея по-нормално.

— Използва силите си, за да изглежда страховит — казах аз.

— Да, *ma petite*, така е.

Имаше нещо в гласа му, което ме накара да се обърна и да го погледна. Лицето му беше обичайната прекрасна маска, но в очите му, само за секунда, видях страх.

— Какво става, Жан-Клод?

— Правилата не са се променили. Не вади оръжие. Не нанасяй първия удар. Не могат да ни наранят, освен ако не ги нарушим.

— Защо внезапно си толкова уплашен?

— Това не е Серефина — отвърна той. Гласът му беше много спокоен, докато изричаше думите.

— Какво би трябвало да означава това?

Той отметна глава назад и се разсмя. Звукът отекна в стаята, кънтящ и привидно весел, но можех да почувствам с крайчеца на езика си, че е горчив.

— Означава, *ma petite*, че съм глупак.

Смехът на Жан-Клод заглъхна постепенно, сякаш звукът се закачаше по стените.

— Къде е Серефина? — попита той.

Айви и Брус излязоха от стаята. Не знам къде отиваха, но вероятно щеше да е на по-приятно място. Колко стаи за мъчения можеше да има в къща с подобни размери? Не ми отговаряйте.

Високият вампир ни погледна с очите си, подобни на очите на умряла риба. Нямаше притегляне, нямаше нищо, беше като да гледаш в очите на труп.

Гласът му, когато най-сетне го използва, бе почти шокиращ. Беше богат и дълбок, резониращ, но не с вампирска сила. Беше глас на актьор или оперен певец. Наблюдавах как излиза от тънката уста без устни и все още приличаше на салонен номер, сякаш устата ще се раздвижи не в синхрон с думите, но не стана така.

— Трябва да минете през мен преди тя да ви види.

— Изненадваш ме, Янос — Жан-Клод се спусна по стълбите. Предположих, че ще продължим надолу. Жалко. — Ти си по-силен от Серефина. Как така изпълняваш каквото ти каже?

— Когато я видиш, ще разбереш. А сега елате, всички, присъединете се към нас. Нощта е млада и искам, преди да съмне, да видя всички ви голи и кървящи.

— Кой е този тип? — попитах аз. Отново можех да движа ръцете си, значи можех и да остроумнича.

Жан-Клод спря на последното стъпало. Джейсън пристъпи напред, на една крачка зад него. Лари и аз останахме малко по-назад. Не мисля, че някой от нас гореше от желание да слезе.

Вампирът обърна мъртвите си очи към мен:

— Аз съм Янос.

— Чудно, но правилата гласят, че не можеш да ни пуснеш кръв, или каквото и да било друго. Или пропускам нещо?

— Пропускаш много малко неща, ma petite — каза Жан-Клод.

— Няма да бъдете наранени против волята си — отвърна Янос.
— Всички трябва да сте съгласни, за да бъдете наранени.

— Значи сме в безопасност — отвърнах аз.

Той се усмихна и кожата по лицето му се разтегна като хартия. Почти очаквах някоя кост да я пробие, но това не се случи. Усмивката беше приятно зловеща.

— Ще видим.

Жан-Клод направи последната стъпка и влезе по-навътре в стаята. Джейсън го последва и след моментно колебание същото сторих и аз. Лари ме последва като войник.

— Тази стая е твоя идея, Янос — каза Жан-Клод.

— Не правя нищо без одобрението на господарката си.

— Не е възможно да ти е господарка, Янос. Не е достатъчно силна.

— И все пак ето ме тук, Жан-Клод. Ето ме тук.

Жан-Клод се разходи около тъмното дърво на дибата и прокара блед пръст по нея.

— Серефина никога не си е падала особено по мъченията. Тя е много неща, но не е садистка. — Жан-Клод застана пред Янос. — Мисля, че ти си господарят тук, а тя е прикритието ти. Официално тя е господар, така че всички предизвикателства ще са насочени към нея. Когато умре, ще си намериш друга марионетка.

— Уверявам те, Жан-Клод, тя е моята господарка. Мисли за тази стая като за отплата задето съм й бил верен слуга.

Той огледа помещението със собственическа усмивка, като магазинер, който се възхищава на добре заредените рафтове.

— Какво си намислил за нас в тази твоя стаичка?

— Изчакай малко, мое нетърпеливо момче, и всичко ще се изясни.

Беше странно някой да нарича Жан-Клод „момче“, сякаш е много по-млад братовчед, когото Янос е наблюдавал да израства. Дали го беше познавал, когато е бил млад вампир? Прясно умрял?

Чу се женски глас:

— Къде ме водите? Наранявате ме.

Айви и Брус довякоха млада жена през страничната врата. Буквално я довякоха. Беше отпуснала краката си и се опитваше да ги използва по начина, по който го прави кучето, когато се опитвате да го

заведете на ветеринар. Но тя имаше само два крака и по един вампир до всяка ръка. Нямаше особен успех в опитите да ги забави.

Имаше права руса коса, която едва докосваше раменете ѝ. Очите ѝ бяха големи и сини, а гримът, с който беше започнала нощта, беше размазан от сълзите.

Айви изглежда се забавляваше. Очите на Брус бяха силно разширени. Страхуваше се от Янос. Предполагам, че беше трудно да не се страхува.

Момичето изгледа безмълвно за момент Янос, след това изкрещя. Айви разсеяно я плесна, както човек би зашлевил лаещо куче. Момичето изхленчи и замлъкна, взирайки се в пода, а по бузите ѝ се стичаха пресни сълзи.

В стаята заедно с нас беше само Янос и двамата младоци. Обзалагах се, че можем да ги отнесем. Влязоха още две вампирки, но те не влачеха другото момиче. Тя влезе с блестящи от гняв очи, изправен гръб и ръце, свити в юмруци край тялото. Беше ниска, с леко набито телосложение, но не съвсем пълна, сякаш малко израстване щеше да се погрижи за теглото. Косата ѝ беше невзрачно кафява, малки кафяви очи бяха оградени от очила, а лицето ѝ бе обсипано с лунички. Характерът, който се излъчваше от това лице, не беше невзрачен. Моментално я харесах.

— О, Лиса — каза тя, — изправи се.

Звучеше едновременно засрамена и ядосана.

Русото момиче, Лиса, просто се разплака още по-силно.

Вампирките, които пазеха второто момиче, не бяха млади. И двете бяха високи, някъде около метър и осемдесет, облекчени в черна кожа, дългата руса коса на едната беше сплетена в плитка на гърба ѝ, докато черната коса на другата падаше свободно около лицето ѝ. Голите им ръце бяха мускулести и стегнати. Изглеждаха като жени телохранителки от лош шпионски филм.

Силата, която струеше от двете не беше ефект от второразреден филм. Пълзеше из стаята като воден поток, гъст и студен. Когато се изля върху тялото ми, ме остави без дъх. Силата се промъкна в костите ми и ги накара да болят. Зад мен Лари ахна.

Погледнах към него, за да се уверя, че ахва по същата причина като мен. Зад нас нямаше нови чудовища, просто силата на двете вампирки.

— С какво се занимавате, бе хора, държите странноприемница за всички вампири над петстотин години ли? — попитах аз.

Всички се обърнаха към мен. Двете вампирки се усмихнаха особено неприятно. Гледаха ме сякаш съм някакъв вид бонбон и се чудят какъв е пълнежът ми. Мек и лепкав или твърд с ядка в средата? Случвало се бе мъже да ме разсъбличат с поглед, но никога не беше имало нещо, което се опитва да си ме представи без кожата. Блях.

— Имаш ли да добавиш нещо? — попита Янос.

— Не можете просто да довлечете двойка непълнолетни момичета и да очаквате, че няма да направим нищо.

— Точно обратното, Анита, очакваме от вас да направите много неща.

Не ми хареса как го формулира.

— Какво би трябвало да означава това?

— Първо, младите жени не са непълнолетни, нали така, момичета?

Втората девойка само го изгледа. Лиса поклати глава, все така взряна в пода.

— Кажете й възрастта си — нареди Янос.

Никоя от тях не отговори. Айви дръпна достатъчно силно, че да накара русото момиче да извика.

— Осемнадесет, на осемнадесет съм.

Тя се строполи на пода като ридаеща купчинка и вампирите я пуснаха.

Една от жените каза:

— А сега твоите години.

Гласът й беше като тих гръм, предупреждение за приближаващата буря.

Очите на второто момиче се разшириха иззад очилата.

— На деветнадесет съм — зад гнева й вече прозираше страх.

— Добре, пълнолетни са, но ако е против волята им, това си остава така, независимо от възрастта — казах аз.

— Нима ще се правиш на полицайка, Анита? — попита Янос. Звучеше развеселен.

— Няма просто да стоя и да гледам как ги наранявате.

— Имаш високо мнение за себе си, Анита. Уверена си. Това ми харесва. Винаги е много по-забавно да пречупиш някой силен.

Слабаците се превиват и плачат, и подсмърчат, но храбреците, те почти настояват да ги нараниш — той пристъпи към мен, протягайки една бяла паешка ръка. — Искаш ли да те нараня?

Спомних си предупреждението да не използвам оръжие, но майната му. Щях да извадя браунинга.

Внезапно Жан-Клод беше там и държеше китката на Янос. Янос изглеждаше впечатлен. В интерес на истината, аз също. Не го бях видяла да се движи и явно същото важеше за вампира. Готин номер беше.

Позволих на ръката си да се отпусне, макар да бях убедена, че ако извадя пистолета, ще се почувствам по-добре. Но целта на тазвечерното упражнение не беше да ме накара да се чувствам по-добре, а да останем живи.

— Никой от нас да не пострада, такова беше обещанието — каза Жан-Клод.

Янос измъкна китката си от хватката му бавно, почти провлачено, сякаш се наслаждаваше.

— Щом Серефина даде обещание, го спазва.

— В такъв случай какво правят тук младите жени?

— Тези двамата — Янос посочи към Лари и мен — наистина ли не биха стояли и гледали безучастно как ще пострадат непознати?

Звучеше изненадано, но не нещастно от това.

— За съжаление, да — отвърна Жан-Клод.

— И ако се включат в свадата, ти ще се включиш, за да я защитиш? — попита Янос.

— Ако трябва.

Янос се усмихна и успях да чуя как кожата му изскърца от напрежението да задържи костите му.

— Прекрасно.

Видях как по гърба на Жан-Клод премина тръпка, сякаш е бил хванат неподготвен. Аз бях просто объркана.

— Двете млади жени дойдоха по собствено желание в къщата ни. Знаеха какво представляваме и се съгласиха да ни помогнат да забавляваме гостите си.

Погледнах към второто момиче.

— Вярно ли е?

Една от вампирите пазачки докосна рамото ѝ, леко, но достатъчно.

— Дойдохме по собствено желание, но не знаехме...

Ръката на вампирката стисна. Лицето на момичето се изкриви от болка, но не издаде звук.

— Дойдоха по собствената си свободна воля и са на нужната възраст — каза Янос.

— И какво следва сега? — попитах аз.

— Айви, окови тази ето там — той посочи към някакви обвити с кожа окови отляво на вратата.

Айви и Брус вдигнаха девойката, изправиха я на крака и я поведоха залитаща към стената.

— С гръб към стаята, моля.

Пристъпих към Жан-Клод и прошепнах, макар добре да знаех, че ще чуят.

— Това не ми харесва.

— Нито на мен, та petite.

— Можем ли да го спрем, без да нарушим примирието?

— Не и ако не ни наранят директно, не можем.

— Какво ще стане, ако аз наруша примирието?

— Най-вероятно ще се опитат да ни убият.

В стаята имаше пет вампира, три от тях по-стари от Жан-Клод. Щяхме да умрем. Проклятие.

Русото момиче ридаеше и се бореше, дърпайки ръцете си, докато вампирите я оковаха за стената. Пищеше и се дърпаше толкова яростно, че ако не беше кожената обвивка щеше да си разкърва китките.

През страничната врата в стаята влезе жена. Беше висока, по-висока от Жан-Клод. Кожата ѝ беше с цвета на кафе с две сметанки. Дългата ѝ черна коса се спускаше на тънки плитчици до кръста. Беше облечена с черен костюм от лачена кожа. Оставяше много малко на въображението. Стъпваше твърдо с обувките си с високи токчета, доста човешка походка. Но не беше човек.

— Киса — каза Жан-Клод. — Все още си със Серефина — звучеше изненадан.

— Не всички от нас имаха твоя късмет.

Гласът ѝ беше гъст като мед. Във въздуха се носеше миризма като от подправки и не бях сигурна дали ставаше дума за парфюма ѝ, или за илюзия.

По скулестото ѝ лице нямаше грим и въпреки това беше красива — макар да се чудех как ще изглежда, ако не замъглява ума ми. Защото със сигурност никой човек не би могъл да излъчва тази сурова сексуалност, която струеше от Киса като почти материален облак.

— Съжалявам, че си тук, Киса.

Тя се усмихна.

— Не ме съжалявай, Жан-Клод. Серефина те е обещала на мен, преди Янос да пречупи прекрасното ти тяло.

Шестима вампири, четирима от които по-стари от Жан-Клод. Шансовете не бяха на наша страна.

— Оковете другото момиче там — Янос посочи към сходен комплект окови отдясно на вратата.

Брюнетката поклати глава.

— Няма начин.

Тя просто отказа да тръгне и се съпротивлява по-добре от блондинката. Хвърли се на земята и използва всеки сантиметър от тялото си, не за да се бори, а за да не тръгне.

Наложи се две вампирки на по няколко века, достатъчно силни, че да накарат зъбите да ме заболят, да я вдигнат и да я занесат до стената. Най-накрая започна да крещи, издаваше силни, накъсани, изпълнени с ярост звуци, които следваха един след друг. Тъмнокосата вампирка я притисна към стената, а другата я окова.

— Не мога просто да гледам това — каза Лари.

Стоеше много близо до мен, може би не знаеше, че вампирите ще чуят шепота му. Не че имаше значение.

— Нито пък аз.

Щяхме да загинем, но поне можехме да отнесем със себе си толкова от тях, колкото успеем.

Жан-Клод се обърна към нас, сякаш можеше да помирише, че ще посегнем към оръжията си.

— *Ma petite*, мосю Къркланд, не вадете оръжията си. Те действат законно. Жените са дошли, за да помогнат за забавлението. Няма да ги убият.

— Сигурен ли си? — попитах аз.

Той се намръщи.

— Вече не съм сигурен в нищо, но вярвам, че ще удържат на думата си. Жените са уплашени и малко натъртени, но не са наранени.

— Това не е нараняване? — попита Лари.

Звучеше разярен и не можех да го обвинявам. Отговорих му аз.

— Вампирите имат доста уникално чувство за това какво е вредно, нали, Жан-Клод?

Той срещна погледа ми.

— В очите ти виждам обвинение, но помни следното, ma petite, ти ме помоли да те доведа тук. Така че не ме обвинявай за този конкретен проблем.

— Нима забавлението, което предлагаме, е толкова скучно? — попита Янос.

— Обсъждахме дали да ви убием сега или по-късно — казах аз с извънредно делови тон.

Янос се изхили тихо.

— Моля те, наруши примирието, Анита. Страшно ще ми хареса да имам извинение да ви кача на някоя от джунджурийките си. Мисля, че ще отнеме доста време, докато се пречупиш. Но пък от друга страна, понякога именно самохвалковците се предават първи.

— Не се фукам, Янос. Говоря истината.

— Тя вярва в това, което казва — обади се Киса.

— Да, в нея има притеснителна нотка истина — каза Янос. — Много вкусно.

Блондинката Лиса беше спряла да се дърпа в оковите. Беше увиснала на тях, почти задавена от плач. Другото момиче, след като вече беше оковано, стоеше съвсем неподвижно, но ръцете и дланите ѝ започваха леко да потреперват. Сви ги в юмруци, но не можа да спре треперенето.

— Жените дойдоха за малко приключение. Определено получават това, за което са си платили — каза Янос.

Двете вампирки отвориха секции от черната стена и измъкнаха оттам навити камшици. Никое от момичетата не можа да види това, което ме зарадва.

Не можех да стоя и да гледам, не можех. Нещо вътре в мен щеше да умре, ако просто наблюдавах, дори това да означаваше да загина. Поне щях да си ида, борейки се и да отнеса няколко от тях с мен. По-

добре от нищо. Но преди всички ние да се самоубием, щях да се опитам да преговарям.

— Щом не се опитваш да ни накараш да нарушим примирието, какво, по дяволите, искаш?

— Да искам? — каза Янос. — Да искам? Ами, много неща, Анита.

Започвах да намразвам начина, по който произнасяше името ми, някак наполовина развеселено и интимно, сякаш сме приятели или близки врагове.

— Какво искаш, Янос?

— Не би ли трябвало ти да преговаряш от името на своите? — обърна се той към Жан-Клод.

— Анита се справя доста добре и сама.

Янос отправи още една широка усмивка.

— Много добре. Какво искаме?

Вампирките се отпавиха към девойките. Вдигнаха камшиците така, че момичетата да могат да ги видят.

— Какво е това? — попита русата. — Какво е това? — гласът ѝ беше пронизителен и изпълнен със страх.

— Това е камшик — отвърна втората.

Решителен и рязък, тонът ѝ не издаваше страха така, както го правеше треперещото тяло.

Двете вампирки отстъпиха назад, предположих достатъчно, че да имат пространство за размахване.

— Какво, по дяволите, искаш? — попитах аз.

— Запозната ли си с термина „паж за бой“? — попита Янос.

— Става дума за човек, използван от аристократите, за да бъде наказван вместо наследника им.

— Много добре, толкова малко млади хора имат усет към историята.

— Какво общо има урокът по история?

— Момичетата са пажове за двамата ви млади мъже — отвърна Янос.

Двете вампирки разгнаха камшиците на пода и почти едновременно изплющяха с тях, но без да докосват момичетата. Втората девойка изпищя с кратък, рязък звук, когато удари стената до нея. Русата просто увисна на стената, ридаейки с накъсан гласец:

— Моля ви, моля ви, моля ви.

— Не ги наранявайте — каза Лари. — Моля ви.

— Ще заемеш ли мястото й? — попита Янос.

Най-накрая разбрах какво е намислил.

— Не можеш да ни нараниш, без да ти сътрудничим. Гадно, лукаво копеле такова.

Той се усмихна.

— Отговори ми, момко. Ще заемеш ли мястото й?

Лари кимна.

Сграбчих го за рамото.

— Не.

— Изборът все пак е негов — обади се Янос.

— Пусни ръката ми, Анита.

Втренчих се в очите му в опит да разбера дали осъзнава какво прави.

— Не знаеш какво може да причини камшикът на човешката плът. Не знаеш какво предлагаш.

— Можем да поправим това — каза Янос.

Вампирките разкъсаха блузите на момичетата откъм гърбовете с резки, бързи движения. Русата изкрещя.

— Не можем просто да гледаме — каза Лари.

Беше прав. Независимо дали ми харесваше или не, беше прав.

— Виждал съм какво може да причини камшикът — обади се внезапно Джейсън. — Не ги наранявайте.

Изгледах го.

— Не ми правиш впечатление на самопожертвователен тип.

Той сви рамене.

— Всеки си има своите моменти.

— Ще улесня ли избора ви, ако обещаю, че ако вашият младеж земе мястото на момичето, няма да го осакатим?

— А да го убиете? — попитах аз. — Човек може да умре от шока при боя с камшик.

— Без убиване и без осакатяване. Просто си искаме нашия фунт плът и кварта кръв.

Нещо вероятно се бе изписало на лицата ни, защото той се разсмя.

— Говорех фигуративно, естествено. Ще имаш белези, докато умреш, но нищо повече.

— Това е нелепо — казах аз. — Няма да го правим.

— Ако извадим оръжия, можем ли да ги убием? — попита Лари. Извърнах поглед от настойчивите му очи. Той докосна ръката ми.

— Анита?

— Можем да отнесем няколко от тях със себе си — отвърнах аз.

— Но пак ще сме мъртви, а щом умрем, кой ще помогне на момичетата?

Поклатих глава.

— Трябва да има по-добър начин.

Лари погледна към Жан-Клод.

— Ще спази ли думата си? Ще ме оставят ли жив?

— На думата на Янос винаги е можело да се разчита, или поне преди два века беше така.

— Можем ли да им вярваме? — попита Джейсън.

— Не — отвърнах аз.

— Да — отвърна Жан-Клод.

Изгледах го ядосано.

— Знам, че по-скоро би предпочела да използваш оръжие, но само ще доведеш до смъртта ни. Или до превръщането на част от нас във вампири.

Лари ме докосна по рамената. Накара ме да го погледна.

— Всичко е наред.

— Не е наред — отвърнах аз.

— Добре, не е, но това е най-доброто, което можем да направим в момента.

— Не го прави.

— Нямам избор — каза той. — Освен това съм голямо момче, помниш ли? Мога да се погрижа за себе си.

Прегърнах го. Не знаех какво друго да направя.

— Ще се оправя — прошепна той.

Само кимнах. Не се доверявах на гласа си и се опитвах никога да не лъжа приятелите си. Нямаше да е добре. Знаех го. И той го знаеше. Всички го знаехме.

Джейсън се отдалечи от нас и се отправи към вампирките.

— О, не, добри ми превръщачо, теб не те искаме прикован към стената.

— Но нали каза...

— Казах, че можеш да спасиш момичетата, но не по този начин. Нека човекът поеме ударите с камшик. Всичко, на което трябва да се съгласиш, е да задоволиш желанията на моите две помощнички, Бетина и Палас.

Джейсън погледна двете вампирки. После се обърна към нас. Внезапно се опитах да ги видя през очите на двадесет и две годишен мъж. Бяха едрогърди, с тънки талии, и ако лицето на Палас ми се струваше малко твърде като на вещица, а очите на Бетина бяха твърде малки за вкуса ми, това си беше мое мнение. Никоя от тях не беше привлекателна или красива, бяха представителни по начина, по който са някои високи, дългокраки жени. Представителни по хубав начин, ако бяха хора.

Джейсън се намръщи.

— Изглежда аз ще получа по-доброто предложение.

— Ще има ли значение, ако кажа, че трябва да го направиш тук, в стаята, на този под, пред всички? — попита Янос.

Джейсън се замисли за момент.

— Ако кажа „не“, момичето ще бъде ли бито?

Янос кимна.

— Тогава съм съгласен — отвърна той, но гласът му беше несигурен.

Да си сладострастен в уединение е едно, да го правиш пред публика — съвсем друго.

— Тогава ела, превръщачо, нека шоуто започне. — Янос направи подканящ жест с белите си ръце.

Джейсън погледна обратно към Жан-Клод, като дете на първия учебен ден, което се чуди дали побойниците наистина ще го наранят. Жан-Клод не му предложи утеха. Лицето му беше безизразно и неразгадаемо като картина. Кимна леко, което можеше да означава всичко — от „Нещата ще бъдат наред“ до „Просто го направи“.

Видях как раменете на Джейсън се повдигнаха от дълбоко поетия въздух и го чух да издиша като бегач преди състезание. Защо нещата, които бихме извършили по собствено желание при други обстоятелства, стават най-неприятни, когато нямаме избор?

— Някога правил ли си го с един от нас? — попита Янос.

Джейсън поклати отрицателно глава.

Янос постави ръка на рамото му. На Джейсън това изглежда не му хареса. Не можех да го обвинявам.

— Очакват те много удоволствия, млади ми превръщачо. Неща, които никой човек или превръщач не може да ти предложи. Усещания, които само мъртвите могат да ти дадат.

Двете вампирки бяха отишли в далечния край на стаята, където имаше свободно място на черния под. Камшиците лежаха навити до краката на двете момичета, сякаш бяха напомняне какво ще се случи, ако някой се уплаши и се откаже.

Ако Джейсън искаше да чука няколко вампирки, аз няхах проблем с това. Освен това не беше моя отговорност да го защитавам. Но сексът нямаше да продължи безкрайно. Не можех да им позволя да докопат Лари. Не можех да стоя отстрани и да гледам как го измъчват. Просто не можех. Даже и да разпердушинех стаята обаче, и при положение, че успеехме да се измъкнем от мазето — което само по себе си беше доста съмнително — всички вампири в къщата щяха да тръгнат по петите ни. Щеше да има още, винаги имаше още. И все пак, какво беше казал Жан-Клод? Ако те нарушат примирието първи, можем да вадим оръжие. Това създаваше определени възможности.

Вампирката с дългата руса коса беше разпуснала плитката си. Разлюля косата си сякаш беше гъста завеса от руси вълни. За момент тя скри лицето ѝ и я направи да изглежда по-мека, по-човешка. Може би беше илюзия. Както и да е, Джейсън докосна тази гъста коса, прокара ръцете си през нея, след това ги спусна около кръста ѝ. Щом се налагаше да го прави, изглежда смяташе да се забавлява. Хубаво беше да видиш някой, който харесва работата си.

Чернокосата вампирка му мина в гръб и притисна облеченото си в кожа тяло към неговото. Джейсън беше достатъчно нисък, че главата му да е на нивото на гърдите на двете жени. Той зарови лицето си в деколтето на блондинката. Тя развърза предната част на кожената си жилетка и я разтвори, така че той да може да засмуче гърдите ѝ.

Обърнах се настрани. Никога не съм си падала по воайорството. Имам срамния навик да се изчервявам. Айви и Брус се придвижиха покрай стената, за да застанат близо до ъгъла и тройката. Брус беше очарован и засрамен, но продължаваше да гледа. По лицето на Айви

нямаше изписан срам. Тя се движеше с гръб покрай стената, като опипваше пътя с ръце. Начервената ѝ уста беше полуотворена. Плъзна се надолу по стената и роклята ѝ се набра около бедрата, докато падаше на четири крака. Погледът ми отново попадна върху представлението, докато наблюдавах как се придвижват към тримата.

Ризата на Джейсън я нямаше. Останал само по кожените панталони и черни ботуши, видът му пасваше на двете вампирки. Беше на колене, а гърбът му бе извит така, че беше подпрян на брюнетката зад него. Тя прокара ръцете си по голите му гърди. Той се извъртя и ѝ предложи устните си. Целувката беше дълга и дълбока, и пълна с повече опипване, отколкото някой, с изключение на лекаря ви би трябвало да прави.

Блондинката стоеше с широко разтворени крака пред тях и разкопчаваше панталоните на Джейсън. Вече беше направила нещо със своите, така че бяха отворени на чатала. Оказа се, че е естествена блондинка. Защо бях изненадана?

Айви протегна ръка, за да погали дългата руса коса на другата.

— Айви — каза Янос, — ти не си поканена.

Тя отдръпна ръката си, но не отстъпи. Беше толкова близо до действието, колкото е възможно, без да е част от него. Брус бе все така залепен до стената, с отворена уста и леко поизпотен, но изглежда не искаше да се приближава.

Янос стоеше много спокойно и наблюдаваше. На лицето му имаше стегната усмивка и за първи път в мъртвите му очи имаше някаква светлина. Забавляваше се.

Жан-Клод беше наполовина облегнат, наполовина седнал до една метална рамка, която имаше смътните очертания на човешко тяло. Той наблюдаваше шоуто, но лицето му бе все така безизразно, просто красива маска.

Видя, че го гледам, но в очите му не настъпи промяна. Беше толкова затворен и самотен, сякаш се намираще сам в празна стая. Доколкото можех да видя, не дишаше. Дали сърцето му биеше, когато стоеше толкова неподвижно? Или всичко спираше?

Киса стоеше край вратата, през която не бяхме минавали. Ръцете ѝ бяха скръстени пред корема. За някой, който толкова искаше да се нахвърли върху Жан-Клод, не изглеждаше да се наслаждава особено на

шоуто. Или пък беше стражът, който да попречи на мен и Лари да избягаме от стаята с писъци.

Лари беше отстъпил толкова далече от действието, колкото му беше възможно. Беше се притиснал към стената и се опитваше да намери нещо друго, което да наблюдава, но очите му продължаваха да бъдат привлечени към другия край на стаята. Беше като да се опитваш да не гледаш катастрофа на влак. Не искаш да видиш как се случва, но ако така или иначе ще се случи, не искаш да гледаш на другата страна. Кога отново ще имаш шанс да видиш подобно нещо? Тройка любовници, състояща се от два вампира и върколак, едва ли беше нещо толкова често срещано в живота на Лари. Дори за мен не беше обичайна гледка.

Двете момичета, които все още бяха оковани към стената не можеха да видят какво се случва. Вероятно така беше по-добре.

От другата част на стаята се чу ниско стенание и ме накара да погледна натам. Панталоните на Джейсън бяха свалени частично, така че разкриваха по-голямата част от заоблените му задни части. Ръцете му бяха опънати и само долната част на тялото му докосваше жената. Тялото му се повдигаше и спускаше ритмично. Русата вампирка се извиваше под него, а от гърлото ѝ изскочи още едно стенание. Гърдите ѝ се изсипаха от черната кожена жилетка подобно на дар, когато приседна, за да срещне устата на Джейсън.

Брюнетката прокара бавно розовия си език по гръбнака му. Гърбът му потръпна от усещането или може би беше друго усещане. Ефектът изглеждаше същият.

Обърнах се, но образът беше като прогорен в съзнанието ми. Почувствах как по врата ми плъзва топлина. Проклятие. Очите на Лари се разшириха и видях как цветът се оттегля от лицето му, докато кожата му не придоби изненадания бял цвят на хартията, а очите му не станаха твърде големи за лицето.

За момент се преборих с желанието, но след това се обърнах да погледна, рискувайки подобно на жената на Лот, твърде много за един последен забранен поглед. Джейсън беше паднал, а лицето му бе изгубено в косата на блондинката. Лицето ѝ бе обърнато към стаята. Кожата бе изтъняла до такава степен, че човек можеше да види всяка кост по лицето. Пълните ѝ устни бяха изтънели и зъбите ѝ изглеждаха по-дълги. Вече нямаше достатъчно устни, които да ги крият.

Брюнетката коленичи точно зад тях, а коленете ѝ се намираха между краката им. Свали ръцете от лицето си и половината от това хубаво лице изгни. Прокара ръце през дългата си тъмна коса и тя започна да пада на кичури.

Обърна лицето си към нас. Кожата започна да се лющи от костите на лявата половина и да пада по пода с мокро изплюкване.

Преглътнах толкова тежко, че чак ме заболя, и отстъпих назад, заставайки до Лари. Вече не беше преbledнял, беше по-зеленял.

— Сега е мой ред — каза една от вампирките.

Обърнах лице към ставащото в другия край на залата почти против волята си. Не можех да понеса да гледам и същевременно не можех да понеса да отвърна очи.

Джейсън се изправи с нещо подобно на лицева опора. Успя да мерне лицето на блондинката и раменете му се напрегнаха, а гърбът му се стегна. Отдръпна се от нея бавно и застана на колене.

Брюнетката прокара пръсти по голия му гръб. Плътта ѝ започна да се лющи, оставяйки следа от зелена слуз. По тялото му пробягна тръпка, която нямаше нищо общо със секса.

От другия край на стаята можех да видя как гърдите на Джейсън започват да се вдигат и спускат все по-бързо и по-бързо, сякаш дишането му се учестяваше. Той стоеше взрян право напред и не правеше никакъв опит да погледне назад, сякаш нещата щяха да изчезнат.

Брюнетката уви разлагащи се ръце около раменете му, наведе изгнилото си лице до неговото и му прошепна нещо.

Джейсън се измъкна от тях и пропълзя към стената. Голите му гърди бяха покрити с парченца от плътта ѝ. Очите му бяха невъзможно разширени и показваха твърде много от бялото. Изглежда не му достигаше въздух. Нишка от нещо гъсто и тежко се плъзна бавно надолу по врата му към гърдите. Той замахна към него по начина, по който човек смазва паяк, който е пропълзъл по кожата му. Беше притиснат към черната стена, с панталони, смъкнати почти до бедрата му.

Блондинката се претърколи по корем и започна да пълзи към него, протягайки ръка, по която имаше само кости и парчета изсъхнала плът. Изглеждаше сякаш се разлага върху сухата земя. Брюнетката беше мокра. Лежеше по гръб на пода, от нея изтичаше някаква тъмна

течност и се събираше в локва под тялото ѝ. Беше разкопчала кожената си риза и гърдите ѝ приличаха на тежки торби, пълни с течност.

— Готова съм за теб — каза брюнетката.

Гласът ѝ все още беше ясен и твърд. Човешки глас не би могъл да излезе от тези изгнили устни.

Блондинката сграбчи ръката на Джейсън и той изкрещя.

Жан-Клод стоеше и гледаше, неподвижен, неподклатим.

Усетих как вървя към тях. Това изненада дори мен самата. Очаквах да се появи миризмата, която би трябвало да придружава разлагащата се плът, но с всяка стъпка въздухът си оставаше чист.

Застанах до Жан-Клод и попитах.

— Това илюзия ли е?

Той не ме поглеждаше.

— Не, *ma petite*, не е илюзия.

Потупах го по рамото, то беше твърдо и плътно като дърво. Усецането въобще не приличаше на това от плътта.

— Илюзия ли е?

— Не, *ma petite* — най-накрая ме погледна и очите му бяха изцяло тъмносини. — И двете форми са истински.

Той се изправи и дори застанала до него, не можех да го видя да диша.

Брюнетката беше на четири крака и се протягаше към Джейсън с ръка, която се разпадна на мокри парчета, докато се движеше. Джейсън изкрещя и се притисна към стената, сякаш искаше да пропълзи през нея. Скри лицето си подобно на дете, което се пази от чудовищата под леглото, но той не беше дете и знаеше, че чудовищата са истински.

— Помогни ми — прошепнах аз и не бях сигурна на кого от нас двамата говоря.

— Ще направя, каквото мога — отвърна Жан-Клод. Взирах се в него, когато чух следващите думи в главата си. Устните му въобще не се помръднаха. — Ако те първи нарушат примирието, *ma petite*, си свободна да избиеш всички в тази стая.

Изгледах го, но лицето му не издаваше нищо. Единствено ехото от думите му в главата ми ми казваше, че не халюцинирам. Нямах време да се ядосвам за това, че е проникнал в мислите ми. По-късно, можехме да се караме по-късно.

— Янос.

Тази единствена дума прокълтя из стаята, докато не отекна по краката ми като звука от дълбок басов барабан.

Янос се обърна към Жан-Клод, а на кокалестото му лице беше изписано доволно изражение.

— Ти ли извика?

— Предизвиквам те.

Тези две думи бяха подигравателни, прозвучаха като фалшиви ноти върху опънатите струни на нервите ми. Човек не можеше да каже дали тонът подразни Янос.

— Не можеш да ме победиш — отвърна Янос.

— Това трябва да се провери, нали? — каза Жан-Клод.

Янос се усмихна докато кожата му почти се скъса.

— Ако по някакво чудо ме победиш, какво искаш?

— Безопасно преминаване за всичките ми хора — аз прочистих гърлото си. — И за двете момичета.

— А ако аз победея — попита Янос, — какво получавам?

— Какво искаш?

— Знаеш какво искаме.

— Кажу го — отвърна Жан-Клод.

— Отказваш се от безопасното преминаване. Получаваме ви и правим с вас, каквото си пожелаем.

Жан-Клод кимна леко.

— Така да бъде — посочи към разлагащите се вампирки. — Разкарай ги от вълка ми.

Янос се усмихна.

— Те няма да го наранят, но ако се провалиш... Ще го подаря на двете ми красавици.

От гърлото на Джейсън се изтръгна нисък звук, като преглътнат писък. Ръката на брюнетката започна да се промъква надолу по корема му към слабините. Той изкрещя и я отблъсна настрани, но освен ако не прибегнете до насилие, беше в капан. И ако нарушеше примирието, бяхме мъртви, но ако те го нарушаха...

Жан-Клод и Янос бяха отишли в средата на стаята. Стояха на няколко метра разстояние един от друг. Жан-Клод беше с раздалечени крака, сякаш се подготвяше за бой. Краката на Янос бяха прибрани и позата му бе спокойна, незаинтересована.

— Ще изгубиш всичко, Жан-Клод, какво си намислил?

Жан-Клод поклати глава.

— Предизвикателство бе отправено и прието, какво чакаш, Янос? Нима най-сетне се страхуваш от мен?

— Да се страхувам от теб? Никога, Жан-Клод. Не преди сто години, не и сега.

— Стига толкова приказки, Янос — гласът му беше станал нисък и мек, но въпреки това се носеше през цялата стая, пълзеше нагоре по черните стени и падаше надолу като дъждовни капки от звук, тъмни и изпълнени с гняв.

Янос се разсмя, но в смеха нямаше нищо от осезаемите качества на гласа на Жан-Клод.

— Да потанцуваме.

В стаята настана тишина толкова внезапно, че за момент помислих, че съм оглушала. След това осъзнах, че все още чувам биенето на собственото си сърце и кръвта нахлуваща в главата ми. Между двамата вампири-господари се издигнаха вълни от нещо подобно на горещината, издигаща се от асфалта през лятото. Това, което се изсипа върху кожата ми не беше топлина, беше... сила.

Въртяща, нахлуваща буря от сила. Бях чувствала как Жан-Клод се изправя срещу други вампири, но никога и нещо подобно. Косата ми се развя от вятър, който се носеше от тях двамата.

Лицето на Жан-Клод изтъняваше, бялата му кожа започваше да блести като полиран алабастър. Очите му бяха сини пламъци, които вливаха сапфирен огън по всяка вена под кожата му. Костите му сияеха в златно. Човешкото в него изчезваше, но нямаше да е достатъчно. Щеше да изгуби.

Освен ако те първи не нарушаха примирието.

Киса стоеше до вратата и продължаваше да я пази. Тъмното ѝ лице беше безстрастно. Нямаше да ми помогне. Двете гниещи неща продължаваха да пълзят по Джейсън. Само Айви и Брус все още стояха прави. Брус изглеждаше уплашен. Айви изглеждаше развълнувана. Наблюдаваше двамата господари с полуотворени устни, долната изопната от концентрация или въннение.

Бях успяла да срещна погледа ѝ и това я беше издразнило — много.

Минах през стаята зад Жан-Клод. Когато минавах покрай него, вълните от силата се плеснаха и завихриха около мен като нечия ръка. Продължих да вървя и се изплъзнах, но кожата ми продължаваше да трепери на местата, където ме бе докоснала. Лайното щеше да падне във вентилатора, освен ако не успеех да го спра.

Киса гледеше как преминавам покрай нея с присвити очи. Не й обърнах внимание. Един господар вампир по един. Минах покрай Брус и спрях пред Айви. Тя се взираше покрай мен в двамата господари и не ми обръщаше внимание.

Отворих уста. Докато изговарях думите, тишината се разцепи и звукът се върна към ушите ми с почти болезнен плясък, като от малко свръхзвуково избумтяване.

— Предизвиквам те.

Айви премигна насреща ми, сякаш се бях появила току-що.

— Какво каза?

— Предизвиквам те — повторих аз.

Стараех се лицето ми да е безизразно и много силно се опитвах да не мисля какво правя. Тя се разсмя.

— Ти си луда. Аз съм вампир-господар. Не можеш да ме предизвикваш.

— Но мога да срещам погледа ти — отвърнах й.

Позволих на устните ми да се появи малка усмивка. Опитвах се да държа съзнанието си празно, без мисли, които да ме издадат, без страх, който да прозира, но естествено, щом се замислих за страха, той се появи навит в стомаха ми.

Тя се разсмя, високо и звънтящо, като счупена чаша. Самият звук почти разкъсваше кожата. Какво, по дяволите, правех?

Вятърът натисна гърба ми и почти ме хвърли към нея. Обърнах се назад точно навреме, за да видя как Жан-Клод залита и по ръката му потича кръв. Янос дори не се беше изпотил.

Каквото и да правех, по-добре беше да го правя бързо.

— След като Жан-Клод загуби, ще помоля Янос да го накара да ме чука. Господарят ти ще е играчка за всички и същото се отнася за теб.

Очите ми пробягаха към гниещите неща върху Джейсън. Това беше достатъчен стимул. Обърнах се към Айви и срещнах кафявите й очи.

— Нищо няма да правиш. Дори не можеш да накараш един жалък човек да сведе поглед.

Тя ме погледна ядосано. Гневът ѝ беше незабавен, като пламък от кибритена клечка. Наблюдавах как кафявото на ирисите ѝ се разпростира по целите очи от разстояние по-малко от двадесет сантиметра. Очите ѝ бяха блестящи езера от тъмна светлина. Пулсът ми заплашваше да ме задави, и едно малко гласче в главата ми крещеше: „Бягай, бягай.“ Останах на място и продължих да я гледам в очите.

Тя беше вампир-господар, но млад. След сто години би ме изяла на закуска, но точно сега, тази вечер, може би, само може би, нямаше да може.

Изсъска насреща ми, показвайки зъбите си.

— О, това е впечатляващо — отвърнах аз. — Като куче, което показва зъбите си.

— Това куче може да ти разкъса гърлото — гласът ѝ беше станал нисък и зъл, и пълзеше по гръбнака ми, докато не се наложи да положа почти всичките си усилия да не потрепера.

Не бях уверена, че гласът ми няма да потрепери, затова отвърнах, ниско, меко и много ясно:

— Пробвай се и да видим докъде ще стигнеш.

Айви се стрелна напред, но аз я видях. Почувствах, че тръгва към мен. Хвърлих се назад, надалече от нея, но тя сграбчи ръката ми и ме вдигна във въздуха, подпирайки лакът, така че да може да ме държи така. Силата ѝ беше невероятна. Можеше да счупи ръката ми и аз нямаше да мога да направя абсолютно нищо, за да я спра.

Киса внезапно се озова при нас.

— Веднага я пусни!

Айви ме пусна. Хвърли ме през стаята. Въздухът свистеше около мен, а светът се замъгли толкова бързо, че сякаш бях ослепяла. После въздухът спря да свисти и аз се строполих на земята.

„Падане“ не изразява скоростта и внезапността на това да те хвърлят от около три метра височина. Ударих се в стената и се опитах да използвам ръце и длани, за да поема част от удара преди главата ми също да се удари. Плъзнах се надолу, въпреки че плъзване предполага нещо бавно, а в случая нямаше нищо подобно. Строполих се в основата на стената като разбита купчина без дъх, примигваща срещу блестящи, трептящи образи, които все още не можех да оформя в картини.

Първият образ, който видях, беше на разложено лице с парче дълга, тъмна коса, висяща от скалпа. Езикът на вампирката се въртеше иззад счупени зъби, нещо черно и по-гъсто от кръв капеше с плясък от устата ѝ.

Изправих се на колене и открих една костелива ръка, обвита около раменете ми. Изсушената, пълна със зъби уста на блондинката прошепна:

— Ела да си поиграем.

Нещо твърдо и плътно докосна ухото ми. Беше езикът ѝ. Излазих настрани, но ноктите ѝ хванаха якето ми. Ръце, които би трябвало да са крехки като изсушени клонки, но бяха здрави като стоманени пръти.

— Те нарушиха примирието, ma petite. Не мога да го удържа дълго.

Имах възможност да погледна за момент нагоре и да откроя Жан-Клод, паднал на колене с ръце, протегнати към Янос. Янос все още стоеше изправен, но не правеше нищо друго. Разполагах с няколко мига, нищо повече.

Спрях да се опитвам да се измъкна от двете вампирки. Те ме налазиха и в бъркотията от ръце, крака и телесни течности извадих браунинга. Стрелях от упор в гърдите на гниещата. Тя залитна, но не падна. В гърба ми се забиха зъби и аз изкрещях.

В стаята изгърмя пистолет, но нямаше време да погледна. Джейсън внезапно се озова при мен и отдръпна русата. Стрелях в

разложения череп на брюнетката. Тя най-сетне се строполи на пода в локва течности и желирани крайници. Обърнах се към Жан-Клод и го открих почти проснат на пода, а пред него имаше локва кръв. Едната му ръка все още беше изпъната срещу Янос.

Янос замахна леко и от тялото на Жан-Клод потече кръв като дъга. Той се строполи на пода и от него се понесе сила, която разроши косите ми. Светът внезапно замириса на разложени трупове.

Задавих се и дръпнах спусъка по посока на това дълго черно тяло.

Янос се обърна. Всичко бе като на забавен каданс, сякаш имах цялото време на света да се прицеля и да стрелям отново, но някак бе успял да се обърне с лице към мен, когато натиснах спусъка за втори път. Куршумът го улучи точно в гърдите. Той залитна, но не падна.

Прицелих се в кръглата му, черепоподобна глава. Бялата му паешка ръка се вдигна нагоре и проряза въздуха. Колкото и невероятно да беше, почувствах сякаш невидими нокти раздират ръката ми. Стрелях, но мерникът ми беше малко настрани. Куршумът одраска лицето му.

Той отново замахна към мен и видях как по ръцете ми започва да тече кръв. Плашещ подход. Не болеше чак толкова, не и колкото щеше да боли, ако наистина ме докопаше с ръце.

Прозвуча изстрел от втори пистолет и Янос залитна, когато куршумът го улучи в рамото. Лари стоеше зад него с извадено оръжие.

Зрението ми се замъгли, сякаш зад клепачите ми бе паднала мъгла. Наведох цевта към по-голямата мишена, каквато представляваше горната част на тялото му, и отново дръпнах спусъка. Чух как куршумът на Лари изсвистя във въздуха и се заби в тавана.

Едно изненадано „Хей!“, ме уведоми, че Джейсън все още е там.

Видях, че Янос се отправи към вратата. Беше като да гледаш на забавен кадър през толкова гъста мъгла, че е почти невъзможно да се забележи нещо. Стрелях още два пъти и знам, че го улучих поне веднъж. Когато излезе от стаята, паднах на четири крака и зачаках зрението ми да се проясни. Надявах се да се проясни.

През съсипания си поглед видях, че Жан-Клод продължава да лежи неподвижно в локва от собствената си кръв. Въпросът, който изникна в съзнанието ми беше, дали е мъртъв? Глупав въпрос, когато

става дума за вампир, но въпреки това бе първото нещо, което си помислих.

Погледнах назад и видях Джейсън да разхвърля парченца от двете вампирки по пода. Разкъсваше ги с голи ръце, чупеше костите им и ги хвърляше далече една от друга, сякаш чрез директното разрушение можеше да измие онова, което му бяха сторили.

Брус лежеше по гръб до стената. Смокингът му беше подгизнал от кръв. Не можех да кажа със сигурност, но изглеждаше мъртъв. Айви и Киса не се виждаха никъде.

Лари все още стоеше в другия край на стаята с изваден пистолет, сякаш не бе осъзнал, че Янос го няма. Мръщеше се. Всички бяха на крака, всички се движеха, с изключение на Жан-Клод. Мамка му.

Пропълзях към него, понеже не вярвах, че със замъгленото си зрение ще мога да стоя изправена. Сякаш ми отне много дълго време да стигна до него, сякаш не само зрението ми не работеше както трябва.

Когато стигнах до него, зрението ми се беше прояснило. Коленичих в гъстата локва от неговата кръв и го погледнах. Как можеш да провериш дали един вампир е мъртъв? Понякога нямат пулс, не дишат, нито сърцето им бие. Мамка му отново.

Прибрах браунинга в кобура. В момента нямаше нищо, което да мога да застрелям, а ръцете ми трябваха. По ризата ми имаше кръв и за първи път погледнах ръцете си. Изглеждаше сякаш и двете са били одрани от нечии нокти, малко по-дълбоко от нормалното, но щяха да оздравеят. Вероятно дори нямаше да останат белези.

Докоснах рамото на Жан-Клод. Плътта беше мека, много човешка. Завъртях го по гръб. Ръцете му паднаха на земята сякаш бяха без кости, по начин, присъщ на мъртвите. Някакъв номер на нощта беше направил лицето му отново красиво. Най-човешкият вид, в който го бях виждала, като изключим момента, че никой не е толкова красив.

Проверих врата му за пулс. Държах пръстите си притиснати към хладната му кожа и не почувствах нищо. Нещо като сълзи изпълни очите ми, а гърлото ми се стегна. Но нямаше да плача, не още. Дори не бях сигурна, че искам.

Кога един вампир е мъртъв? Има ли такова нещо като сърдечен масаж за неживите? По дяволите, та той дишаше понякога. Имаше

сърце и през повечето време то биеше. Това, че не биеше, не можеше да е добър знак.

Нагласих главата му, стиснах носа му и издишах въздух в устата му. Гърдите му се повдигнаха. Опитах още два пъти, но той не започна да диша сам. Разкопчах ризата му и намерих мястото над гръдната му кост. Натиснах веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и така до петнадесет. Две вдишвания.

Джейсън залитна към мен и падна на колене.

— Мъртъв ли е?

— Не знам.

Помпах с всички сили, достатъчно здраво, че да му счупя някое ребро, ако беше човек, но той не беше. Лежеше по гръб и тялото му помръдваше само когато аз го мръдвах, отпуснато и безкостно, както могат да бъдат само мъртвите. Устните му бяха полуотворени, затворените очи бяха обрамчени от черната дантела на гъстите му мигли. Къдравата черна коса все още обграждаше бялото му лице.

Представих си Жан-Клод мъртъв. Самата аз няколко пъти се бях замисляла дали да не го убия, но сега, когато смъртта му беше факт, не знаех как да се почувствам. Някак не изглеждаше честно. Аз го бях довела тук. Аз го бях помолила да дойде и той беше дошъл. И сега беше мъртъв, наистина съвсем мъртъв. И вината частично беше моя, аз бях отговорна отчасти. Ако щях да убивам Жан-Клод, исках да дръпна спусъка и да гледам как очите му угасват. Не исках да става по този начин.

Погледнах надолу към него. Вече не мислех за него като за Жан-Клод. Това прекрасно тяло най-сетне щеше да гние в гроба, който заслужаваше. Поклатих глава. Не можех да позволя това да се случи, не и ако можех да го спася. Знаех само едно нещо, което всички мъртви уважаваха и желяеха. Кръв. Опитах се още веднъж да му вдъхна живот, с една разлика. Първо размазах кръвта си по устата му. Устните ми докоснаха неговите и вкусих от сладкия, металически вкус на собствената си кръв.

Нищо.

Лари коленичи до нас.

— Къде отиде Янос?

Не беше успял да види през мъглата, но нямах време да обяснявам.

— Наблюдавай вратата и застреляй всичко, което се опита да премине.

— Може ли да пусна момичетата?

— Разбира се.

Бях ги забравила. Бях забравила за Джеф Куинлан. Бях готова да ги заменя всичките за едно примигване от страна на Жан-Клод. Не и ако ми беше предоставена възможност да избирам между двете, но точно в момента те бяха непознати. Той не беше.

— Може би повече кръв — каза Джейсън тихо.

Погледнах го.

— Предлагаш ли?

— Никой от нас не може да го нахрани до степен да възвърне силите си напълно, не и без да умрем, но ще помогна — отвърна той.

— Веднъж вече го храни тази вечер. Можеш ли да дадеш кръв втори път?

— Аз съм върколак. Оздравявам бързо. Освен това кръвта ми е по-добра от човешката, в нея има повече сила.

В този момент наистина го погледнах. Беше покрит със слюз. Голямо черно петно покриваше по-голямата част от едната му буза. Сините му очи не изглеждаха вълчи, изглеждаха обсебени, наранени. Има неща, които нараняват повече от физическите.

Поех си дълбоко въздух и извадих един от ножовете си. Порязах лявата си китка. Болката беше остра и незабавна. Поставих раната върху устните на Жан-Клод. Кръвта потече в устата му. Изпълни я като вино, наливано в чаша. Преля по ъгълчето на устата му и потече надолу по бузата му. Ударих гърлото му, за да го накарам да преглътне.

Как би се смял като разбере, че най-сетне съм си прерязала вена за него. От неподвижните му устни потече още кръв. Проклятие.

Направих му изкуствено дишане, опитвайки собствената си кръв. Накарах гърдите му да се повдигнат, вдишвайки кръвта си. Мислех си само едно: живеј, живеј, живеј.

През тялото му пробягна тръпка. Гърлото му се сви конвулсивно и преглътна. Отдръпнах се от него. Той хвана китката ми, докато я отмествах от устата му. Хватката му беше болезнена. Почувствах онази необикновена сила, която може да троши кости. Очите му бяха все още затворени, единствено хватката върху китката ми подсказваше, че нещата се подобряват.

Поставих ръка върху гърдите му. Все още не дишаше сам. Нямахте сърцебиене. Това лошо ли беше? Или хубаво? Или пък нямаше значение? По дяволите, не знаех.

— Жан-Клод, чуваш ли ме? Анита е.

Той се повдигна леко и допря китката ми до устата си. Ухапа ме и аз ахнах. Използва и двете си ръце, за да допре китката ми до устата си и започна да смуче. Насред секс би могло и да е приятно, но сега просто болеше.

— Проклятие — казах аз.

— Какво не е наред? — попита Лари.

— Боли.

— Мислех, че би трябвало да е приятно — обади се русото момиче.

Поклатих отрицателно глава.

— Не и ако не си под хипнотичен контрол.

— Колко време ще отнеме? — попита Лари.

— Колкото е нужно — отвърнах аз. — Наблюдавай вратата.

— Коя?

— О, по дяволите, просто застреляй всичко, което се опита да мине през нея — главата ми започваше да се замайва. Колко беше изпил?

— Джейсън, започвам да се омайвам — опитах се да освободя китката си, но ръцете му ме стискаха като клещи. — Не мога да се измъкна.

Джейсън се опита да раздалечи бледите ръце, но не успя да ги помръдне.

— Бих могъл да откъсна пръстите един по един и да те освободя, но...

— Да, Жан-Клод ще се вбеси.

Виенето на свят заприижда на вълни, в дълбините на стомаха ми започваше да ми се гади. Трябваше да го махна от себе си.

— Пусни ме, Жан-Клод. Пусни ме, по дяволите.

Очите му бяха все така затворени, а лицето — безизразно. Хранеше се като бебе, с целенасочена решителност, но това бебе изсмукваше живота ми. Можех да почувствам как се спуска надолу по ръката ми. Сърцето ми започваше да бумти в ушите, сякаш съм тичала,

и да изпомпва кръвта по-бързо. Хранеше се по-бързо. Убиваше ме по-бързо.

Пред очите ми затанцуваха петна. Мракът започваше да изяжда светлината. Извадих браунинга.

— Какво правиш? — попита Джейсън.

— Ще ме убие.

— Той не знае какво прави.

— Но аз пак ще съм мъртва.

— Нещо се движи на върха на стълбите — извика Лари.

Страхотно.

— Жан-Клод, пусни ме веднага!

Допрях дулото на пистолета до безупречната кожа на слепоочието му. Мракът изяждаше зрението ми на големи хапки. В гърлото ми се надигна гадене.

Наведох се над него и прошепнах:

— Моля те, Жан-Клод, пусни ме. Аз съм твоята *ma petite*, пусни ме — седнах назад.

— Идват вампири — каза Лари. — Побързайте.

Погледнах надолу към това прекрасно лице, захапало ръката ми, което ме изяждаше жива, и стиснах. Очите му се отвориха. Преместих целия си пръст, за да попреча на захапването.

Той положи главата си на пода, без да пуска китката ми, но вече не се хранеше. Устата му беше алена от кръвта ми. Пистолетът ми все още бе насочен към него.

— Ах, *ma petite*, нима не сме го правили и преди?

— Пистолетът, да — отвърнах аз. — Но не и това.

Отдръпнах китката си от неохотните му ръце и се отпуснах назад с браунинга в скута. В главата ми се носеха мрак и гадене, като облаци, движени от вятъра.

Видях Лари свит в основата на стълбите с изваден пистолет. Но беше все едно да гледам в тунел, далечно и не толкова важно, колкото би трябвало да е. Джейсън лежеше на окървавения под. Примигнах насреща му.

— На врата боли по-малко — отвърна той, сякаш го бях попитала.

Жан-Клод беше пропълзлял отгоре му. Джейсън обърна главата си на една страна, без да го молят. Жан-Клод допря окървавената си уста

до голямата пулсираща вена. Видях мускулите в устата и челюстта му, докато забиваше зъби в нежната кожа.

Дори и да знаех, че на врата боли по-малко, нямаше да предложа. Твърде много приличаше на секс. Китката поне ми даваше възможност да се преструвам, че не правим нещо интимно.

— Анита!

Погледнах към стълбите. Лари се беше свил там, сам, с пистолета си. Двете момичета се бяха отдръпнали от вратата. Блондинката отново беше изпаднала в истерия. Не можех да я виня.

Поклатих глава, вдигнах браунинга с две ръце и го насочих към вратата. Втората ръка ми беше нужна за опора. Ръцете ми трепереха леко, което нямаше да помогне особено на мерника ми.

През стаята се понесе сила, която накара кожата ми да настръхне. Човек почти можеше да я помирише, като напарфюмирани чаршафи в мрака. Зачудих се дали двамата с Жан-Клод сме отделили такава сила, докато той се хранеше от мен. Не бях забелязала.

Нещо бяло се появи на вратата. Отне ми секунда, докато разбере какво представлява. Бяла носна кърпичка, завързана за пръчка.

— Какво, по дяволите, е това?

— Флаг за примирие, *ma petite*.

Не отклоних поглед от стълбите към този гъст, потопен в мед глас. Жан-Клод звучеше по-добре, или по-зле от всякога, а всяка дума беше като козина, която се отъркваше в умореното ми тяло. Гласът му беше достатъчно плътен, че да се увие около всички болезки, които чувствах. Можеше да ги накара да изчезнат. Просто го знаех.

Преглътнах и наведох пистолета към пода.

— Стой извън главата ми, мамка му.

— Моите извинения, *ma petite*. Усещам вкуса ти в устата си, мога да почувствам ускореното ти сърцебиене, като приятен спомен. Ще овладее ентузиазма си, но с усилие, Анита, с огромно усилие.

Звучеше сякаш съм му позволила малко секс и сега иска още.

Погледнах към него. Стоеше до полуголото тяло на Джейсън. Джейсън се взираше в тавана с натежали очи, сякаш беше полузаспал. От две малки прободни рани на врата му се стичаше кръв. Не изглеждаше като да е почувствал кой знае каква болка. Всъщност изглеждаше сякаш му е харесало. Бях поела основната част от нуждата

на Жан-Клод и Джейсън беше получил по-меко отношение. Браво на него.

— Може ли да поговорим? — откъм коридора се разнесе мъжки глас.

Не можех да го позная. По дяволите, имах проблем да се фокусирам върху каквото и да било, камо ли върху това чий е безплътният глас.

— Анита, какво искаш да направя? — попита Лари.

— Това е знаме за примирие — отвърнах аз.

Думите ми прозвучаха сякто, въпреки че бяха достатъчно разбираеми. Чувствах се почти като пияна или дрогирана. Беше лошо напиване, опасно.

През вратата пристъпи Магнус. За момент си помислих, че ми се привиждат разни неща. Беше толкова неочаквано. Беше облечен изцяло в бяло, от смокинга до обувките. Платът сякаш сияеше в контраст с тъмната му кожа. Дългата му коса беше привързана с хлабава бяла панделка. В едната си ръка държеше пръчката с бялата кърпичка. Вървеше надолу по стълбите грациозно, сякаш с танцови стъпки. Не беше присъщото на вампирите плъзгане, но беше близко. Лари продължаваше да го държи на мушка.

— Стой, където си — каза той.

Звучеше леко уплашен, но сякаш наистина го мислеше. Пистолетът беше насочен точно и стабилно.

— Вече обсъдихме момента, че сребърните патрони не действат на феите.

— Кой казва, че патроните ми са сребърни? — попита Лари.

Беше добра лъжа. Гордеех се с него. Определено бях твърде отнесена, че да успея да я измисля.

— Анита? — Магнус погледна покрай Лари, сякаш последния го нямаше там, но все пак не пристъпи по оставащите стъпала.

— Ако съм на твое място, бих направила каквото ми казва, Магнус. А сега, какво искаш?

Магнус се усмихна и разтвори ръце настрани от тялото, предполагам, за да покаже, че е невъоръжен. Но и двамата с Лари знаехме, че не оръжията го правят опасен.

— Не ви мисля злото. Знаем, че Айви първа наруши примирието. Серефина предлага най-искрените си извинения. Моли да дойдете

директно в залата ѝ за аудиенции. Без повече изпитания. Всички ние бяхме непростимо груби към гостуващ господар.

— Вярваме ли му? — попитах аз, без да се обръщам конкретно към някого.

— Казва истината — отвърна Жан-Клод.

Чудесно.

— Нека премине, Лари.

— Сигурна ли си, че е добра идея?

— Не, но все пак го пусни.

Лари насочи пистолета към пода, но не изглеждаше доволен. Магнус слезе по стълбите усмихвайки се, най-вече на Лари. Мина покрай него и демонстративно му обърна гръб. Почти ме накара да поискам Лари да го застреля.

Спря на няколко стъпки от нас. Все още бяхме на пода, седнали или, в случая на Джейсън, легнали. Магнус погледна надолу към нас, развеселен или съсредоточен.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — попитах аз.

Жан-Клод ме погледна.

— Изглежда двамата се познавате.

— Това е Магнус Бувие — отвърнах аз. — Какво правиш тук с тях?

Той разхлаби папийонката си и отвори стегнатата яка. Бях почти сигурна какво иска да ми покаже, но от пода не можех да видя. Не бях сигурна, че мога да се изправам, без да се изтърся обратно на земята.

— Ако искаш да погледна, ще трябва да дойдеш тук долу.

— С удоволствие.

Той коленичи пред мен на по-малко от две стъпки. На врата му имаше два нарастващи белега.

— Мамка му, Магнус. Защо?

Той ме погледна и очите му се отклониха към окървавената ми китка.

— Бих могъл да те попитам същото.

— Дадох кръв, за да спася живота му. Какво е твоето извинение?

Той се усмихна.

— Нищо толкова благородно.

Магнус развърза панделката и остави косата си да се развява като завеса. Погледна ме с тюркоазносините си очи и пропълзя на

четири крака към Жан-Клод. Движеше се сякаш имаше мускули на места, на които хората нямат. Беше като да наблюдаваш движенията на огромна котка. Хората просто не се движат по този начин.

Коленичи пред Жан-Клод, толкова близо, че почти се докосваха. Отметна косата си на една страна и предложи врата си.

— Не — отвърна Жан-Клод.

— Какво става? — попита Лари.

Беше добър въпрос, а аз няхах добър отговор. Няхах даже лош отговор.

Магнус се измъкна от бялото си сако и го остави да се свлече на земята. Разкопча маншета на дясната си китка и нави ръкава назад. Предложи голата си китка на Жан-Клод. Кожата беше гладка и здрава. Жан-Клод взе ръката му и я повдигна до устните си.

За малко да отвърна очи, но в крайна сметка не го направих. Да погледна настрани щеше да е да лъжа себе си. Преструваш се, че не се случва, но не е така.

Жан-Клод прокара устни по кожата, след което пусна ръката на Магнус.

— Предложението е щедро, но ако добавя кръвта ти към тяхната, наистина ще се напия.

— Ще се напиеш? — попитах аз. — За какво, по дяволите, говориш?

— Ах, ma petite, наистина умееш да използваш думите.

— Млъкни.

— Загубата на малко кръв те прави свадлива — отвърна той.

— Разкарай се.

Той се разсмя — сладък звук. Вкусът му не подлежеше на описание, беше като някакъв забранен сладкиш, който е не просто калоричен, но и отровен. Но какъв начин да си отидеш само.

Магнус остана на колене, взрян в смеещия се вампир.

— Няма ли да ме вкусиш?

Жан-Клод поклати отрицателно глава, сякаш не си вярваше достатъчно, че да проговори. Очите му блестяха с потиснат смях.

— Кръвта беше предложена.

Магнус пропълзя обратно към мен. Косата му беше паднала на една страна, така че едното му око оставаше скрито и блестеше като скъпоценен камък през нея. Очите просто не трябваше да имат

подобен цвят. Той пропълзя до мен, докато лицата ни застанаха само на няколко сантиметра едно от друго.

— Пинта кръв, фунт плът — прошепна той, навеждайки се към мен сякаш за целувка.

Отдръпнах се назад, по-далече от него и изгубих равновесие. Озовах се по гръб на пода. Това не беше подобрене на ситуацията. Магнус пропълзя над мен, все така на четири крака. Допрях браунинга до гърдите му.

— Разкарай се или си понеси последствията.

Магнус изпълзя назад, но не твърде далече. Изправих се до седнало положение и продължих да държа пистолета насочен към него. Цевта се клатеше повече от обичайното.

— За какво става дума?

Жан-Клод отговори:

— Янос говореше как ще вземе кръв и плът от нас тази вечер. Като извинение Серефина ни предлага кръв и плът.

Погледнах към Магнус, който все така стоеше на четири крака и все така изглеждаше див и опасен. Наведох пистолета.

— Не, благодаря.

Магнус седна на пода и прокара ръце през косата си, отмятайки я от лицето си.

— Отказахте предложението на Серефина за мир. Отказвате ли да приемете и извинението ѝ?

— Заведи ни при Серефина и ще си направил това, което се иска от теб — отвърна Жан-Клод.

Магнус ме погледна.

— А ти какво ще кажеш, Анита? Доволна ли си от това, че ще те заведе при Серефина? Приемаш ли извинението?

Поклатих глава.

— Защо да го правя?

— Анита не е господар — отвърна Жан-Клод. — Трябва да питаш за моето отмъщение или опрощение.

— Правя каквото ми беше казано — отвърна той. — Тя предизвика Айви на изпитание на волите. Айви загуби.

— Не аз я хвърлих през стаята — отвърнах аз.

Жан-Клод се намръщи.

— Тя прибягна до груба сила, ма petite. Не можа да победи чрез силата на волята си или чрез вампирска хитрост срещу човешко същество — внезапно изглаждаше много сериозен. — Тя изгуби... срещу теб.

— Е, и?

— Тоест, ма petite, ти се провъзгласи за господар и доказва претенциите си.

Поклатих глава.

— Това е нелепо. Аз не съм вампир.

— Не съм те обявил за вампир-господар, ма petite. Казах, че си господар.

— Какъв господар? Човек?

Беше негов ред да поклати глава.

— Не знам, ма petite — той се обърна към Магнус. — Какво каза Срефина?

— Срефина каза да я доведе.

Жан-Клод кимна и се изправи, сякаш дръпнат с конци. Изглеждаше свеж и нов, макар и малко поизцапан с кръв. Как смееше да изглежда толкова добре, докато аз се чувствах като лайно?

Погледна надолу към Джейсън и мен. Странното му добро настроение се беше завърнало. Усмихна ми се и дори с изцапана с кръв уста беше красив. Очите му блестяха от някаква забавна тайна. Беше самодоволен по начин, който не бях виждала преди.

— Не знам дали придружителите ми са способни да ходят. Чувстват се леко изцедени — той се засмя на собствената си шега, поставяйки ръка пред очите си, сякаш беше твърде смешно дори за него.

— Ти си пиан — казах аз.

Той кимна.

— И аз така смятам.

— Не можеш да се напиеш с кръв.

— Пих дълбоко от двама смъртни, но никой от вас не е човек.

Не исках да чувам това.

— Какво, по дяволите, говориш?

— Некромант и глътка върколак — питие, което би замаяло всеки вампир.

Той се закикоти. Жан-Клод никога не се кикотеше. Игнорирах го, доколкото беше възможно да се игнорира пиян вампир.

— Джейсън, можеш ли да се изправиш?

— Мисля, че да — гласът му беше провлачен, натежал, но не сънлив, а по-скоро като отмалял след секс.

Може би трябваше да се радвам, че моето ухапване беше болезнено.

— Лари?

Лари се приближи към нас, приковал очи върху Магнус, с пистолет в ръката. Не изглеждаше щастлив.

— Можем ли да му вярваме?

— Ще го направим — отвърнах аз. — Помогни ми да се изправя и да се разкараме оттук преди зъбаткото да си спуска някое черво от смях.

Жан-Клод се разхили още по-силно. Изглежда „зъбатко“ му се стори страшно смешно. Богове!

Лари ми помогна да се изправя и след миг замаяност се почувствах по-добре. Предложи ръка на Джейсън, без да го е молил. Джейсън се олюля, но остана изправен.

— Можеш ли да ходиш?

— Ако ти можеш, мога и аз — отвърна той.

Мъж по мой вкус. Направих една стъпка, после още една и тръгнах през стаята. Джейсън и Лари ме последваха. Жан-Клод залиташе и продължаваше да се смее тихичко.

Магнус стоеше в подножието на стълбите и ни чакаше. Беше праметнал сакото си през рамо. Даже беше открил панделка, за да завърже косата си.

Джейсън заобиколи отдалеч от разкъсаните тела на двете си потенциални любовници и вдигна ризата си от пода. Ризата покри мръсотията по гърдите му, но лепкавото нещо все още беше върху лицето му, а косата му беше сплъстена и почти толкова черна, колкото и панталоните му.

Дори задната част на дрехите на Жан-Клод и косата му бяха изцапани със съсирена кръв. И аз бях получила своя дял от кръв и лепкави течности. Добре, че тази вечер бях облечена основно в черно, мръсотията не си личеше твърде много. Алената блуза изглеждаше малко по-зле.

Лари беше единственият, по когото нямаше кръв и мръсотия. Надявах се, че ще продължи в същия дух.

Двете момичета се бяха скрили под стълбите, докато разговаряхме. Обзалагам се, че идеята беше на девойката с кафявата коса. Лиса изглеждаше твърде уплашена, че да мисли, камо ли да направи нещо разумно. Не че можех да я обвинявам, но единственото, до което води истерията, е собствената ви смърт.

Момичето с кафявата коса се приближи до Лари. Блондинката също беше с нея, а ръцете ѝ бяха вкопчени в разкъсаната блуза на другата толкова силно, че щеше да е нужен хирург да ги отдели.

— Искаме само да си идем вкъщи. Можем ли да го направим? — гласът ѝ беше леко накъсан, но все пак твърд.

Погледнах в кафявите ѝ очи и кимнах. Лари ме погледна.

— Магнус? — повиках го аз.

Той повдигна вежда, все така застанал в основата на стълбите, като екскурзовод или иконом, готов да ви придружи.

— Повикахте ме?

— Искам момичетата да си идат сега и в безопасност.

Той ги погледна.

— Не виждам защо не. Серефина ни накара да ги доведем най-вече за ваше удоволствие, Анита. Изпълниха предназначението си.

Не ми хареса начинът, по който изрече последното.

— В безопасност, Магнус, без повече наранявания. Изяснихме ли си какво означава това?

Той се усмихна.

— Излизат през вратата и си отиват вкъщи. Това достатъчно ясно ли е?

— Защо внезапно стана толкова услужлив?

— Ако ги пусна да си вървят, това достатъчно извинение ли ще е? — попита той.

— Да, ако си тръгнат свободни и невредими, ще приема извинението ѝ.

Той кимна.

— Смятай го за изпълнено.

— Не трябва ли най-напред да го обсъдиш с господарката си?

— Господарката ми ми шепне сладко, Анита, и аз ѝ се подчинявам.

Усмихна се, докато го изричаше, но около очите му имаше напрежение, неволно присвиване на ръцете.

— Не ти харесва да си куче на каишка.

— Може би, но не мога да направя кой знае какво по въпроса — той пристъпи към стълбите. — Ще се качваме ли?

Жан-Клод спря в основата на стълбите.

— Нужна ли ти е някаква помощ, ма petite? Взех доста от кръвта ти. Ти не се възстановяваш толкова бързо, колкото вълка ми.

В интерес на истината, стълбите ми изглеждаха по-дълги, отколкото когато бях слизала по тях. Въпреки това поклатих глава.

— Ще се справя.

— Не се съмнявам в това, ма petite — той пристъпи по-близо до мен, но не прошепна, вместо това го чух с ума си. — Слаба си, ма petite. Позволи ми да ти помогна.

— Престани да го правиш, по дяволите.

Той се усмихна и въздъхна.

— Както искаш, ма petite.

Тръгна по стълбите, сякаш щеше да полети, едва ги докосваше. Лари и момичетата вървяха след него. Никой от тях не изглеждалше уморен. Аз се влачех отзад, а Джейсън завършваше колоната. Очите му изглеждаха празни. Може и да е било приятно, но даряването на толкова много кръв си е тежко, дори и за косматковците. Дали щеше да се съгласи, ако Жан-Клод му беше предложил да го носи по стълбите?

Джейсън забеляза, че го гледам, но не се усмихна, просто отвърна на погледа. Може би и той щеше да откаже. Тази вечер всички бяхме доста неотзивчиви.

Копринените завеси бяха разтворени. В далечния десен ъгъл на стаята имаше поставен трон. Нямаше друга дума, с която да се опише предметът. Стол просто не пасваше на златното, покрито със скъпоценности нещо. На пода около трона бяха разхвърляни възглавнички на купчини, сякаш трябваше да са покрити с момичета от харема или поне с малки разглезени кученца. Върху тях нямаше нищо. Картината приличаше на празна сцена, очакваща появата на актьорите.

Малък гоблен беше отместен настрани и разкриваше врата. Тя беше подпряна отворена с триъгълно парче дърво. През нея нахлуваше пролетен въздух и прогонваше миризмата на разложено. Понечих да кажа: „Дайте, момичета“, но вятърът се промени. Задуха по-силно, по-студено и осъзнах, че въобще не е вятър. Кожата ми настръхна, мускулите по ръцете и раменете ми потрепераха.

— Какво е това? — попита Лари.

— Призраци — отвърнах аз.

— Призраци ли? И какво, по дяволите, търсят тук?

— Серефина може да призовава призраци — отвърна Жан-Клод.

— Това е уникална способност за вида ни.

Киса се появи на вратата. Дясната ѝ ръка висеше свободно край тялото. По нея бавно се стичаше кръв.

— Твое дело ли е? — попитах аз.

Лари кимна.

— Прострелях я, но това като че ли не я забави особено.

— Наранил си я.

Очите на Лари се разшириха.

— Страхотно.

Не звучеше страхотно, като го казваше. Ранените вампир-господари стават адски сприхави.

— Серефина ви приканя да излезете — каза Киса.

Магнус се отпусна на възглавниците, подобно на котка. Изглеждаше, сякаш и преди се е свивал на тях.

— Няма ли да дойдеш? — попитах аз.

— Вече съм виждал представлението.

Жан-Клод тръгна към вратата. Джейсън го последва, но на няколко стъпки, като добро куче.

Двете момичета са държаха за сакото на Лари. Той беше този, който ги бе освободил. Бяха го видели да стреля по лошите. Беше герой. И като всички добри герои щеше да загине, докато ги защитава.

Жан-Клод внезапно се озова до мен.

— Какво има, ma petite?

— Може ли момичетата да излязат през входната врата?

— Защо?

— Защото каквото и да се намира отсреща, е голямо и лошо и аз искам да не са там.

— Какъв е проблемът? — попита Джейсън.

Стоеше леко на една страна. Свиваше и разпускаше ръцете си. Преди тридесетина минути изглеждаше доста по-спокоен, но нима всички не бяхме така?

Жан-Клод се обърна към Киса.

— Този прав ли беше? — посочи той към Магнус. — Момичетата свободни ли са да си вървят?

— Господарката ни казва, че могат да си идат.

Той се обърна към момичетата.

— Вървете.

Те се спогледаха, после се обърнаха към Лари.

— Сами ли? — попита русата.

Брюнетката поклати глава.

— Хайде, Лиса, пускат ни да си вървим. Хайде — тя погледна към Лари. — Благодаря.

— Просто си вървете вкъщи — отвърна той. — В безопасност.

Тя кимна и се отправи към далечната врата, а Лиса се бе залепила за нея. Бяха оставили вратата към стаята отворена, така че ги наблюдавахме, докато излизаха през входната. Нищо не ги нападна. Нямахме писъци, които да прорежат нощта. Виж ти.

— Сега готова ли си, ma petite? Трябва да поднесем почитанията си.

Той пристъпи напред, без да сваля поглед от мен. Джейсън вече беше край него с нервно потръпващи ръце.

Кимнах и заставах зад Жан-Клод. Лари застава до мен като втора сянка. Можех да почувствам страха му като трептене по кожата си.

Разбирах защо е уплашен. Янос беше победил Жан-Клод. Янос се страхуваше от Серефина, което означаваше, че тя може да отнесе Жан-Клод, без дори да се изпотти. А щом тя можеше да ликвидира вампира, който е на наша страна, значи ние нямаше да сме кой знае какво предизвикателство. Ако бях умна, щях да я застрелям в мига, в който я зърна. Разбира се, ние бяхме тук, за да поискаме помощта ѝ. Това някак ограничаваше възможностите ми.

Хладният вятър си играеше с косите ни, сякаш имаше малки ръчички. Беше почти жив. Никога не бях чувствала вятър, който да ме кара да искам да го отпъдя, като твърде настойчив ухажор. Въпреки това не бях уплашена. А трябваше да бъда. Не от призраците, от нещото, което ги бе призовало. Вместо това се чувствах отдалечена и леко нереална. Кръвозагубата води до това.

Минахме през вратата и слязохме по две каменни стъпала. Задната страна на къщата беше украсена с редици малки, чепати плодни дръвчета. Точно отвъд овощната градина имаше стена от мрак. Беше плътна стена от сенки, толкова черна, че не можех да видя през нея. Голите клонки се открояваха на фона на мрака.

— Какво е това? — попитах аз.

— Някои от нас могат да изплитат сенките и мрака около себе си — отвърна Жан-Клод.

— Знам. Видях го, когато убиха Колтрейн, но това е шибана стена.

— Впечатляващо е — отвърна той.

Гласът му беше много равен, делови. Погледнах към него, но дори на ярката лунна светлина не успях да разчета лицето му.

Изад тъмнината проблесна бяла светлина. Лъчи от студена, бледа светлина пронизаха мрака. Светлината погълна мрака, както пламъците поглъщат хартията, тъмнината се разпадна и изчезна, докато светлината я унищожаваше. Когато и последната частица от мрака се стопи, напред дърветата се появи бледа фигура.

Дори и от това разстояние не можеше да се сбърка с човек, но тя не се и опитваше да мине за такъв. Над главата ѝ се виеше бледо, бяло

сияние, блестящ облак, който се рееше на няколко метра подобно на безцветен неон. От него изскочиха смътни фигури, след което се върнаха обратно.

— Това каквото си мисля ли е? — попита Лари.

— Призраци — отвърнах аз.

— Мамка му.

— И аз това казвам.

Призраците отлетяха към дърветата и увиснаха по мъртвите клони като пяна от ранни цветчета, ако приемем, че цветчетата могат да се движат и гърчат, и сияят.

Странният вятър духна срещу лицето ми и развя косата ми назад. Дълга, тънка линия от фосфоресциращи фигури се завихри навън. Призраците полетяха стремително към нас, придвижвайки се ниско до земята.

— Анита!

— Просто не им обръщай внимание, Лари. Всъщност не могат да те наранят, докато се движиш и не им обръщаш внимание.

Първият призрак беше дълъг и тънък, с широко отворена в писък уста, която приличаше на пръстен от пушек. Удари ме в средата на гърдите и шокът премина през мен като електричество. Мускулите по ръцете ми се свиха от удара. Лари ахна.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Джейсън.

Пристъпих напред.

— Продължавайте да вървите и не им обръщайте внимание.

Не беше нарочно, но крачките ми ме изведоха пред Жан-Клод. Следващият призрак профуча през лицето ми. Почувствах моментно задушаване, но продължих да вървя и то премина.

Жан-Клод докосна ръката ми. Погледнах лицето му и не бях сигурна какво видях. Определено се опитваше да ми каже нещо. Той пристъпи пред мен, като продължаваше да ме гледа съсредоточено.

Кимнах и го оставих да води. Не ми струваше нищо.

— Това не ми харесва — каза Лари напевно.

— Нито на мен — отвърна Джейсън.

Той се опитваше да прогони малък вихър от белота, подобна на питомна мъгла. Колкото повече я удряше, толкова по-плътна ставаше тя. В мъглата започваше да се оформя лице.

Пристъпих до него и сграбчих ръцете му.

— Не ѝ обръщай внимание.

Малкият призрак се покатери на рамото му. Имаше голям подут нос и две полуоформени очи.

Ръцете на Джейсън се напрегнаха под моите.

— Всеки път, щом ги забележиш, им даваш сила да се проявят — казах аз.

Един призрак ме удари по гърба. Приличаше на парче движещ се лед в средата на тялото ми. Изпълзя отпред, подобно на студено въже, което някой издърпва. Усещането беше адски разстройващо, но не беше продължително. Дори не болеше.

Призракът се гмурна в гърдите на Джейсън и той извика. Единствено хватката ми му попречи да използва ноктите си. Всеки мускул в тялото му потрепваше като при кон, нападнат от мухи. Той се изкриви, когато призракът премина през него и ме погледна с изпълнени с ужас очи. Беше приятно да знам, че и той може да бъде уплашен. Вампирките изглежда бяха отнели някаква част от куража му с изгнилите си ръце. Не можех да го виня. И аз щях да съм напласена.

Лари подскочи, когато един призрак излезе от него, но това беше всичко. Очите му бяха леко разширени, но той знаеше къде е опасността и това определено не бяха призраците.

Жан-Клод застана до нас.

— Какво има, вълчо мой?

В гласа му имаше предупредителна нотка, гняв. Домашният му любимец не защитаваше репутацията си.

— Наред сме — отвърнах аз. Стиснах ръката на Джейсън, очите му все още бяха разширени, но кимна. — Ще се оправим.

Жан-Клод отново се отправи към далечната бяла фигура. Движенията му бяха грациозни, спокойни, сякаш въобще не се страхуваше, за разлика от нас. Може и така да беше. Дръпнах Джейсън с мен. Лари беше застанал зад гърба ми. Тримата вървахме като нормални човешки същества зад Жан-Клод. Изглеждахме като послушни малки войници, с изключение на факта, че държах върколака за ръка. Ръката му се потеше обилно. Не можех да си позволя един изпаднал в истерия върколак. Дясната ми ръка беше все така свободна, за да може да посегне за пистолет или нож. Веднъж вече ги бяхме наранили; ако не се държаха прилично, щяхме да довършим започнатото. Или поне да загинем, опитвайки се.

Жан-Клод ни водеше през оголените дървета, а призраците пълзяха около пустите клони като змии фантоми. Спря се на няколко крачки от вампира. Почти очаквах да се поклони, но не го направи.

— Поздравявам те, Серефина.

— Поздравявам те, Жан-Клод.

Беше облечена в обикновена бяла рокля, която падаше на вълни от блестяща тъкан върху краката ѝ. Бели ръкавици покриваха почти изцяло ръцете ѝ. Косата ѝ беше сива, тук-там прошарена с бяло и беше без украса, с изключение на една сребърна панделка с перли. Не беше точно панделка, може би диадема или нещо подобно. Лицето ѝ беше белязано от годините. Имаше деликатен грим, но не достатъчно, за да скрие факта, че е стара. Вампирите не стареят. Това беше цялата идея, нали?

— Ще влезем ли вътре? — попита тя.

— Ако искаш — отвърна Жан-Клод.

Тя се усмихна леко.

— Можеш да ме придружиш вътре, както правеше в отминалите дни.

— Но това не са отминалите дни, Серефина. Сега и двамата сме господари.

— Много господари ми служат, Жан-Клод.

— Аз служа единствено на себе си — отвърна той.

Тя го погледна за момент, след което кимна.

— Разбрах те. А сега бъди кавалер.

Жан-Клод си пое въздух достатъчно дълбоко, за да чуя преминаването през устните му. Предложи ѝ ръката си и тя прокара една облечена в ръкавица длан през неговата и я постави на китката му.

Призраците се спуснаха надолу зад нея, като голям летящ влак. Отъркаха се в нас, карайки кожата ни да настръхне, след което се издигнаха нагоре и започнаха да се вият на около три метра над земята.

— Можете да повървите с нас — каза Серефина. — Няма да ви тормозят.

— Успокояващо — отвърнах аз.

Тя се усмихна отново. Беше трудно да се определи на лунната светлина и призрачното сияние, но очите ѝ бяха бледи, може би сиви,

може би сини. Не беше нужно да виждам цвета, за да не харесам погледа.

— Очаквах с нетърпение да се срещнем, некроманте.

— Ще ми се да можех да кажа същото.

Усмивката не се разшири и не изчезна, въобще не помръдна. Сякаш лицето ѝ бе добре сглобена маска. За момент вдигнах поглед към очите ѝ. Не се опитаха да ме засмучат, но в тях имаше енергия, дълбок пламък, който напираше към повърхността на самата ѝ същност, като затрупан огън. Едно погрешно преместване на клонка и пламъците щяха да изскочат и да ни погълнат целите. Не можех да преценя възрастта ѝ, пречеше ми. Никога не бях срещала някой, който е способен да ми попречи — да ме излъже да повярвам, че е по-млад, да, но не и просто да ме погледне гневно и да ми попречи.

Тя се обърна и мина през вратата. Жан-Клод ѝ помогна със стълбите, сякаш имаше нужда. Ефектът от кръвозагубата изчезваше и започвах да се чувствам реална, жива и желаеща да остана такава. Може би се дължеше на топлината от ръката на Джейсън. На потта по дланта му. На самото му съществуване. Внезапно се почувствах уплашена, а тя дори не ми беше направила нещо.

Призраците се вляха в къщата — някои през вратата, други през стените. Докато човек ги наблюдаваше как се измъкват от дървото, почти очакваше да има някакъв звук, като плясване, но беше съвсем тихо. Немъртвите не издават звуци.

Призраците отскачаха от тавана като балони с хелий, изливаха се по стената зад трона като бяла вода. Край пламъците на свещите бяха полупрозрачни като мехурчета.

Серефина седна в ъгъла на трона си. Магнус се сви върху възглавниците в краката ѝ. За момент в очите му проблесна гняв и изчезна. Не му харесваше да е момчето-играчка на Серефина. Това му спечели точка в тефтера ми.

— Ела, седни до мен, Жан-Клод — каза тя.

Посочи към възглавниците от другата страна на Магнус. Щяха да представляват интересна гледка.

— Не — отвърна Жан-Клод.

Тази единствена дума беше достатъчно предупреждение. Извадих бавно ръката си от дланта на Джейсън. Ако наистина щяхме да се бием, щях да се нуждаем от двете си ръце.

Серефина се разсмя и с този звук силата ѝ се разкри и изля върху нас, нещастните хора.

Удари ме като табун галопиращи коне. Цялото ми тяло завибрира от нея. Устата ми беше твърде пресъхнала, че да преглътна и някак не успях да си поема напълно въздух. Не беше нужно да ме докосва или наранява. Можеше просто да си стои на трона и да ме замеря със сила. Можеше да смели костите ми на прах от безопасно разстояние.

Нещо ме докосна по рамото. Извих се и се обърнах, а чувството беше като от движение на забавен каданс. Беше трудно да се съсредоточа върху лицето на Жан-Клод, но щом го направих, смазващата сила намаля като океанска вода, отдръпваща се от брега.

Поех дълбоко въздух, потръпвайки, после още веднъж и всеки следващ дъх ставаше все по-спокоен.

— Илюзия — прошепнах. — Шибана илюзия.

— Да, *ma petite*.

Той се извърна от мен и отиде при Лари и Джейсън, които все още стояха омагьосани.

Погледнах към трона. Призраците бяха оформили блестящ ореол около нея, много впечатляващо. Но не толкова впечатляващо, колкото очите ѝ. Мярнах очите ѝ само за миг, който сякаш продължи вечно, след това се загледах с всички сили в края на роклята ѝ.

— Можеш ли да срещнеш погледа ми?

Поклатих отрицателно глава.

— Не.

— Възможно ли е да си толкова могъщ некромант, при положение, че не можеш да ме погледнеш в очите?

Аз не просто избягвах погледа ѝ. Бях се прегърбила. Поизправих се леко, но не вдигнах поглед.

— Ти си само на около 600 години — повдигнах леко очи, сантиметър по сантиметър нагоре по бялата рокля, докато можех да видя брадичката ѝ. — Как, по дяволите, си станала толкова силна за този период?

— Толкова ненужно перчене. Погледни ме в очите и ще ти отговоря.

Поклатих глава.

— Нямам чак такова желание да узная.

Тя се подсмихна, нисък и мрачен звук. Плъзна се по гръбнака ми като нещо отвратително и полуживо.

— А, Янос, Айви, толкова е хубаво, че се присъединихте към нас.

Янос се плъзна през вратата редом с Айви. Изглеждаше почовешки, отколкото при първата ни среща. Кожата му беше бледа, но имаше плът. Лицето му беше все така тънко и не би могъл да мине напълно за човек, но изглеждаше по-малко чудовищен. Освен това изглеждаше излекуван.

— Проклятие.

— Някакъв проблем ли има, некроманте? — попита Серефина.

— Мразя да хабя толкова куршуми.

Тя отново се подсмихна по онзи нисък начин. Накара кожата ми да се стегне.

— Янос е много талантлив.

Той мина покрай нас. Можех да видя дупките от куршуми по ризата му. Поне бях съсипала дрехите.

Айви изглеждаше превъзходно. Нима беше избягала, щом бе започнала стрелбата? Дали беше оставила Брус да умре?

Янос падна на едно коляно сред възглавниците. Айви коленичи с него. Останаха така, с наведени глави, в очакване тя да ги забележи.

Киса се премести, за да застане край Магнус. Кървеше и държеше ръката си близо до тялото. Погледна от двата коленичили вампира към Серефина и обратно. Изглеждаше... притеснена.

Нещо се подготвяше. Нещо неприятно. Тя ги остави на колене и изрече:

— Какво те води при мен, Жан-Клод?

— Смятам, че имаш нещо, което ми принадлежи — отвърна той.

— Янос.

Янос се изправи и отиде обратно при вратата. За момент изчезна от поглед, след което се върна обратно с голям платнен чувал, подобен на онзи, който би подхождал на Дядо Коледа. Развърза връзките, които го държаха затворен, и изсипа съдържанието в краката на Жан-Клод. Парчета дърво, никое достатъчно голямо, че да става за кол, в средна по големина купчина. Дървото беше тъмно и полирано на местата, където не бе побеляло от пресни белези.

— С моите почитания — каза Янос.

Изтръска последните парчета дърво от чувала и коленичи обратно при стъпалата.

Жан-Клод се загледа в натрошеното дърво.

— Това е детинско, Серефина. Нещо, което бих очаквал от теб преди няколко века. Сега... — той посочи към призраците и всичко останало. — Как си успяла да подчиниш Янос? Някога се страхуваше от него.

— Кажы какво искаш, Жан-Клод, преди да стана нетърпелива и лично да те предизвикам.

Той се усмихна и се поклони грациозно с ръце край тялото, като актьор. Когато се изправи, усмивката беше изчезнала. Лицето му бе като красива маска.

— Ксавие се намира на твоя територия.

— Нима смяташ, че ще усетя присъствието на домашната ти некромантка, но ще пропусна това на Ксавие? Знам, че е тук. Ако ме предизвика, ще се разправя с него. Кажы какво друго има, или това беше всичко? Нима си изминал целия този път, за да ме предупредиш? Колко трогателно.

— Сега разбирам, че си по-силна от Ксавие — отвърна Жан-Клод, — но той избива хора. Не става дума само за атаката над къщата на изчезналото момче, а за много убийства. Започнал е отново да избива домашните си любимци. Привлича внимание към всички нас.

— Тогава нека Съветът го убие.

— Ти си господар на тази територия, Серефина, твое задължение е да съблюдаваш закона.

— Не се опитвай да ми казваш какви са задълженията ми. Бях на векове, когато ти умря. Не беше нищо повече от катамит^[1] за вампирите, които те желяеха. Нашият красив Жан-Клод.

В устата й „красив“ прозвуча като нещо лошо.

— Знам какво бях, Серефина. А сега съм Господар на града и следвам законите на Съвета. Не трябва да позволяваме в територията ни да се избиват хора. Вреди на бизнеса.

— Нека Ксавие избие стотици. Винаги има още — отвърна тя.

— Готино отношение — подхвърлих аз.

Тя насочи вниманието си към мен и ми се прииска да не бях казвала нищо. Силата й пулсираше срещу ми като огромно туптящо сърце.

— Как смееш да ме порицаваш — изрече Серефина. Копринената ѝ рокля прошумоля, докато се изправяше.

Никой друг не помръдна и чух как роклята ѝ се плъзга по възглавниците и пода, докато се приближаваше. Не исках да ме докосва. Втренчих се в очертанията на тялото ѝ и видях как облечената в ръкавица ръка се стрелва напред. Ахнах. По ръката ми потече кръв.

— Мамка му!

Порязването беше по-дълбоко от това на Янос и болеше повече. Срегнах погледа ѝ, гневът ме правеше храбра или глупава. Очите ѝ бяха изцяло бели, като пленени луни, блестящи от лицето ѝ. Очите ѝ ме зовяха. Искаше ми се да се хвърля в бледите ѝ ръце, да почувствам тези меки устни и острата сладка милувка на зъбите ѝ. Исках да почувствам как тялото ѝ прегръща моето. Исках да ме държи, както майка ми го бе правила някога. Щеше да се грижи за мен винаги, и никога нямаше да ме напусне, да умре, да ме изостави.

Това ме спря. Заставах съвсем неподвижно. Стоях на ръба на възглавниците. Краят на роклята ѝ се разливаше в краката ми. Можех да протегна ръка и да я докосна. Страхът накара сърцето ми да затупти в главата. Можех да почувствам пулса си с език.

Тя протегна широко ръце.

— Ела при мен, дете, и аз винаги ще бъда с теб. Ще те прегръщам завинаги.

В гласа ѝ се съдържаше всичко добро: топлина, храна, подслон от всички страшни неща, от разочарованието. В този момент знаех, че е необходимо само да пристъпя в обятията ѝ и лошите неща ще изчезнат.

Стоях там със свити в юмруци ръце. Кожата ми ме болеше от желанието тя да ме докосне, да ме прегърне. От ръката ми все още течеше кръв на мястото, където ме бе порязала. Прокарах пръсти през раната, правейки болката по-остра.

Поклатих глава.

— Ела при мен, дете. Ще бъда твоя майка завинаги.

Намерих гласа си. Звучеше прегракнало, задавено, но въпреки това се появи.

— Всичко умира, кучко. Ти не си безсмъртна, никой от нас не е.

Почувствах как силата ѝ потрепва, като камъче хвърлено в езеро и отстъпих крачка назад, после още една. Нужно ми беше цялото ми

самообладание да не побягна от стаята и да продължа да бягам, без да се обръщам. Да бягам и да бягам. Далече от нея.

Не побягнах. Всъщност останах на около две крачки и се огледах наоколо. Другите явно не си бяха губили времето. Янос стоеше до Жан-Клод. Не пробваха вампирските си номера един върху друг, но заплахата беше очевидна. Киса стоеше на една страна, а кръвта ѝ капеше по възглавниците в краката ѝ. На лицето ѝ имаше изражение, което не можех да разчета. Беше почти смайване. Айви се беше изправила и ме гледаше, усмихваше се доволно, че почти бях паднала в ръцете на Серефина.

Аз не бях доволна. Никой не беше успявал да се приближи толкова близо, дори Жан-Клод. Бях повече от уплашена. Кожата ми бе студена. Бях разрушила хватката ѝ над мен, но беше само временно. Може и да не успееш да ме примамис с ума си, но бях почувствала съзнанието ѝ да се отърква в моето. Ако пожелаеше, можеше да ме притежава. Нямах да е приятно. Без илюзии, без номера, просто груба сила и щеше да ме има. Никога нямаше да изтичам в прегръдките ѝ, но можеше да пречупи съзнанието ми. Това бе способна да направи.

Осъзнаването на това беше почти успокоително. Ако нямаше нищо, с което да мога да го предотвратя, можеше и да не се притеснявам за него. Притеснявай се за нещата, които можеш да контролираш, останалите или ще се наредят, или ще те убият. И в двата случая без повече притеснения.

— Съвсем права си, некроманте — каза Серефина. — Всички в тази стая сме смъртни. Вампирите могат да живеят дълго, много дълго. Това ни кара да забравяме, че сме смъртни. Но безсмъртието убягва дори на нас.

Не беше въпрос и бях съгласна с всичко, което каза, така че я погледнах.

— Янос ми каза, че около теб има аура на сила, некроманте. Каза, че я е използвал срещу теб, както би направил с друг вампир. Аз направих същото, когато те порязах. Никога не съм виждала друг човек, който може да бъде наранен по този начин.

— Не знам за каква аура говориш.

— Тя ти позволи да се измъкнеш от магията ми. Никой човек не би ми устоял, както и малцина вампири.

— Радвам се, че съм способна на нещо, което те впечатлява.

— Не съм казвала, че съм впечатлена, некроманте.

Свих рамене.

— Добре, може да не ти пука за хората или за това да останеш незабелязана. Не знам за Съвета ви и какво ще ти направят, задето не ни помагаш. Но знам какво ще направя аз.

— Какви ги бръщолеваш, човече?

— Аз съм ексекюторката на вампири за този щат. Ксавие и бандата му отвлякоха младо момче. Искам го обратно живо. Или ще ми помогнеш да го върна живо, или ще ида в съда и ще получа смъртна присъда за теб.

— Жан-Клод, говори с нея или ще я убия.

— Зад гърба ѝ е силата на човешките закони, Серефина.

— Какво са човешките закони за нас?

— Съветът казва, че те управляват нас, както управляват и хората. Да откажеш да се подчиниш на човешките закони, е същото като да скъсаш със Съвета.

— Не ти вярвам.

— Можеш да усетиш истината в думите ми. Никога не съм можел да те излъжа, нито преди двеста години, нито сега — гласът му беше много спокоен, много сигурен.

— Кога влезе в сила този нов закон?

— Когато Съветът осъзна предимствата на това да си общоприет. Те искат парите, властта, свободата да ходят спокойно по улиците. Вече не искат да се крият, Серефина.

— Вярваш в това, което казваш, това поне е истина — отвърна му тя.

Обърна очи към мен и тежестта на този поглед, дори и като гледах настрани, беше като от гигантска ръка, която ме притиска надолу. Останах на крака, но се изискваше усилие. Човек трябваше да се прекланя пред подобна сила. Да пълзи пред нея. Да я боготвори.

— Престани, Серефина — казах аз. — Евтините ти психонумера няма да сработят и ти го знаеш.

Студената буца в корема ми не беше толкова сигурна.

— Страхуваш се от мен, човеко. Мога да вкуся страха ти с опакото на езика си.

О, чудно.

— Да, плашиш ме. Вероятно плашиш всички в тази стая. И какво от това?

Тя изправи всеки сантиметър на високата си слаба фигура. Гласът ѝ внезапно стана мек и се плъзна по кожата ми като козина.

— Ще ти покажа.

Махна с една облечена в ръкавица ръка. Напрегнах се в очакване на друго порязване, но то така и не се случи. Въздухът беше разцепен от писък, който ме накара да се завъртя рязко.

По лицето на Айви се стичаше кръв. Още едно порязване се появи на голата ѝ ръка. Още две на лицето. Дълги порезни рани с всеки жест от страна на Серефина.

Айви изпищя.

— Серефина, моля те! — падна на колене сред ярките възглавници с една ръка, протегната към вампирката. — Серефина, господарке, моля те.

Серефина се носеше около нея с плавни движения.

— Ако беше удържала темперамента си, сега те щяха да са наши. Познавам сърцата им, умовете им, най-дълбоките им страхове. Щяхме да ги пречупим. Щяха да нарушат примирието и да пируваме с тях, докато се наситим.

Почти се бе изравнила с мен. Искях да отстъпя назад, по-далече от нея, но можеше да го приеме като знак за слабост. Роклята ѝ се отърка в крака ми и спря да ми пука. Не исках да ме докосва. Отстъпих назад и тя хвана китката ми. Дори не я бях видяла да се движи.

Зяпнах облечената с копринена ръкавица ръка сякаш беше змия, която току-що се е увила около мен. По дяволите, предпочитам змия.

— Ела, некромантке, помогни ми да накажа тази лоша вампирка.

— Не, благодаря — отвърнах аз.

Гласът ми звучеше треперливо, синхронен на туптенето в корема ми. Все още не ми беше направила нищо, освен да ме докосне, но то усилваше всичко. Ако сега опитах някой от номерата на съзнанието, бях свършена.

— Айви щеше да се наслаждава много на болката ти, некромантке.

— Това си е неин проблем, не мой.

Взирах се много съсредоточено в копринената дреха на Серефина. Чувствах ужасна нужда да погледна нагоре и да срещна

очите ѝ. Не мисля, че ставаше дума за силата ѝ, а просто за моя нездрав импулс. Трудно е да си корав, когато се взираш в нечие тяло и те водят за ръчичка като детенце.

Айви лежеше на пода, наполовина повдигната на ръце. Прекрасното ѝ лице беше цялото в дълбоки прорези. На едната ѝ буза се белееше кост на светлината на свещите. Раната на дясната ѝ ръка разкриваше окървавени потръпващи мускули.

Айви ме изгледа и зад болката прозираше омраза, достатъчно силна, че да запали кибритена клечка. Гневът струеше от нея на прииждащи вълни.

Серефина коленичи край нея, повличайки ме със себе си. Погледнах назад към Жан-Клод. Янос беше поставил една бяла паешка ръка на гърдите му. Лари оформи с устни думата „пистолет“. Поклатих отрицателно глава. Все още не ме беше наранила. Все още.

Ръката ѝ стисна моята достатъчно силно, че да извърти главата ми към нея. Внезапно и ужасяващо се озовахме очи в очи. А очите ѝ, за които бих се заклела, че са с някакъв светъл цвят, бяха съвсем кафяви, като дървесна кора. Очите на майка ми.

Мисля, че го бе направила, за да е успокояващо или прельстително. Не беше. Кожата ми изстина от страх.

— Престани.

— Не искаш да преставам — отвърна тя.

Опитах се да издърпам ръката си от хватката ѝ. Със същия успех можех да се пробвам да преместя слънцето в друга част на небето.

— Всичко, което можеш да ми предложиш, е смърт. Мъртвата ми майка в мъртвите ти очи.

Втренчих се в тези кафяви очи, които не вярвах, че ще видя отново от тази страна на небесата. Изкрещях в очите на майка си, защото не можех да извърна поглед. Серефина нямаше да ми позволи и аз не можех да се преборя с нея, не и докато ме докосваше.

— Ти си един ходещ труп, а всичко останало са лъжи.

— Не съм мъртва, Анита — в думите ѝ имаше отзвук от гласа на майка ми. Тя вдигна другата си ръка, сякаш за да ме погали по бузата.

Опитах се да затворя очи. Опитах се да извърна поглед. Не можех. По тялото ми се разливаше странна парализа, подобна на чувството, което човек получава точно когато е на ръба да заспи и

тялото му тежи стотици килограми, а всяко движение е почти невъзможно.

Ръката се приближаваше към мен на забавен каданс и знаех, че ако ме докосне, ще падна в прегръдките ѝ. Ще увисна на нея и ще се разплача.

Спомних си лицето на майка ми от последния път, когато я бях видяла. Ковчегът беше от тъмно дърво, покрито с килим от розови рози. Знаех, че мама е вътре, но не ми даваха да я видя. Никой не можеше да гледа. Затворен ковчег, казаха те, затворен ковчег. Всички възрастни в живота ми бяха изпаднали в истерия. Стаята беше изпълнена с крясъци и ридания. Баща ми се беше строполил на пода. Не ми беше необходим. Искях майка си. Ключалките на ковчега бяха сребърни. Отворих ги и чух зад себе си плач. Нямах много време. Капакът беше тежък, но аз го бутнах нагоре и той помръдна. Успях да мярна бял сатен и сенки. Вдигнах ръце над главата си с цялата сила, която успях да събера, и мярнах нещо.

Леля Мати ме дръпна назад. Капакът се затвори и тя защрака ключалките, след което ме отведе надалеч. Не се съпротивлявах, бях видяла достатъчно. Приличаше на една от онези картини, за които знаеш, че трябва да изглеждат като нещо, но очите ти не могат да го обработят. Отне ми години да го осъзная. Но онова, което бях видяла, не беше майка ми. Не можеше да е прекрасната ми майка. Беше просто черупка. Нещо захвърлено, което да се скрие в тъмна кутия и да изгние.

Отворих очи и очите на Серефина отново бяха светлосиви. Издърпах китката си от внезапно разхлабената ѝ хватка и казах:

— Болката помага.

Изправих се и отстъпих от нея и тя не ме спря. Кое то беше хубаво, защото цялата треперех и това не се дължеше на вампирката. Спомените също имат зъби.

Тя остана коленичила край Айви и изрече:

— Много впечатляващо, некромантке. Ще ти помогна да откриеш момчето, което търсиш.

Внезапното ѝ съдействие беше много изнервящо.

— Защо?

— Защото откакто се сдобих с пълната си сила, никой не беше успявал да се изплъзне от илюзиите ми два пъти. Никой жив или

мъртъв.

Тя сграбчи Айви за едната окървавена ръка и я дръпна в скута си, така че да кърви върху бялата рокля. Айви ахна.

— Запомни следното, млада господарке: тази смъртна направи това, което ти не успя. Изправи се срещу мен и победи — внезапно я захвърли настрани и я изпрати просната на пода. — Не си достойна за вниманието ми. Изчезвай.

Серефина се изправи. Прясната яркочервена кръв изпъкваше на фона на бялата рокля и ръкавици.

— Впечатлихте ни. Сега се махайте, всички.

Обърна се и тръгна към трона си. Не седна на него. Стоеше изправена с гръб към нас с една ръка на страничната облегалка. Може и да се дължеше на въображението ми, но изглеждаше уморена. Призраците ѝ се спуснаха да я посрещнат като извиваща се бяла мъгла. Вече нямаше толкова много отделни форми като преди, сякаш привиденията бяха загубили част от плътността си.

— Вървете — повтори тя, без да се обръща.

Задната врата се отвори, но Жан-Клод се отпрати към вратата, която водеше напред. Нямах намерение да споря. Просто исках да изляза. Не ми пукаше през коя врата.

Вървахме хладнокръвно и спокойно към вратата. Искаше ми се да побягна. Лари стоеше край мен и можех да видя как пулсът на врата му тупти от усилието да не се затича. Джейсън стигна до вратата малко преди нас, но изчака, обърна се и ни направи знак да минем, като портиер или иконом.

Мярнах очите му, твърде разширени, уплашени, и осъзнах какво му е коствал жестът. Минахме през вратата, а той ни последва. Жан-Клод се движеше последен. Вратите се затръшнаха зад нас и ние излязохме. Просто така.

Но за пръв път осъзнавах, че са ме пуснали. Не си бях пробила път със сила или блъфайрайки. Серефина можеше да е впечатлена колкото си иска, но ни беше позволила да си тръгнем. Да ти позволят да си тръгнеш не беше същото като да спечелиш.

Никога нямаше да се върна в тази къща доброволно. Никога нямаше да се приближа до нея по собствена воля. Защото тази вечер бях впечатляваща, но не можах да поддържам впечатлението. Дори и сега знаех, че може да ме притежава. Тази вампирка имаше билет с

името ми. Имаше лъжа, която почти си струваше безсмъртната ми душа.

Проклятие.

[1] Момче, използвано за неморални забавления. — Б.пр. ↑

Джейсън мина покрай мен и влезе в хотелската стая. Насочи се право към банята.

— Ще си взема душ.

Беше малко безцеремонно, но наистина миришеше на разлагащ се труп. Бяхме карали по обратния път с всички прозорци свалени до долу. В повечето случаи, ако вониш, не можеш да усетиш чуждата миризма. И по мен имаше част от разложените боклуци, но все още можех да помириша Джейсън. Някои миризми са твърде уникални, за да изчезнат.

— Чакай — каза Лари.

Джейсън се обърна, но не изглеждаше доволен.

— Използвай душа ми — той протегна ръка, преди да успее да кажа нещо. — Остава час до зазоряване. Ако искаме всички да са завити в леглата преди съмване, е добре да ползваме и двете бани.

— Смятах, че всички ще спим в тази стая за тази вечер — казах аз.

— Защо? — попита той.

Жан-Клод стоеше до двойното кресло и изглеждаше прекрасен и неотзивчив. Джейсън просто изглеждаше нетърпелив.

— Безопасност чрез численост — отвърнах аз.

Лари поклати глава.

— Добре, но аз мога да заведа върколака в съседната стая и да го оставя да си вземе душ. Или не ми вярваш дори за това?

Отново започваше да се ядосва.

— Вярвам ти, Лари. Тази вечер се справи добре.

Очаквах усмивка. Не я получих. Изглеждаше много сериозен.

— Аз убих онзи вампир Брус.

Кимнах.

— Мислех, че ще се наложи да избием всички в стаята.

— И аз — той се отпусна на един от столовете. — Преди не бях убивал.

— Ставаше дума за вампир. Не е същото като да убиеш човек.

— Да, бе. И на колко трупа си правила сърдечен масаж напоследък?

Погледнах към Жан-Клод, който ми се усмихваше. Свих рамене.

— Само на един. Може ли да получим малко усамотение? — попитах аз.

— Ще ви чуя какво си говорите, независимо в коя част на стаята се намирам — отвърна Жан-Клод.

— Илюзията е всичко, просто се разкарай.

Жан-Клод наведе леко глава и отведе Джейсън в единия край на стаята близо до прозорците. Знаех, че ще чуе всичко, но поне нямаше да ни виси на главите.

— Не вярваш наистина, че е мъртъв, нали? — попита Лари.

— Видя какво се случи с онези две вампирки — отвърнах аз. — Те са просто разлагащи се трупове. Всичко останало е илюзия.

— Мислиш ли, че и той изглежда по този начин?

Погледнах за момент към Жан-Клод.

— Опасявам се, че да.

— Как можеш да излизаш с него, след като си станала свидетелка на това?

Поклатих глава.

— Не знам.

— Труп или не, ти се опита да го запазиш жив — той реагира на израза на лицето ми. — Жив, немъртъв, наричай го както искаш, опита се да го запазиш. Беше уплашена, че е наистина мъртъв.

Само го изгледах.

— Е, и?

— Ами, аз убих друго живо или неживо същество. По дяволите, Анита, Брус беше толкова прясно мъртъв, че все още изглеждаше като човек.

— Вероятно по тази причина един куршум в гърдите беше достатъчен, за да го довърши.

— Как се предполага да се чувствам от това?

— Имаш предвид, че си го убил ли?

— Аха.

— Те са чудовища, Лари. Някои са по-хубави от другите, но са чудовища. Не се съмнявай в това.

— И можеш честно да ми кажеш, че смяташ Жан-Клод за чудовище. — Беше повече констатация, отколкото въпрос.

За малко да погледна към чудовището, за което говорехме, но не го направих. Достатъчно го бях гледала за една вечер.

— Да, мога.

— Сега я попитай дали смята себе си за чудовище — Жан-Клод се облегна на двойното кресло с кръстосани на гърдите ръце.

Лари го изгледа леко стреснато, но все пак попита:

— Анита?

Свих рамене.

— Понякога.

Жан-Клод се усмихна.

— Виждаш ли, Лорънс? Анита смята, че всички сме чудовища.

— Лари не е — отвърнах аз.

— Дай му време.

Това беше твърде близо до истината.

— Помолих за малко усамотение, забрави ли?

— Не забравям нищо, *ma petite*, но времето изтича. Вълкът ми не е единственият, който се нуждае от баня. Само нашият млад приятел е все още свеж.

Погледнах към Лари. Върху него нямаше и капчица кръв. Беше единственият, който тази вечер не се беше борил с вампири. Той сви рамене.

— Съжалявам, не успях да накарам никого да ми пусне кръв.

— Не се шегувай, Лари — отвърнах аз. — Мисля, че със Серефина ще имаш втори шанс.

— За съжаление е така, *ma petite*.

— Колко дълго можеш да изкараш без ковчег? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Притесняваш се за добруването ми. Трогнат съм.

— Зарежи тия глупости. Срязях си вена заради теб.

— Ако все още не съм ти благодарил, че ми спаси живота тази вечер, *ma petite*, моите извинения.

Погледнах го. Изглеждаше приятен, развеселен, но това беше маска. Изражението му, когато не иска да знаете какво си мисли, но не иска да знаете, че не иска да знаете.

— Няма нужда.

— Ще запомня, че ме спаси, ma petite. Можеше да се освободиш от мен. Благодаря ти.

Звучеше достатъчно искрено.

— Пак заповядай.

— Трябва да разкарам тази мръсотия от себе си — обади се Джейсън.

Звучеше съвсем леко настойчиво. Обзалагах се, че щеше да се опита да изтърка нещо повече от мръсотията. Спомените обаче не се измиват така лесно. Още по-жалко.

— Вървете и двамата. Джейсън може да се измие в стаята на Лари. Така е практично.

Лари се ухили насреща ми.

— Благодаря.

— Наистина го мислех, като казах, че се справи добре тази вечер. Най-сетне получих очакваната усмивка.

— Хайде, Джейсън, топлата вода и чистите кърпи ни очакват.

Лари задържа вратата за Джейсън и ми отправи лек поздрав. Божичко.

Отново бях сама с Жан-Клод. Нима тази нощ нямаше да свърши най-накрая?

— Така и не отговори на въпроса ми за ковчега — казах аз.

— Ще съм наред за още вечер или две.

— Как така Серефина се е превърнала от равна по сила в това нещо, което видяхме тази вечер?

Той поклати глава.

— Наистина не знам, ma petite. Изненада ме лошо. Не беше нужно да ни пуска да си вървим. Стига да не ни наранеше, можехме да сме й гости за през деня.

— Изненадан ли си, че ни пусна? — попитах аз.

— Да.

Жан-Клод се отблъсна от двойното кресло.

— Вземи си душ, ma petite. Аз ще почакам завръщането на младите мъже.

— Мислех, че ти може да си следващият, за да измиеш кръвта от косата си.

Той сложи ръка на тила си и направи гримаса.

— Неприятно, но искам вана, ма petite. Отнема повече време от душа, така че ти отивай първа.

Погледнах го за момент.

— Ако не побързаш, няма да имам време за вана преди зазоряване. Не би ми харесало да спя на чистите ти чаршафи, покрит с кръв.

Поех си дълбоко въздух и бавно го изпуснах.

— Добре, просто бъди сигурен, че ще стоиш извън банята.

— Имаш честната ми дума, че няма да ти се натрапвам.

— Да, бе.

Макар че, колкото и странно да беше, му вярвах. Жан-Клод се опитваше да ме прелъсти от много време. Директна атака просто не беше в стила му. Отидох да си взема душ.

Рони ме беше замъкнала във „Викториас Сикрит“. Бях отбелязала, че никой няма да вижда бельото ми или дрехите ми за спане, с изключение на другите жени в съблекалнята на фитнеса. Рони ми бе отвърнала: „Ти ще ги виждаш.“ Логиката ми убягваше, но я оставих да ме убеди да си купя роба.

Цветът беше на бургундско, подобно на тъмните като вино божури. Блестеше на фона на бледата ми кожа и пасваше на някои от синините, разцъфващи по гърба ми. Нищо друго не дава такъв цвят, както ако те хвърлят по някоя стена. Белегът от ухапано на гърба ми не беше много дълбок. Трудно е хуманоидни зъби да се забият под такъв ъгъл. Белезите на китката ми бяха по-сериозни. Представляваха две чисти малки, почти изящни дупчици. Не болеше толкова, колкото би трябвало. Може би в слюнката на вампирите имаше болкоуспокоителни или пък просто зъбите бяха такива.

Все още не можех да повярвам, че му позволих да забие зъби в мен. Мамка му.

Увих робата по-плътно около себе си. Материята беше достатъчно плътна, че да е уютна за зимна вечер и имаше широки копринени маншети и още коприна по краищата. Беше смътно викторианска, леко мъжествена. В нея изглеждах деликатна, като викторианска кукла, която все още не е напълно облечена. Облякох широка черна тениска под робата. Развали част от ефекта, но при всички случаи беше по-добре от това да съм облечена само по бельо и роба, докато посрещам момчетата.

Прибрах си браунинга от табуретката, на която го бях оставила, докато се къпех. Занесох го със себе си в спалнята и се поколебах. Винаги ходех въоръжена. По дяволите, спях с пистолет, но някак не ми се слагаше кобур. Оставих го настрана и прибрах файърстара в джоба на робата. В резултат дрехата увисна смешно на една страна, но ако през вратата влезеше нещо гадно, щях да съм готова за него.

Жан-Клод стоеше край прозореца, когато отворих вратата на спалнята. Беше дръпнал завесите и се бе облегнал на перваза на прозореца, взирайки се в мрака. Обърна се, щом вратата се отвори, макар да знаех, че ме е чул преди това.

— Ma petite, изглеждаш прекрасно.

— Това е единствената роба, която притежавам — отвърнах аз.

— Естествено.

На лицето му отново беше онази развеселена маска и сега ми се щеше да знам какво си мисли. Тъмносините му очи бяха много напрегнати, не отговаряха на безгрижното изражение. Може би не исках да зная какво си мисли.

— Къде са Лари и Джейсън?

— Дойдоха и излязоха.

— Излязоха ли?

— Джейсън внезапно огладня и Лари го откара с джипа.

Само го изгледах.

— Има едно нещо, наречено рум сървис.

— Малките часове на утрото са, ma petite. Менюто на рум сървиса е някак ограничено. Джейсън ми дари кръв два пъти тази вечер, нуждае се от протеини. — Жан-Клод се усмихна. — Трябваше или да излязат, или да изяде Лари. Мислех, че ще предпочетеш излизането.

— Много смешно. Не трябваше да ги изпращаш сами.

— Тази вечер сме в безопасност от Серефина, ma petite, а докато стоят в града, са в безопасност и от Ксавие.

— Как можеш да си толкова сигурен? — кръстосах ръце пред себе си.

Той се облегна на прозореца и ме погледна.

— Твоят мосю Къркланд се справи добре тази вечер. Мисля, че се тревожиш излишно за него.

— Една нощ на геройства не те държи в безопасност.

— Скоро ще е утро, ma petite. Дори Ксавие не може да понесе дневната светлина. Всички вампири ще търсят убежище. Няма да имат време да преследват нашите младежи.

Изгледах го и се опитах да разчета какво се крие зад приятното лице.

— Ще ми се да бях толкова сигурна, колкото ти изглежда си.

Той се усмихна и се оттласна от стената. Измъкна се от самото си и го остави да падне на розовия килим.

— Какво правиш?

— Събличам се.

Посочих с пръст спалнята.

— Събличай се там.

Той започна да разкопчава ризата си.

— В другата стая, веднага.

Той измъкна бялата риза от панталоните си и започна да разкопчава последните няколко копчета, докато вървеше към мен. Плътта на гърдите и корема му имаше повече цвят от ризата. Беше напопан и изглеждаше като човек заради кръвта, част от която беше моя. Изсъхналите петна, които бяха попили през ризата, разваляха съвършенството на тялото му.

Очаквах да се опита да ме целуне или нещо подобно, но той ме подмина. Ризата беше кафеникава на гърба от изсъхналата кръв. Той я смъкна със звук, подобен на разкъсване. Пусна я на килима и влезе в спалнята.

Останах на място, взряна в него. По гърба му имаше бели белези. Поне аз смятах, че са това. Трудно беше да се каже заради кръвта. Остави вратата на спалнята отворена и след няколко минути чух как водата се стича във ваната.

Седнах на един от столовете. Не бях сигурна какво друго се очаква да направя. Водата шуртя дълго време, последва тишина, а след това разплискване. Беше във ваната. Не беше затворил вратата на банята. Страхотно.

— Ma petite — извика той.

Останах неподвижно за около минута, без желание да се помръдвам.

— Ma petite, знам, че си там. Мога да чуя дишането ти.

Отидох до вратата на спалнята, като внимавах много да не надникна вътре. Облегнах гръб на стената и скръстих ръце.

— Какво искаш?

— Изглежда няма чисти хавлии.

— И какво се очаква да направя?

— Можеш ли да се обадиш на камериерките да донесат няколко?

— Предполагам, че да.

— Благодаря, ma petite.

Пристъпих вбесено към телефона. Знаеше, че няма чисти хавлии още преди да влезе във ваната. По дяволите, и аз знаех, че няма чисти хавлии, но бях толкова заета да го слушам как се плащика във водата, че въобще не се бях замислила.

Бях толкова ядосана на себе си, колкото бях и на него. Винаги си е бил досадно копеле. Предполагаше се да внимавам повече в негово присъствие. Намирах се в хотелска стая, която приличаше на апартамент за младоженци, с Жан-Клод — гол и насапунисан в съседната стая. След онова, което бях видяла с Джейсън, във въздуха не би трябвало да има толкова сексуално напрежение, но имаше. Може да беше по навик или пък Лари беше прав. Просто не вярвах, че Жан-Клод е гниещ труп.

Обадих се за още хавлии.

Щели били да са щастливи да донесат. Никой не се оплака от ранния час. Никой не зададе въпроси. Човек винаги може да прецени колко плаща за една стая по това колко се оплакват.

Камериерка донесе четири големи меки хавлии. За около минута я гледах, изпълнена с колебание. Можех да я накарам да ги занесе на Жан-Клод.

— Мадам? — каза тя.

Взех хавлиите, благодарих ѝ и затворих вратата. Не можех просто да кажа на непознатата жена, че имам гол вампир във ваната си. Даже не бях сигурна, че частта с вампира го прави срамно. Добрите момичета не се озовават с голи мъже във ваните си в четири часа сутринта. Може би не бях добро момиче. Може би никога не съм била.

Поколебах се пред вратата на спалнята. Стаята беше тъмна. Единствената светлина идваше от банята и образуваше четириъгълник на килима.

Притиснах кърпите към гърдите си, поех си дълбоко въздух и пристъпих в стаята. Оттук можех да видя ваната, но за щастие не цялата. Мярнах бял порцелан и купчина бяла пяна. Самата гледка на банята с пяната накара мускулите по раменете ми да се отпуснат леко. Пяната може да прикрие множество грехове.

Спрях се на вратата на банята.

Жан-Клод беше легнал с гръб, отпуснат върху ръба на ваната. Черната му коса беше мокра и очевидно измита. Кичури от нея се бяха

прилепили по раменете му. Ръцете му бяха положени по краищата на ваната, а главата му бе отпусната на тъмната плочка на стената. Едната бледа ръка беше увиснала във въздуха, сякаш се протягаше за нещо, но бе съвсем отпусната. Очите му бяха затворени и образуваха черни полумесеци на фона на бледите му бузи. Капчици вода бяха полепнали по лицето му и по това, което виждах от тялото му. Изглеждаше почти заспал.

Коляното му се подаде през пяната, изненадваща гледка на гола кожа. Обърна глава и ме погледна. Тъмносините му очи изглеждаха още по-тъмни. Може би се дължеше на начина, по който водата правеше косата му да изглежда по-тежка, по-черна.

Поех си накъсано въздух и казах:

— Това са кърпите.

— Можеш ли да ги оставиш там, моля? — посочи той с полуувисналата ръка.

„Там“ беше затвореният капак на тоалетната, който се намираше достатъчно близо до ваната, че да бъде достигнат с протягане.

— Ще ги оставя на ръба на умивалника.

— Ще накапя с вода целия под, докато ги достигна — каза той.

Гласът му беше неутрален, нямаше вампирски номера, почти нямаше интонация.

Беше прав, а аз се държах глупаво. Нямаше да ме сграбчи и да ме насили. Ако планът беше такъв, можеше да го изпълни още преди години.

Поставих кърпите на капака на тоалетната, а очите ми шареха навсякъде другаде, но не и към ваната.

— Вероятно имаш въпроси за случилото се тази вечер — каза той.

Погледнах го. Водата по голия му торс отразяваше светлината като живак. По кожата на гърдите му имаше пяна, точно под едното зърно. Изпитах ужасяващото желание да я изтрия. Отстъпих назад, докато се озовах до далечната стена.

— Не е като да предлагаш някакви отговори.

— Тази вечер се чувствам щедър — гласът му имаше онова звучене, което се получава, когато човек започва да заспива.

— Ако не беше гол в разпенена вана, щеше ли да предлагаш да отговаряш на въпроси?

Той се усмихна бързо — познато изражение.

— Вероятно не, но ако трябва да задоволявам ненаситното ти любопитство, няма ли да е по-весело така?

— Весело за кого?

— За двама ни, стига да си го признаеш.

Това ме накара да се усмихна, а не исках да го правя. Не исках да се наслаждавам да го гледам насапунисан и мокър. Исках да се страхувам от него и се страхувах, но освен това го желяех. Исках да прокарам ръце по мократа му плът, да докосна онова, което се намираще под пяната. Не исках секс. Не можех да си представя да правя секс с него, но исках малко да изследвам. Мразех това. Той беше труп, това, което бях видяла тази вечер би трябвало да ме е убедило.

— Мръщиш се, *ma petite*. Защо?

— Попитах те дали двата гниещи вампира са илюзия и ти каза „не“. Попитах те дали формата ти е реална и ти каза „да“. Каза, че и двете форми са реални.

— Така е — отвърна той.

— Гниещ труп ли си?

Той се отпусна по-ниско в топлата сапунена вода, прибирайки ръцете си вътре, докато само главата му остана над повърхността.

— Това не е една от формите ми.

— Това не е отговор.

Той повдигна една бледа ръка от водата, а шепата му бе пълна с пяна, подобно на снежна топка.

— Има различни вампирски способности, *ma petite*, знаеш го.

— Какво общо има това?

Той вдигна другата си ръка и започна да си играе с пяната, прехвърляйки я от едната длан в другата.

— Янос и двете му компаньонки са вид вампири, различен от мен. От повечето от нас. Те са много по-редки. Ако някога ме видиш като гниещ труп, ще съм наистина мъртъв. Те могат да гният и да се изграждат отново, това ги прави много по-трудни за убиване. Единственият сигурен начин е огънят.

— Предлагаш доброволно страшно много информация, а?

Той потопи ръцете си във водата и отми сапуна. Застана малко по-изправен, а по тялото му имаше полепнала пяна.

— Може би се страхувам, че ще си помислиш, че това, което се случи с Джейсън, ще се случи и с нас.

— Никога няма да проверим тази теория — отвърнах аз.

— Звучиш толкова сигурна — отвърна той. — Страстта ти се носи във въздуха и все пак наистина вярваш, че никога няма да правим любов. Как е възможно да ме желаеш почти колкото аз те желая и все пак да си сигурна, че никога няма да опознаем телата си?

Не бях сигурна, че имам отговор на това. Плъзнах се по стената и седнах с колене, прибрали към гърдите. Джобът с пистолета изтрака по стената. Преместих оръжието в по-добра позиция.

— Просто няма да го направим, Жан-Клод, никога. Не мога.

Част от мен съжаляваше за това, но само част.

— Защо, *ma petite!*

— Сексът е свързан с доверието. Трябва да вярвам на някого безрезервно, за да правя секс с него. На теб не ти вярвам.

Той ме погледна със своите сини, сини очи и изглеждаше толкова великолепен и мокър.

— Наистина го мислиш, нали?

Кимнах.

— Да, така е.

— Не те разбирам, *ma petite*. Опитвам се, но все още не успявам.

— И ти си до голяма степен загадка за мен. Ако това те успокоява.

— Не ме успокоява. Ако ти беше жена, която има обикновени страсти, отдавна щяхме да сме се озовали в леглото — той въздъхна и се изправи дори повече, така че водата стигаше само до кръста му. — Естествено, ако беше жена с обикновени апетити, не мисля, че щях да те обичам.

— Харесва ти преследването, предизвикателството — отвърнах аз.

— Така е, но с теб е повече от това, ако само ми повярваш — той се наведе напред и придърпа коленете към гърдите си, след което ги обви с ръце. По гърба му се виждаха бели белези, които започваха от раменете и изчезваха във водата. Не много, но достатъчно.

— Какво е направило белезите по гърба ти? Освен ако не е бил свещен предмет, би трябвало да си способен да ги излекуваш.

Той постави буза на коленете си, така че да може да ме гледа. Изглеждаше по-млад, по-човешки, и внезапно по-раним.

— Не и ако нараняванията са от времето преди да умра.

— Кой те е бил с камшик?

— Бях паж на сина на семейство аристократи.

Изгледах го.

— Казваш ми истината, нали?

— Да.

— Затова ли Янос беше избрал камшици тази вечер, за да ти напомни откъде си дошъл?

— Да.

— Не си ли роден аристократ?

— Роден съм в къща с пръстен под, *ma petite*.

Изгледах го.

— Да бе.

Той вдигна глава.

— Ако си измислях, *ma petite*, щях да избира нещо по-романтично, по-забавно от това да съм френски селянин.

— Значи си бил слуга в замъка?

— Бях компаньон на единствения им син. Когато шиеха дрехи за него, шиеха и за мен. Неговият учител беше и мой учител. Инструкторът му по езда също. Научих се да се фехтувам и да танцувам, както и да се храня правилно на маса. А когато той направеше беля, наказваха мен, защото беше единственото им дете, единственият наследник на старото фамилно име. Днес хората говорят за малтретиране на деца — той се отпусна назад и се сви в топлата вода. — Оплакват се от боя. И идея нямат какво е истинско малтретиране. Когато бях момче, родителите въобще не се замисляха да вземат камшик и да го използват върху провинилото се дете или да го пребият до кръв. Дори аристократите биеха децата си. Беше нормално.

Но той беше единственият им наследник, единственото дете. Така че платиха на родителите ми и ме взеха. Господарката на имението ме избра, защото имах приятно лице. Когато вампирката, която ме превърна, ме потърси, ми каза, че красотата ми я е повикала.

— Чакай малко.

Той се обърна и ме дари с пълната тежест на сините си очи. Вложих всички сили да не отвърна поглед.

— Това прекрасно тяло и лице са изцяло вампирска илюзия, нали? В смисъл, никой не е толкова красив.

— Веднъж ти казах, че не силата ми те кара да ме виждаш по начина, по който го правиш, поне не през повечето време.

— Серефина каза, че си бил катамит за всеки вампир, който те пожелае. Какво имаше предвид?

— Вампирите убиват за храна, но превръщат по много причини. Някои го правят за пари, за власт, дори за титли и любов, но мен ме превърнаха заради страстта. Когато бях млад и слаб, ме прехвърляха един на друг. Когато омръзнях на някой, се появяваше друг.

Погледнах го ужасена.

— Прав си. Ако щеше да си измисляш история, определено нямаше да е тази.

— Истината твърде често е разочароваща или грозна, не мислиш ли така, *ma petite*?

Кимнах.

— Аха. Серефина беше стара. Мислех, че вампирите не би трябвало да остаряват.

— Оставаме на възрастта, на която умрем.

— Познаваше ли Серефина, когато си бил млад?

— Да.

— Спал ли си с нея?

— Да.

— Как си могъл да ѝ позволиш да те докосва?

— Бях ѝ даден като подарък от господар, пред който дори подобрените ѝ сили изглеждат нищожни. Имах твърде малък избор — той ме погледна. — Тя знае какво искаш. Най-голямата ти нужда, най-съкровено то ти желание, и ще го превърне в реалност, или поне ще изглежда така. Какво ти предложи, *ma petite*? Какво би могла да ти предложи, което за малко не те спечели тази нощ?

Този път извърнах очи. Не исках да срещам погледа му.

— Какво ти предложи преди толкова много години?

— Сила.

При тази дума вдигнах очи.

— Сила?

Той кимна.

— Силата да избягам от всички тях.

— Но ти трябва да притежаваш умението да си вампир-господар от самото начало. Никой не може да ти го даде — казах аз.

Той се усмихна, но не весело.

— Сега го знам, но тогава смятах, че само тя може да ме спаси от вечност на... — думите му затихнаха и той се потопи във водата, оставяйки само няколко плуващи черни кичура.

Изправи се и си пое шумно въздух примигвайки, за да махне водата от очите си. Прокара ръце през косата си и я отметна върху раменете си.

— Косата ти не беше толкова дълга, когато се срещнахме за първи път.

— Изглежда предпочиташ по-дълга коса при мъжете си.

— Как е възможно косата ти да расте, ако си мъртъв?

— На този въпрос трябва да отговориш ти — отвърна той. Отново прокара ръце през косата си и изстиска краищата ѝ.

Протегна се за хавлия. Изправих се на крака.

— Ще те оставя да се облечеш.

— Джейсън и Лари върнаха ли се? — попита той.

— Не.

— В такъв случай няма да се обличам — той се изправи и притегли хавлията към себе си. Успях да мерна едната страна от бледото му мокро тяло и стичащата се по него вода. Хавлията се появи пред погледа ми точно навреме. Избягах.

Свих се в най-отдалечения от спалнята стол. Но се вирах във вратата. Мамка му. Исках да избягам от стаята, но защо? Не на Жан-Клод няхах доверие, а на себе си. Мамка му.

Докоснах пистолета в джоба на робата си. Беше гладък и твърд, и успокояващ, но сега нямаше да ми помогне. Насилието го разбирах, сексът ми създаваше повече проблеми.

Наистина не исках да спя с него, но част от мен се надяваше на още едно зърване на голата му плът. Дълга линия гола плът, може би. Или пък... Поставих дланите на ръцете си върху очите си, сякаш можех да разкарам образите от главата си само с натискане.

— Ma petite? — гласът му звучеше по-близо от банята.

Не исках да поглеждам, сякаш, точно както баба Блейк обичаше да казва, щях да оследея. Почувствах, че стои пред мен. Почувствах раздвижването на въздуха. Започнах да свалям ръцете си милиметър по милиметър. Беше коленичил пред мен с една дебела кърпа, обвита около кръста му.

Свалих ръце в скута си. По кожата му все още имаше капчици вода. Беше сресал косата си, но тя бе още мокра, прилепнала назад и правеше лицето му по-открито, по-обикновено от обичайното. Очите му изглеждаха по-сини без косата, която да ги обгражда.

Постави ръце на двете облегалки на стола и се изправи. Устните му докоснаха моите в мека, почти целомъдрена целувка. Отдръпна се от мен и пусна стола.

Можех да вкуся сърцето си в гърлото, и не ставаше дума за страх.

Жан-Клод докосна ръцете ми и ги вдигна. Постави ги на голите си рамене. Кожата му беше топла, гладка, мокра. Задържа китките ми в ръцете си, леко, много леко. Можех да се измъкна по всяко време. Прокара ръцете ми надолу по прекрасното си тяло.

Издърпах ги от неговите. Не каза нищо, не направи нищо. Остана коленичил и продължи да ме гледа. Чакаше. Можех да видя как

пулсът на врата му тупти и ми се искаше да го докосна.

Прокарах ръце по раменете му и наведох лице към неговото. Той започна да се намества за целувка, но аз прокарах ръка по брадичката му и обърнах главата му настрани. Докоснах врата му с устни и прокарах устата си надолу по кожата му, докато почувствах пулса му с езика си. Имаше вкус на парфюмиран сапун, вода и чиста кожа.

Плъзнах се от стола на пода и коленичих пред него. Сега беше по-висок от мен, но не твърде много. Облизах водата от гърдите му и си позволих да направя нещо, което желяех от месеци. Прокарах език около зърното му и той потрепери насреща ми.

Облизах водата от средата на гърдите му и прокарах ръце по кръста му до сухата извивка на гърба.

Той дръпна колана на робата ми и аз не се възпротивих. Оставих ръцете му да се плъзнат под нея, около кръста ми и нямаше нищо, освен тениската, която да отделя плътта ми от неговата. Той прокара ръце по гърба ми, а палците му се заиграха по ребрата. Пистолетът се люлееше тежко в свободната дреха. Беше досадно.

Вдигнах лице към неговото. Ръцете му се плъзнаха зад гърба ми и ме притиснаха към тялото му. Хавлията беше опасно разхлабена.

Устните му докоснаха моите, след което целувката се превърна в нещо повече. По-силна, почти нараняваща, с ръцете му, сключени зад раменете ми. Моите ръце се спуснаха по кръста му, потъркаха края на изплъзващата се хавлия и установиха, че вече се е изплъзнала. Докоснах гладките му задни части. Единствено натискът на телата ни я задържаха на място.

Той буквално изяждаше устата ми и почувствах нещо остро, болезнено. Отдръпнах се рязко и вкусих кръв.

Жан-Клод ме пусна. Седна на пети, а кърпата остана събрана в скута му.

— Съжалявам, *ma petite*. Увлякох се.

Докоснах устата си и по пръста ми се появи петно кръв.

— Гризна ме.

Той кимна.

— Наистина съжалявам.

— Обзалагам се, че съжаляваш.

— Не ми се прави на праведна, *ma petite*. Най-накрая призна пред себе си, пред мен, че тялото ми те привлича.

Седнах на пода край стола с размъкната роба. Тениската беше набрана до кръста ми. Предполагам, че беше малко късно да се правя на невинна.

— Добре, похот, доволен ли си?

— Почти — отвърна той и нещо се появи в очите му. Нещо мрачно и поглъщащо, и по-старо, отколкото би трябвало да бъде.

— Мога да ти предложа смъртното си тяло и нещо повече, *ma petite*. Между нас може да има много повече, отколкото би могъл да ти предложи който и да е човешки любовник.

— И всеки път ще губя по малко кръв?

— Това беше инцидент — отвърна той.

Погледнах го, съвсем блед и сух, коленичил на пода с хавлия, събрана в скута, оставяща почти цялото му тяло голо.

— Това е първият път, в който изневерявам на Ричард — отвърнах аз.

— Срещаш се с мен от седмици — отвърна той.

Поклатих глава.

— Но не бях изневерявала. Това е изневяра.

— В такъв случай изневеряваш ли ми с Ричард?

Не знаех какво да отговоря на това.

— Отивай да се облечеш.

— Наистина ли искаш да се облека? — попита той.

Погледнах настрани. Бях засрамена и се чувствах неудобно.

— Да, моля.

Той се изправи с хавлията в ръце. Погледнах надолу към пода и нямаше нужда да виждам лицето му, за да си представя усмивката му.

Той се отдалечи от мен и не си направи труда да премести хавлията зад гърба си. Мускулите му се движеха под кожата от прасците до кръста. Влезе гол в спалнята, а аз се наслаждавах на гледката.

Докоснах езика си с пръст. Все още кървеше. Това получавам, като се отдавам на френска целувка с вампир. Дори самата мисъл ме накара да се почувствам нервна.

— *Ma petite*? — извика той от другата стая.

— Да.

— Имаш ли сешоар?

— В куфара ми. Обслужи се.

За щастие бях довлякла куфара си в спалнята до вратата на банята. Една точка в полза на мързела. Беше ми спестен още един поглед към голото му тяло. Сега, когато хормоните се успокояваха, бях засрамена.

Чух сешоара и се зачудих дали стои изправен пред огледалото в банята, докато суши косата си. Бях съвсем наясно, че единственото, което трябва да направя, е да ида до рамката на вратата и да се уверя сама.

Изправих се, дръпнах тениската си надолу, завързах колана на робата и седнах на кушетката. Гърбът ми бе обърнат към спалнята. Нямах да виждам нищо повече. Извадих файърстара от джоба си и го оставих на масичката за кафе пред себе си. Пистолетът изглеждаше много солиден, много черен и някак обвинителен.

Сешоарът спря и той отново ме повика.

— Ma petite?

— Какво?

— Ела и ми говори, докато слънцето изгрява.

Погледнах през прозореца, който беше отворил. Небето навън беше по-малко черно, все още нямаше светлина, но и мракът не беше пълен. Затворих завесите и отидох в спалнята. Оставих пистолета на масата. Така или иначе браунингът беше в спалнята.

Жан-Клод беше сгънал прилежно покривалото и одеялото в основата на спалнята. Само винените чаршафи покриваха тялото му. Тъмната му къдрава коса беше разстлана по тъмните възглавници. Чаршафът беше събран на кръста му.

— Можеш да се присъединиш към мен, ако искаш.

Облегнах се на стената и поклатих глава.

— Не ти предлагам секс, ma petite, утрото е твърде близо за това. Предлагам ти половината легло.

— Ще се възползвам от кушетката, но все пак благодаря.

Той се усмихна, бавна, знаеща извивка на устните — старата му арогантност прозираше зад нея. Беше почти успокояващо да знаеш, че всъщност нищо не се е променило.

— Не на мен нямаш доверие, а на себе си.

Свих рамене.

Той вдигна чаршафите пред гърдите си, сякаш да се защити.

— Идва — в гласа му имаше страх.

— Какво идва?

— Слънцето.

Погледнах към спуснатите завеси на далечната стена. Бяха двойно по-дебели, но по края им имаше линия сивкава светлина.

— Наред ли ще си така, без ковчега си?

— Докато никой не дръпне завесите — той ме изгледа продължително. — Обичам те, ma petite, доколкото съм способен.

Не знаех какво да кажа. Да му кажа, че го желяех, не изглеждаше подходящо. Да кажа, че го обичам щеше да е лъжа.

Светлината ставаше по-силна, покрай завесите се появи бяла линия. Тялото му се отпусна в леглото. Завъртя се на една страна с протегнатата ръка, докато другата притискаше чаршафите към гърдите му. Взираше се в приближаващата се светлина и можех да почувствам страха му.

Коленичих край леглото. Почти хванах ръката му в своята.

— Какво следва сега?

— Искаш истината, тогава гледай.

Очаквах очите му да примигнат, гласът му да стане завален, сякаш заспива. Не стана по този начин. Той затвори очите си изведнъж. По лицето му пробягна болка. Прошепна:

— Боли.

Лицето му се отпусна. Бях виждала как умират хора, как светлината изчезва от телата им. Бях усещала как душите им отлитат. Това виждах и сега. Той умря. Светлината зад завесите се усили и когато стана плътна бяла линия, той умря. Дъхът му изчезна с предсмъртно хриптене.

Коленичих край леглото и гледах. Познавах смъртта, когато я видех, и това беше точно смърт. Мамка му.

Поставих ръце на леглото и подпрях брадичка на тях. Гледах го и очаквах да започне да диша, да помръдне, да направи нещо. Нищо не се случваше. Посегнах към протегнатата му ръка. Пръстите ми се поколебаха над кожата му, след това го докоснах. Кожата бе все още топла, човешка, но той не помръдваше. Проверих китката му и нямаше пулс. Кръвта не се движеше в тялото му.

Дали знаеше, че съм там? Дали усещаше, че го докосвам? Гледах го, както ми се стори, много дълго време. Значи това отговаряше на въпроса. Вампирите бяха мъртви. Каквото и да ги съживяваше, беше

като собствената ми сила, някаква форма на некромантия. Но аз познавах смъртта, щом я видех. Придаваше съвсем ново значение на некрофилията.

Дали само си бях въобразила, че съм почувствала как душата му напуска тялото? Разбира се, вампирите нямаха души — това беше част от идеята, — но бях почувствала, че нещо напуска. Ако не беше душа, какво беше? Ако е душа, къде отиваше през деня? Кой наблюдаваше душите на всички вампири, докато те лежах мъртви?

На вратата се почука, вероятно бяха момчетата. Изправих се и пристегнах здраво робата си. Беше ми студено, а не знаех защо. Отидох да отворя вратата. Порязаното място на езика ми почти бе спряло да кърви.

Сънувах. В съня ми някой ме държеше в скута си. Обгръщаха ме тъмни гладки ръце. Погледнах нагоре към усмихнатото лице на майка ми. Тя беше най-красивата жена на света. Притиснах се към тялото ѝ и усетих чистата миризма на кожата ѝ. Винаги ухаеше на пудра за баня „Хипнотик“. Наведе се и ме целуна по устните. Бях забравила вкуса на червилото ѝ, начина, по който прокарваше палец по устата ми и се смееше, защото е оставила яркочервено червило по малките ми устни.

Палецът ѝ се появи с нещо по-ярко от червило. По пръста ѝ се стичаше кръв. Беше се набола с безопасна игла. Кървеше. Вдигна палеца си към мен и каза:

— Целуни го, Анита, накарай ме да се почувствам по-добре.

Ала кръвта беше твърде много. Течеше по ръката ѝ. Взирах се в смеещото се лице и кръвта закапа като дъжд по него. Изправих се рязко на кадифената кушетка и започнах да се боря за въздух. Все още можех да почувствам червилото ѝ върху устните си, а миризмата на пудрата за баня „Хипнотик“ се носеше около мен.

Лари се изправи на двойното кресло и потърка очи.

— Какво става? Да не би да ни позвъниха за събуждането?

— Не, имах кошмар.

Той кимна, протегна се, а след това се намръщи.

— Усецаш ли някакъв парфюм?

Изгледах го.

— Какво имаш предвид?

— Парфюм или пудра, можеш ли да го помиришеш?

Преглътнах и за малко да се задавя със собствения си пулс.

— Да, помирисвам го.

Отметнах допълнителното одеяло и запратих неудобната възглавница през стаята.

Лари свали краката си от двойното кресло.

— Какво ти става?

Отидох до прозореца и дръпнах завесите. Вратата към спалнята беше затворена и Жан-Клод се намираше в безопасност вътре. Джейсън спеше при него. Изправих се на слънчевата светлина и оставих топлината да попие в тялото ми. Наведох се към топлото стъкло и едва тогава осъзнах, че съм облечена само с широка тениска и бикини. Е, какво пък. Останах изложена на слънчевата светлина за още няколко минути в очакване пулсът ми да се успокои.

— Серефина ми изпрати сън. Миризмата е парфюмът на майка ми.

Лари дойде при мен. Беше облечен с шорти и зелена тениска. Къдравата му червена коса стърчеше във всички посоки. Присви сините си очи, щом пристъпи на светло.

— Мислех, че само вампир, който има връзка с теб, който те държи, може да нахлуе в сънищата ти.

— И аз така мислех.

— Как е възможно да помирисвам парфюма от съня ти?

Поклатих глава с чело, допряно до стъклото.

— Не знам.

— Белязала ли те е?

— Не знам.

Той постави ръка на рамото ми и ме стисна окуражително.

— Всичко ще е наред.

Отстъпих настрани от него и започнах да крача из стаята.

— Няма да е наред, Лари. Серефина нахлу в сънищата ми. Никой, освен Жан-Клод не го е правил.

Спрях, защото това не беше истина. Николаос го бе правила, но едва след като ме ухапа. Поклатих глава. При всички случаи беше много лош знак.

— Какво ще правиш с нея?

— Ще я убия.

— Имаш предвид предумишлено.

Ако сериозните очи на Лари не се взираха съсредоточено в мен, щях да отвърна: „Можеш да се обзаложиш“. Трудно е да планираш убийство с някой, който се взира в теб все едно си сритал любимото му кученце.

— Ще се опитам да издействам заповед — отвърнах аз.

— А ако не успееш?

— Ако изборът е между мен и нея, Лари, значи ще е тя. Ясно?
Лари ме погледна тъжно.

— Онова, което извърших снощи, беше убийство. Знам го, но не отидох там, планирайки да убия някого.

— Остани в бизнеса достатъчно дълго и ще започнеш.
Той поклати отрицателно глава.

— Не го вярвам.

— Вярвай в каквото искаш, но истината е такава. Тези неща са твърде опасни, за да играем честно.

— Ако наистина вярваш в това, как е възможно да излизаш с Жан-Клод? Как можеш да му позволяваш да те докосва?

Поклатих глава.

— Никога не съм казвала, че съм последователна.

— Не можеш да се защитиш, нали?

— Да се защитя от кое? Убиването на Серефина или излизането с Жан-Клод?

— Кое и да е, и двете. По дяволите, Анита, ако си една от лошите, не можеш да бъдеш от добрите.

Отворих уста, след което я затворих. Какво можех да кажа?

— Аз съм една от добрите, Лари, но няма да ставам мъченица. Ако това означава да наруша закона, така да бъде.

— Ще се опиташ ли да вземеш заповед? — лицето му беше съвсем неутрално, докато ме питаше.

Внезапно изглеждаше по-стар. Дори със стърчащите оранжеви къдрици изглеждаше сериозен.

Виждах как Лари остарява пред очите ми. Не на години, а на опит. Погледът в очите му беше по-стар, отколкото преди няколко месеца. Видял твърде много, извършил твърде много. Все още се опитваше да е сър Галахад, но Галахад бе имал Бог на своя страна. Всичко, което Лари имаше, бях аз. Не беше достатъчно.

— Единственият начин, по който мога да получа заповед за екзекуция, е като излъжа — отвърнах му.

— Знам.

Погледнах го:

— Серефина не е нарушила никакви закони, все още. Няма да лъжа за това.

Той се усмихна.

— Добре. Кога ще се срещнем с Доркас Бувие?

— В три.

— Измисли ли какво можеш да пожертваш, за да вдигнеш зомбитата, които иска Стърлинг?

— Не.

Той ме погледна.

— Какво ще кажеш на Стърлинг?

Поклатих глава.

— Още не знам. Щеше ми се да науча защо е толкова изпълнен с желание да убие Бувие.

— Искане земята — отвърна Лари.

— Стърлинг и компания говореха за семейство Бувие, не за Магнус Бувие. Това означава, че той не е единственият, който ги съди. Така че убийството на Магнус няма да разреши проблемите им.

— В такъв случай защо да го прави? — попита Лари.

— Именно — отвърнах аз.

Той кимна.

— Трябва отново да разговаряме с Магнус.

— За предпочитане без Серефина да е наоколо — отвърнах аз.

— Амин — добави Лари.

— Бих искала да разговарям с Магнус, но преди отново да се счепкаме с г-н Бувие ми се ще да намеря малко мехлем за феи.

— Малко какво?

— Нямахте ли лекции за феите?

— Беше избирателна дисциплина — отвърна той.

— Мехлемът те прави неподатлив на омаята. Просто в случай, че това, което крие Магнус, е по-неприятно от Серефина.

— Нищо не е по-неприятно от това — отвърна той.

— Така е, но просто за всеки случай, той няма да е способен да ни прави магии. Всъщност не е лоша предпазна мярка и преди да се срещнем с Дори. Може да не е толкова страшна, колкото Магнус, но сияе и бих предпочела да не го прави върху нас.

— Мислиш ли, че Серефина ще намери Джеф Куинлан?

— Ако някой е способен да го направи, това е тя. Изглеждаше доста сигурна, че може да се справи с Ксавие, но пък и Жан-Клод беше убеден, че може да се справи с нея. Оказа се, че греша.

Той се намръщи.

— Значи подкрепяме Серефина?

Казано по този начин звучеше неправилно, но кимнах.

— Ако трябва да избираме между вампир, който се подчинява на повечето закони, и такъв, който избива деца, да, на нейна страна сме.

— Преди малко говореше за убийството ѝ.

— Мога да стоя настрана, докато тя спаси Джеф Куинлан и убие Ксавие.

— Защо да го убива? — попита Лари.

— Той убива хора на нейна територия. Може да разправя каквото си иска, но това е директно предизвикателство към властта ѝ. Освен това не смятам, че Ксавие ще предаде Джеф без бой.

— Какво мислиш му се е случило снощи? — попита Лари.

Поклатих глава.

— С нищо няма да помогнеш, ако мислиш непрестанно за това, Лари. Правим онова, което е по силите ни.

— Можем да кажем на ФБР за Серефина.

— Едно от нещата, които съм научила е, че вампирите господари не разговарят с ченгета. Твърде много са годините, в които полицията ги избиваше, щом ги зърне, или поне се опитваше да го направи.

— Добре — отвърна той, — но все още трябва да измислим нещо голямо, което да убием, за да вдигнем гробището тази вечер.

— Ще си помисля.

— Наистина нямаш идея какво да правим? — звучеше изненадан.

— Като изключим човешко жертвоприношение, Лари, не мисля, че мога да вдигна няколко тристагодишни трупа.

Той се ухили.

— Приятно е да чуя, че го признаваш.

Нямаше как да не се усмихна.

— Ще бъде нашата малка тайна.

Той вдигна ръка и аз я плеснах. Той плесна моята в отговор и се почувствах по-добре. Лари умееше да ме кара да се усмихвам. Приятелите правят такива неща.

Доркас Бувие се беше облегла на една кола на паркинга. Косата ѝ блестеше на слънчевата светлина и се вълнуваше, докато се движеше, подобно на тежка вода. Изглеждаше безупречно, облечена в дънки и зелен потник.

Лари се опита да не я зяпа, но си беше трудна задача. Беше облечен със синя тениска, дънки, бели найкове и широка карирана риза, за да скрие кобура под мишницата си.

Аз бях с дънки и морскосиня тениска с яка, черни найкове и голяма синя риза. Наложих се да я взема назаем от Лари, след като черното ми яке бе цялото покрито с остатъци от вампири. Трябваше да имам нещо, което да прикрива браунинга. Хората се изнервят, ако обикаляте с извадено оръжие. Двамата с Лари изглеждахме, сякаш сме ползвали един и същ гардероб.

Дори се отблъсна от колата.

— Ще тръгваме ли?

— Бихме искали да разговаряме с Магнус.

— За да го предадете на ченгетата ли?

Поклатих отрицателно глава.

— За да разберем защо Стърлинг е толкова решен да го убие.

— Не знам къде е — отвърна Доркас.

Може би нещо се бе изписало на лицето ми, защото тя отвърна:

— Не знам къде е, но ако знаех, нямаше да ви кажа. Да използваш магия върху полицията е равнозначно на смъртна присъда. Няма да го предам.

— Аз не съм полицията.

Тя ме погледна с присвити очи.

— Дойдохте да видите Кървави кости или да ме разпитвате за брат ми?

— Откъде знаеше да ни чакаш тук? — попитах аз.

— Знаех, че ще се появите навреме — зениците ѝ се свиха до размерите на топлийка, като очите на развълнуван папагал.

— Да вървим — отвърнах аз.

Тя ни заведе до задната страна на ресторанта, където той почти докосваше гората. В началото на сечището започваше пътека. Едва имаше място за един човек. Макар да вървахме в колона, клоните ме шибаха по раменете. Новопоявилите се зелени листа се отъркваха като кадифе по бузите ми. Пътеката беше дълбока и на места стигаше до оголени корени на дървета, но тук-там бяха започнали да поникват треви, които я обгръщаха, сякаш вече не се използваше толкова често, колкото едно време.

Дори се движеше надолу по неравната пътека с лека, полюшваща се походка. Очевидно познаваше пътеката, но ставаше дума за нещо повече. Клоните на дърветата, които се заплитаха в косата ми, не докосваха нейната. Корените, които заплашваха да ме препънат, не я забавяха.

Бяхме открили мехлем в магазин за здравословни храни. Значи храстите, които се отдръпваха за нея, но не и за нас, бяха истински, а не илюзия. Може би омаята не беше единственото, за което да се притесняваме. По тази причина браунингът не беше зареден със сребърни куршуми. Беше се наложило да изляза и да купя малко специално за случая. Лари също беше получил такива и за първи път съжалявах, че няма втори пистолет. Аз все още имах файърстара, зареден със сребро, но той нямаше да има късмет, ако някой вампир ни се нахвърлеше. Естествено, беше посред бял ден. В момента се притеснявах повече за феите, отколкото за вампирите. В джобовете на ризите ни имаше сол, не много, но на човек не му трябва много, само колкото да хвърли върху феята или нещото, което се омагьосва. Солта разсейваше магията на феите. Временно.

На пътеката се появи бриз и с един порив се превърна във вятър. Въздухът ухаеше на чисто и свежо. Човек се надява, че началото на времето е миришело по този начин; като пресен хляб, като чисто пране, като детски спомени за пролетта. Вероятно миришеше на озон и блатна вода. Реалността почти винаги мирише по-зле от фантазиите.

Дори се спря и се обърна отново към нас.

— Дърветата насред пътеката са илюзия. Не са плътни.

— Какви дървета? — попита Лари.

Изругах тихо. Щеше да е хубаво, ако бяхме запазили мехлема в тайна.

Дори се върна две стъпки назад и застана до нас. Взря се в лицето ми от няколко сантиметра, след което направи физиономия, сякаш беше видяла нещо нечисто.

— Сложили сте си мехлем — от устата ѝ прозвуча така, сякаш е нещо много лошо.

— Магнус се опита да ни омагьоса два пъти. Няма нищо лошо в това да сме предпазливи — отвърнах аз.

— Е, в такъв случай илюзиите ни няма да имат значение за вас — тя ускори крачка и ни остави да се препъваме след нея.

Пътеката водеше към сечище, което представляваше почти идеален кръг. В центъра му имаше малка могила с бял каменен келтски кръст наред яркосини цветя. Всеки сантиметър от поляната беше покрит със синчец. Английски синчец, гъст и плътен, по-син от небето. В тази страна цветята никога не растяха без помощ. Никога не растяха в Мисури без повече вода, отколкото беше практично. Но докато стоях наред плътната маса синьо, заобиколена от дървета, си казах, че си е струвало.

Дори стоеше замръзнала, потънала почти до коленете в цветя. Взираше се с отворена уста, а на лицето ѝ беше изписан ужас.

Магнус Бувие беше коленичил на върха на могилата близо до кръста. Устата му бе яркочервена от прясна кръв. Нещо се движеше около него, пред него. Нещо, което по-скоро можеше да се почувства, отколкото да се види. Ако беше илюзия, мехлемът би трябвало да се погрижи за нея. Опитах се да го зърна с крайчеца на очите си. Понякога периферното зрение работи по-добре с магията, отколкото директният поглед.

С угълчето на околото си виждах как въздухът плува в нещо, което почти имаше форма. Беше по-голямо от човек.

Магнус се обърна и ни видя. Изправи се рязко и плуващият въздух изчезна, сякаш никога не бе съществувал. Той изтри устата си с ръкав.

— Дори... — гласът му беше мек и задавен. Дори издрапа до върха на хълма.

— Богохулство! — изкрещя тя и го удари.

Можех да чуя плесницата през цялото сечище.

— Ох — каза Лари. — Защо е ядосана?

Тя го удари отново, достатъчно силно, че да се приземи по задник наред цветята.

— Как можа? Как можа да направиш нещо толкова долно?

— Какво е направил? — попита Лари.

— Хранил се е от Одрано лице и кървави кости подобно на предшественика си.

Дори се обърна към мен. Изглеждаше измъчена, ужасена, сякаш е хванала брат си да измъчва деца.

— Беше забранено да се храним — тя се обърна към Магнус. — Ти го знаеше!

— Искях силата, Дори. Какво лошо съм направил?

— Какво лошо? Какво лошо? — тя сграбчи косата му в шепа и го изправи на колене. Показа белезите от ухапано на врата му. — Ето я причината онова създание да може да те призовава. Причината един от Даонския ший, пък бил той и мелез като теб, да е призоваван от смъртта.

Тя го пусна толкова рязко, че той падна на четири крака. Дори седна в цветята и се разплака. Навлязох сред цветята и те се разделиха като вода, без да се помръдват. Просто никога не бяха там, където стъпвах.

— Исусе, нима се отдръпват от пътя ни? — попита Лари.

— Не точно — отвърна Магнус.

Слезе по могилата и застана в основата ѝ. Беше облечен с белия смокинг от снощи или с това, което бе останало от него. Петното кръв на ръкава му беше много ярко на фона на белотата.

Нагазихме сред цветята, които се движеха и не се движеха, за да се присъединим към него.

Той затъкна косата си зад ушите, така че лицето му да се вижда. И не, ушите му не бяха с остри върхове. Откъде тръгваха подобни слухове?

Той срещна погледа ми, без да мигне. И да се срамуваше от това, което бе извършил, не му личеше. Дори все още ридаше сред синчеца, сякаш сърцето ѝ се късаше.

— Значи сега знаеш — каза той.

— Не можеш да вземеш кръв от фея, независимо дали е в плът, или не, без ритуална магия. Чела съм заклинанието, Магнус. Трудно е.

Той се усмихна на тези думи и усмивката беше все така прекрасна, но кръвта в крайчеца на устата му разваляше ефекта.

— Трябваше да се свържа със звяра. Да му дам малко от тленността си, за да получа кръвта му.

— Заклинанието не е предназначено да ти помогне да събереш кръв — отвърнах аз. — Идеята е да помогне на феите да се убиват едни други.

— Щом си му дал част от тленността си, получи ли част от безсмъртието му? — попита Лари.

Въпросът беше добър.

— Да — отвърна Магнус, — но не го направих заради това.

— Направил си го, за да получиш сила, копеле такова — отвърна Дори. Тя слезе от могилата, плъзгайки се по странните цветя. — Просто трябваше да правиш истинска магия, истинска омая. Мили Боже, Магнус, сигурно си пил кръвта му от години, откакто си станал тийнейджър. Тогава силите ти внезапно нараснаха толкова много. Всички си мислехме, че е от пубертета.

— Опасявам се, че не, скъпа сестро.

Тя го заплю.

— Семейството ни беше прокълнато, привързано към тази земя за вечни времена като покаяние за същото деяние като твоето. Последният път, когато някой се опита да пие от вените му, Кървави кости избяга.

— От десет години е безопасно затворен, Дори.

— Откъде знаеш? Откъде си сигурен, че това безформено нещо, което си призовал, не е излизало да плаши деца?

— Докато не наранява никое от тях, какъв е проблемът?

— Чакайте малко — обади се Лари. — Защо ще плаши децата?

— Казах ти, че е плашило за лека нощ. Предполага се, че яде лошите деца — отвърнах аз. Хрумна ми една идея, ужасяваща идея. Бях видяла вампир, който използваше меч, но бях ли напълно сигурна в онова, което бях видяла? Не. — Когато това нещо се е измъкнало и е започнало да избива индианското племе, използвало ли е оръжие, или само ръцете си?

Дори ме погледна.

— Не знам. Има ли значение?

— О, Боже! — каза Лари.

— Може да има огромно значение — отвърнах аз.

— Не може да имаш предвид онези убийства — отвърна Магнус.
— Кървави кости не може да се появява физически. Погрижил съм се за това.

— Сигурен ли си, скъпи братко? Напълно ли си сигурен? — гласът на Дори режеше и кълцаше; използваше презрението като оръжие.

— Да, сигурен съм.

— Ще трябва да намерим вещица, която да прецени нещата. Не знам достатъчно по въпроса — отвърнах аз.

Дори кимна.

— Разбирам. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Одрано лице и кървави кости не е извършил тези убийства — каза Магнус.

— За твое добро се надявам да е така, Магнус — отвърнах аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Защото петима души са мъртви. Петима души, които не са направили нищо, за да го заслужат.

— Затворено е с комбинация от силата на феите, индианците и християните — отвърна той. — Няма да се освободи от това.

Бавно обиколих могилата. Цветята продължаваха да се отдръпват от пътя ми. Опитах се да гледам къде стъпвам, но беше твърде замайващо, защото те хем се движеха, хем не, все едно да наблюдаваш как някое от тях разцъфва. Човек знае, че го прави, но никога не успява да види самото събитие.

Игнорирах цветята и се съсредоточих върху могилата. Не се опитвах да почувствам мъртвите, така че дневната светлина не беше проблем. Тук имаше големи количества магия. Никога преди не бях усещала магията на феите. Имаше нещо, което беше смътно познато и не ставаше дума за християнската част.

— Тук е била вложена някакъв вид магия за смърт — казах аз. Обиколих могилата, докато можех да виждам лицето на Магнус. — Може би малко човешко жертвоприношение?

— Не точно — отвърна Магнус.

— Никога не бихме позволили човешко жертвоприношение — обади се Дори.

Може би тя не би позволила, но не бях толкова сигурна за Магнус. Не го казах на висок глас. Дори беше достатъчно разстроена.

— Щом не е жертвоприношение, какво е?

— Нашите мъртви са заровени в три хълма. Всяка смърт е като кол, който да държи стария Кървави кости прикован — отвърна Магнус.

— Как сте изгубили сметка кои хълмове ви принадлежат? — попитах аз.

— Става дума за над 300 години — отвърна Магнус. — Тогава не е имало актове за собственост. Самият аз не бях сто процента сигурен, че онова е точният хълм. Но когато разровиха мъртвите, го почувствах — обви ръце около себе си, сякаш въздухът изведнъж бе станал похладен. — Не можете да вдигнете мъртвите от онзи хълм. Ако го направите, Кървави кости ще се освободи. Магията за възпирането му е сложна. Да си призная, не съм сигурен, че бих могъл да я направя сам. А вече не познавам никакви индиански шамани.

— Подиграл си се с всичко, на което държим — обади се Дори.

— Какво ти предложи Серефина? — попитах аз.

Той ме погледна изненадано.

— За какво говориш?

— Тя предлага на всички най-съкровени им желания. Какво беше твоето, Магнус?

— Свобода и сила. Тя каза, че ще намери друг пазач за Одрано лице и кървави кости. Каза, че ще намери начин да задържа силата, която взех назаем от него, без да се налага да се грижа за създаването.

— И ти й повярва?

Той поклати глава.

— Аз съм единственият човек в семейството, който притежава силата. Ние сме пазители за вечни времена, като покаяние за това, че сме я откраднали, че сме му позволили да убива — той падна на колене в сините цветя, с наведена напред глава и коса върху лицето. — Никога няма да съм свободен.

— Не заслужаваш да си свободен — обади се Дори.

— Защо Серефина те желае толкова много? — попитах аз.

— Страхува се от смъртта. Казва, че като пие от нещо, толкова дълголетно като мен, ѝ помага да я държи настрана.

— Тя е вампир — възрази Лари.

— Но не е безсмъртна — казах аз.

Магнус погледна нагоре, а странните му аквамаринови очи просветнаха през блестящата му коса. Може би се дължеше на косата или на очите, или на това, че бе наполовина покрит в странни движещи се и недвижещи се цветя, но не изглеждаше особено човешки.

— Тя се страхува от смъртта. Страхува се от теб — отвърна той. Гласът му беше нисък и кънтящ.

— За малко да ми разкаже играта снощи. Защо да се страхува от мен?

— Снощи ти доведе смъртта между нас.

— Не може да е за първи път — отвърнах аз.

— Тя дойде при мен заради дългия ми живот, заради безсмъртната ми кръв. Може би следващия път ще дойде при теб. Може би, вместо да бяга от смъртта, ще я прегърне.

Кожата по ръцете ми настръхна и усещането пробяга нагоре по лактите ми като пълзящи мравки.

— Това ли ти каза снощи?

— Нараняването на стария й враг Жан-Клод е въпрос на сила, но в крайна сметка, Анита, тя се чуди дали твоята сила няма да има решаваща роля. Дали ако те изпие, ще стане безсмъртна? Дали ще може да държи смъртта настрана с помощта на твоето некромантство?

— Можеш да напуснеш града — каза Лари.

Не бях сигурна към кого от двамата ни се обръща.

Поклатих глава.

— Вампирите-господари не се предават толкова лесно. Ще кажа на Стърлинг, че няма да вдигам мъртвите му, Магнус. Никой, освен мен не може да го направи, така че няма да бъде извършено.

— Но няма да върнат земята — каза Магнус със странния си глас. — Ако просто взривят планината, резултатът може да е същият.

— Вярно ли е, Дори?

Тя кимна.

— Възможно е.

— Какво искате да направя? — попитах аз.

Магнус пропълзя през цветята, гледайки ме през блестящата завеса на косата си. Очите му бяха водовъртежи от синьо и зелено, въртяха се, докато се почувствах замаяна. Погледнах настрана.

— Вдигни неколцина мъртви. Можеш ли да го направиш? — попита той.

— Без проблем. Но дали адвокатите ще се съгласят на това?

— Ще се погрижа да го направят — отвърна той.

— Дори? — попитах аз.

Тя кимна.

— Ще се погрижа.

За момент погледнах към Магнус.

— Серефина наистина ли ще спаси момчето?

— Да — отвърна той.

Погледнах надолу към него.

— В такъв случай ще се видим тази вечер.

— Не, отново ще бъда напълно пиян. Не е стопроцентово, но помага да я държа настрани.

— Добре, ще ти вдигна шепата мъртъвци. Ще задържим земята ти в безопасност.

— Имаш нашата благодарност — отвърна Магнус.

Изглеждаше див, ужасяващ и красив, приведен в цветята. Благодарността му можеше и да струва нещо, ако Серефина не го убиеше преди това.

Проклятие, ако не убиеше и мен преди това.

По-късно през деня се обадох на специален агент Брадфорд. Не бяха открили Ксавие, не бяха открили Джеф. Не бяха открили никакви вампири, които да трябва да убивам и защо, по дяволите, му се обаждах? Не участвах в случая, или бях забравила? Помнех. И да, двете най-млади жертви са били насилени сексуално, но не в същия ден, в който са били убити. Вероятно трябваше да предам Магнус, но той беше единственият, който разбираше магиите на Кървави кости. Нямах да ни свърши никаква работа, затворен. Дори познаваше местна вещица, на която имаше доверие. Смятах, че Кървави кости е нашият убиец. Никога не бях виждала вампир, който да се крие толкова умело, както убиецът на Колтрейн. Добавих го към листа си със заподозрени, но не бях казала на полицаите. Сега бях доволна, че не съм. Сексуалното насилие говореше за Ксавие. Освен това да обясняваш, че плашило за лека нощ от Шотландия извършва убийство в ефирната плоскост звучеше пресилено дори и на мен.

Небето беше осеяно с облаци, които блестяха като бижута. Блещукаха и се разпростираха като гигантско светещо одеяло, което някакъв огромен звяр е разкъсал с масивните си нокти.

Небето надничаше през дупките в тях — черно, с няколко подобни на диаманти звезди, които бяха достатъчно ярки, че да се съревновават с блестящия свод.

Стоях на върха на хълма, вирах се в него и вдишвах от прохладния пролетен въздух. Лари стоеше до мен и също гледаше нагоре. Очите му отразяваха блестящата светлина.

— Действайте — каза Стърлинг.

Обърнах се и го погледнах. Него, Баярд и г-жа Харисън. И Боу беше с тях, но го накарах да чака в подножието на планината. Дори му казах, че ако само си покаже физиономията на върха, ще му пусна един куршум в лицето. Не съм сигурна, че Стърлинг ми повярва, но Боу го направи.

— Не си ценител на природната красота, а, Реймънд? — даже на лунна светлина можех да видя как се намръщи.

— Искам с работата да се приключи, госпожице Блейк. Сега, тази вечер.

Колкото и да беше странно, бях съгласна с него. Караше ме да се чувствам нервна. Не харесвах Реймънд. Искаше ми се да споря с него, независимо дали съм съгласна. Но не спорих. Точка за мен.

— Ще приключим тази вечер, Реймънд, не се притеснявай.

— Моля, престанете да ме наричате с първото ми име, госпожице Блейк — отпрати молбата си през стиснати зъби, но все пак каза „моля“.

— Добре. Ще бъде свършено тази вечер, г-н Стърлинг. Става ли? Той кимна.

— Благодаря ви, а сега действайте.

Отворих уста, за да изръся нещо умно, но Лари каза много тихо:

— Анита.

Беше прав, както обикновено. Колкото и забавно да беше да дразня Стърлинг, само отлагах неизбежното. Бях уморена от него, от Магнус, от всичко. Беше време да приключвам с работата и да се отправям към къщи. Е, може би не директно към къщи. Нямах да напусна без Джеф Куинлан, по един или друг начин.

Козата изблея високо и въпросително. Бе завързана в средата на гробището. Козината ѝ беше на кафяви и бели петна и имаше онези странни жълти очи, които понякога се срещат при козите. Ушите ѝ бяха бели и отпуснати и изглежда ѝ харесваше да я чешат по главата. Лари я беше приласкавал в джипа по време на пътуването насам. Това винаги беше лоша идея. Не се сприятелявай с жертвеното животно. Прави трудно убиването му.

Аз не бях галила козата. Имах повече опит. Това беше първата коза на Лари. Щеше да се научи. По трудния или лесния начин, щеше да се научи. В подножието на хълма имаше още две кози. Едната от тях беше дори по-малка и по-сладка от тази.

— Не би ли трябвало да присъстват адвокатите на семейство Бувие, г-н Стърлинг? — попита Баярд.

— Семейство Бувие се отказаха от правото си адвокатът им да присъства — отвърнах аз.

— Защо биха направили подобно нещо? — попита Стърлинг.

— Вярват ми, че няма да ги излъжа.

Стърлинг ме изгледа продължително. Не можех да видя очите му ясно, но можех да почувствам как колелцата в главата му се въртят.

— Ще излъжете заради тях, нали? — каза той.

Гласът му беше студен, сдържан, твърде ядосан, че да избухне.

— Не лъжа за мъртвите, г-н Стърлинг. Понякога лъжа за живите, но никога за мъртвите. Освен това Буви не ми предложи подкуп. Защо да му помагам, след като не ме замеря с пари?

Лари не ми направи забележка за това. Той също гледаше към Стърлинг. Може би се чудеше какво ще отговори.

— Разбрахме ви, госпожице Блейк. А сега може ли да продължим? — внезапно звучеше благоразумен, нормален. Всичкият този гняв и недоверие трябваше да са отишли някъде. Но не бяха в гласа му.

— Добре.

Клекнах и отворих торбата за фитнес в краката ми. В нея беше съживителското ми оборудване. Имах друга, в която държах вампирското. Преди слагах, каквото ми е нужно, в чантата. Купих си втора, когато се появих на едно съживяване с грешната чанта. Освен това беше незаконно да носиш принадлежности за убиване на вампири, ако нямаш заповед за екзекуция със себе си. „Законът на Брюстър“ можеше и да промени това, но дотогава... имам две чанти. Тази за зомбита беше с цвят на бургундско; торбата за вампирите беше бяла. Беше лесно да ги различа дори в мрака. Това беше идеята.

Зомби-чантата на Лари беше почти отровно зелена с „Костенурките нинджа“ на нея. Страхувах се да го питам как изглежда вампирската му чанта.

— Нека да видим дали съм разбрал всичко — каза Лари.

Думите ми се върнаха към мен. Той коленичи и разкопча ципа на чантата си.

— Давай — казах аз.

Извадих буркана си с мехлем. Познавах съживители, които имаха специални съдове за мехлема. Глинени съдове, ръчно изработено стъкло с мистични символи, издялани по страните. Аз използвах обикновен буркан, който някога беше държал граха на баба Блейк.

Лари измъкна буркан от фъстъчено масло, който все още имаше етикет. Екстра хрупкаво. Ммм, вкусно.

— Трябва да вдигнем най-малко три зомбита, нали?

— Да — отвърнах аз.

Той се огледа наоколо към разхвърляните кости.

— От масов гроб се вдига трудно, нали?

— Това не е масов гроб, а старо гробище, което е било развалено.

По-лесно е от масов гроб.

— Защо? — попита той.

Оставих мачетето до буркана с мехлема.

— Защото върху всеки гроб са били изпълнени ритуали, които да обвържат мъртвия с него, така че ако го призовеш, да имаш по-добър шанс да получиш отговор.

— Отговор?

— Вдигане от мъртвите.

Той кимна. Остави едно зловещо извито острие на земята. Изглеждаше като шибан ятаган.

— Откъде го взе?

Наведе глава и бях готова да се обзаложа, че се е изчервил. Просто не можех да го видя на лунна светлина.

— От един тип в колежа.

— А той откъде го е взел?

Лари ме погледна, а на лицето му беше изписана откровена изненада.

— Не знам. Нещо не е наред с него ли?

Поклатих отрицателно глава.

— Просто е малко твърде луксозно за обезглавяване на пилета и рязане на гърлата на няколко кози.

— Чувствах го добре в ръката си — той сви рамене. — Освен това изглежда яко — ухили ми се.

Поклатих глава, но не коментирах. Наистина ли ми трябваше мачете, за да обезглавявам пилета? Не, но за случаите с крави, да.

„Защо“, бихте попитали вие, нямахме крава тази вечер? Защото никой не искаше да продаде такава на Баярд. Хрумна му брилянтната идея да каже на фермерите защо му е. Богобоязливите фермери бяха готови да продадат кравите си за храна, но не и за вдигане на зомбита. Предубедени копелета.

— Най-младите мъртъвци тук са двестагодишни, нали? — попита Лари.

— Точно така.

— Ще вдигнем най-малко три от тези трупове в достатъчно добро състояние, че да отговарят на въпроси.

— Планът е такъв — отвърнах аз.

— Можем ли да го направим?

Усмихнах му се.

— Планът е такъв.

Очите му се разшириха.

— Проклятие, и ти не си сигурна дали можем да го направим, така ли? — гласът му се бе снишил до изумен шепот.

— Всяка вечер вдигаме рутинно по три зомбита. Просто ще ги вдигнем близо едно до друго.

— Не вдигаме рутинно двестагодишни зомбита.

— Вярно е, но теорията е една и съща.

— Теория? — той поклати глава. — Знам, че сме загазили, щом почнеш да говориш за теория. Можем ли да го направим?

Честният отговор беше „не“, но това, което определяше повече от всичко какво можеш и какво не можеш да вдигнеш, беше увереността. Вярата, че можеш да го направиш. Така че... бях изкушена да излъжа. Но не го направих. Истината между мен и Лари.

— Мисля, че можем да го направим.

— Но не си сигурна.

— Не.

— Леле, Анита.

— Не ми мрънкай. Можем да го направим.

— Но не си сигурна.

— Не съм сигурна, че ще оцелеем от полета до вкъщи, но въпреки това ще се кача на самолета.

— И това трябваше да прозвучи успокояващо, така ли? — попита той.

— Аха.

— Не беше.

— Съжалявам, но това е най-доброто. Ако искаш сигурност, стани счетоводител.

— Не ме бива по математика.

— И мен.

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— Добре, шефе, как да обединим силите си?

Казах му.

— Чудно.

Вече не изглеждаше нервен. Изглеждаше нетърпелив. Лари може и да искаше да е езекутор на вампири, но беше съживител. Не ставаше дума за избор на професия, а за дарба или проклятие. Никой не може да те научи да вдигаш мъртвите, освен ако нямаш силата в кръвта си. Генетиката е прекрасно нещо: кафяви очи, къдрава коса, вдигане на зомбита.

— Чий мехлем искаш да използваме? — попита Лари.

— Моя.

Бях дала на Лари рецептата и му бях казала с кои съставки не бива да се бърка, като мъха от гробищата, например, но имаше място за експерименти. Всеки съживител си има собствена специална рецепта. Човек нямаше как да знае на какво ще мирише мазилото на Лари. При споделянето на силите се използваше един и същ мехлем, така че щяхме да използваме моя.

Доколкото знаех, не беше нужно да използваме едно и също мазило, но бях споделяла сили само три пъти. Два пъти с човека, който ме обучи за съживител. Всеки път бяхме използвали еднакъв мехлем. И трите пъти бях действала като фокус. Което означаваше, че аз командвам. Точно както ми харесваше, нали?

— Може ли аз да действам като фокус? — попита Лари. — Не този път, но по-нататък?

— Ако ни се наложи да го правим отново, ще опитаме — отвърнах аз.

Истината беше, че не знаех дали Лари има достатъчно сила да е фокус. Мани, който ме беше обучил, не можеше. Много малко съживители могат да действат като фокус. Тези, които можеха, се ползваха с недоверието на останалите и повечето не искаха да играят с нас. Буквално щяхме да споделяме силите си. Много съживители не биха искали да правят подобно нещо. Има теория, че е възможно завинаги да откраднеш чуждата магия, но аз не ѝ вярвам. Вдигането на мъртви не е като магически талисман, който човек може да вземе със себе си и да те лиши от него. Съживяването е вложено в самите клетки на телата ни. Част от нас е. Това не може да се открадне.

Отворих мехлема и пролетният въздух внезапно замириса на коледни дървета. Използвах много розмарин.

Мазилото беше гъсто, приличаше на восък и винаги бе хладно на допир. Парченца от светеция гробищен мъх приличаха на скупчени светулки. Намазах мехлема по челото на Лари и надолу по бузите му. Той разгаци тениската си и я повдигна, така че да мога да го намажа над сърцето. Коеето е по-трудно с раменен кобур, отколкото звучи, но и двамата носехме по един пистолет. Бях оставила двата ножа и резервното оръжие обратно в джипа. Докоснах кожата му и почувствах как сърцето му тупти под ръката ми.

Подадох буркана на Лари. Той потопи два пръста в гъстия мехлем. Нанесе го по лицето ми. Ръката му беше много спокойна, а лицето — безизразно от концентрация. Очите му бяха съвсем сериозни.

Разкопчах тениската и Лари плъзна пръстите си под нея, за да докосне сърцето ми. Пръстите му докоснаха верижката на разпятието ми и го избутах извън ризата. Бутнах го обратно вътре до кожата си. Той ми подаде буркана и аз затворих здраво капачката. Нямах да позволя да изсъхне.

Никога не бях чувала някой да е правил точно това, което щяхме да опитаме. Не ставаше дума за възрастта, а за разхвърляните части. Искрахме само три, но нямаше три непокътнати тела. Дори и като ги вдигахме едно по едно, пак си беше рисковано. Как да съживим точно толкова мъртви и не повече, когато те лежаха омешани? Нямах имена, които да използвам. Нямах очертания на гробове, които да обградиш със сила. Как да го направим?

Беше объркано.

Но за момента трябваше да затворим кръга. Проблемите един по един.

— Увери се, че и по двете ти ръце има мехлем — казах аз.

Лари потърка ръцете си една в друга, сякаш си слагаше лосион.

— Да, шефе. Какво следва?

Измъкнах от багажа си дълбока сребърна купа. На лунната светлина блестеше като парче от небето.

Очите на Лари се разшириха.

— Не е нужно да е сребърна. На нея няма мистични символи. Можеш да използваш и пластмасова купа, но тук се влива животът на

друго живо същество. Използвай нещо хубаво, за да покажеш уважение, но разбери, че не е нужно да е сребро или тази форма, или пък каквото и да е. Това е просто контейнер. Ясно ли е?

Лари кимна.

— Защо другите кози не са тук на върха? Ще е мъчно да ги доведем догоре една по една.

Свих рамене.

— Първо, ще се паникьосат. Второ, изглежда жестоко да гледат как приятелчетата им гушват букета и да знаят, че са следващите.

— Професорът ми по зоология би казал, че им приписваш човешки качества.

— Нека. Знам, че чувстват болка и страх. Това ми стига.

Лари ме изгледа продължително.

— На теб също не ти харесва да го правиш.

— Не. Искаш ли да помогнеш с държането или пък да й дадеш моркова?

— Морков?

Измъкнах от чантата морков със зелени листа от едната страна.

— Това ли купи от бакалията, докато чаках в колата с козите?

— Да.

Вдигнах моркова във въздуха. Козата опъна въжето докрай в негова посока. Оставих я да вкуси листата. Изблея и се опъна към мен. Дадох й още малко листо. Започна да размахва малката си къса опашка. Щастлива коза.

Подадох на Лари сребърната купа.

— Постави я на земята под гърлото й. Когато кръвта започне да тече, хвани колкото се може повече.

Държах мачетето зад гърба си в дясната си ръка, а моркова в лявата. Чувствах се като детски зъболекар. Не, няма нищо зад гърба ми. Не обръщай внимание на огромната игла. С изключение на факта, че тази игла беше перманентна.

Козата скъса повечето от листата на моркова и аз изчаках, докато ги натъпче в устата си. Лари коленичи край нея с купа в ръка. Предложих и самия морков на козата. Тя го опита, след което започна да го дърпа, докато не опъна врата си, колкото можеше, в опит да отхапе още от оранжевата плът.

Поставих мачетето до косматото гърло внимателно, без да прерязвам. Гърлото вибрираше срещу острието, напрягаше се да достигне моркова. Прекарах острието през врата.

Мачетето беше остро, а аз имах опит. Не се чу звук, само шокираните, разширени очи и кръвта, извираща от гърлото.

Лари грабна купата и я задържа под козата. Кръвта течеше по ръцете му и върху синята му тениска. Козата падна на колене. Кръвта изпълни купата — тъмна, блестяща, повече черна, отколкото червена.

— Има парчета морков в кръвта — каза Лари.

— Няма проблем — отвърнах аз. — Морковът е инертен.

Главата на козата падна бавно напред, докато не докосна земята. Купата беше под гърлото ѝ и се пълнеше с кръв. Беше почти перфектно убийство. Козите могат да са досадни, но понякога, както тази вечер, нещата се нареждаха. Естествено, още не бяхме приключили.

Поставих окървавеното острие до лявата си ръка и я порязах. Болката беше остра и моментална. Задържах раната над купата, позволявайки на гъстите капки да се смесят с козата кръв.

— Дай ми дясната си ръка — казах аз.

Лари не възрази. Просто протегна оголената си ръка. Бях му казала какво ще се случи, но въпреки това си беше жест на доверие. Лицето му се обърна към мен без следа от страх. Боже.

Порязах ръката му. Той се намръщи, но не се отдръпна.

— Нека потече в купата.

Той вдигна ръката си над съда. Кръвта беше червено-черна на лунна светлина.

Наченките на силата погъделичкаха кожата ми. Моята сила, силата на Лари, силата на ритуалното жертвоприношение. Лари ме погледна с разширени очи.

Коленичих до него и оставих мачетето на пряко на купата. Протегнах лявата си ръка към него. Той ми даде своята дясна. Стиснахме ръцете си и притиснахме раните една към друга, позволявайки на кръвта да се смеси. Лари хвана едната страна на пълната с кръв купа, а аз хванах другата. Кръвта потече надолу по ръцете ни и закапа по лактите ни в купата, върху оголената стомана.

Продължавахме да стоим притиснати и все още държахме купата. Отдръпнах бавно ръката си от неговата, след това поех и

купата. Той следваше всяко мое движение, както обикновено. Би могъл да си затвори очите и да ме имитира.

Отидох до края на кръга, който имах в главата си, и потопих ръка в купата. Кръвта все още беше невероятно топла, почти гореща. Сграбчих дръжката на мачетето с окървавената си ръка и започнах да използвам острието, за да разпръсквам кръвта, докато вървя.

Можех да почувствам Лари застанал в центъра на кръга, който обхождах, сякаш помежду ни имаше опънато въже. Докато вървях, това въже се опъваше все повече и повече, като гумен ластик. Силата нарастваше с всяка стъпка, с всяка капка кръв. Земята беше жадна за нея. Никога преди не бях вдигала мъртви на земя, на която и друг път са били правени ритуали, свързани със смъртта. Магнус можеше да спомене това. А може и да не е знаел. Колко милостиво от моя страна.

Вече нямаше значение. Тук имаше магия за кръв и смърт. Нещо, което беше нетърпеливо да затвора кръга. Нетърпеливо да вдигна мъртвите. Gladно.

Стоях почти до мястото, откъдето бях започнала. Бях на една капка кръв от затварянето на кръга. Линията на силата между мен и Лари беше толкова опъната, че болеше. Потенциалната сила беше плашеща и освежаваща. Бяхме събудили нещо старо и спящо от дълго време. Това ме накара да се поколебая. Накара ме да не искам да завърша кръга. Твърдоглавие и страх. Не разбирах напълно какво чувствах. Беше нечия чужда магия, нечие заклинание. Бяхме го задействали, но не знаех какво ще направи. Можехме да вдигнем нашите мъртъвци, но щеше да е като да вървим по опънато въже между другата магия и... нещо.

Почувствах стария Кървави кости в могилата му, намираща се на километри оттук. Почувствах как ме гледа и ме подканя да направя тази последна стъпка. Поклатих глава, сякаш феята можеше да ме види. Просто не разбирах магията достатъчно, че да рискувам.

— Какво има? — попита Лари. Гласът му звучеше сподавено. Задавяхме се в неизползвана сила и проклета да съм, ако знаех какво да я правя.

С крайцеца на окото си мярнах движение. Айви стоеше на края на планината. Беше обута с планинарски обувки и дебели бели чорапи, навити отгоре, носеше безформени черни шорти и прилепнало горнище в неоново розов цвят. Върху него беше наметнала карирана

риза. Верижката на полюляващите ѝ се обици блестеше на лунна светлина. Тази вечер сама беше избрала тоалета си.

Всичко, което трябваше да направя, бе да пусна тази последна капка и кръгът щеше да се затвори. И щях да мога да го удържа срещу нея, срещу всички тях. Нищо, което не исках, нямаше да може да влезе в него. Е, в разумни граници. Демоните и ангелите вероятно можеха да го пресекат, но не и вампирите.

Почувствах прилив на триумф от нещото, пленено в могилата си. То искаше да затвора кръга. Хвърлих мачетето и купата зад себе си по посока на центъра на кръга, далече от външния край, така че там да не попадне кръв. Айви се хвърли към мен, демонстрирайки скорост по-бърза от тази на светлината, като мъгливо, бързо движещо се петно. Посегнах към пистолета си, почувствах го как излиза от кобура ми и тя се удари в мен. Ударът изби оръжието от ръката ми. Паднах на земята с нищо, освен въздух в ръцете си.

Айви се отдръпна назад, оголвайки зъби. Лари изкрещя:

— Анита!

Чух гърмежа на пистолета и почувствах как куршумът удари тялото ѝ. Удари я в рамото, обърна тялото ѝ, но тя се извърна към мен с усмивка. Заби пръсти в рамената ми и ни превъртя, поставяйки ме отгоре, с една ръка, вкопчена в задната част на врата ми. Стисна го, докато не ахнах.

— Ще счупя гръбнака ѝ, освен ако не хвърлиш тази играчка — каза тя.

— Така или иначе ще ме убие. Недей.

— Анита...

— Веднага, или ще я убия пред очите ти.

— Застреляй я!

Но нямаше как да получи видимост за ясен изстрел. Трябваше да мине зад мен и да я застреля от упор. Айви можеше да ме убие два пъти, преди той да стигне до нас.

Вампирката започна да натиска врата ми по-ниско. Подпрях дясната си ръка на земята. Щеше да се наложи да счупи нещо, за да ме приближи до себе си. Ако счупеше врата ми, всичко щеше да приключи; счупената ръка просто щеше да боли.

Чух, че нещо удари земята, тъпо, тежко изтрополяване. Пистолетът на Лари. Проклятие.

Тя натисна по-силно задната част на врата ми. Притиснах дланта си в пръстта достатъчно силно, че да оставя отпечатък.

— Мога да счупя тази ръка и да дойдеш при мен. Изборът е твой: по лесния или по трудния начин.

— По трудния — казах през стиснати зъби.

Тя посегна към ръката ми и на мен ми хрумна нещо. Строполих се напред върху нея. Това я свари неподготвена. Имах няколко секунди да измъкна верижката около врата си изпод тениската.

Ръката ѝ се плъзна през косата ми като милувката на любовник и притисна лицето ми до бузата ѝ, не силно, почти нежно.

— След три нощи ще ме харесваш, Анита. Ще ме боготвориш.

— Съмнявам се.

Верижката се плъзна напред и разпятието се допря до врата ѝ. Последва проблясък от ослепителнобяла светлина. Прилив на топлина, която опърли косата ми.

Айви изпищя и замахна с нокти към кръста, изпъзлявайки изпод мен.

Останах на четири крака, а кръстът се люлееше пред мен. Синьобелите пламъци бяха угаснали, защото вече не докосваше вампирска плът, но въпреки това сияеше като пленена звезда и тя отстъпи назад от него.

Не знаех къде беше пистолетът ми, но мачетето блестеше на фона на тъмната земя. Обвих ръка около дръжката му и се изправих на крака. Лари беше зад мен със собствения си кръст, изпънат пред него, доколкото му позволяваше верижката. Бялата светлина със синя сърцевина беше почти болезнено ярка.

Айви изкрещя, закривайки очите си. Всичко, което трябваше да направи, бе да се махне. Но тя беше замръзнала, неподвижна пред лицето на кръстовете и двама истински вярващи.

— Пистолет — казах на Лари.

— Не мога да го открия.

И двата пистолета бяха матирано черни, така че да не отразяват светлина през нощта и да ни правят мишени, в резултат на което сега бяха невидими.

Пристъпихме към вампира. Тя прикри лицето си с две ръце и изкрещя:

— Не-е-е!

Беше отстъпила почти до края на кръга. Ако побегнете, нямаше да я преследваме, но тя не побягна. Може би не можеше.

Забих мачетето нагоре под ребрата ѝ. По острието и ръцете ми потече кръв. Вкарах острието в сърцето ѝ. Завъртях леко, за да го разрежа.

Ръцете ѝ бавно паднаха от лицето. Очите ѝ бяха разширени, изненадани. Тя зяпна надолу към острието, забито в стомаха ѝ, сякаш

не разбираше какво се случва. Плътта на врата ѝ беше почерняла на мястото, където кръстът я бе изгорил.

Падна на колене и аз я последвах, без да изпускам мачетето. Не умря. Всъщност аз и не очаквах подобно нещо. Измъкнах острието с извиване, така че да нанесе още щети. Тя издаде нисък гъргорещ звук, но остана на колене. Ръцете ѝ докоснаха кръвта, която се стичаше от гърдите и корема ѝ. Взираше се в нея в проблясващия мрак сякаш никога преди не беше виждала такава. Изтичащата кръв вече се забавяше. Ако не я убиех скоро, раната щеше да се затвори.

Заставах над нея и вдигнах мачетето назад, здраво стиснала дръжката с две ръце. Вложих цялата си сила в удара. Острието се заби във врата ѝ чак до гръбнака и закачи костта.

Айви погледна към мен, а от врата ѝ течеше кръв. Замахнах за повторен удар, а тя само ме наблюдаваше, твърде наранена, за да избяга. С мъка освободих острието от гръбнака, а тя продължаваше да примигва насреща ми. Ако не я довърших, щеше да оздравее дори от тези наранявания.

Замахнах с острието за трети път и почувствах как и последната част от костта поддава. Острието излезе от другата страна и главата ѝ се изтърколи от раменете със струя кръв подобна на черен фонтан. Тази черна кръв се изля върху кръга и го затвори.

Силата изпълни кръга, докато направо започнахме да се давим в нея. Лари падна на колене. Светлината от кръстовете угасна подобно на умиращи звезди. Вампирката беше мъртва и сега кръстовете нямаше да ни помогнат.

— Какво става?

Можех да почувствам силата от всички страни, подобно на вода, задушавашо близо. Дишах я, попивах я през кожата си.

Изкрещях безмълвно и паднах на земята. Паднах през слоеве сила и в момента щом ударих земята, можех да я почувствам под себе си, разтягаща се надолу и навън.

Лежах върху кости. Те се извиваха, като че ли се движеха в съня си. Пропълзях на колене с ръце, ровещи пръстта. Докоснах дълга тънка лакътна кост и тя помръдна. Изправих се със залитане, бавно, твърде бавно през притискащия ме въздух, и гледах.

Костите се плъзгаха през земята като събираща се вода. Земята се повдигаше и люлееше под краката ни, сякаш отдолу имаше

гигантски къртици.

Лари също се бе изправил на крака.

— Какво става?

— Нещо лошо — отвърнах аз.

Никога не бях виждала мъртвите да се срастват. Винаги се появяваха цели на повърхността на гроба. Никога не бях осъзнавала, че е като нареждането на зловец пъзел. Под краката ми се оформи скелет и по костите му, подобно на глина, започна да се появява плът и да се залепя по тях.

— Анита?

Обърнах се към Лари. Сочеше към един скелет в далечния край на кръга. Половината кости бяха извън кръга. По костите, намиращи се от нашата страна започна да се появява плът и да се притиска към границата на кръга от кръв. Земята потрепери за последен път и магията се изля навън по повърхността. Чух как изщрака в главата ми, като клапа за изпускане на напрежението. Въздухът се разстла настрани, вече не толкова задушавачо гъст. Изля се върху хълма като невидим пламък и навсякъде, където го докосна, мъртвите започнаха да оформят тела.

— Спри го, Анита. Спри го.

— Не мога.

Убийствената магия в земята беше откраднала юздите.

Единственото, което можех да направя, бе да гледам и да чувствам как силата се разпростира. Достатъчно сила, която да яхнеш завинаги. Достатъчно сила да вдигне хиляда мъртъвци.

Усетих, когато Одрано лице и кървави кости разби затвора си. Почувствах как силата отслабна, когато нещото избяга. След това тя се стрелна обратно към нашето парче земя и ни събори на колене. Мъртвите се изправяха с мъка от земята, подобно на плувци, измъкващи се на брега. Когато близо двадесет мъртъвци стояха с празни очи в очакване, силата се разпростря навън. Почувствах, че търси още мъртви, още нещо за вдигане. Това можех да предотвратя. Фейта беше изчезнала, измъкнала се бе от примката. Беше получил, каквото искаше.

Повиках силата обратно. Притеглих я в себе си, обратно през земята, сякаш измъквах змия от дупка, като я дърпах за опашката. Хвърлих я наред зомбитата. Хвърлих я върху тях и казах:

— Живейте.

Набръчканата плът се изду. Мъртвите очи заблестяха. Изпокъсаните дрехи станаха цели. Мръсотията падна от дълга раирана рокля. Погледна ме жена с тъмна коса, тъмна кожа и впечатляващите очи на Магнус. Всички те ме погледнаха. Двадесет мъртви, всичките над двестагодишни, които можеха да минат за нормални хора.

— Мили Боже! — прошепна Лари.

Дори аз бях впечатлена.

— Много впечатляващо, госпожице Блейк — гласът на Стърлинг беше изкривен, сякаш не трябваше да се намира там. Той беше различна част от реалността с почти перфектните зомбита. Феята беше избягала, но аз щях да си свърша работата, дори и да не ни помогнеше кой знае колко.

— Кой от вас е Бувие?

Последва мърморене, повечето гласове говореха на френски. Почти всички бяха Бувие. Жената се представи като Аня Бувие. Изглеждаше доста жива.

— Изглежда ще трябва да преместите хотела си — казах аз.

— О, не мисля така — отвърна Стърлинг.

Обърнах се и го погледнах.

Беше измъкнал голям, блестящ, сребрист пистолет. Никелиран пистолет, четиридесет и пети калибър. Държеше го като във филм, пред себе си, на нивото на кръста. Четиридесет и пети калибър е голям пистолет, човек не може да улучи кой знае какво от нивото на кръста. Или поне такава е теорията. Както беше насочен към нас, нямах желание да я проверявам.

Баярд беше насочил двадесет и втори калибър приблизително в нашата посока. Не изглеждаше като да е държал пистолет преди. Може би беше забравил и бе оставил предпазителя спуснат.

Госпожа Харисън имаше никелиран тридесет и осми калибър, насочен много стабилно към мен. Стоеше с разкрачени крака, стъпила стабилно на нелепо високите си токчета. Беше хванала пистолета с две ръце, сякаш знаеше какво прави.

Хвърлих един бърз поглед към лицето ѝ. Силно гримираните ѝ очи бяха леко разширени, но беше стабилна като скала. По-стабилна от Баярд и с по-добра стойка от Стърлинг. Надявах се, че Стърлинг ѝ плаща добре.

— Какво става, Стърлинг? — попитах аз.

Гласът ми беше равен, но се усещаше нотка на сила. Все още владеех силата, достатъчно, че да върна зомбитата обратно в земята. Достатъчно, че да извърша много неща.

Той се усмихна широко на ярката отразена светлина.

— Ти освободи създаването, сега ще те убием.

— Защо би ти пукало дали Кървави кости е на свобода, или не?
— виждах пистолетите и все още не разбирах защо.

— Дойде в сънищата ми, госпожице Блейк. Обеща ми цялата земя на семейство Буви. Цялата.

— Това, че феята е на свобода, няма да ти донесе земята — казах аз.

— Ще ми я донесе, щом Буви умрат. Ще се окаже, че нотариалният акт, който ни даде този хълм, включва цялата земя, веднага щом няма кой да го оспори.

— Дори и Магнус да умре, пак няма да получиш земята — казах аз, но гласът ми не беше толкова сигурен.

— Имате предвид сестра му? — каза Стърлинг. — Тя ще умре също толкова лесно, колкото и той.

Стомахът ми се сви.

— А децата й?

— Одрано лице и кървави кости най-много обича деца — отвърна той.

— Ти, копеле такова.

Това беше Лари. Той пристъпи напред и госпожа Харисън насочи пистолета към него. Сграбчих го за ръкава със свободната си ръка. Все още държах мачетето в другата. Лари спря и пистолетът остана насочен към него. Не бях сигурна, че това е подобрение.

Напрежението буквално се лееше надолу по рамото му. Бях го виждала ядосан, но никога по този начин. Силата отговаряше на този гняв. Всички зомбита се обърнаха към нас с шумолене на плат. Блестящите им, толкова живи очи, ни очакваха.

— Преместете се пред нас — прошепнах аз.

Зомбитата се раздвижиха. Най-близките застанаха пред нас моментално. Изгубих триото, размахващо пистолети, от поглед. Надявах се, че и те са ни изгубили.

— Убийте ги — каза Стърлинг високо, почти изкрещявайки.

Започнах да се хвърлям към земята все така стискайки Лари за ръката. Той се запротиви. Около нас избухнаха изстрели и той моментално се озова с лице на земята.

Попита ме, докато лежеше притиснат към пръстта:

— А сега какво?

Куршумите удряха зомбитата. Телата се разтресоха и загърчиха. Някои от много живите лица се загледаха надолу притеснени, когато по телата им започнаха да се появяват дупки. Но за тях нямаше болка. Паниката беше просто рефлекс.

Някой крещеше, не бяхме ние.

— Спрете, спрете. Не можем да го направим. Не можем просто да ги убием.

Беше Баярд.

— Малко е късно за пристъп на съвест — отвърна госпожа Харисън.

Май беше първият път, в който чувах гласа ѝ. Звучеше експедитивна.

— Лайънъл, или си с мен, или си срещу мен.

— Проклятие — измърморих аз.

Пропълзях напред, опитвайки се да видя какво става. Отместих настрана една огромна пола точно навреме, за да видя как Стърлинг прострелва Лайънъл в стомаха. Четиридесет и петкалибровият избумтя и почти изскочи от ръката му, но той го удържа. От по-малко от тридесет сантиметра разстояние човек може да застреля почти всичко с този калибър.

Баярд падна на колене и погледна към Стърлинг. Опитваше се да каже нещо, но от устата му не излезе нито звук.

Стърлинг взе пистолета от ръката на Баярд и го прибра в джоба на самото си. Обърна му гръб и пристъпи по твърдата суха земя.

Госпожа Харисън се поколеба, но последва шефа си.

Баярд падна на една страна, а от тялото му шуртеше тъмна кръв. Очилата му отразяваха лунната светлина и го правеха да изглежда сяп.

Стърлинг и госпожа Харисън идваха за нас. Стърлинг тръгна сред мъртвите, сякаш бяха дървета и той преминаваше между тях. Мъртвите не се отдръпнаха за него. Стояха като твърдоглави бариери от плът. Не им бях казала да се движат, така че нямаше да го направят.

Госпожа Харисън беше престанала да се опитва да си пробие път. Лунната светлина проблесна върху лъскавия ѝ пистолет, когато тя използва рамото на едно зомби, за да се прицели в нас.

— Убийте я — прошепнах аз.

Зомбито, което използваше за подпора, се обърна към нея. Тя нададе изненадан звук и мъртвите се скупчиха около нея.

Лари ме погледна.

— Какво им каза?

Госпожа Харисън пищеше. Пронизителни, ужасени писъци. Пистолетът ѝ гърмеше и гърмеше, докато не изтрака празен. Бавни, жадни ръце и усти се залепиха за тялото ѝ.

— Спри ги — каза Лари и ме сграбчи за ръката. — Спри ги.

Можех да почувствам как ръцете късат парченца плът от госпожа Харисън. В рамото ѝ се забиха зъби, разкъсаха мекия врат и усетих, когато кръвта ѝ потече в тази уста. Лари също го усещаше.

— О, Господи, спри го! — беше паднал на колене и ме дърпаше и молеше.

Стърлинг не беше стрелял нито веднъж. Къде беше?

— Спрете — прошепнах аз.

Мъртвите замръзнаха като автомати, спрени насред действието. Госпожа Харисън се плъзна на земята като ридаеща купчинка.

Стърлинг се появи отстрани с големия пистолет, насочен много стабилно към нас, хванат с две ръце, както трябваше. Беше ни минал в гръб, докато зомбитата се занимаваха с госпожа Харисън. Стоеше почти върху нас. Искаха се много здрави нерви да се приближиш толкова до зомбита.

Пръстите на Лари се забиха в ръката ми.

— Недей, Анита, моля те, недей.

Дори когато се взираше в цевта на нечий пистолет, Лари се придържаше към моралните си ценности. Похвално.

— Ако изречете и една думичка, ще ви застрелям, госпожице Блейк.

Само го гледах. Бях толкова близо, че можех да се протегна и да докосна крачола на панталона му. Четиридесет и петият калибър беше насочен към главата ми. Ако дръпнеш спусъка, бях мъртва.

— Небрежно от ваша страна да не накарате зомбитата да нападнат и двама ни.

Бях съгласна с него, но единственото, което можех да направя, бе да го гледам. Все още държах мачетето в една ръка. Опитах се да не стягам хватката си. Да не привличам внимание към него.

Вероятно съм направила някакво издайническо движение, защото той каза:

— Махнете ръката си от ножа, госпожице Блейк, бавно.

Не го направих. Продължих да гледам него и пистолета му.

— Веднага, госпожице Блейк, или... — той дръпна петлото, ненужен, но винаги драматичен жест.

Пуснах мачетето.

— Отдръпнете ръката си, госпожице Блейк.

Отдръпнах я. Не се отместих от него и от пистолета му. Искаше ми се, но се усилих да остана неподвижна. Няколко сантиметра нямаше да направят пистолета по-малко смъртоносен, но можеха да са от огромно значение, ако се опитах да му се нахвърля. Не би бил първият ми избор, но ако няхахме други възможности... Нямаше да се дам без бой.

— Можете ли да пратите тези зомбита в покой, г-н Къркланд?

Лари се поколеба.

— Не знам.

Добро момче. Ако беше казал „не“, Стърлинг може би щеше да го убие. Ако беше казал „да“, щеше да убие мен.

Лари пусна ръката ми и се отдръпна съвсем леко от мен. Очите на Стърлинг пробягаха в негова посока, после обратно към мен, но дулото не потрепна. Проклятие.

Лари беше на колене и все още се отдръпваше от мен, карайки Стърлинг да наблюдава и двамата ни. Пистолетът се отклони на сантиметри от средата на главата ми в негова посока. Поех си въздух и го задържах. Не още, не още... Ако опитах нещо твърде скоро, бях мъртва.

Лари се хвърли към нещо на земята. Четиридесет и петият калибър се отклони към него.

Направих две неща едновременно. Прокарах лявата си ръка зад крака на Стърлинг и дръпнах, и сграбчих слабините му с дясната ръка, като дръпнах с всички сили. Правех погрешното нещо, за да причиня много болка, но то го накара да изгуби равновесие. Той падна по гръб и пистолетът се насочи отново към мен.

Надявах се, че ще го изпусне или ще е по-бавен. Не го направи и не беше. Така че разполагах само с част от секундата да реша дали да се опитам да му откъсна топките и да причиня колкото се може повече болка, или да се хвърля към оръжието. Хвърлих се към оръжието, но не се опитах да го сграбча, а посегнах към ръцете му. Ако контролирах ръцете му, контролирах и пистолета.

Оръжието изгърмя. Не погледнах. Нямаше време. Лари или беше улучен, или не беше. Ако не беше, трябваше да измъкна този пистолет. Ръцете на Стърлинг бяха до земята, притиснати от моите, но няха опорна точка. Той вдигна ръце и нямаше как да го спра. Забих крак в земята и насилих ръцете му над главата, но цялата ситуация се превръщаше в мач по борба, а той бе по-тежък от мен поне с двадесет и пет килограма.

— Пусни пистолета.

Гласът на Лари дойде иззад мен. Не можех да отклоня вниманието си от пистолета. И двамата го игнорирахме.

— Ще те застрелям — каза Лари.

Това привлече вниманието на Стърлинг. Очите му се отклониха към Лари, за момент тялото му се поколеба. Продължих да стискам китките му и се хвърлих напред и нагоре по тялото му. Забих коляно в слабините му и се опитах да стигна до земята през тях. Той нададе задавен писък. Ръцете му се разтресоха конвулсивно.

Преместих ръце нагоре и докоснах пистолета. Хватката му се стегна. Не пускаше.

Застанах откъм ръцете на Стърлинг и ги опънах на бедрото си. Завъртях едната му ръка към тялото си само с едно бързо движение и я счупих от лакътя. Ръката се вдърви и пистолетът падна в моята.

Изпълзях настрани от него с пистолет в една ръка.

Лари стоеше надвесен над нас с насочено към Стърлинг оръжие. На Стърлинг като че не му пукаше. Люлееше се напред-назад и се опитваше да успокои и двете наранявания едновременно.

— Имах пистолет. Можеше просто да се отдръпнеш от него — каза Лари.

Поклатих глава. Вярвах, че Лари ще застреля Стърлинг, просто не вярвах, че Стърлинг няма да застреля Лари.

— Бях сграбчила пистолета. Щеше да е срамота да го пусна — отвърнах аз.

Лари насочи оръжието към земята, но продължи да го стиска с две ръце.

— Пистолетът е твой, искаш ли си го?

Поклатих глава.

— Дръж го, докато стигнем до колата.

Погледнах към зомбитата. Те ме наблюдаваха със спокойни очи. По устата на тъмнокосата жена имаше кръв. Нейните зъби се бяха забили в гърлото на госпожа Харисън.

Последната лежеше съвсем неподвижно на земята. Най-малкото беше припаднала.

Силата започваше да се разплита по краищата. Ако щях да изпращам всички в покой, сега бе моментът да го направя.

— Отивайте обратно в земята. Обратно в гробовете си. Отивайте обратно, всички.

Мъртвите се раздвижиха по земята един край друг, подобно на деца, увлечени в игра. След това един по един започнаха да лягат върху земята, която ги поглъщаше като вода. Пръстта се раздвижи и развълнува, докато всички не изчезнаха от поглед.

От земята не стърчаха кости. Повърхността беше гладка и мека, сякаш целият връх на планината беше разкопан и загладен.

Силата се накъса и се вля обратно в земните недра или откъдето бе дошла. Трябваше да идем до джипа и да започнем да провеждаме телефонни разговори. Имаше вилнееца фея на свобода. Трябваше поне да изпратим полиция към къщата на семейство Бувие.

Лари коленичи до госпожа Харисън. Докосна я по врата.

— Жива е.

Когато отдръпна ръката си, цялата бе изцапана с кръв.

Погледнах към Стърлинг. Беше спрял да се люлее и се бе сгушил на една страна, а ръката му висеше под странен ъгъл. Погледът, който ми хвърли, беше частично изпълнен с болка, частично с омраза. Ако някога получеше втори шанс, бях мъртва.

— Застреляй го, ако мръдне — казах аз.

Лари се изправи на крака и послушно насочи пистолета си към Стърлинг.

Отидох да проверя Баярд. Лежеше на една страна, наполовина свит върху раната на корема си. Широк черен кръг показваше къде кръвта му е попила в жадната земя. Знаех, че е мъртъв още щом го

видях, но коленичих от далечната страна на тялото, така че да държа Стърлинг под око. Не че не вярвах на Лари, просто не вярвах на Стърлинг.

Нямаше пулс на врата. Кожата вече изстиваше на хладния пролетен въздух. Не ставаше дума за моментална смърт. Лайънъл Баярд беше умрял, докато ние се борехме. Беше умрял сам и бе осъзнавал, че умира, и че е бил предаден. Това беше лош начин да си отидеш.

Изправих се и погледнах към Стърлинг. Искях да го убия заради Баярд, заради Магнус, заради Дори Бувиер и децата и за това, че е безсърдечно копеле.

Беше станал свидетел на това как използвам зомбитата като оръжие. Използването на магия като смъртоносно оръжие беше наказуемо със смърт. Самоотбраната не беше приемливо извинение.

Взирах се съвсем спокойно в Стърлинг и изпадналата в безсъзнание госпожа Харисън и осъзнах, че мога да ида до тях и да ги застрелям, след което да спя спокойно.

Исусе Христе.

Лари погледна към мен, като продължаваше да държи пистолета стабилно, но за момент бе отклонил поглед от Стърлинг. Тази вечер това не бе фатално, но трябваше да го отуча.

— Мъртъв ли е Баярд?

— Аха.

Отправих се обратно към тях, като се чудех какво ли ще правя. Не мисля, че Лари щеше да ми позволи да ги застрелям хладнокръвно. Част от мен се радваше. Друга част не.

Вятърът обрули лицето ми. Разнесе се шумолящ звук като от клоните на дървета или от плат. На върха на планината нямаше дървета. Обърнах се с големия четиридесет и пети калибър, стиснат здраво в ръце, и Янос просто стоеше там, на края на планината. Мисля, че за момент спрях да дишам, докато се вирах в кокалестото му лице. Беше облечен изцяло в черно, дори ръцете му бяха скрити в черни ръкавици. За един див момент изглеждаше като реещ се череп.

— Момчето е при нас — каза той.

Кръстовете бяха все още съвсем ясно видими и сияеха с мека бяла светлина. Все още я нямаше горящата бяла светлина. Не бяхме в явна опасност, но кръстът стана топъл дори през ризата ми.

Янос постави ръка пред очите си по начина, по който аз бих прикрила очи от слънцето, докато съм в колата.

— Моля, махнете тези неща, така че да можем да поговорим.

Не ни каза да ги свалим. Можех да живея с кръст, прибран под дрехата. Можех да го извадя по-късно. Прибрах верижката с една ръка, а с другата държах пистолета в готовност. Осъзнах, че не знам дали мунициите в оръжието са сребърни. Сега не беше моментът да питам. Така или иначе Стърлинг най-вероятно щеше да излъже. Лари също прибра кръста си, така че да не се вижда. Блестящата нощ потъмня малко.

— Добре, сега какво? — попитах аз.

Киса се появи зад гърба му с Джеф Куинлан пред себе си като щит. Очилата му ги нямаше и без тях изглеждаше дори по-млад. Държеше ръката му зад гърба му под ъгъл, който можеше да стане болезнен само с едно дръпване.

Момчето беше облечено с кремав смокинг и пояс с две идеи потъмен, така че да пасва на папийонката. Киса беше облечена в черна кожа. Контрастът между нея и Джеф беше прекрасен.

Преглътнах, пулсът ми заплашваше да ме задави. Какво ставаше?

— Добре ли си, Джеф?

— Предполагам, че да.

Киса подръпна леко. Той се намръщи.

— Добре съм — гласът му беше малко по-висок, отколкото би трябвало, малко изплашен.

Протегнах ръка към него.

— Ела тук.

— Не още — каза Янос.

Поне бях опитала.

— Какво искаш?

— Първо пуснете оръжията.

— И ако не го направим? — мислех, че знам отговора, но исках той да го каже.

— Киса ще убие момчето, а ти няма да си постигнала нищо.

— Помогнете ми — каза Стърлинг. — Тя е луда. Нападна госпожа Харисън със зомбитата. Когато се опитахме да се защитим, почти ни уби.

Вероятно щеше да каже същото и в съда. И заседателите щяха да му повярват. Щяха да искат да му повярват. Аз щях да съм голямата, лоша кралица на зомбитата, а той — невинната жертва.

Янос се разсмя, тънката му като хартия кожа заплашваше да се скъса, но така и не го направи.

— О, не, г-н Стърлинг, наблюдавах ви от мрака. Видях ви да убивате другия мъж.

По лицето му пробягна страх.

— Не знам какво имате предвид. Наехме го добросъвестно. Той се обърна срещу нас.

— Господарката ми отвори ума ви за Кървави кости. Тя му позволи да шепне в сънищата ви за земя, пари и власт. За всичко, което желаете.

— Серефина е изпратила Айви да ме убие или по-скоро аз да я убия. Така че да е сигурна, че Кървави кости ще се освободи — казах аз.

— Да — отвърна той. — Серефина й каза, че трябва да измие срама от това, че е изгубила от теб.

— Като ме убие.

— Да.

— И какво щеше да стане, ако беше успяла?

— Господарката ми имаше вяра в теб, Анита. Ти си смъртта, дошла сред нас. Полъх на тленност.

— Защо иска нещото да е на свобода? — тази вечер доста често задавах този въпрос.

— Иска да вкуси безсмъртна кръв.

— Това е доста претенциозно за малка добавка към храната ви.

Той ми отпрати още една широка усмивка.

— Човек е онова, с което се храни, Анита. Помисли си по този въпрос.

Направих го и очите ми се разшириха.

— Тя смята, че като пие безсмъртна кръв, ще стане наистина безсмъртна? Няма да проработи — казах аз.

— Ще видим — отвърна той.

— А ти какво ще получиш от цялата работа?

Той наклони кокалестата си глава на една страна, подобно на разлагаща се птица.

— Тя е мой господар и споделя богатството си.

— Ти също искаш безсмъртие?

— Искам сила — отвърна той.

Страхотно.

— И не те притеснява, че това нещо ще убива деца? Че вече е убило няколко?

— Ние се храним, Кървави кости се храни, какво значение има?

— И Кървави кости просто ще ви остави да се храните от него?

— Серефина е открила заклинанието, което е използвал прародителят на Магнус. Тя контролира феята.

— Как?

Той поклати глава и се усмихна.

— Без повече протакания, Анита. Пусни пистолета или Киса ще го вкуси пред очите ти.

Киса прокара ръка през късата коса на Джеф с нежен жест. Наклони главата му на една страна и оголи дълга гладка част от врата му.

— Не!

Джеф се опита да се отдръпне и Киса изви ръката му достатъчно силно, така че той извика.

— Ще счупя ръката на момчето — изръмжа тя.

Болката го държеше неподвижен, но очите му бяха разширени и ужасени. Погледна към мен. Нямаше да се моли, но очите му го направиха вместо него.

Устните на Киса се отдръпнаха назад и разкриха блестящите ѝ зъби.

— Недей — казах аз, макар да се мразех.

Хвърлих четиридесет и петкалибровия на земята. Лари хвърли моя пистолет. Обезоръжени два пъти за една нощ. Беше си рекорд, дори и за мен.

— Сега какво? — попитах аз.

— Серефина ни очаква на партито. Изпратила е подходящи дрехи за вас. Можете да се преоблечете в лимузината — каза Янос.

— Какво парти? — попитах аз.

— Онова, на което дойдохме да ви поканим. Тя лично отиде да отнесе поканата на Жан-Клод.

Това не звучеше добре.

— Мисля, че ще пропуснем партито.

— Не смятам така — отвърна Янос.

Друг вампир се показа откъм дърветата. Беше брюнетката, която бе измъчвала Джейсън. Вървеше наперено, облечена в дълга черна рокля, която я покриваше от врата до глезените. Тя плъзна ръцете си около Янос и зарови глава във врата му, давайки ни възможност да мернем бледия ѝ гръб. Беше покрит с фина паяжина от черни връзки. Роклята се движеше, сякаш щеше да се плъзне надолу по тялото ѝ при най-малкото помръдване, но някак оставаше на място. Модна магия. Тъмната ѝ коса беше сплетена на плитка от едната страна на лицето. Изглеждаше добре за някой, когото бях видяла да разкъсват на гниеци парченца.

Не можах да прикрия изненадата, изписана по лицето ми.

— Мислех, че е мъртва — каза Лари.

— Аз също.

— Никога нямаше да рискувам Палас, ако смятах, че върколакът ви наистина може да я убие — отвърна Янос.

От тъмната гора се появи втора фигура. Дълга бяла коса обрамчваше слабо, изящено лице. Очите светеха в кървавочервено. И преди бях виждала вампири със светещи очи, но винаги с цвета на ирисите им. Никой, който някога е бил човек, нямаше червени ириси. Беше облечен с типичния черен смокинг, допълнен от пелерина, дълга почти до глезените.

— Ксавие — казах аз тихичко.

Лари ме погледна.

— Това е вампирът, който е извършвал убийствата?

Кимнах.

— Тогава какво прави тук?

— Значи така сте открили Джеф толкова бързо. Работите с Ксавие — казах аз. — Серефина знае ли?

Янос се усмихна.

— Тя е господар на всички, Анита, дори на него — изрече последното така, сякаш беше впечатлен.

— Няма да можете да си похапвате от феята твърде дълго, ако полицията проследи Ксавие до вас.

— Ксавие следваше заповеди. Беше тръгнал да набира кадри — на Янос изглежда последното му хареса, сякаш бе някаква шега.

— Защо искахте Ели Куинлан?

— От време на време Ксавие иска по някое младо момченце. Това е единствената му слабост. Той превърна любовника на момичето, а той искаше тя да е с него завинаги. Тази вечер тя ще се изправи и ще се храним заедно.

Не и ако можех да направя нещо по въпроса.

— Какво искаш, Янос?

— Бях изпратен, за да направя живота ви по-лесен — отвърна той.

— Да, бе.

Палас се разви от Янос и се плъзна към Стърлинг.

Стърлинг я гледаше, придържайки счупената си ръка. Вероятно го болеше адски много, но по лицето му не бе изписана болка, а страх. Взираше се във вампирката и цялата му арогантност беше изчезнала. Изглеждаше като дете, което е открило, че нещото под леглото наистина е там.

Трети вампир се появи иззад дърветата. Беше русата част от двойката. Изглеждаше добре, сякаш никога не се бе разлагала пред очите ни. Никога не съм виждала вампир, който да може да изглежда толкова мъртъв и същевременно да не е.

— Помниш Бетина — каза Янос.

Бетина бе облечена в черна рокля, която откриваше бледите ѝ рамене. През едното бе праметнат шлейф от черен плат, който

минаваше отпред върху роклята. Златен колан го държеше на място и стягаше кръста ѝ. Русата плитка беше оформена като корона.

Вървеше към нас със съвършеното си лице. Сухата, гниеща кожа беше лош сън, кошмар. Щеше ми се. Огън, беше казал Жан-Клод, огън е единственият начин, за да си напълно сигурен. Мислех, че е имал предвид само Янос.

Янос се протегна и сграбчи Джеф от ръцете на Киса. Стисна раменете на момчето с двете си облечени в черни ръкавици ръце. Пръстите му бяха по-дълги, отколкото би трябвало, сякаш имаха допълнителна става. На фона на бялото сако на Джеф човек можеше да види, че показалецът му е дълъг колкото средния пръст. Още един мит, който се оказваше истина, поне що се отнася до Янос. Тези дълги, странни пръсти се забиха съвсем леко в момчето.

Очите на Джеф бяха толкова разширени, че изглеждаше болезнено.

— Какво става? — попитах аз.

Киса беше облечена със същия черен винилов тоалет, който бе носила в стаята за мъчения, въпреки че нямаше как да е съвсем същият, понеже първият имаше дупка от куршума на Лари. Стоеше до него с ръце, стиснати в юмруци. Стоеше много неподвижно, както само мъртвите могат, но в нея се усещаше напрежение, предпазливост. Не беше доволна. Тъмната ѝ кожа беше странно бледа. Тази нощ все още не се беше хранила. Винаги можех да кажа... така е с повечето вампири. Винаги има изключения.

Ксавие се придвижи със своята невероятна мъглива бързина покрай Стърлинг и застана до все още припадналата госпожа Харисън. Лари поклати глава.

— Той просто се появи там или го видях да се движи?

— Придвижи се — казах аз.

Очаквах Янос да изпрати Киса да се присъедини към другите, но той не го направи. Една фигура пропълзя над края на хълма и се довлачи в зрителното ни поле, сякаш я болеше да се движи. Бледи ръце се заравяха в пръстта, бледи голи ръце в пролетната нощ. Главата беше кљомнала към земята, а късата тъмна коса скриваше лицето. С едно движение нагоре лицето се вдигна към лунната светлина. Тънки безкръвни устни се отдръпнаха назад, разкривайки зъбите. Лицето беше обезобразено от глад. Знаех, че очите са кафяви само защото ги

бях видяла да се взират безжизнено в тавана на спалнята на Ели Куинлан. В тези очи нямаше притегателна сила, но някъде там, в тъмните дълбини проблясваше нещо. Не беше здрав разум, може би глад. Животинска емоция, нищо човешко. Може би, след като я нахранеха за първи път щеше да има време за емоции, сега всичко се беше svelo до една основна нужда.

— Това тази, която си мисля ли е? — попита Лари.

— Да — отвърнах аз.

Джеф се опита да изтича към нея.

— Ели!

Янос го притисна здраво до гърдите си с една ръка, обвита около раменете му като в прегръдка. Джеф се съпротивляваше срещу тази ръка, опитваше се да побегне към мъртвата си сестра. В случая подкрепях Янос. Нововдигнатите имаха навика първо да се нахранят и после да задават въпроси. Нещото, което някога беше Ели Куинлан, с радост щеше да разкъса гърлото на малкото си братче. Щеше да се изкъпе в кръв и минути или дни, или седмици по-късно да осъзнае какво е направила. Можеше дори да съжалява.

— Върви, Анджела, върви при Ксавие — каза Янос.

— Новото име няма да промени това коя е била — казах аз.

Янос ме погледна.

— Мъртва е от две години и името ѝ е Анджела.

— Името ѝ е Ели — каза Джеф.

Беше спрял да се съпротивлява, но гледаше сестра си с новопоявил се ужас, сякаш едва сега започваше наистина да я вижда.

— Хората ще я разпознаят, Янос.

— Ще бъдем внимателни, Анита. Нашият нов ангел няма да вижда никой, който ние не искаме.

— Е, не е ли мило това? — казах аз.

— Ще бъде — отвърна той, — веднъж щом си изпие своето.

— Впечатлена съм, че си я довял чак дотук, без първо да я нахраниш.

— Аз го направих — гласът на Ксавие беше изненадващо приятен.

Беше притеснително да чуеш този глас от това бледо, призрачно лице.

Погледнах към него, като внимавах да избягвам погледа му.

— Впечатляващо.

— Анди я вдигна, а аз вдигнах Анди. Аз съм неин господар.

Тъй като Анди не се беше появил, се обзалагах, че съм го убила в гората с шериф Сейнт Джон. Вероятно не беше добър момент да повдигам въпроса.

— А кой е твой господар?

— Серефина... засега — отвърна Ксавие.

Погледнах към Янос.

— Не сте се разбрали кой от двамата ви е по-високо в йерархията, нали? — усмихнах се.

— Губиш си времето, Анита. Господарката ни те очаква с нетърпение. Да приключваме с това. Извикай нашия ангел.

Ксавие протегна една бледа ръка. Ели издаде нисък гърлен звук и се запрепъва на четири крака по рохкавата пръст. Дългата черна рокля се оплиташе около краката ѝ. Тя я разкъса нетърпеливо. Тъканта се раздра като хартия в ръцете ѝ и полата се разпарчетоса около голите ѝ крака. Сграбчи ръката на Ксавие, сякаш беше спасително въже. Наведе се над китката му и само ръката му в косите ѝ и попречи да се опита да се нахрани от него.

— За теб няма храна от мъртвите, Анджела — каза ѝ Янос. — Храни се от живите.

Палас и Бетина коленичиха от двете страни на Стърлинг. Ксавие се спусна грациозно до госпожа Харисън, а тъмната му пелерина се разпери около него като езеро от кръв. По целия път надолу държеше косата на Ели, принуждавайки ръмжащото ѝ лице да докосне прахоляка. Ръцете ѝ се забиваха в неговите, а от гърлото ѝ излизаха мяучещи звуци. Нищо човешко не би трябвало да издава такива звуци.

— Госпожице Блейк — обади се Стърлинг, — вие сте законът. Трябва да ме защитите.

— Мислех, че ще се виждаме в съда, Реймънд. Беше нещо свързано с това как съм нападнала теб и госпожа Харисън със зомбита.

— Не го казах сериозно — той погледна към коленичилите вампири и след това обратно към мен. — Няма да кажа. Няма да кажа на никого. Моля ви.

Просто го изгледах.

— Молиш за милост, така ли, Реймънд?

— Да, да, моля.

— Като милостта, която показва на Баярд ли?

— Моля ви.

Бетина погали бузата на Стърлинг. Той се изви, сякаш го беше изгорила.

— Моля. Мамка му.

— Не можем просто да гледаме — каза Лари.

— Имаш ли друго предложение?

— Човек никога не предава друг човек на чудовищата, независимо от причините. Това е правило — каза той.

Беше моето правило. Някога вярвах в него, по времето, когато бях сигурна кои са чудовищата.

Той беше започнал да вади верижката си изпод тениската.

— Не го прави, Лари. Не причинявай смъртта ни заради Реймънд Стърлинг.

Кръстът му се измъкна навън. Светеше като очите на Серефина. Той просто ме погледна.

Въздъгнах и извадих собствения си кръст.

— Това е кофти идея.

— Знам — отвърна той. — Но не мога просто да гледам.

Погледнах честното му лице и знаех, че това е истината. Не можеше просто да гледа. Аз бих могла. Нямах да ми хареса, но можех да позволя да се случи. Толкова по-жалко.

— Какво правите с малките си свещени предмети? — попита Янос.

— Спираме това — отвърнах аз.

— Ти искаш смъртта им, Анита.

— Не и по този начин — отвърнах аз.

— Би ли предпочела да ти позволя да ги застреляш и да похабя всичката тази кръв?

Предлагаше ми да ги застрелям. Поклатих глава.

— Не мисля, че това вече е възможно като вариант.

— Никога не е било вариант — обади се Лари.

Оставих го без коментар, нямаше нужда да му разбивам илюзиите. Тръгнах към Палас и Бетина. Лари тръгна към Ели и Ксавие с кръст, опънат до края на верижката му, сякаш така щеше да работи по-добре. Нямах нищо лошо в някой драматичен жест, но трябваше да му спомена, че това всъщност не помага. По-късно, обаче.

Светлината на кръстовете се усили, сякаш носехме стоватови крушки около врата си. Светът извън блясъка им ми изглеждаше като черен кръг.

Ксавие беше на крака лице в лице с Лари, но останалите се бяха отдръпнали от пляката си, победени от светлината.

— Благодаря ви, госпожице Блейк — каза Стърлинг. — Благодаря ви.

Той сграбчи крака ми със здравата си ръка и се заумилква около мен. Преборих се с желанието да го изтръскам от себе си.

— Благодарни на Лари, аз щях да те оставя да умреш.

Той изглежда не ме чу. Почти плачеше от облекчение, лигавейки се върху найковете ми.

— Отдръпнете се от тях, моля — гласът беше женски и гъст като мед.

Примигнах срещу светлината на кръста и видях Киса с пистолет в ръка. Револвер, който приличаше на „Магнум“, но беше трудно да се прецени заради блестенето. Какъвто и да беше, щеше да направи голяма дупка.

— Отдръпнете се от тях, веднага.

— Мислех, че Серефина ме иска жива.

— Киса ще застреля младия ви приятел.

Спрях се наред поемането на въздух и го изпуснах.

— Ако го убие, няма да ви сътруднича в това, което сте намислили за тази вечер.

— Не си ни разбрала, Анита — каза Янос. — Господарката ми не иска сътрудничество. Всичко, което желае от теб, може да се вземе насила.

Погледнах го над блестящата светлина. Беше прегърнал Джеф до себе си, направо стопляше сърцето.

— Свалете кръстовете си и ги хвърлете надалече към дърветата — каза Янос. Прекара облечената в ръкавица ръка по двете страни на лицето на Джеф и постави по една целувка на всяка буза.

— Сега, след като знаем, че ще се откажеш от безопасността си заради двамата млади мъже, имаме един заложник в повече, отколкото ни е нужен — той постави ръцете си от двете страни на врата на Джеф, без да го наранява, не още. — Свалете си кръстовете и ги хвърлете сред дърветата. Няма да моля трети път.

Погледнах го. Не исках да се отказвам от кръста си. Погледнах към Лари. Той все още стоеше изправен срещу Ксавие, а кръстът му блестеше храбро. Мамка му.

— Киса, застреляй мъжа.

— Не — казах аз и разкопчах верижката. — Не го застрелвайте.

— Не го прави, Анита — каза Лари.

— Не мога да гледам как те убиват, Лари, не и ако мога да го предотвратя.

Оставих верижката да се събере в ръката ми, кръстът светеше със синьо-бяла светлина като горящ магнезий. Беше лоша идея да го хвърлям. Много лоша идея. Метнах го в гората. Кръстът проблесна като падаща звезда и изчезна от поглед в мрака.

— А сега твоят кръст, Лари — каза Янос.

Лари поклати глава.

— Ще трябва да ме застреляте.

— Ще застреляме момчето — каза Янос. — Или пък ще се нахраня с него, докато вие гледате.

Той прикова Джеф към себе с една ръка, докато другата бе в косата му и го държеше неподвижен, разкривайки врата му. Лари ме погледна.

— Анита, какво да правя?

— Трябва да решиш сам — отвърнах аз.

— Те наистина ще го убият, нали?

— Да, ще го убият.

Той изруга под нос и пусна кръста. Разкопча верижката и го хвърли с всички сили в гората, сякаш с него изхвърляше и гнева си.

Когато светлината от кръста угасна, останахме в мрака. Лунната светлина, която преди това ни се беше струвала толкова ярка, сега беше мъждив заместител.

Нощното ми зрение започна да се възвръща на етапи. Киса пристъпи по-близо, все така насочила пистолета си към нас. Първият път, когато я бях видяла, излъчваше сексуалност, сила, сега беше смирена, тиха, сякаш част от силата ѝ е била отнета. Изглеждаше бледа и отдръпната. Трябваше да се нахрани.

— Защо не са ти позволили да се нахраниш тази вечер? — попитах аз.

— Нашата господарка не е сто процента сигурна в лоялността на Киса. Нуждае се от проверка, нали така, моя тъмна красавице?

Киса не отговори. Погледна ме с големите си тъмни очи, но пистолетът дори не потрепна.

— Хранете се, деца, хранете се.

Палас и Бетина отидоха при Стърлинг. Погледнаха ме над него. Аз отвърнах на погледите им. Стърлинг сграбчи крака ми.

— Не можете да им позволите да ме имат. Моля ви, моля ви.

Палас коленичи край него. Бетина заобиколи от страната, от която се намирах аз. Дръпна ръката на Стърлинг от крака ми. Долната част на гърба на вампирката се отърка в мен. Отстъпих назад и Стърлинг започна да крещи.

Ксавие и Ели вече бяха започнали да се хранят от, за щастие, припадналата госпожа Харисън. Лари ме погледна с разперени ръце, празни, безпомощни.

Не знаех какво да кажа.

— Не ме докосвайте, не ме докосвайте! — Стърлинг удряше по Палас със здравата си ръка и вампирката я хвана с лекота и я задържа.

— Поне го постави под властта си — казах аз.

Палас ме погледна.

— След като се опита да те убие? Защо да проявяваме милост?

— Може би не искам да слушам писъците му.

Палас се усмихна. Очите ѝ просветнаха с тъмен огън.

— За теб, Анита, всичко.

Тя сграбчи брадичката на Стърлинг и го насили да я погледне в очите.

— Госпожице Блейк, помогнете ми. Помогнете... — думите замряха на устните му.

Наблюдавах как всичко изчезна от очите му, докато не останаха празни и очакващи.

— Ела при мен, Реймънд — каза Палас. — Ела при мен.

Стърлинг се поизправи, здравата му ръка прегърна вампирката. Опита се да използва и счупената, но тя не искаше да се свие в лакътя.

Бетина заизвива счупената ръка напред-назад, смеейки се. Стърлинг въобще не реагира на болката. Той се притискаше към Палас. Изразът на лицето му беше на щастие, на радост. На нетърпение.

Палас впи зъби във врата му. Стърлинг за момент се стегна, след което се отпусна и започна да издава тихи звуци.

Палас премести главата на Стърлинг на една страна и продължи да смуче от раната, но остави достатъчно място от другата страна за още някого. Бетина впи зъби в оголената плът.

Двете вампирки се хранеха, а главите им бяха толкова близо една до друга, че косите им се бяха преплели, златисто и черно. А Реймънд Стърлинг издаваше щастливи звуци, докато го убиваха.

Лари се отдалечи до края на сечището и стисна здраво ръце пред гърдите си.

Аз останах на мястото си. Наблюдавах. Бях искала Стърлинг мъртъв. Щеше да е проява на страхливост да извърна очи. Освен това трябваше да гледам. Трябваше да си припомня кои са чудовищата. Може би, ако се насилех да не извърщам поглед, да не примигвам, нямаше да забравя отново.

Взирах се в щастливото, изпълнено с желание лице на Стърлинг, докато ръцете му не се отпуснаха от гърба на Палас и очите му не се затвориха. Той припадна от шока и кръвозагубата, а вампирките го прегръщаха здраво и продължаваха да се хранят.

Очите му се отвориха широко и от гърлото му се разнесе гъргорещ звук. От очите му струеше ужас. Палас вдигна ръка и го погали по косата — жест, който се използваше за уплашено дете. Страхът изчезна от очите му и аз наблюдавах как и последната светлинка в тях угасва. Наблюдавах как Реймънд Стърлинг умира и знаех, че това последно изражение на ужас ще навестява сънищата ми в следващите седмици.

Изви се вятър, който повдигна порядъчен облак прахоляк. Жан-Клод се появи, сякаш го бяхме призовали от въздуха. Никога не се бях чувствала толкова щастлива да го видя. Не изтичах в прегръдките му, но заставах по-близо до него. Лари ме последва. Жан-Клод не беше винаги най-безопасното убежище, но точно в момента изглеждаше адски добре.

Беше облечен с една от белите си ризи. Тази имаше толкова много дантели отпред, че изглеждаше пухкава. Носеше късо бяло сако, което стигаше до кръста му. От ръкавите надничаха още дантели. Беше обут в тесни бели панталони, пристегнати с черен колан. Коланът пасваше идеално на черните кадифени ботуши.

— Не те очаквах тук, Жан-Клод — каза Янос.

Не можех да кажа със сигурност, но звучеше изненадан. Чудесно.

— Серефина донесе поканата си лично, Янос, но това не беше достатъчно.

— Изненадваш ме, Жан-Клод.

— Изненадах и Серефина.

Звучеше ужасно спокоен. И да беше уплашен, че стои заобиколен от числено превъзхождащ го противник на върха на хълма, не му личеше. Много бих се радвала да разбера как е изненадал Серефина.

Джейсън се появи от далечната страна на хълма от посоката, където беше паркиран джипът. Беше облечен с черни кожени панталони, които му стояха като излети, и ниски черни ботуши. Не носеше риза. На врата му имаше нещо, което приличаше на кучешки нашийник със сребърни гвоздеи, а на ръцете си носеше черни ръкавици. Като се изключи това, от кръста нагоре беше гол. Надявах се, че Джейсън сам си е избрал дрехите за тази вечер.

Дясната страна на лицето му беше контузена от брадичката до челото, сякаш го беше ударило нещо голямо и тежко.

— Виждам, че животинчето ти се е включило в борбата — каза Янос.

— Той е мой във всяко отношение, Янос. Те всички са мои.

Само за този път оставих това без коментар. Ако имах избор дали да принадлежа на Жан-Клод, или на Серефина, знаех за кого е гласът ми.

Лари се придвижи толкова близо до мен, че можех да го хвана за ръка. Може би не му харесваше да го включват в менажерията на Жан-Клод.

— Изгубил си онзи израз на покорство, който намирах за толкова очарователен, Жан-Клод. Нима изцяло си отхвърлил поканата на Серефина?

— Ще дойда на партито на Серефина, но както аз избира и с моите хора около мен.

Хвърлих му един поглед. Да не беше полудял? Той се нацупи.

— Серефина те искаше на партито окован.

— С този избор всички можем да живеем, Янос.

— Нима казваш, че ще предизвикаш всички ни тук и сега? — в гласа му се долавяше смях.

— Няма да умра сам, Янос. Накрая може и да ме получите, но ще ти струва скъпо.

— Ако наистина ще дойдеш по своя собствена свободна воля, тогава ела — каза Янос. — Господарката ни ни зове, нека отговорим на призива.

Янос, Бетина и Палас внезапно се озоваха във въздуха. Не беше летене или левитация. Нямах дума, с която да го опиша.

— Мили Боже — прошепна Лари.

Нощта, в която човек за пръв път види вампир да лети, се запечатва с червени букви в съзнанието му.

Другите се разпръснаха след дърветата с онова мъгливо движение, с което изчезваха почти толкова бързо, колкото ако летяха. Ели Куинлан беше изчезнала с останалите. Брат ѝ бе отнесен от Янос. До този момент не знаех, че вампирите могат да носят повече от собственото си тегло, когато „летят“. Човек научава по нещо ново всяка нощ.

Намерихме pistolетите си и слязохме по склона на планината. Кръстовете ни бяха безвъзвратно изгубени. Дори Жан-Клод вървеше, а

аз знаех, че той има и други методи за придвижване. Да не би пък да се смяташе за неучтиво да летиш, когато другите не могат?

Джипът все още си беше там, където го бях паркирала. Нощта все още бе гъста. Оставах часове до зазоряване и аз просто исках да се прибера.

— Позволих си свободата да избира дрехите ти за тази вечер — каза Жан-Клод. — В джипа са.

— Бях го заключила — казах аз.

Той само ми се усмихна. Въздъгнах.

— Добре.

Когато пробвах дръжката на вратата, се оказа отключено. На мястото за пътника имаше сгънати дрехи. Бяха от черна кожа. Поклатих глава.

— Няма да стане.

— Твоите дрехи, та petite, са на шофьорското място. Това са дрехите на Лорънс.

Лари надникна над рамото ми.

— Шегуваш се.

Заобиколих джипа и намерих чифт чисти черни дънки. Най-тесните, които притежавах. Имаше и кървавочервена блуза без ръкави, която не помнех да съм си купувала. Материята приличаше на коприна. Имаше и лек черен шлифер, който никога не бях виждала. Когато го пробвах на дължина, се оказа, че ми стига до средата на прасеца и се развяваше като пелерина, като се движех. Шлиферът ми харесваше. Можех да мина и без копринената блузка.

— Не е лошо — отбелязах.

— Моето е лошо — отвърна Лари. — Даже не знам как да обуя тези панталони.

— Джейсън, помогни му да се облече.

Джейсън взе вързопа с дрехите и се отправи към задната част на джипа. Лари го последва, но не изглеждаше щастлив.

— Няма ботуши? — попитах аз.

Жан-Клод се усмихна.

— Сметнах, че няма да се откажеш от обувките за джогинг.

— Адски си прав.

— Преоблечи се бързо, та petite, трябва да стигнем при Серефина преди тя да реши да убие момчето от злоба.

— Нима Ксавие ще й позволи да убие новата му играчка?

— Ако наистина му е господарка, няма да има избор. А сега се облечи бързо, *ma petite*.

Отправих се към другата страна на джипа, но това ме доведе достатъчно близо, че Лари да ме чуе и почти във визуалния му обсег. Спрях се и въздъгнах. Какво пък, по дяволите.

Обърнах се с гръб към Жан-Клод и свалих раменния си кобур.

— А вие, момчета, как успяхте да се измъкнете от Серефина?

Свалих тениската си през глава. Преборих се с желанието да погледна назад. Знаех, че Жан-Клод гледа, така че защо да проверявам?

— Джейсън й скочи в решителния момент. Разсея я достатъчно, за да успеем да избягаме, но нищо повече. Опасявам се, че в стаята е бъркотия.

Гласът му беше толкова кротък, че трябваше да видя лицето му. Нахлузих червената блузка и се обърнах. Стоеше по-близо, отколкото очаквах, почти можех да го докосна. Стоеше там в белите си дрехи, без нито едно петънце, перфектен.

— Отстъпи няколко крачки, моля те. Бих искала малко уединение.

Той се усмихна, но направи каквото го помолих. За първи път.

— Нима те е подценила толкова много? — попитах аз. Смених дънките толкова бързо, колкото успях. Опитах се да не мисля за това, че ме наблюдава. Беше твърде срамно.

— Бях принуден да избягам, *ma petite*. Янос я нарича господарка, а той ме победи. Не мога да се изправя срещу нея, не и в честен двубой.

Отново си сложих кобура и закопчах колана му. Каишите убиваха леко без ръкави, но беше по-добре, отколкото да съм без него. Измъкнах файърстара изпод седалката и сложих кобура за панталоните отпред на дънките. Щеше да се вижда, дори и с шлифера. В крайна сметка го сложих отзад на кръста, макар да не беше нито първия, нито втория ми избор за място. Извадих ножовете от жабката и ги прикрепих на ръцете си. Освен това извадих една малка кутийка. В нея имаше два допълнителни кръста. Изглежда вампирите всеки път ми ги взимаха.

Жан-Клод наблюдаваше всичко с интерес. Тъмните му очи следваха ръцете ми, сякаш запомняше движенията.

Облякох шлифера и направих няколко крачки, за да почувствам новите дрехи. Извадих двата ножа само за да се уверя, че ръкавите му не са твърде стегнати. Извадих двата пистолета, но все още не харесвах мястото на файърстара. Най-накрая преместих вътрешния кобур на една страна. Забиваше се в мен достатъчно, че да ми направи синина, но поне можех да го извадя достатъчно бързо. Тази вечер това беше по-важно от удобството. Добавих по един допълнителен пълнител за всеки от пистолетите в джобовете на шлифера. Бяха заредени с обикновени патрони. Чувствах се леко нервна да разполагам само със сребърните куршуми в пистолетите, но Одрано лице и кървави кости щеше да се появи по някое време тази вечер. Възможно беше и Магнус да е там. Исках да имам муниции за всичко, с което можех да се срещна.

Лари се появи иззад джипа. Прехапах устни, за да не се разсмея. Не че изглеждаше зле, просто явно се чувстваше неудобно. Сякаш имаше проблеми да ходи с черните кожени панталони.

— Просто върви естествено — каза Джейсън.

— Не мога — отвърна Лари.

Беше облякъл копринена блуза без ръкави, която беше двойник на моята с тази разлика, че беше синя вместо червена. На краката му имаше ниски черни ботуши. Черното яке, което бе взел назаем от Джейсън миналата вечер, завършваше облеклото му.

Погледнах към ботушите.

— Черните обувки за джогинг стават, та petite, но бели обувки за джогинг с черна кожа? Не ми се вярва.

— Чувствам се нелепо — оплака се Лари. — Как е възможно да носиш подобни неща през цялото време?

— Обичам кожа — отвърна Джейсън.

— Трябва да тръгваме — каза Жан-Клод. — Анита, ти ли ще караш?

— Мислех, че ти може да искаш да летиш — отвърнах аз.

— Важно е да пристигнем заедно — отвърна той.

Двамата с Лари добавихме сол в джобовете си. С допълнителните пълнители в единия и солта в другия шлиферът ми висеше малко накриво, но хей, не отивахме на модно ревю. Всички се вмъкнахме в джипа. От задната седалка се разнесоха протести.

— Тези панталони са дори по-неудобни, когато човек е седнал.

— За в бъдеще ще запомня, че не харесваш кожа, Лорънс.

— Името ми е Лари.

Подкарах джипа надолу по отгпкания път, който извеждаше от мястото на строежа.

— Серефина иска да е безсмъртна.

Излязох на главния път и се отправих обратно към Брансън, макар че естествено щяхме да спрем при Серефина по пътя. Жан-Клод се обърна на мястото си, за да ме изгледа.

— Какво имаш предвид, *ma petite*?

Разказах му. Разказах му за Одрано лице и кървави кости и за плана на Серефина.

— Тя е луда.

— Не съвсем, *ma petite*. Може и да не ѝ донесе безсмъртие, но ще ѝ даде сили, за които не е и мечтала. Въпросът, който остава, е как Серефина е станала толкова силна, че да покори Янос, преди да се е хранила от Магнус и Кървави кости?

— Какво имаш предвид?

— Янос беше в Европа. Не би се върнал доброволно. Последвал я е. Откъде е взела силата да го покори?

— Може би Магнус не е първата фея, от която се храни — казах аз.

— Може би — отвърна той, — или пък е открила друга храна.

— Каква друга храна?

— Това, *ma petite*, е въпросът, на който много бих искал да получа отговор.

— Мислиш за промяна на диетата ли? — попитах аз.

— Силата винаги е изкушаваща, *ma petite*, но тази вечер мислех за по-практични неща. Ако открием източника ѝ на сила, може и да успеем да обърнем нещата.

— Как?

Той поклати глава.

— Не знам, но освен ако не измислим някакъв номер, който да извадим от шапките си, *ma petite*, сме обречени.

Звучеше забележително спокоен. Аз не бях спокойна. Пулсът ми беше толкова ускорен, че можех да го почувствам в гърлото и китките си. Да го чуя като прилив в ушите си. Обречени: имаше неприятно

звучене. А със Серфина, която ни чакаше на другия край, звученето наистина беше много лошо.

Изкачихме се по каменните стъпала, водещи към верандата. Тя беше изпълнена с лунна светлина и мек мрак. Нямаше гъсти неестествени сенки, нямаше и намек за онова, което ни чака вътре. Беше просто изоставена къща, нищо особено. Нервното трептене в стомаха ми също не го вярваше.

Киса отвори вратата. Зад нея се разстиляше светлина от свещи, идваща от отворената врата на далечната стая. Тази вечер нямаше преструвки, че съществува само празното помещение. По лицето ѝ имаше пот, златисти капчици на фона на топлата светлина. Все още я наказваха. Чудех се защо, но това не беше най-големият ми проблем.

Киса ни поведе през отворената врата, без да промълви и дума. Серефина стоеше на трона си в ъгъла на голямата стая. Беше облечена в бяла бална рокля, като Пепеляшка, а косата ѝ беше оформена като купчина на главата ѝ. В косата ѝ проблеснаха диаманти като огнена верижка, докато ни кимна за поздрав.

Магнус беше свит в краката ѝ, облечен в бял смокинг. Край коленете му бяха поставени бял цилиндър, ръкавици и бастун. Дългата му кестенява коса беше единственото цветно нещо в картинката. Всеки вампир-господар, когото бях срещала, си падаше по драматичните представления. Янос и двете му женски стояха на заден план зад трона, като жива завеса от мрак. Ели лежеше на една страна върху възглавниците и изглеждаше почти жива. Дори в мръсната си скъсана рокля изглеждаше доволна, като котка, преяла със сметана. Очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха извити в потайна усмивка. Ели, наричана още Анджела, се наслаждаваше на това да е немъртва. Засега. Киса пристъпи към тях и коленичи отстрани, недалече от Магнус. Черното ѝ кожено облекло се сливаше с пелерината на Янос. Серефина потупа изпотеното ѝ лице с ръка, облечена в бяла ръкавица.

Серефина се усмихна — прекрасна гледка, докато човек не видеше очите ѝ. Блестяха с бледа фосфоресцираща светлина. Все още можеше да се забележи намек за зеница, но той изчезваше бързо.

Очите ѝ пасваха на роклята. Това се наричаше съчетаване на цветовете.

Джеф и Ксавие липсваха. Това не ми харесваше. Отворих уста да попитам и Жан-Клод ме погледна. За този случай погледът беше достатъчен. Той беше господарят, аз играех слугата. Добре, поне докато задаваше правилните въпроси.

— Дойдохме, Серефина — каза Жан-Клод. — Дай ни момчето и ще си тръгнем с мир.

Тя се разсмя.

— Но аз няма да ви оставя на мира, Жан-Клод — тя обърна към мен меките си блестящи очи. Бяха като два фенера и точно толкова човешки. — Nina^[1], толкова се радвам да те видя.

За момент спрях да дишам. Nina беше галеното име, с което ме наричаше майка ми. Нещо припламна в очите ѝ, като далечен отблясък на огън, след което светлината отново стана хладна и трептяща. Не се опитваше да ме плени с поглед. Защо? Защото беше сигурна в мен.

Кожата ми внезапно изстина. Това беше. Бих казала, че е проява на арогантност, но смятах, че е това. Тя предлагаше нещо по-добро от секса и нещо по-изпълващо от силата. Дом. Лъжа или не, беше добро предложение.

Лари докосна ръката ми.

— Трепериш.

Преглътнах тежко.

— Никога не признавай колко си уплашен на висок глас, Лари. Разваля ефекта.

— Съжалявам.

Отстъпих встрани от него, нямаше смисъл да се скупчваме. Погледнах към Жан-Клод, опитвайки се безмълвно да го попитам дали щях да наруша вампирския протокол.

— Тя те призна по начин, по който би признала друг господар. Отговаряй като такъв.

Не изглеждаше като да се притеснява от това. Аз се притеснявах.

— Какво искаш, Серефина? — попитах аз.

Тя се изправи и се плъзна над покрития с килим под. Изглеждаше така, сякаш каквото и да се намираше под тази бухнала рокля, не са крака. Краката просто не се движеха по този начин. Може

би левитираше. Както и да го правеше, продължаваше да се приближава. Отчаяно исках да отстъпя. Не я исках близо до себе си.

Лари застана на крачка зад мен. Джейсън се премести на крачка от другата страна на Жан-Клод. Аз отстоях позицията си. Това беше най-доброто, което можех да направя.

Нещо проблесна в очите ѝ, като далечна картина на движение през опасана с дървета местност. Очите не правеха такива неща. Погледнах настрани и установих, че не си спомням да съм я поглеждала в очите. Тогава как гледах настрани?

Почувствах как тръгна към мен. Облечената ѝ в ръкавица ръка се появи в полезрението ми. Дръпнах се назад и едновременно с това погледнах. Едва мярнах лицето ѝ, но беше достатъчно. В очите ѝ имаше огън, който гореше в дъното на дълъг тъмен тунел, сякаш вътрешността на главата ѝ беше обвита в някакъв невъзможен мрак и някакви малки създания бяха запалили огън в него. Можех да грея ръцете си на този пламък завинаги.

Изкрещях. Изкрещях и покрих очите си с ръце. Някаква ръка ме докосна по рамото. Дръпнах се и изкрещях отново.

— Ma petite, тук съм.

— Тогава направи нещо — отвърнах аз.

— Правя.

— Ще я имам до изгрев-слънце — Серефина посочи към мен.

Направи една плъзгаща се крачка към Джейсън. Прокара облечената си в ръкавица ръка по голите му гърди. Той остана на място и го прие. Аз нямаше да посмея да ѝ позволя да ме докосне.

— Ще те дам на Бетина и Палас. Те ще те научат да харесваш разлагаща се плът.

Джейсън се взираше напред, но очите му се разшириха съвсем леко. Бетина и Палас бяха излезли иззад трона и стояха на няколко крачки зад Серефина. Да живеят драматичните жестове.

— Или пък ще те карам да се променяш във вълча форма, докато тя не стане по-естествена за теб от човешката ти обвивка — тя плъзна пръст по нашийника на гърлото му. — Ще те прикова към стената си и ще бъдеш моето куче-пазач.

— Достатъчно, Серефина — каза Жан-Клод. — Нощта изтича. Тези дребнави мъчения са под достойнството на някой с твоята сила.

— Тази вечер се чувствам дребнава, Жан-Клод, и скоро ще имам силата да бъда толкова дребнава, колкото си поискам — тя погледна към Лари. — Той ще се присъедини към стадото ми — погледна нагоре към Жан-Клод. Не бях осъзнала, че той е по-висок. — А ти, мой прекрасни катамите, ще служиш на всички ни за вечни времена.

Жан-Клод погледна надолу към нея в израз на върховна арогантност.

— Сега съм Господар на града, Серефина. Не можем да се измъчваме взаимно. Не можем да крадем нещата, които принадлежат на другия, независимо колко са привлекателни.

Отне ми около секунда, докато осъзная, че под притежания имаше предвид нас. Серефина се усмихна.

— Ще имам бизнеса ти, парите ти, земите ти и хората ти преди нощта да е изтекла. Нима Съветът наистина е смятал, че ще се задоволя с трохите от трапезата ти?

Ако го предизвикаше официално, всички бяхме мъртви. Жан-Клод не можеше да се справи с нея, нито пък аз. Отвлечане на вниманието, нуждаехме се от отвлечане на вниманието.

— Носиш достатъчно диаманти, че да си купиш собствен бизнес и собствена къща.

— Нима смяташ, че живея в тази къща, защото не мога да си позволя по-добра?

— Не знам.

Тя се плъзна обратно до трона си и се настани на него, оправяйки полата си.

— Не вярвам на човешките ви закони. Ще остана тайната, която винаги сме били, нека останалите се движат в светлината на прожекторите. Аз все още ще съм тук, когато тези модерно мислещи вампири вече няма да ги има — внезапно замахна с една ръка.

Жан-Клод се олюля. От лицето му пръсна кръв и изцапа бялото му сако и риза с яркочервени петна. Капчици от нея полепнаха по косата и бузата ми.

Тя замахна отново и на другата страна на лицето му цъфна нов прорез, изпръсквайки Джейсън с кръвта му.

Жан-Клод остана на крака. Не извика. Не докосна раните. Стоеше напълно неподвижен; с изключение на кръвта нямаше друго

движение. Очите му бяха дълбоки сапфирени езера, които се рееха над маска от кръв.

На бузата му потрепваше оголен мускул. Костите на челюстта и бузата проблясваха. Раната беше ужасяващо дълбока, но аз знаех, че може да я излекува. Колкото и зловещо да изглеждаше, беше метод за сплашване. Продължавах да го повтарям на туптящото си сърце. Искях да посегна към пистолета си. Да застрелям кучката. Но не можех да ги застрелям всичките. Дори не бях сигурна, че Янос може да бъде застрелян.

— Не е нужно да те убивам, Жан-Клод. Малко горещ метал в раните ти и ще останат за постоянно. Красивото ти лице ще бъде обезобразено за вечни времена. Можеш да продължиш да се представяш за Господар на града, но ще управлявам аз. Ти ще си моя марионетка.

— Изречи думите, Серефина — каза Жан-Клод. — Изречи ги и престани с тези игри.

Гласът му беше приятен, толкова нормален, колкото беше винаги. Не издаваше нищо, нито болка, нито страх, нито ужас.

— Предизвикателство, това ли е думата, която искаш да чуеш, Жан-Клод?

— Ще свърши работа.

Силата му пропълзя по кожата ми като хладен огън. Стрелна се изведнъж, почувствах замаха, докато преминаваше покрай мен като гигантски юмрук. Удари се в Серефина, разхвърляйки въздушните течения. Киса бе закачена от крайчеца ѝ и отлетя назад от трона, почти падайки по очи на възглавниците.

Серефина отметна глава назад и се разсмя. Смехът умря наред с движението, изчезна сякаш никога не го е имало. Кожата ѝ сякаш започна да става по-бледа, по-бяла, докато не заприлича на полупрозрачен мрамор. Вените се показаха под нея като линии от син пламък. Силата ѝ се понесе през стаята като надигаща се вода, все по-дълбока и по-дълбока, докато не стана такава, че ако я освободеше, всички щяхме да се удавим.

— Къде са призраците ти, Серефина? — попитах аз. За момент помислих, че ще ме игнорира, но подобното на маска лице се обърна бавно, съвсем бавно към мен. — Къде са призраците ти?

Въпреки че гледаше право към мен, не можех да кажа дали е чула. Беше като да се опиташ да разчетеш лицето на животно, не, лицето на статуя. Нямахше никой вкъщи.

— Не можеш да контролираш Кървави кости и призраците си едновременно? Така ли е? Трябвало е да се откажеш от нещо.

Серефина се изправи на крака и аз знаех, че се носи, издига се на малки течения от собствената си сила, за да се рее над възглавничките. Издигаше се бавно към тавана, беше впечатляващо. Аз плямпах, опитвах се да ни спечеля време, но време за какво? Какво, по дяволите, можехме да направим?

В главата ми прокънтя глас.

— Кръстовете, та petite, не бъди срамежлива заради мен.

Не възразих, нито се поколебах. Кръстът изскочи от блузата ми с топка от светлина, толкова ярка, че чак беше болезнена. Примигнах и отклоних очи само за да открия зад себе си кръста на Лари, засияващ с живот.

Жан-Клод се скри зад мен и се прегърби, като закри лицето си с ръце. Серефина изпищя и почти падна на пода. Можеше да стои пред кръст, но не можеше да прави номера. Приземи се в купчина копиринени поли. Другите вампири бяха закрили лицата си и съскаха.

Магнус се изправи от възглавниците. Пристъпи към нас. Джейсън пристъпи пред Жан-Клод и се придвижи така, че да застане пред мен. Погледна ме с кехлибарените си очи; звярът му надничаше над блясъка на кръста без страх. За секунда се зарадвах, че имам сребърни куршуми под ръка.

Серефина каза:

— Не, Магнус, не ти.

Магнус се поколеба, взирайки се в Джейсън. От гърлото на Джейсън се изтръгна леко ръмжене.

— Мога да се справя с него — каза той.

Чу се звук от отварянето на врата към мазето. Нещо се качваше по стълбите. Нещо тежко. Стълбите скърцаха протестиращо. От мрака изникна ръка — достатъчно голяма, че да хване в шепа главата ми. Ноктите ѝ бяха дълги и мръсни, почти като животински. От огромните, квадратни рамене висяха парцаливи дрехи. Нещото беше високо най-малко три метра. Трябваше да се наклони настрани, за да премине през

вратата и когато се изправи, главата му обърса тавана и никоой повече не можеше да се преструва, че става дума за човешко същество.

Огромната му несъразмерна глава нямаше кожа. Плътта беше сурова и отворена като рана. Вените пулсираха и туптяха от кръвта, минаваща през тях, но то не кървеше. Отвори уста, пълна с изпочупени жълти зъби, и проговори:

— Тук съм.

Беше шокиращо да чуеш думи, излизащи от тази уста, от това лице. Гласът му приличаше на звук от дъното на кладенец — дълбок, суров и изгубен.

Стаята внезапно стана малка. Одрано лице и кървави кости можеше да протегне дългата си ръка и да ме докосне. Това не беше хубаво. Джейсън се беше върнал стъпка назад, за да е при нас. Магнус се бе приближил до Серефина. Взираше се в съществуването с очи, разширени като на всички нас. Никога преди ли не го беше виждал в плът?

— Ела при мен — каза Серефина.

Протегна ръце към създанието и то се приближи към нея с изненадваща грация. В движенията му имаше нещо течно, което беше напълно неестествено. Нищо толкова голямо и грозно не би трябвало да се движи като живак, но то го правеше. В това движение съзрях Магнус и Дори. Движеше се като нещо красиво.

Серефина пое огромната му мръсна ръка в своите, облечени в бели ръкавици. Бутна назад парцаливия ръкав и оголи масивната мускулеста китка.

— Спри я, *ma petite*.

Погледнах надолу към Жан-Клод, който все още се криеше от огъня на кръстовете.

— Какво?

— Ако пие от него, кръстовете може и да не работят срещу нея.

Не поставих казаното под съмнение, нямаше време. Извадих браунинга и почувствах как Лари вади своя пистолет.

Серефина се наведе над китката на феята с широко отворена уста и проблясващи зъби.

Дръпнах спусъка. Куршумът я удари отстрани в главата. Силата я разтресе и от раната потече кръв. Можеше да бъде простреляна. Животът беше хубав. Янос се хвърли пред нея и беше все едно да се

опитваш да удариш Супермен. Дръпнах спусъка два пъти, взирайки се в лицето му с мъртвешките очи от не повече от метър. Той ми се усмихна. Сребърните куршуми просто нямаше да свършат работа.

Лари беше минал покрай Жан-Клод и стреляше по Палас и Бетина. Те продължаваха да се приближават. Киса лежеше на пода. Ели изглеждаше замръзнала пред гледката на кръстовете.

Кървави кости стоеше, сякаш очакваше заповеди или просто не му пукаше. Взираше се в Магнус, сякаш го разпознаваше. Погледът му не беше приятелски.

Гласът на Серефина се разнесе иззад тялото на Янос:

— Дай ми китката си.

Феята се усмихна нащърбено.

— Скоро ще съм свободен да те убия — гледаше към Магнус, докато го изричаше.

В интерес на истината, не исках нещо с размерите на малък великан да ми е ядосано, но също така не исках Серефина да притежава силата му. Стрелях в суровата глава, но със същия успех можех да я наплюя. Изстрелът ми спечели мръснишки поглед:

— С теб нямам вражда — изрече феята. — Не я предизвиквай.

Докато се взирах в чудовищното му лице, не можех да не се съглася. Но какво трябваше да направя?

— Какво ще правим? — попита Лари.

Беше застанал почти гръб до гръб с мен. Бетина и Палас бяха спрели точно извън обсега на ръцете му и стояха настрана, задържани от кръстовете, а не от пистолетите. Жан-Клод беше паднал на колене, с лице, скрито от ослепителния им блясък, но не беше изпълзвал настрана. Стоеше в защитния обсег на тази светлина.

Сребърните куршуми нямаше да наранят феята, така че... натиснах копчето на браунинга и извадих пълнителя. Взех резервния от джоба си и го заредих. Прицелих се в гърдите на нещото, където се надявах, че се намира сърцето му, и стрелях.

Кървави кости изрева. По парцаливите му дрехи разцъфна кърваво петно. Усетих, когато почувства зъбите на Серефина, забиващи се в китката му. Из стаята се изви сила и накара всяко косъмче по тялото ми да настръхне. За един удар на сърцето не можех да дишам, имаше твърде много магия за нещо толкова обикновено като дишането.

Серефина се издигна бавно иззад тъмната форма, която представляваше Янос. Левитира до тавана, окъпана в светлината на кръстовете и усмихната. Раната от куршума в главата ѝ беше зараснала. От очите ѝ излизаха бели пламъци, които се вихреха около лицето ѝ и аз разбрах, че ще умрем.

Ксавие се появи в рамката на вратата на мазето. В ръцете си държеше меч, но беше по-тежък, с по-гладко острие от всяко оръжие, което бях виждала. Взираше се в Серефина и се усмихваше.

— Нахраних те — каза Кървави кости. — Освободи ме.

Серефина вдигна ръце нагоре, галейки тавана.

— Не — отвърна тя, — никога. Ще те изпия до дъно и ще се къпя в силата ти.

— Ти обеща — настоя Кървави кости.

Тя го изгледа, докато се рееше, огнените ѝ очи бяха на едно ниво с неговото сурово лице.

— Излъгах — изрече тя.

Ксавие изкрещя:

— Не!

Опита се да дойде по-близо, но кръстовете го държаха на разстояние.

Хвърлих шепа сол върху Серефина и Кървави кости. Тя ми се изсмя.

— Какво правиш, Nina?

— Никога не нарушавай дадена на фея дума — отвърнах аз. — Разваля всички договори.

В ръцете на Кървави кости се появи меч. Просто се появи, сякаш феята го измъкна от въздуха. Беше оръжието, което бях видяла у Ксавие в къщата на семейство Куинлан. Колко ятагани с дължина колкото горната част на тялото ми можеше да има? Той го заби в гърдите на Серефина, пробождайки я във въздуха като пеперуда. Обикновената стомана не би трябвало да може да я докосне, но подплатената с магията на феята би могла. Той я прикова в стената, забивайки оръжието до дръжката. Измъкна меча от нея, като го изви, за да нанесе колкото се може повече поражения.

Тя изпищя и се плъзна надолу, оставяйки кървави следи по стената.

Кървави кости се обърна към нас. Докосна с пръсти кървящите си гърди.

— Ще ти простя тази рана, защото ме освободи. Когато той умре, няма да има повече рани — с тези думи заби меча в Магнус.

Движението беше толкова бързо, че приличаше на стопкадър. Беше бърз, колкото Ксавие. Мамка му.

Магнус падна на колене с уста, отворена за писък, за който не му стигаше въздух. Кървави кости извади меча нагоре, както бе направил със Серефина и това ми напомни за раните на момчетата.

Ако феята ни помогнеше да избягаме от Серефина и хората ѝ, нямах нищо против, но какво щяхме да правим след това? Той издърпа меча навън, а Магнус все още беше жив, взираше се нагоре към мен. Протегна ръце към мен, можех да го оставя да умре. Кървави кости вдигна меча, за да нанесе смъртоносния удар.

Насочих браунинга към него.

— Не мърдай. Докато не го довършиш, си смъртен и куршумите могат да те убият.

Феята замръзна, гледайки към мен.

— Какво искаш, смъртно създание?

— Ти уби онези момчета в гората, нали?

Кървави кости примигна насреща ми.

— Те бяха лоши деца.

— Ако се измъкнеш от горите, ще убиваш ли още лоши деца?

Кървави кости ме погледна, примигна и отговори:

— Това ми е работата. Такъв съм.

Стрелях, преди да помисля. Ако мръднеше пръв, бях мъртва. Куршумът го улучи между очите. Залитна назад, но не падна.

— Ma petite, кръстовете, или няма да мога да ти помогна — гласът на Жан-Клод беше сипкав шепот.

Прибрах кръста си в ризата, а секунда по-късно Лари направи същото. Стаята внезапно стана по-тъмна, по-студена, осветена само от свещите. Кървави кости се хвърли напред и се превърна в замъглен силует. Стрелях по него, но не знаех дали съм го улучила.

Мечът замахна към мен и изведнъж Жан-Клод се оказа увиснал на ръката му, отклонявайки замаха. Лари застана до мен и двамата стреляхме в гърдите на феята.

Създанието отхвърли Жан-Клод в една от стените. Лари и аз останахме на позицията си, рамо до рамо. Видях как мечът се приближава като сребърна мъгла и знаех, че няма да мога да се отдръпна навреме.

Изведнъж Ксавие се озова пред мен, а странният меч блокира оръжието на Кървави кости.

Стоманеното острие спря на няколко сантиметра от лицето ми. Мечът на Ксавие беше нацърбен на мястото, където стоманата се бе впила в него. Странното острие се издигна нагоре и се заби в гърдите на феята. Кървави кости изрева, замахвайки към Ксавие, но той беше твърде близо за гигантския меч на създанието.

Кървави кости падна на колене. Ксавие завъртя меча, сякаш търсеше сърцето. Измъкна рязко оръжието във фонтан от кръв. Феята падна по корем, без да спира да пищи. Опита се да се изправи. Притиснах дулото на браунинга към черепа ѝ и започнах да стрелям, колкото можех по-бързо. Не е нужно човек да се цели от упор. Лари застана до мен и също стреля. Изпразнихме пълнителите си в него, но създанието все още дишаше. Ксавие вкара меча си в гърба му, приковавайки го към пода. Гърдите му се повдигнаха и спуснаха в опит да си поеме въздух.

Извадих файърстара и смених пълнителя с обикновени куршуми. Още три изстрела и сякаш достигнала критична маса, главата му експлодира в смес от кости, кръв и плътни мокри неща.

Ксавие беше на гърба му, когато това се случи. Стояхме там, покрити с кръв и мозък. Ксавие извади меча си. Острието излезе нацърбено от досега с костите. Стояхме там до мъртвия гигант, изолирани в един кратък момент на взаимно разбиране.

— Мечът е от студено желязо, нали? — попитах аз.

— Да — отвърна той.

Зениците му бяха яркочервени, не с кървавия цвят, присъщ на албиносите, а наистина червени. Хората нямаха подобни очи.

— Ти си фея — казах аз.

— Не бъди глупава. Феите не могат да стават вампири, всеки го знае.

Взирах се в него и поклатих глава.

— Подправил си магията на Магнус. Ти му причини това.

— Той сам си го причини — отвърна Ксавие.

— Ти ли помогна на Кървави кости да убие тийнейджърите, или само му даде меча?

— Нахраних го с жертвите си, когато ми омръзнаха.

Имах осем куршума, останали във файърстара. Може би видя как мисълта пробягна зад очите ми.

— Нито оловото, нито среброто могат да ми навредят. Имунизиран съм и срещу двете.

— Къде е Джеф Куинлан?

— Долу в мазето.

— Доведи го.

— Не мисля така.

Внезапно край нас отново се появиха звуци и движения. Той ме беше омагьосал и през това време се бяха случили неприятни неща.

Джейсън кашляше кръв по килима. Ако беше човек, щях да кажа, че умираше. Бидейки ликантроп, можеше и да доживее до сутринта. Един от вампирите го бе наранил лошо. Не знаех кой.

Жан-Клод лежеше под купчина вампири, съставена от Ели, Киса, Бетина и Палас. Гласът му се понесе като гръмотевица и отекна в стаята. Беше впечатляващо, но не достатъчно.

— Не го прави, *ma petite*.

Янос стоеше близо до трона с Лари. Бяха вързали ръцете му зад гърба с един от шнуровете, държащи завесите. В устата му бе натъпкано парче плат. Янос беше обвинил една бледа паешка ръка около гърлото му.

Серефина беше подпряна на трона си, а от нея течеше черна кръв. Никога не бях виждала някой да губи толкова много кръв толкова бързо. Гърдите ѝ бяха разпорени толкова широко, че успях да мерна трескаво биещото ѝ сърце.

— Какво искаш? — попитах аз.

— Не, *ma petite* — Жан-Клод се мъчеше да помръдне, но не можеше. — Това е капан.

— Кажи ми нещо, което не знам.

— Тя иска теб, некроманте — каза Янос.

Трябваше ми малко време, докато го осмисля.

— Защо?

— Ти открадна от нея безсмъртната ѝ кръв. Ще заемеш мястото ѝ.

— Не беше безсмъртна — отвърнах аз. — Доказахме го.

— Беше могъща, некроманте, каквато си и ти. Тя ще пие от теб и ще живее.

— Ами аз?

— Ти ще живееш вечно, Анита, вечно.

Пропуснах частта с „вечното“ покрай ушите си, знаех по-добре как стоят нещата.

— Тя ще те вземе и пак ще го убие — обади се Жан-Клод.

Вероятно беше прав, но какво можех да направя?

— Тя пусна момичетата.

— Не го знаеш със сигурност, ma petite. Виждала ли си ги живи?

Прав беше.

— Некроманте.

Гласът на Янос ме накара да се завъртя обратно към него. Серефина беше подпряна на трона до него. Кръвта беше напоила бялата рокля, променяйки цвета ѝ на черен, и я бе полепила по тънкото ѝ тяло.

— Ела, некроманте — каза Янос. — Ела сега или човекът ще страда.

Тръгнах напред и Жан-Клод изкрещя:

— Не!

Янос замахна навън с една бледа паешка ръка точно над тялото на Лари. Бялата му риза се разкъса и напои с кръв. Не можеше да изкрещи с парцала, натъпкан в устата му, но ако Янос не го държеше, щеше да падне.

— Хвърли всичките си оръжия и ела при нас, некроманте.

— Ma petite, не го прави. Моля те.

— Трябва да го направя, Жан-Клод. Знаеш това.

— Тя го знае — отвърна той.

Погледнах го, бореше се безпомощно с три пъти по-тежките от него вампирки. Би трябвало да е нелепо, но не беше.

— Тя не просто те иска за себе си. Тя не иска аз да те имам. Ще те вземе напук на мен.

— Този път аз те поканих да играеш, помниш ли? — отвърнах аз.
— Това е моето парти.

Тръгнах към Янос. Опитах се да не гледам зад него, да не гледам към какво друго се приближавах.

— Ma petite, не го прави. Ти си призната за господар. Не може да те вземе със сила. Трябва да се съгласиш. Откажи.

Само поклатих глава и продължих да вървя.

— Най-напред оръжията ти, некроманте — каза Янос.

Оставих двата пистолета на пода.

Лари яростно клатеше глава. Издаваше тихи протестни звуци. Съпротивляваше се, падайки на колене. Янос трябваше да пусне врата му, за да не го удуши.

— А сега ножовете ти — каза Янос.

— Няма...

— Не се опитвай да ни лъжеш.

Имаше право. Оставих ножовете на пода.

Сърцето ми биеше толкова силно, че едва можех да дишам. Спрях се точно пред Лари. Погледнах в сините му очи. Извадих парцала, нечия копринена кърпичка.

— Не го прави, Анита, не го прави. Не заради мен. Моля те! — по ризата му се появиха нови прорези, потече още кръв.

Той ахна, но не изкрещя. Погледнах към Серефина.

— Каза, че този номер с порязването работи само с аура на сила.

— Той има собствена аура — отвърна Янос.

— Пусни го. Пусни всички и ще го направя.

— Не го прави заради мен, ma petite.

— Правя го заради Лари, нищо не ми струва да включа всички.

Янос погледна към Серефина. Беше се отпуснала на една страна с полузатворени очи.

— Ела при мен, Анита. Нека докосна ръката ти и те ще ги пуснат, давам ти думата си, като един господар на друг.

— Анита, не! — Лари се бореше не да избяга, а да дойде след мен.

Янос замахна с ръка във въздуха и ръкавът на якето на Лари се обагри с кръв. Той изкрещя.

— Престани — казах аз. — Престани — тръгнах към него. — Не го докосвай отново. Не смей пак да го докоснеш.

Изплюх последните думи в лицето му, взирайки се в мъртвите му очи, и не почувствах нищо. Нечия ръка са отърка в моята и аз се извих с ахване. Бях позволила на гнева да ме отведе през тези последни

няколко стъпки. Това, което ми предстоеше да направя, ме плашеше твърде много, че да се замислям за него.

Серефина беше изгубила едната си ръкавица. Голата ѝ ръка се обви около китката ми, не твърде здраво и не болезнено. Взирах се в ръката ѝ около моята и не можех да проговоря от биенето на сърцето си.

— Пусни го — каза тя.

В мига, в който Янос го освободи, Лари се опита да дойде при мен. Той го удари небрежно, така че го запрати на пода и го накара да се плъзне няколко метра.

Стоях замръзнала с ръката ѝ върху моята. За един ужасяващ миг си помислих, че са го убили, но той изстена и се опита да се изправи.

Погледнах покрай Лари и срещнах погледа на Жан-Клод. Преследваше ме от години, а сега позволявах на друг вампир-господар да забие зъбите си в мен.

Серефина ме събори на колене, извивайки костите на ръката ми толкова силно, че си помислих, че ги е счупила. Болката ме накара да срещна очите ѝ. Бяха тъмнокафяви, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. Тези очи ми се усмихваха нежно.

Помирисах парфюма на майка си, лака ѝ за коса, кожата ѝ. Поклатих глава. Всичко това беше лъжа. Не можех да дишам. Тя коленичи над мен и когато лицето ѝ се приближи, гъстата черна коса на майка ми падна върху бузата ми.

— Не! Това не е реално.

— Може да е толкова реално, колкото искаш да е, Nina.

Взрях се в тези очи и пропаднах в дългите черни тунели, които представляваха. Паднах към малкия пламък. Протегнах се към него. Щеше да стопли плътта ми, да приласкае сърцето ми. Щеше да представлява за мен всички неща, всички хора.

Отдалеч и като в просъница чух Жан-Клод да крещи името ми: „Анита!“ Но беше твърде късно. Огънят ѝ ме затопли, накара ме да се чувствам цяла. Болката беше толкова малка цена за това.

Черният тунел се срути зад мен, докато не остана нищо друго, освен мрака и проблясването на очите на Серефина.

[1] Nina (исп.) — момиче. — Б.пр. ↑

Сънувах. Бях много малка. Достатъчно малка, че да се събера в скута на майка си, само краката ми стърчаха от края на коленете ѝ. Когато обвиваше ръце около мен, се чувствах в безопасност, толкова сигурна, че нищо не може да ме нарани, докато мама е тук. Положих глава на гърдите ѝ. Чувах как бие сърцето ѝ. Силен, уверен ритъм, който ставаше все по-силен и по-силен.

Звукът ме събуди, но не бях будна. Мракът беше толкова пълен, сякаш бях сляпа. Лежах в обятията на майка си в тъмнината. Бях заспала в леглото с нея и тате. Сърцето ѝ туптеше до ухото ми, но ритъмът беше погрешен. Майка ми имаше шум на сърцето. Туптенето ѝ представляваше секунда забавяне, колебание, след това две бързи изтуптявания, за да навакса. Туптенето, което чувах сега, беше ритмично като часовник.

Опитах се да се изправя, да се махна от нея и главата ми се удари в нещо твърдо и здраво. Ръката ми се плъзна по тялото, за което бях прикована. Докоснах сатенена рокля с гладки бижута, пришити към плата. Лежах в абсолютния мрак и се опитах да се претърколя от нея. Плъзнах се в извивката на ръката ѝ. Плътта ѝ се отри по голите ми рамене, безкостна като мъртвите, но туптенето на сърцето ѝ изпълваше мрака, дори и при опитите ми да не я докосвам.

Телата ни бяха прилепени едно към друго. Това не беше ковчег, направен за двама. По кожата ми изби пот. Мракът изведнъж стана задушавашо близък, горещ. Не можех да дишам. Опитах се да се претърколя по гръб. Опитах се да се претърколя от нея и не можах. Нямаше място.

Всяко слабо съпротивление караше безкостното ѝ тяло да се движи, залюляваше меката, отпусната плът. Вече не можех да подуша парфюма на майка си. Усещах стара кръв и миризма, от която ти настръхва врата, която бях усещала и преди. Вампири.

Изкрещях и се опитах да се повдигна, за да се отдалеча малко. Капакът на ковчега помръдна. Останах подпряна на ръце и притиснах

гърба си в сатена и дървото. Капакът се отвори с трясък и внезапно се озовах, възседнала тялото ѝ, повдигната като насред лицева опора.

Мъждивата светлина очертаваше лицето ѝ. Въпреки внимателно положения грим, изглеждаше като зле гримиран труп. С препъване се измъкнах от ковчега и за малко не паднах на пода.

Ковчегът на Серефина стоеше на сцената в бар и грил „Кървави кости“. Ели лежеше свита на кравай в основата на сцената. Минах покрай нея и почти очаквах да ме сграбчи за глезените, но тя не помръдна. Дори, за да диша. Беше от прясно умрелите и с изгриването на слънцето бе наистина мъртва.

Серефина също не дишаше, но сърцето ѝ туптеше, биеше, бе живо. Защо? За да ме успокоява? Заради докосването ми?

По дяволите, не знаех. Ако успеех да се измъкна, щях да питам Жан-Клод. Ако беше жив. Ако бе спазила думата си.

Янос лежеше на средата на пода по гръб, с ръце, скръстени на гърдите. Бетина и Палас се бяха сгушили до него, по една от всяка страна. На пода имаше ковчег. Нямах как да знам кое време на деня е. Бих се обзаложила, че на Серефина не ѝ се налагаше да спи цял ден. Махах се оттук.

— Казах ѝ, че няма да спиш цял ден.

Гласът ме накара да се извърна рязко. Магнус беше зад бара, подпрял лакти на гладката повърхност. Режеше зелен лимон с нож, който изглеждаше много остър. Погледна ме със синьо-зелените си очи. Дългата му кестенява коса се спускаше около лицето му. Внезапно се изправи, протягайки гръб. Носеше една от онези ризи, които човек наема, за да облече със смокинг. Ризата бе бледозелена и подчертаваше цвета на очите му.

— Изплаши ме — казах аз.

Той прескочи бара с лекота и се приземи на крака с грацията на котка. Усмихна се, но не приятелски.

— Не мислех, че се плашиш толкова лесно.

Отстъпих крачка назад.

— Възстановил си се адски бързо.

— Пил съм безсмъртна кръв, това помага — гледаше ме с плам в очите, който не ми харесваше.

— Какво ти става, Магнус?

Той отметна дългата си коса на една страна. Задърпа яката на ризата си, докато първите две копчета не се скъсаха и не паднаха на пода. Имаше нов белег от ухапано по гладката кожа на врата му.

Отстъпих още една крачка назад към вратата.

— И какво? — прокарах ръка по врата си и открих собствения си белег. — Имаме еднакви белези. Какво от това?

— Тя ми забрани да пия. Каза, че ще спиш цял ден. Че ще те държи заспала цял ден, но аз смятах, че те подценява.

Направих още една крачка към вратата.

— Недей, Анита.

— Защо не? — опасявах, че зная отговора.

— Серефина ми каза да те държа тук, докато се събуди — той ме погледна с тъжно, злощастно изражение. — Просто седни. Ще ти приготвя нещо за ядене.

— Не, благодаря.

— Не бягай, Анита. Не ме карай да те наранявам.

— Кой е в другия ковчег? — попитах аз.

Въпросът изглежда го изненада. Косата му падна обратно над врата. Ризата му зееше разкопчана на гърдите. Не си спомнях миналия път да съм обръщала толкова внимание на гърдите му или на начина, по който косата му пада върху раменете. Изглежда мехлемът беше изветрял.

— Престани, Магнус.

— Да престана с какво?

— Омаята няма да ми подейства.

— Омаята ще е по-приятната алтернатива — отвърна той.

— Кой е в ковчегата?

— Ксавие и момчето.

Побягнах към вратата. Той внезапно се озова зад мен, беше невероятно бърз, но бях виждала и по-бързи. Повечето от тях просто бяха мъртви. Не се опитах да отворя вратата. Обърнах се към него и това го изненада. Претърколи се през рамо почти като по учебник. Опитах се да го хвърля към пода с цялата сила, на която бях способна.

За около секунда полежа зашеметен. Отворих рязко вратата. Светлината на пролетното слънце падна върху Янос и жените му. Лицето му се сгърчи от светлината. Не изчаках да видя повече. Побягнах.

Навън ме последваха писъци. Чух, че вратата се затръшна след мен, но не погледнах назад. Изскочих на чакълестия паркинг и се затичах с всички сили. Чух го да стъпва тежко след мен. Нямаше да успея да го надбягам. Изчаках до последния възможен момент, спрях и го изритах. Той видя удара, наведе се под него и дръпна другия ми крак, събаряйки и двама ни на земята. Хвърлих шепа чакъл в лицето му и той ме удари в челюстта. Има един застинал момент след наистина добър удар в лицето. Момент на шок, на парализа, когато единственото, което можеш да правиш, е да примигваш. Лицето на Магнус се появи надвесено над мен. Не попита дали съм добре; не му беше това целта. Вдигна ме и ме преметна през рамо. Получих хубава гледка към земята по времето, когато отново можех да се движа.

Прокарах ръце по гърба му в опит да открия достатъчно добра опорна точка, че да направя двоен захват на рамената му. Позволих му да стисне долната част на тялото ми, но преди да успея да се пробвам, той изрита вратата и ме хвърли на пода, не особено нежно. Обърна се към вратата и я заключи.

— Просто трябваше да го направиш по трудния начин, нали?

Изправих се на крака и отстъпих от него, което ме приближи до вампирите. Не беше подобрене. Отстъпих към бара. Трябваше да има задна врата.

— Не знам друг начин, Магнус.

Той си пое дълбоко въздух и се отблъсна от вратата.

— В такъв случай това ще е един дълъг, дълъг ден.

Поставих ръка на гладкото дърво на бара.

— Аха.

Наполовина срязаният лимон и ножът бяха само на няколко сантиметра. Втренчих се в Магнус, опитвайки се много силно да не поглеждам отново към ножа. Което въобще не бе толкова лесно, колкото звучеше.

Очите му пробягаха по ножа. Усмихна се и поклати глава.

— Не го прави, Анита.

Поставих ръце на бара и се покатерих на него. Чух го да идва, но не се обърнах. Никога не поглеждай назад, нещо винаги се приближава. Сграбчих ножа и едновременно с това се претърколих по бара. Лицето на Магнус се появи над него твърде бързо. Не бях готова. Единственото, което можех да направя, бе да погледна нагоре към

него, стиснала ножа в ръка. Ако беше съвсем малко по-бавен, щях да го намушкам в гърлото или поне такъв беше планът.

Магнус пропълзя по бара, взирайки се надолу към мен. Аквамариновите му очи блестяха. Светлини и цветове си играеха в тях и отразяваха несъществуващи неща. Той остана на бара, над мен, олюлявайки се леко на крака, с една ръка на плота, за да пази равновесие. Косата му беше паднала напред, на гъсти кичури през лицето. Подивяваше срещу мен, както бе направил и при могилата. Но този път не се опитваше да е от добрите. Очаквах да се хвърли върху мен, но не го направи. Естествено, той не се бореше с мен, просто се опитваше да ми попречи да напусна.

Погледнах под тезгяха. Бутилки с алкохол, чисти чаши, каче с лед, няколко чисти кърпи, салфетки. Нищо, което да изглежда полезно. Мамка му. Бавно се изправих на крака с гръб, притиснат към стената, толкова далече от Магнус, колкото беше възможно. Започнах да се придвижвам сантиметър по сантиметър към края на бара, който беше в посока към вратата. Магнус ме последва с плъзгане, а странните му движения изглеждаха грациозни.

Беше по-бърз от мен, по-силен от мен, но аз бях въоръжена. Ножът беше добър, направен за рязане на храна, не на хора, но хубавият нож си е хубав нож. Гъвкав е. Трябваше да се насиля да не стисна дръжката твърде здраво, да се успокоя. Щях да се измъкна оттук. Щях. Очите ми пробягаха към отворения ковчег на Серефина. Стори ми се, че я видях да диша.

Магнус се хвърли върху мен. Тялото му се удари в моето и аз забих ножа в корема му. Той изпъшка и теглото му ме събори на пода. Забих ножа до дръжката. Юмрукът му се сви около ръката ми и той се претърколи от мен, като отнесе острието със себе си.

Придвижих се на четири крака до края на бара. Магнус вече беше там и ме изправи на крака, вдигайки ме за едната ръка. Предната част на ризата му беше напоена с кръв. Вдигна окървавения нож пред лицето ми.

— Това заболя.

Допря острието до гърлото ми. Пулсът ми сякаш се устреми навън, за да срещне метала. Започна да отстъпва назад, като ме дърпаше със себе си.

— Къде отиваме? — попитах.

— Ще видиш — отвърна той.

Не ми хареса, че не искаше да ми каже.

Краката му се удариха в тялото на Ели. Ако извърнех очи, можех да зърна ковчег на Серефина зад него. Трудно е да си мърдаш главата, когато до гърлото ти е опрян нож. Той дръпна ръката ми, но аз не помръднах. Наклоних се назад на пети, съвсем леко, без да забравям за ножа, но се страхувах от Серефина много повече от което и да е острие.

— Хайде, Анита.

— Не и докато не ми кажеш какво правим — изрекох думите много внимателно заради ножа.

Ели лежеше неподвижна, сякаш нямаше кости, мъртва в краката ни. Кръвта на Магнус капна върху празното ѝ лице. Ако беше някой от другите, можеше да оближе кръвта дори и в съня си, но Ели си беше съвсем мъртва. Тя беше вдигната наскоро, чакаше личността ѝ да се „изгради“ наново, ако въобще станеше. Бях виждала вампири, които никога не се възстановяваха. Никога не ставаха близки до човешкото същество, което някога са били.

— Ще те сложа обратно в ковчег и ще го заключа, докато Серефина се събуди.

— Не — казах аз.

Магнус стисна ръката ми, сякаш пръстите му търсеха костта. Ако не я счупеше, щеше да остане зверска синина. Не извиках от болка, но това изискваше усилия.

— Мога да те нараня по всякакви начини, Анита. Просто влез вътре.

— Нищо, което можеш да направиш, не ме плаши толкова, колкото да вляза отново в този ковчег.

Наистина имах предвид казаното. Което означаваше, че освен ако наистина не смяташе да ме убие, ножът ставаше безполезен. Обърнах глава към острието. Беше принуден да го отдръпне от кожата ми, преди да се набода на него.

Взрях се в него от около една крачка разстояние и видях в очите му нещо, което го нямаше преди. Беше уплашен.

— Кървави кости умря, защото споделяше твоята тленност. Преди по-труден ли беше за убиване, Магнус? Няма безсмъртие, от което да черпиш, това ли е?

— Твърде си умна за собственото си добруване — отвърна той тихо.

Усмихнах се.

— Смъртен като всички нас, горкото бебче.

Той се усмихна с бързо оголване на зъби.

— Все още мога да понеса повече, отколкото можеш да ми причиниш.

— Ако наистина го вярваше, нямаше да ме връщаш обратно в ковчега.

Той се раздвижи със свръхестествена бързина, която бе почти вампирска. Удари ме по ръката и ми отне няколко секунди, докато разбера, че ме е порязал. От раната надолу по ръката ми потече кръв. Той смени хватката си от горната част на ръката към китката твърде бързо, че да се възползвам.

Наблюдавах как кръвта се стича към лакътя ми. Не беше кой знае какво порязване, дори можеше и да не остави белег; но естествено, на лявата ми ръка кой би могъл да разбере?

— Не можеше ли да порежеш дясната ми ръка? На нея нямам чак толкова белези.

Той направи бързо режещо движение надолу и разряза дясната ми ръка от рамото почти до лакътя.

— Винаги съм щастлив да изпълня желанията на една дама.

Раната болеше и беше по-дълбока от първата. Аз и моята голяма уста. Кръвта течеше по ръката ми на тънка алена струйка. Кръвта по лявата ми ръка потрептя на лакътя ми и падна с меко плъок върху бузата на Ели. Плъзна се надолу по кожата ѝ право в устата. Струйка магия ме погъделичка нагоре по гръбнака. Задържах дъха си. Можех да я почувствам. Можех да почувствам тялото в краката ни.

Беше разгарът на деня. Не би трябвало да мога да вдигам зомбита, камо ли вампири. Беше невъзможно и все пак можех да почувствам тялото, можех да почувствам магията. Знаех, че е моя и я исках. Исках я.

— Какво има? — Магнус изви ръката ми, връщайки погледа ми върху лицето си.

Бях започнала да се вирам във вампирката. Не бях искала, просто беше толкова адски неочаквано.

Можех да почувствам магията съвсем малко извън обсега ми, почти там. Но как да я накарам да премине границата? Как? Усмихнах се на Магнус.

— Смяташ да ме дялкаш, докато не вляза в ковчега ли?

— Бих могъл.

— Единственият начин да вляза в този ковчег е мъртва, Магнус, а Серефина не ме иска мъртва.

Пристъпих към него, той започна да отстъпва, но се насили да отстои позицията си. Телата ни бяха почти притиснати едно в друго. Страхотно. Прокарах ръка под ризата му по голата му кожа.

Очите на Магнус се разшириха.

— Какво си намислила?

Усмихнах се и проследих следата от прясна кръв нагоре към раната. Обиколих краищата ѝ и той издаде звук сякаш го е заболяло. Прокарах свободната си ръка над кожата и размазах кръвта по плътта му, сякаш рисувах с пръсти.

— Видя сцената на убийството, когато ме докосна и въпреки това искаше да правиш секс с мен, помниш ли?

Той си пое въздух и потрепери, когато го изпусна между устните си.

Измъкнах покритата си с кръв ръка изпод ризата му. Вдигнах я пред него, позволих му да я види. Дишането му се учести съвсем леко. Коленичих бавно, той не ме пусна, не махна ножа, но не ме и спря. Размазах кръвта по устата на Ели. Магията пламна, заискри по кожата ми като студен огън. Пропълзях по ръката ми към Магнус.

— Мамка му! — той замахна с ножа към мен.

Блокирах китката му и се изправих изпод него. Балансираше на раменете ми, но той все още държеше ножа. Хвърлих го върху Ели.

Изправих се над него, дишайки тежко.

— Ели, стани.

Очите на вампирката се отвориха широко. Магнус започна да се отдръпва от нея.

— Хвани го — казах аз.

Ели обви ръцете си около кръста му и го задържа. Той я наръга с ножа и тя изкрещя. Бог да ми е на помощ, изкрещя. Зомбитата не крещяха.

Побягнах към вратата.

Магнус тръгна след мен, влачейки Ели зад себе си. Движеше се по-бързо, отколкото очаквах, но не достатъчно бързо. Отворих широко вратата и вътре нахлу сноп слънчева светлина. Бях на една крачка навън, когато писъците започнаха. Погледнах назад, не можах да се удържа. Ели гореше. Магнус се опита да разхлаби ръцете й, но нищо не стиска така, както мъртвите.

Изтичах към паркинга.

— Nina, не бягай.

Гласът ме спря на границата на паркинга. Погледнах назад. Магнус се беше извлякъл през вратата върху чакъла. Ели гореше с бял пламък. Ризата и косата на Магнус също горяха.

Изкрещях:

— Върни се обратно, копеле!

Но същият глас, който ме държеше прикована на края на паркинга, го караше да продължи да се движи към светлината.

Гласът се обади отново:

— Ела обратно в леглото, Анита. Уморена си. Трябва да си починеш.

Внезапно се почувствах уморена, толкова уморена. Усещах всяка рана, всяка синина. Тя щеше да ме накара да се почувствам по-добре. Щеше да ме докосне с хладните си ръце и всичко щеше да стане по-хубаво.

Магнус се строполи на средата на алеята с писъци. Вампирката се разтопяваше върху него, изгаряше го жив. Исусе.

Той протегна ръка към мен и изкрещя.

— Помогни ми!

Вампирката стапяше плътта му, изяждаше я. Побягнах. Побягнах, а гласът на Серефина ми шепнеше в ухото:

— Nina, липсваш на мама.

Стопирах кола надолу по магистралата. Бях покрита с изсъхнала кръв, порязвания, бях изподрана и насинена и въпреки това една възрастна двойка ме качи. Кой казва, че вече няма добри самаряни? Искаха да ме закарат в полицията и аз им позволих.

Добрият полицаи ми хвърли един поглед и ме попита дали се нуждая от линейка. Казах „не“ и попитах дали могат да се обадят на специален агент Бранфорд и да му съобщят, че Анита Блейк го търси.

Опитаха се да ме заведат в болницата, но нямаше време. Беше средата на следобед. Трябваше да действаме, преди да се мръкне. Накарах полицията да изпрати двама души с кола, които да подсигурят, че никой няма да премести ковчезите. Казах им, че може да има ранен мъж на паркинга и ако все още е там да повикат линейка, но при никакви обстоятелства да не влизат вътре.

Всички кимаха и се съгласиха с мен. Повечето от ченгетата в района бяха претърсвали къщата на Серафина миналата вечер и през деня. Ченгетата ми казаха, че Къркланд завел полицията обратно във вампирското леговище, след като ме бяха отвели.

Отне ми секунда, докато осъзная, че Къркланд е Лари. Което означаваше, че Серафина е спазила думата си и ги е пуснала. Облекчението от осъзнаването, че Лари е жив накара коленете ми да омекнат, а аз и без това едва се държах на крака.

Полицайте бяха намерили над дузина тела, заровени в мазето на къщата на Серафина. Трябвало е да ги погребем в гората. Доколкото ми бе известно, тя бе вдигнала техните призраци. Не знаех със сигурност. Нямаше значение. Всичко, което имаше значение, бе, че имах заповед за екзекуция и полицайте ме слушаха.

Сложиха ме да седна в стаята за разпити с чаша топло кафе, толкова гъсто, че човек можеше да ходи по него, и одеяло, увито около мен. Треперех и изглежда не можех да се спра.

Бранфорд дойде и седна срещу мен. Погледна ме с очи, които бяха твърде разширени.

— Местните твърдят, че си открила леговището на господаря.
Разсмях се, но прозвуча почти като ридание.

— Не бих казала, че съм намерила леговището на Серефина. По-скоро се събудих в него.

Вдигнах чашата с кафе към устата си и трябваше да се спра наред движението. Ръцете ми трепереха толкова силно, че щях да го разлея на масата. Поех си дълбоко въздух, издишах и се концентрирах върху това да отпия от кафето. Просто се концентрирах върху обикновеното физическо движение. Това помогна. Отпих от кафето и същевременно се поуспокоих.

— Трябва да идеш в болницата — каза Брадфорд.

— Трябва да видя Серефина мъртва.

— Имаме заповеди за всички тях. За всички участвали вампири.

Как искаш да го направим?

— Ще ги изгорим. Блокираме всички изходи, с изключение на предната врата. Ако Магнус е вътре, ще излезе.

— Магнус Бувиер? — попита той.

— Аха — имаше нещо в начина, по който го каза, което не ми хареса.

— Полицаяте откриха каквото бе останало от него на паркинга. Изглежда долната половина на тялото му е стопена. Дали случайно знаеш нещо по въпроса? — гледаше ме много спокойно, докато питаше.

Внимателно отпих още една глътка кафе и срещнах погледа му, без да мигна. Какво се очакваше да кажа?

— Вампирите го контролираха. Предполагаше се да ме пази в бара до падането на нощта. Може би са го наказали за провала.

Онова, което бях причинила на Магнус и Ели, беше достатъчно да ми осигури смъртна присъда. Нямах да го призная пред федералните.

— Вампирите са го наказали? — прозвуча като въпрос.

— Аха.

Той ме изгледа продължително, след което кимна и смени темата.

— Вампирите няма ли да се опитат да избягат, след като огънят пламне?

— Слънчева светлина или огън — отвърнах аз. — Въпрос на избор колко добре сготвени ги искаш.

— Протежето ви, г-н Къркланд, каза, че са ви отвлекли от гробището. Поддържате ли версията?

— По една случайност това е истината, агент Брадфорд — беше истина, доколкото имаше някакво значение. Премълчаването е прекрасно нещо.

Той се усмихна и поклати глава.

— Криете много повече неща, отколкото ми казвате.

Втрених се в него, докато усмивката се изкриви по краищата.

— Истината невинаги е благословия, агент Брадфорд, не мислите ли?

Той ме изгледа за момент, после кимна:

— Може би, госпожице Блейк, може би.

Обадих се в хотела, но никой не отговори в стаята на Лари. Пробвах с моята и го открих там. Последва момент на смаяно мълчание, когато той осъзна, че аз съм на телефона.

— Анита, о, Боже, о, Боже. Добре ли си? Къде си? Ще дойда да те взема.

— В полицейския участък в града. Може да се каже, че съм добре. Трябва да ми донесеш някакви дрехи, за да се преоблека. Тези, които имам, миришат на вампир. Тръгваме след Серефина.

Отново мълчание.

— Кога?

— Сега, днес.

— Ще бъда на линия.

— Лари?

— Ще донеса пистолетите, ножовете и допълнителен кръст.

— Благодаря.

— Никога през живота си не съм се радвал така да чуя нечий глас — каза той.

— Аха — отвърнах аз. — Ела по-скоро. Чакай, Лари.

— Имаш ли нужда от още нещо? — попита той.

— Жан-Клод и Джейсън добре ли са?

— Аха. Джейсън е в болницата, но ще живее. Жан-Клод е в спалнята, спи. След като Серефина те ухапа, удари Жан-Клод с някаква сила, енергия. Почувствах я и беше ужасяваща. Прати го в безсъзнание и напусна. Другите тръгнаха с нея.

Затворих телефона и почувствах ужасната нужда да се разплача, но се преборих с нея. Страхувах се, че ако започна, няма да мога да спра. Все още не можех да си позволя да изпадам в истерия.

Като единствен агент на мястото, Бранфорд командваше. Специален агент Бранли Бранфорд, да, Бранли Бранфорд, изглежда смяташе, че аз знам какво става. Нищо не осигурява по-добри препоръки от това почти да те убият. За разнообразие, със или без значка, никой не спореше с мен. Това беше освежаваща промяна.

Не прегърнах Лари, когато ми донесе дрехи, за да се преоблека, той ме прегърна. Отблъснах го по-бързо, отколкото ми се щеше, защото не исках да избухна в сълзи в прегръдките му. Просто да позволя на чифт приятелски ръце да ме държат, докато се разтапям. По-късно, по-късно.

На лицето му се бе появила огромна синина — от челюстта до средата на слепоочието. Изглеждаше сякаш е бил ударен с бейзболна бухалка. Имаше късмет, че Янос не му е счупил челюстта.

Беше ми донесъл сини дънки, червена тениска с яка, чорапи за джогинг, белите ми найкове, допълнителен кръст от куфара, сребърните ножове, файърстара заедно с кобура за под панталона и браунинга с раменния кобур. Беше забравил сутиена, но хей, с изключение на тази дреболия, беше перфектно.

Ножниците за китките щипеха, понеже минаваха над порязванията, но чувството отново да съм въоръжена беше прекрасно. Не се опитах да прикрия оръжията. Полицайте знаеха коя съм, а нямаше да праметна никой от лошите.

Само два часа след като бях изпъзляла от ковчег на Серфина, отбихме пред „Кървави кости“. Там имаше линейки и повече полицаи, отколкото човек можеше да преброи. Местни ченгета, щатски ченгета, федерални ченгета, беше си цяла палитра от полицаи. Пожарна кола плюс аварийната служба по пожарите допълваха официалния списък. А, да, и Лари и аз.

След смъртта на Магнус никой не пазеше Серфина и антуража ѝ. Кое не ги правеше беззащитни. О, не. Нищо от тази страна на Ада не би ме вкарало доброволно в сградата. Но имаше алтернативи.

Камионът с бензина спря от задната страна и изби един прозорец. Наблюдавах ги как пускат маркуча през прозореца на задната врата и освобождават струята.

Стоях под топлата слънчева светлина, хладният бриз играеше по кожата ми и прошепнах:

— Дано изгниеш в Ада.

— Каза ли нещо? — попита Лари.

Поклатих глава.

— Нищо важно.

Маркучът оживя и се разнесе острата сладка миризма на бензин.

Почувствах как тя се събужда. Почувствах как очите ѝ се отварят широко в мрака. Вдишах сладката миризма на бензина и усетих как ръцете ми се хващат за краищата на ковчега.

Сложих ръце върху очите си.

— О, Боже.

Лари ме докосна по рамото.

— Какво има?

Продължих да притискам ръце към лицето си.

— Вземи pistolетите ми, сега.

— Какво...

— Направи го!

Ръцете ми се спуснаха надолу и погледнах към него. Погледнах към познатото му лице и Серефина също го видя. Прошепна ми: „Убий го.“

Откъснах ножовете от каниите им и ги оставих да паднат на земята. Започнах да отстъпвам към полицаите. Нуждаех се от хора с оръжия около мен, веднага.

Гласът в главата ми промълви:

„Анита, какво ще причиниш на майка си? Не искаш да ме нараниш. Nina, помогни на мама.“

— О, Господи! — Побягнах и почти се сблъсках с Брадфорд.

„Помогни ми, Nina. Помогни ми!“

Ръката ми се приближи към браунинга. Свих ръце в юмруци отстрани на тялото си.

— Брадфорд, обезоръжи ме веднага. Моля те.

Той ме зяпна, но извади pistolетите от кобурите им.

— Какво има, Блейк?

— Белезници, имаш ли белезници?

— Аха.

Протегнах ръце към него.

— Използвай ги — гласът ми звучеше измъчен, гърлото ми бе толкова стегнато, че едва дишах.

Помирисах парфюма „Дипнотик“, вкусих червилото на майка ми по устните си. Белезниците изщракаха по местата си. Отдръпнах се рязко от него, погледнах към тях и отворих уста да му кажа да ги свали, но я затворих.

Можех да почувствам как косата на майка ми гъделичка лицето ми.

— Помирисвам парфюм — каза Лари.

Погледнах го с разширени очи. Не можех да говоря, не можех да се движа. В момента не вярвах на себе си да правя каквото и да било.

— О, Господи — каза Лари. — Ти ще я усещаш как гори.

Просто го изгледах.

— Какво мога да направя?

— Помогни ми — гласът ми се беше снижил до шепот.

— Какво става с нея? — попита Брадфорд.

— Серефина се опитва да накара Анита да ѝ помогне да се спаси.

— Вампирката вътре е будна? — попита той.

— Да — отвърнах аз.

Серефина беше излязла от ковчега си. Балната ѝ рокля се потърка в краищата на вратата, която водеше към кухнята. Не можеше да иде по-близо, защото от прозореца влизаше сноп слънчева светлина. По пода към нея течеше бензин.

„Анита, помогни на мама.“

— Това е лъжа — казах аз.

— Кое е лъжа? — попита Брадфорд.

Поклатих глава.

„Анита, помогни ми, не искаш да умра. Не искаш да умра, не и когато можеш да ме спасиш.“

Паднах на колене, а закопчаните ми с белезници ръце се заровиха в чакъла.

— Спрете бензина.

Лари коленичи край мен.

— Защо?

Беше добър въпрос. Серефина имаше добър отговор.

— Джеф Куинлан е там. Той е вътре.

— Мамка му — каза Лари и погледна към Брандфорд. — Не можем да изгорим мястото. Вътре има дете.

— Спрете бензина — извика Брандфорд. Отдалечи се от нас в посока към камиона, правеше им знаци да се махнат.

В този момент почувствах триумфа на Серафина. Беше лъжа. Ксавие беше превърнал Джеф предната вечер. В сградата нямаше нищо живо.

Сграбчих рамото на Лари със закопчаните си ръце.

— Лари, това е лъжа. Тя ме лъже. Лъже чрез мен. Вкарай ме в някоя полицейска кола и опожарете мястото.

Той ме погледна.

— Но ако Джеф...

— Не спори с мен, просто го направи — изкрещях думите и зарових лице в ръцете си в опит да игнорирам гласа в главата ми.

Можех да почувствам „Дипнотик“ по езика си. Беше твърде много. Серафина бе уплашена.

Лари повика Брандфорд и почти ме занесоха до една от маркираните коли. Започнах да се съпротивлявам, когато се опитаха да ме вкарат отзад, но вложих всички усилия да не се сбия и те затвориха вратата. Бях в клетка от метал и стъкло. Вкарах пръстите си в мрежата отпред и стиснах, докато се впи в кожата ми. Но дори и болката не помагаше.

Бензинът беше навсякъде, попиваше във всичко. Серафина се задавяше с него.

„Nina, не го прави. Не наранявай мама. Не ме губи отново.“

Започнах да се люлея напред-назад, а ръцете ми се впиваха в телта. Напред-назад, напред-назад. Скоро щеше да приключи. Скоро щеше да приключи.

Почувствах нежно докосване по лицето, спомен, толкова реален, че ме накара да се обърна и да потърся някого.

„Смъртта ми ще е също толкова реална, Анита.“

Някой запали бензина. Пламъците оживяха с бучене и аз изпищях, преди да я докоснат. Ударих закопчаните си в белезници ръце в стъклото и изкрещях:

— Нееее!

Жегата я обля, унищожил тъканта на полата ѝ подобно на стапящо се цвете и изяде плътта ѝ.

Продължих да удрям с ръце по стъклото, докато спрях да ги чувствам. Трябваше да ѝ помогна. Трябваше да стигна до нея. Паднах по гръб и ритнах прозореца. Ритах и ритах, и усещах шока от ударите по гръбнака си. Изкрещях и изритах стъклото, то се счупи. Счупи се и падна навън.

Тя викаше името ми.

— Анита! Анита!

Бях наполовина излязла през прозореца, когато някой се опита да ме сграбчи. Оставих ги да ме хванат за ръката, но измъкнах краката си от прозореца. Трябваше да стигна до нея, нищо друго нямаше значение. Нищо.

Паднах на земята, някой държеше ръката ми. Изправих се наполовина и го преметнах през рамо на земята. Побягнах към огъня. Вече можех да почувствам горещината, надипляща се по кожата ми. Можех да почувствам жегата вътре, която ни изяждаше живи.

Някой ме нападна и аз го ударих с ръцете си, събрани в юмрук. Пуснаха ме и аз залитнах. Чуха се викове и още някой ме хвана. Вдигна ме над земята с ръце, склучени около кръста ми. Ритнах назад и го улчих в коленете. Ръцете се разхлабиха, но се появиха още. Още ръце. Някой легна отгоре ми. Ръка с размерите на главата ми притисна лицето ми към камъните. Нечии ръце притиснаха моите към земята, с пълната тежест на тялото му. Някой беше седнал върху краката ми.

— Nina! Nina!

Крещях с нея. Крещях, докато се задавих от миризмата на горяща коса и пудра за баня „Дипнотик“.

Видях иглата, която идваше отстрани, и започнах да викам:

— Не, не! Мамо! Мамо!

Иглата се заби и мракът погълна света. Мрак, който миришеше на изгоряла плът и имаше вкус на червило и кръв.

Прекарах няколко дни в болницата. Синини, порязвания, няколко шева, но основно изгаряния втора степен по ръцете и по гърба ми. Изгарянията не бяха толкова лоши, нямаше да останат никакви белези. Докторите просто не можеха да разберат как съм се изгорила. Нямах желание да обяснявам, най-вече защото не бях сигурна, че ще мога.

Джейсън имаше счупени ребра, прободен бял дроб и други вътрешни наранявания. Излекува се напълно и за рекордно кратко време. Има си предимства да си ликантроп.

Жан-Клод също се излекува. Лицето му отново беше онова съвършенство, което бе привлякло Серефина преди толкова много време.

Компанията на Стърлинг откупи земята от Доркас Бувие и я направи богата. Със смъртта на Кървави кости тя вече можеше да се махне. Беше свободна.

Семейство Куинлан все още ме съдят. Бърт има адвокати, които обещаха да ни държат извън съда, макар че не съм сигурна как точно. Ако бях обходила къщата лично и бях проверила всеки сантиметър, може би... Проклятие, може би дори аз нямаше да защитя вратичката на кучето. Може би заслужавах да ме съдят. Казах на семейство Куинлан, че Ели е мъртва. Трябваше да приемат думата ми, нямаше нищо останало от нея, което да го докаже. Когато вампирите изгорят, те изгарят изцяло, няма зъболекарски картони, няма нищо. Джеф също беше съвсем мъртъв. И двете им деца бяха изгубени. Някой трябваше да е виновен, защо не аз?

Бях вдигнала вампир като зомби, което не беше възможно. Предполага се, че некромантите са способни да контролират всякакви видове немъртви, но това беше легенда, не истина. Нали?

Серефина е мъртва, но кошмарите ми продължават. Кошмари, преплетени с истински спомени за смъртта на майка ми. Отвратителни са. За пръв път през живота си страдам от безсъние.

Какво да правя с двамата мъже в живота си? Откъде, по дяволите, да знам? Докато съм в прегръдките на Ричард, докато вдишвам от топлината на тялото му, се чувствам най-близо до начина, по който се бях чувствала в прегръдките на майка ми. Не е същото, понеже знам, че макар Ричард да е готов да даде живота си за мен, дори това може да не е достатъчно. Когато бях дете, вярвах, че е достатъчно. Няма истинска безопасност. Загубената невинност никога не може да се върне. Но понякога с Ричард ми се иска отново да вярвам в нея.

В прегръдките на Жан-Клод няма нищо успокоително. Той въобще не ме кара да се чувствам в безопасност. Той е като някакво забранено удоволствие, за което човек знае, че накрая ще съжالياва. Реших да не чакам. Сега съжالياвам, но все още се срещам с него.

Някак си Жан-Клод беше успял да прекрачи онази линия, която много малко други вампири са успявали. Вече не мисля за него като за чудовище.

Бог да се смили над душата ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.